

Hallituksen esitys eduskunnalle varhaiskasvatuslaiksi ja eräksi siihen liittyviksi laeiksi

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi varhaiskasvatuslaki. Voimassa oleva varhaiskasvatuslaki (36/1973) kumottaisiin.

Varhaiskasvatuksessa sovelletut useisiin eri sosiaalihuollon järjestämistä koskeviin lakeihin ja asetuksiin sekä lasten päivähoidosta annettuun asetukseen kuuluneet säännökset koottaisiin uuteen varhaiskasvatuslakiin. Lain soveltamisalaa selkiytettäisiin. Henkilökunnan kelpoisuuksista, henkilöstön mitoituksesta ja tietojen käsittelystä ja salassapidosta säädettäisiin varhaiskasvatuslaissa. Laissa säädettäisiin koulutukseen perustuvista tehtävänimikkeistä ja otettaisiin huomioon ammatillisessa koulutuksessa tapahtuneet muutokset. Laissa tarkennettaisiin varhaiskasvatusoikeuteen ja sen järjestämiseen liittyviä säännöksiä. Menettelyissä ja päätöksenteossa korostettaisiin lapsen etua. Lailla perustettaisiin uusi varhaiskasvatuksen tietovaranto, jonka tarkoituksena on parantaa varhaiskasvatustietojen yhdenmukaisuutta ja luotettavuutta ja mahdollistaa varhaiskasvatustietojen tietoturvallinen ja keskitetty sähköinen kokoaminen, käsittely ja luovuttaminen lapsen huoltajien ja tietoja tarvitsevien viranomaisten käytettäväksi. Henkilöstörakennetta ja päiväkodin johdon kelpoisuuksia koskevia säännöksiä muutettaisiin nykyisestä. Muutokselle säädettäisiin pitkä siirtymäaika.

Hallituksen esitykseen sisältyy myös ehdotukset perusopetuslain ja eräiden sosiaalitoimen lakien muuttamisesta, joissa tehdään varhaiskasvatuslain edellyttämät lakitekniset muutokset.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä elokuuta 2018. Lain 31 ja 37 §:ää aletaan soveltaa 1 päivä tammikuuta 2030 lukien.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
SISÄLLYS.....	2
YLEISPERUSTELUT.....	4
1 JOHDANTO.....	4
2 NYKYTILA.....	5
2.1 Lainsäädäntö ja käytäntö.....	5
2.1.1 Yhdistyneiden kansakuntien lapsen oikeuksia koskeva yleissopimus.....	5
2.1.2 Perustuslain keskeisimmät säännökset varhaiskasvatuksen kannalta.....	6
2.1.3 Varhaiskasvatuslaki ja lasten päivähoidosta annettu asetus.....	8
2.1.4 Varhaiskasvatuksen asiakasmaksut.....	13
2.1.5 Varhaiskasvatukseen sovellettava sosiaalihuollon lainsäädäntö.....	14
2.1.6 Kunnan järjestämän varhaiskasvatuksen ohjaus ja valvonta.....	20
2.1.7 Yksityinen varhaiskasvatus ja laki yksityisistä sosiaalipalveluista.....	22
2.1.8 Laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta.....	25
2.1.9 Muu sosiaali- ja terveystoimen lainsäädäntö.....	25
2.1.10 Varhaiskasvatuksen rahoitus.....	28
2.1.11 Varhaiskasvatus ja arvonnalisävero.....	31
2.1.12 Varhaiskasvatuksen tietotuotanto.....	32
2.1.13 Varhaiskasvatukseen sovellettava tietosuojaja salassapitosääntely.....	33
2.1.14 EU:n muuttuva tietosuojalainsäädäntö.....	36
2.1.15 Varhaiskasvatustietojen käsittely.....	37
2.1.16 Varhaiskasvatuksen tilastot.....	38
2.2 Varhaiskasvatus Pohjoismaissa, EU:ssa ja OECD:n työssä.....	43
2.3 Nykytilan arviointi.....	49
3 ESITYKSEN TAVOITTEET JA KESKEISET EHDOTUKSET.....	54
3.1 Tavoitteet ja keskeiset ehdotukset.....	54
3.2 Toteuttamisvaihtoehdot.....	57
4 ESITYKSEN VAIKUTUKSET.....	59
4.1 Taloudelliset vaikutukset.....	59
4.2 Vaikutukset viranomaisten toimintaan.....	65
4.3 Lapsivaikutukset.....	70
4.4 Yhteiskunnalliset vaikutukset.....	72
4.5 Yritysvaikutukset.....	73
5 ASIAN VALMISTELU.....	75
6 RIIPPUVUUS MUISTA ESITYKSISTÄ.....	80
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT.....	82
1 LAKIEHDOTUKSEN PERUSTELUT.....	82
1.1 Varhaiskasvatuslaki.....	82
1 luku. Yleiset säännökset.....	82
2 luku. Varhaiskasvatuksen järjestäminen.....	85
3 luku. Oikeus varhaiskasvatukseen.....	91
4 luku. Menettelysäännökset.....	96

HE 40/2018 vp

5 luku.	Varhaiskasvatuksen suunnittelu ja arviointi	98
6 luku.	Henkilöstö ja kelpoisuusvaatimukset.....	99
7 luku.	Henkilöstön mitoitus, rakenne ja täydennyskoulutus	105
8 luku.	Salassapito ja tietojen vaihto	107
9 luku.	Yksityisen palvelujen tuottajan järjestämä varhaiskasvatus	111
10 luku.	Hallinto ja valvonta.....	115
11 luku.	Rahoitus ja asiakasmaksut	118
12 luku.	Oikeusturvakeinot ja muutoksenhaku.....	119
13 luku.	Varhaiskasvatuksen tietovaranto	120
14 luku.	Voimaantulo ja siirtymäsäännökset	129
1.2	Laki varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta	132
1.3	Laki perusopetuslain muuttamisesta	133
1.4	Laki yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain muuttamisesta	133
1.5	Laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n muuttamisesta..	133
2	TARKEMMAT SÄÄNNÖKSET JA MÄÄRÄYKSET	133
3	VOIMAANTULO.....	134
4	SUHDE PERUSTUSLAKIIN JA SÄÄTÄMISJÄRJESTYS	134
LAKIEHDOTUKSET		141
1.	Varhaiskasvatuslaki	141
2.	Laki varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta	167
3.	Laki perusopetuslain muuttamisesta	169
4.	Laki yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain muuttamisesta.....	171
5.	Laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n muuttamisesta	172
LIITTEET		173
RINNAKKAISTEKSTIT		173
2.	Laki varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta	173
3.	Laki perusopetuslain muuttamisesta	175
4.	Laki yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain muuttamisesta.....	178
5.	Laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n muuttamisesta	180

YLEISPERUSTELUT

1 JOHDANTO

Varhaiskasvatuksen ja päivähoitopalvelujen lainsäädännön valmistelu, hallinto ja ohjaus siirrettiin sosiaali- ja terveysministeriöstä opetus- ja kulttuuriministeriöön lasten päivähoidosta annetun lain muuttamisesta annetulla lailla (36/1973, muutoslaki 909/2012). Samalla muutettiin sosiaalihuoltolain 17 §:ää (710/1982, muutoslaki 910/2012) siten, että lasten päivähoito ei ole enää sosiaalihuoltolain tarkoittama sosiaalipalvelu. Hallinnonalasiirto toteutettiin siten, että päivähoitojärjestelmän toimivuudessa ei tapahtunut laadullisia heikennyksiä eikä päivähoitopalvelujen asiakkaiden asemaan tullut muutoksia. Päivähoitoon sovelletaan siirron jälkeenkin osittain sosiaalihuoltoa koskevia säädöksiä. Tarkoituksena oli, että opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalalle valmistellaan päivähoitoon soveltuva lainsäädäntö, jolloin sosiaalihuoltoon liittyvien, sosiaali- ja terveysministeriön hallinnonalan säädöksiin viittaaminen ei olisi enää tarpeellista. Vasta tällöin hallinnonalasiirto toteutuisi täysimääräisesti. Siirto ei koskenut lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetussa laissa (1128/1996) säänneltyjä lasten päivähoidon vaihtoehtona myönnettäviä taloudellisia tukia. Tukia koskeva lainsäädännön valmistelu, hallinto ja ohjaus kuuluvat edelleen sosiaali- ja terveysministeriölle.

Lailla 580/2015 lasten päivähoidosta annetun lain nimike muutettiin varhaiskasvatuslaiksi ja laissa otettiin käyttöön varhaiskasvatuksen käsite sekä tehtiin varhaiskasvatuksen laatua parantavia muutoksia. Muutokset tulivat voimaan 1 päivänä elokuuta 2015. Varhaiskasvatuksessa sovelletaan edelleen asetusta lasten päivähoidosta (239/1973) sekä lukuisia sosiaalihuollon säädöksiä. Voimassa oleva lainsäädäntö on käsitteellisesti epäselvä ja säännöksissä esiintyvät sekä käsitteet varhaiskasvatus että päivähoito. Tässä hallituksen esityksessä on pyritty käyttämään käsitettä varhaiskasvatus päivähoito-käsitteen sijasta, paitsi silloin, kun viitataan voimassa oleviin säännöksiin.

Pääministeri Juha Sipilän hallituksen puolivälitarkastelun yhteydessä päätetyissä hallituksen linjauksissa nuorten syrjäytymisen vähentämiseksi (25.4.2017) todetaan, että lisätään varhaiskasvatukseen osallistumista ja parannetaan kasvatuksen laatua. Linjauksissa todetaan myös tavoitteeksi nostaa varhaiskasvatukseen osallistumisaste kohti muiden Pohjoismaiden tasoa, päivittää varhaiskasvatuslaki syksyllä 2018 ja laatia varhaiskasvatuksen kehittämisen tiekartta toimista, joilla edistetään lasten osallistumista varhaiskasvatukseen, kehitetään henkilöstön osaamista sekä vahvistetaan varhaiskasvatuksen laatua ja vaikuttavuutta. Osana näitä toimia kehitetään myös varhaiskasvatuksen henkilöstörakennetta. Tavoitteena on vahvistaa varhaiskasvatuksen laatua ja pedagogiikkaa, nostaa henkilöstön osaamistasoa sekä lisätä lasten ja perheiden saamaa moniammatillista tukea. Hallitus päätti myös varhaiskasvatuksen asiakasmaksuihin tehtävistä alennuksista.

Opetus- ja kulttuuriministeriö asetti helmikuussa 2017 kolme selvityshenkilöä tekemään tarkempaa selvitystä varhaiskasvatuksen osallistumisasteen nostamisesta, varhaiskasvatuksessa tarvittavasta osaamisesta sekä koontia varhaiskasvatuksen taloudellisesta ja yhteiskunnallisesta vaikuttavuudesta. Selvityshenkilöitten tuli tehdä esitykset tarvittavista toimenpiteistä sekä

niiden toteuttamisen aikataulusta aina vuoteen 2030 asti hyödyntäen tehtyä varhaiskasvatuksen, yhteiskuntatieteiden ja taloustieteiden tutkimus- ja selvitystyötä. Selvityshenkilöt luovuttivat esityksensä varhaiskasvatuksen kehittämisen tiekartasta vuosille 2017—2030 (Opetus- ja kulttuuriministeriön julkaisuja 2017:30; jälj. Tiekartta) 29.6.2017. Selvityshenkilöiden esityksiä on hyödynnetty henkilöstön tehtävänimikkeiden ja tietotuotantoa koskevan esityksen osalta.

2 NYKYTILA

2.1 Lainsäädäntö ja käytäntö

2.1.1 Yhdistyneiden kansakuntien lapsen oikeuksia koskeva yleissopimus

Keskeisin lapsen oikeuksia koskeva kansainvälinen sopimus on Yhdistyneiden kansakuntien lapsen oikeuksia koskeva yleissopimus (SopS 59—60/1991, jälj. lapsen oikeuksien sopimus). Sopimus hyväksyttiin Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksessa marraskuussa 1989, ja Suomessa yleissopimus tuli voimaan vuonna 1991.

Lapsen oikeuksien sopimus velvoittaa sopimusvaltion turvaamaan lapsille oikeuden suojeluun ja huolenpitoon, osuuden yhteiskunnan voimavaroista sekä oikeuden osallistua itseään koskevaan päätöksentekoon ja yhteiskuntaelämään. Lapsen oikeuksien sopimukseen kirjattujen lasten oikeuksien tulee toteutua koko lapsiväestön ja jokaisen lapsen elämässä. Lapsella yleissopimuksessa tarkoitetaan alle 18-vuotiasta henkilöä. Lapsen oikeuksien sopimus on sisällöllisesti laaja turvaten kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia, taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia sekä erityisiä lapsen suojelua koskevia oikeuksia. Keskeisiä periaatteita sopimuksessa ovat syrjinnän kieltö, lapsen etu, lapsen oikeus elämään, henkiinjäämiseen ja kehittymiseen sekä lapsen näkemysten huomioon ottaminen. Sopimuksen mukaan sopimusvaltiot ryhtyvät kaikkiin tarpeellisiin lainsäädännöllisiin, hallinnollisiin ja muihin toimiin yleissopimuksessa tunnustettujen oikeuksien toteuttamiseksi.

Sopimuksen *3 artiklan* 1 kohdan mukaan kaikissa julkisen tai yksityisen sosiaalihuollon, tuomioistuinten, hallintoviranomaisten tai lainsäädäntöelimien toimissa, jotka koskevat lapsia, on ensisijaisesti otettava huomioon lasten etu. Artiklan 2 kohdan mukaan sopimusvaltiot sitoutuvat takaamaan lapselle hänen hyvinvoinnilleen välttämättömän suojelun ja huolenpidon ottaen huomioon hänen vanhempiensa, laillisten huoltajiensa tai muiden hänestä oikeudellisessa vastuussa olevien henkilöiden oikeudet ja velvollisuudet. Tähän pyrkiessään sopimusvaltiot ryhtyvät kaikkiin tarpeellisiin lainsäädäntö- ja hallintotoimiin. Artiklan 3 kohdan mukaan sopimusvaltiot takaavat, että lasten huolenpidosta ja suojelusta vastaavat laitokset ja palvelut noudattavat toimivaltaisten viranomaisten antamia määräyksiä, jotka koskevat erityisesti turvallisuutta, terveyttä, henkilökunnan määrää ja soveltuvuutta sekä henkilökunnan riittävää valvontaa.

Sopimuksen *12 artiklan* 1 kohdan mukaan sopimusvaltiot takaavat lapselle, joka kykenee muodostamaan omat näkemyksensä, oikeuden vapaasti ilmaista nämä näkemyksensä kaikissa lasta koskevissa asioissa. Lapsen näkemykset on otettava huomioon lapsen iän ja kehitystason mukaisesti. Sopimuksen *14 artiklan* 1 kohdan mukaan sopimusvaltiot kunnioittavat lapsen oikeutta ajatuksen-, omantunnon- ja uskonnonvapauteen.

Sopimuksen *18 artiklan* 1 kohdan mukaan sopimusvaltiot pyrkivät parhaansa mukaan takaamaan sen periaatteen tunnustamisen, että vanhemmat vastaavat yhteisesti lapsen kasvatuksesta ja kehityksestä. Vanhemmillä tai tapauksesta riippuen laillisilla huoltajilla ja holhoajilla on

ensisijainen vastuu lapsen kasvatuksesta ja kehityksestä. Lapsen edun on määrättävä heidän toimintaansa. Artiklan 2 kohdan mukaan yleissopimuksessa tunnustettujen oikeuksien takaamiseksi ja edistämiseksi sopimusvaltiot antavat vanhemmille ja muille laillisille huoltajille asianmukaista apua heidän hoitaessaan lastenkasvatustehtäväänsä sekä huolehtivat lastensuojelulaitosten ja -palvelujen kehittämisestä. Artiklan 3 kohdan mukaan sopimusvaltiot ryhtyvät kaikkiin asianmukaisiin toimiin taatakseen, että työssäkäyvien vanhempien lapsilla on oikeus hyödyntää heille tarkoitettuja lastenhoitopalveluita ja -laitoksia.

Sopimuksen 23 artiklan 1 kohdan mukaan sopimusvaltiot tunnustavat, että henkisesti tai ruumiillisesti vammaisen lapsen tulisi saada nauttia täysipainoisesta ja hyvästä elämästä oloissa, jotka takaavat ihmisarvon, edistävät itseluottamusta ja helpottavat lapsen aktiivista osallistumista yhteisönsä toimintaan.

Sopimuksen 28 artiklan 1 kohdan mukaan sopimusvaltiot tunnustavat jokaisen lapsen oikeuden saada opetusta. Sopimuksen 30 artiklan mukaan niissä maissa, joissa on etnisiä, uskonnollisia tai kielellisiä vähemmistöryhmiä tai alkuperäiskansoihin kuuluvia henkilöitä, tällaiseen vähemmistöryhmään tai alkuperäiskansaansa kuuluvalta lapselta ei saa kieltää oikeutta nauttia yhdessä ryhmän muiden jäsenten kanssa omasta kulttuuristaan, tunnustaa ja harjoittaa omaa uskontoaan tai käyttää omaa kieltään. Sopimuksen 31 artiklan 1 kohdan mukaan sopimusvaltiot tunnustavat lapsen oikeuden lepoon ja vapaa-aikaan, hänen ikänsä mukaiseen leikkimiseen ja virkistystoimintaan sekä vapaaseen osallistumiseen kulttuurielämään ja taiteisiin.

2.1.2 Perustuslain keskeisimmät säännökset varhaiskasvatuksen kannalta

Perustuslaki tuli voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2000. Perustuslailla kumottiin muun muassa vuoden 1919 Hallitusmuoto siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen. Hallitusmuodon perusoikeussäännökset oli uudistettu kokonaisuudessaan 1 päivänä elokuuta 1995 voimaan tulleella lailla (969/1995), eikä uudistuksen jälkeen ollut ilmennyt tarvetta tehdä perusoikeussäännöstöön muutoksia. Hallitusmuodon perusoikeussäännökset siirrettiin käytännössä sellaisenaan uuteen perustuslakiin.

Perustuslakien perusoikeussäännösten muuttamista koskevan hallituksen esityksen (HE 309/1993 vp) mukaan uudistuksella pyrittiin muun muassa laajentamaan ja vahvistamaan yksilön oikeuksien perustuslaintasoista turvaa sekä lisäämään perusoikeuksien suoraa sovellettavuutta tuomioistuimissa ja muissa viranomaisissa. Uudistuksen yksi merkittävä tavoite oli myös lähentää sisällöllisesti toisiinsa kotimaista perusoikeusjärjestelmää ja kansainvälisiä ihmisoikeusvelvoitteita.

Suomi on kyseisen hallituksen esityksen mukaan liittynyt noin 40 kansainväliseen sopimukseen, joita luonnehditaan ihmisoikeussopimuksiksi, tosin kansainvälisen ihmisoikeussopimuksen käsite ei ole tarkkarajainen. Pääosin sopimukset ovat Yhdistyneissä kansakunnissa, Euroopan neuvostossa ja Kansainvälisessä työjärjestössä laadittuja yleissopimuksia. Keskeisiä ihmisoikeussopimuksia edellä mainitun lapsen oikeuksien sopimuksen lisäksi ovat mm. Yhdistyneiden Kansakuntien taloudellisia, sosiaalisia ja sivistyksellisiä oikeuksia koskeva kansainvälinen yleissopimus (SopS 6/76) sekä kansalaisoikeuksia ja poliittisia oikeuksia koskeva kansainvälinen yleissopimus (SopS 7—8/76) ja yleissopimus ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi eli Euroopan ihmisoikeussopimus (SopS 18—19/90). Myös Euroopan unionissa on kiinnitetty huomiota ihmisoikeuksiin, ja Euroopan unionin perusoikeuskirja julistettiin joulukuussa 2000 (teksti julkaistu mm. Euroopan Unionin virallisessa lehdessä 2012/C 326/02, jossa teksti käsittää mukautuksen 7.12.2000 julistetun perusoikeuskirjan ja korvaa sen Lissabonin sopimuksen voimaantulopäivästä).

Varhaiskasvatuksen kannalta erityisesti huomioitavia perusoikeuksia ovat muun muassa yhdenvertaisuus, sosiaaliset ja sivistykselliset oikeudet, oikeusturva ja perusoikeuksien turvaaminen. Perustuslain 6 §:n mukaan ihmiset ovat yhdenvertaisia lain edessä. Pykälän 2 momentin mukaan ketään ei saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan sukupuolen, iän, alkuperän, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella. Pykälän 3 momentin mukaan lapsia on kohdeltava tasa-arvoisesti yksilöinä, ja heidän tulee saada vaikuttaa itseään koskeviin asioihin kehitystään vastaavasti. Säännöksen esitöiden mukaan (HE 309/1993 vp, s. 45) sillä halutaan korostaa, että lapsia tulee kohdella sekä aikuisväestöön nähden tasa-arvoisina, periaatteessa yhtäläiset perusoikeudet omaavina ihmisinä että keskenään yhdenvertaisesti. Lisäksi säännös edellyttää, että lasta tulee kohdella yksilönä, eikä pelkästään passiivisena toiminnan kohteena. Säännös tarjoaa myös perustan positiiviselle erityiskohtelulle, jota tarvitaan turvaamaan lasten tasa-arvoinen asema aikuisväestöön nähden, ottaen huomioon lasten heikompi asema sekä erityisen suojelun ja huolenpidon tarve.

Yksityiselämän suojasta säädetään perustuslain 10 §:ssä. Pykälän 1 momentin mukaan henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla. Yksityiselämän suojasta on perinteisesti johtunut valtiolle velvollisuus niin itse pidäytyä loukkaamasta kansalaisten yksityiselämää kuin myös aktiivisesti toimia yksityiselämän loukkauksia vastaan. Yksityiselämän suojan lähtökohdiana on yksilön oikeus elää omaa elämäänsä ilman viranomaisten tai muiden ulkopuolisten tahojen mielivaltaista tai aiheetonta puuttumista hänen yksityiselämäänsä.

Perustuslain 16 §:n 2 momentin mukaan julkisen vallan on turvattava, sen mukaan kuin lailla tarkemmin säädetään, jokaiselle yhtäläinen mahdollisuus saada kykijensä ja erityisten tarpeidensa mukaisesti myös muuta kuin perusopetusta sekä kehittää itseään varattomuuden sitä estämättä. Varhaiskasvatuksen hallinnonalasiirron myötä sivistykselliset oikeudet korostuvat varhaiskasvatuksen perustuslaillisessa arvioinnissa aiempaa enemmän.

Perustuslain 17 §:n mukaan Suomen kansalliskielet ovat suomi ja ruotsi. Jokaisen oikeus käyttää tuomioistuimessa ja muussa viranomaisessa asiassaan omaa kieltään, joko suomea tai ruotsia, sekä saada toimituskirjansa tällä kielellä turvataan lailla. Julkisen vallan on huolehdittava maan suomen- ja ruotsinkielisen väestön sivistyksellisistä ja yhteiskunnallisista tarpeista samanlaisten perusteiden mukaan. Pykälän 3 momentin mukaan saamelaisilla alkuperäiskansana sekä romaneilla ja muilla ryhmillä on oikeus ylläpitää ja kehittää omaa kieltään ja kulttuuriin. Saamelaisten oikeudesta käyttää saamen kieltä viranomaisessa säädetään lailla. Viittomakieltä käyttävien sekä vammaisuuden vuoksi tulkitsemis- ja käännösapua tarvitsevien oikeudet turvataan lailla.

Perustuslain 19 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan on turvattava, sen mukaan kuin lailla tarkemmin säädetään, jokaiselle riittävät sosiaali- ja terveystaloudelliset palvelut ja edistettävä väestön terveyttä. Julkisen vallan on myös tuettava perheen ja muiden lapsen huolenpidosta vastaavien mahdollisuuksia turvata lapsen hyvinvointi ja yksilöllinen kasvu. Perusoikeuksia koskevan hallituksen esityksen (309/1993 vp) mukaan perustuslain säännöksestä seuraa, että lainsäädännöllä on huolehdittava riittävien palvelujen turvaamisesta. Palvelujen järjestämistapaan ja saatavuuteen vaikuttavat välillisesti myös muut perusoikeussäännökset, kuten yhdenvertaisuus ja syrjinnän kieltäminen, oikeus elämään sekä henkilökohtaiseen koskemattomuuteen ja turvallisuuteen, yksityiselämän suoja sekä uskonnon ja omantunnon vapaus. Hallituksen esityksen perusteluissa on mainittu lasten päivähoito esimerkkinä sellaisesta järjestelmästä, joka toteuttaa julkisen vallan tehtävää tukea perheen ja muiden lapsen huolenpidosta vastaavien mahdollisuuksia turvata lapsen hyvinvointi ja yksilöllinen kasvu. Perustuslain 19 §:n 3 momentti ei kuitenkaan turvaa mitään nimenomaista tapaa tarjota palveluja riittävyyskriteerin lisäksi (PeVL

11/1995 vp, s. 2). Perustuslakivaliokunnan mukaan kyseisen säännöksen julkiselle vallalle asettamia velvoitteita on tarkasteltava kokonaisuutena ja sen tarkoittamien etuuksien tasossa voidaan huomioida kansantalouden ja julkisen talouden tila edellyttäen, että sääntely ei kokonaisuutena arvioiden vaaranna perustuslain mukaista tukemisvelvoitetta. Valiokunta on myös painottanut, että lapsiperheiden asemaan vaikuttavien eri uudistusten yhteisvaikutukset eivät saa muodostua kohtuuttomiksi (PeVL 25/2012 vp, s. 2-3 ja PeVL 10/2015 vp, s. 5). Varhaiskasvatuksen hallinnonalasiirrosta huolimatta perustuslakivaliokunta on katsonut, että varhaiskasvatusta koskevaa sääntelyä arvioidaan edelleen ensisijaisesti perustuslain 19 §:n 3 momentin mukaisena sosiaalipalveluna (PeVL 12/2015 vp, s. 3).

Perustuslain 21 §:n 1 momentin mukaan jokaisella on oikeus saada asiansa käsiteltyksi asianmukaisesti ja ilman aiheutonta viivytystä lain mukaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa tai muussa viranomaisessa sekä oikeus saada oikeuksiinsa ja velvollisuuksiaan koskeva päätös tuomioistuimen tai muun riippumattoman lainkäyttöelimen käsiteltäväksi. Perustuslain 22 §:n mukaan julkisen vallan on turvattava perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen.

Perustuslain 80 §:n mukaan tasavallan presidentti, valtioneuvosto ja ministeriö voivat antaa asetuksia tässä perustuslaissa tai muussa laissa säädetyn valtuuden nojalla. Lailla on kuitenkin säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista sekä asioista, jotka perustuslain mukaan muuten kuuluvat lain alaan. Lisäksi perustuslain 121 §:n 2 momentin mukaan kuntien hallinnon yleisistä perusteista ja kunnille annettavista tehtävistä säädetään lailla.

2.1.3 Varhaiskasvatustalaki ja lasten päivähoidosta annettu asetus

Varhaiskasvatuksesta säädetään varhaiskasvatustalassa (36/1973) sekä lasten päivähoidosta annetussa asetuksessa (239/1973, jälj. päivähoitoasetus).

Varhaiskasvatustalassa säädetään muun muassa varhaiskasvatuksen tavoitteista, lapsen oikeudesta varhaiskasvatukseen, varhaiskasvatuksen hallinnosta, kunnan järjestämisvelvollisuudesta, lasten yksityisestä päivähoidosta sekä valvonnasta.

Varhaiskasvatustalain 1 §:n 1 momentin mukaan varhaiskasvatuksella tarkoitetaan lapsen suunnitelmallista ja tavoitteellista kasvatuksen, opetuksen ja hoidon muodostamaa kokonaisuutta, jossa painottuu erityisesti pedagogiikka. Varhaiskasvatusta voidaan 2 momentin mukaan järjestää tätä tarkoitusta varten varatussa tilassa, jota kutsutaan päiväkodiksi tai 3 momentin mukaan yksityiskodissa tai muussa kodinomaisessa hoitopaikassa, jota kutsutaan perhepäiväkodiksi. Pykälän 4 momentin mukaan muuta varhaiskasvatusta voidaan järjestää tätä tarkoitusta varten varatussa paikassa. Lisäksi lapselle voidaan 5 momentin mukaan järjestää tarpeelliset kuljetukset. Pykälän 6 momentin mukaan lasten päivähoidolla tarkoitetaan laissa varhaiskasvatusta.

Varhaiskasvatustalain 2 §:n 1 momentin mukaan lasten päivähoitoa voivat saada lapset, jotka eivät ole vielä oppivelvollisuusikäisiä sekä milloin erityiset olosuhteet sitä vaativat eikä hoitoa ole muulla tavoin järjestetty, myös sitä vanhemmat lapset. Perusopetuslain (628/1998) 28 §:n mukaan oppivelvollisuus alkaa sinä vuonna, jona lapsi täyttää seitsemän vuotta.

Varhaiskasvatuksen tavoitteista säädetään varhaiskasvatustalain 2 a §:ssä. Säännöksen mukaan varhaiskasvatuksen tavoitteena on: 1) edistää jokaisen lapsen iän ja kehityksen mukaista kokonaisvaltaista kasvua, kehitystä, terveyttä ja hyvinvointia; 2) tukea lapsen oppimisen edellytyksiä ja edistää elinikäistä oppimista ja koulutuksellisen tasa-arvon toteuttamista; 3) toteuttaa lapsen leikkiin, liikkumiseen, taiteisiin ja kulttuuriperintöön perustuvaa monipuolista pedago-

gista toimintaa ja mahdollistaa myönteiset oppimiskokemukset; 4) varmistaa kehittävä, oppimista edistävä, terveellinen ja turvallinen varhaiskasvatusympäristö; 5) turvata lasta kunnioittava toimintatapa ja mahdollisimman pysyvät vuorovaikutussuhteet lasten ja varhaiskasvatushenkilöstön välillä; 6) antaa kaikille lapsille yhdenvertaiset mahdollisuudet varhaiskasvatukseen, edistää sukupuolten tasa-arvoa sekä antaa valmiuksia ymmärtää ja kunnioittaa yleistä kulttuuriperinnettä sekä kunkin kielellistä, kulttuurista, uskonnollista ja katsomuksellista taustaa; 7) tunnistaa lapsen yksilöllisen tuen tarve ja järjestää tarkoituksenmukaista tukea varhaiskasvatuksessa tarpeen ilmetyä tarvittaessa monialaisessa yhteistyössä; 8) kehittää lapsen yhteistyö- ja vuorovaikutustaitoja, edistää lapsen toimimista vertaisryhmässä sekä ohjata eettisesti vastuulliseen ja kestävään toimintaan, toisten ihmisten kunnioittamiseen ja yhteiskunnan jäsenyyteen; 9) varmistaa lapsen mahdollisuus osallistua ja saada vaikuttaa itseään koskeviin asioihin; 10) toimia yhdessä lapsen sekä lapsen vanhemman tai muun huoltajan kanssa lapsen tasapainoisen kehityksen ja kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin parhaaksi sekä tukea lapsen vanhempaa tai muuta huoltajaa kasvatustyössä.

Lisäksi päivähoitoasetuksen 1 a §:n mukaan kasvatustavoitteisiin kuuluu myös suomen- tai ruotsinkielisten, saamelaisten, romanien ja eri maahanmuuttajaryhmien lasten oman kielen ja kulttuurin tukeminen yhteistyössä kyseisen kulttuurin edustajien kanssa.

Lain 2 b §:n mukaan varhaiskasvatuksessa olevalle lapselle kunnan on järjestettävä lapsen ravitsemustarpeet täyttävä terveellinen ja tarpeellinen ravinto, jollei muun kuin päiväkodissa tai perhepäivähoidossa annetun varhaiskasvatuksen luonteesta muuta johdu. Ruokailun on oltava tarkoituksenmukaisesti järjestetty ja ohjattu.

Varhaiskasvatuksen henkilöstöä koskevat säännökset ovat varhaiskasvatuslain pykälissä 4 a ja 5. Lain 4 a §:n mukaan lasten päivähoiton henkilöstön kelpoisuusvaatimuksiin sovelletaan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annettua lakia (272/2005, jälj. kelpoisuuslaki) sekä sen nojalla annettuja säännöksiä, sellaisina kuin ne ovat voimassa tammikuun 1 päivänä 2013. Lakia käsitellään tarkemmin jäljempänä. Kunnassa on oltava sanottua henkilöstöä lasten päivähoiton toimeenpanoon kuuluvia tehtäviä varten. Pykälän 2 momentin mukaan kunnan käytettävissä on oltava lasten päivähoidossa esiintyvää tarvetta vastaavasti erityislastentarhanopettajan palveluja.

Varhaiskasvatuslain 5 §:n mukaan päiväkodissa ja perhepäivähoidossa tulee olla tarvittava määrä lain 4 a §:ssä tarkoitettua, kelpoisuusvaatimukset täyttävää henkilöstöä, jotta varhaiskasvatukselle säädetyt tavoitteet voidaan saavuttaa. Päiväkodissa ja perhepäivähoidossa hoito- ja kasvatustehtävissä olevan henkilöstön sekä lasten välisestä henkilöstömitoituksesta, tilapäisestä henkilöstömitoituksesta poikkeamisesta, erityistä hoitoa ja kasvatusta tarvitsevien lasten huomioon ottamisesta henkilöstömäärässä sekä henkilöstörakenteesta säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella. Henkilöstömitoituksesta voidaan lisäksi säätää erikseen alle kolmevuotiaiden lasten sekä kolme vuotta täyttäneiden lasten osalta.

Lain 5 a §:ssä säädetään, että varhaiskasvatuksen ryhmät tulee muodostaa ja tilojen suunnittelu ja käyttö järjestää siten, että varhaiskasvatukselle asetetut tavoitteet voidaan saavuttaa. Yhdessä ryhmässä saa olla yhtä aikaa läsnä enintään kolmea hoito- ja kasvatustehtävissä olevaa henkilöä vastaava määrä lapsia.

Varhaiskasvatuslain 6 §:n mukaan varhaiskasvatusympäristön on oltava kehittävä, oppimista edistävä sekä terveellinen ja turvallinen lapsen ikä ja kehitys huomioon ottaen. Toimitilojen ja toimintavälineiden on oltava asianmukaisia ja niissä on huomioitava esteettömyys.

Päiväkodissa tai perhepäivähoidossa lapsen kasvatuksen, opetuksen ja hoidon toteuttamiseksi laadittavasta henkilökohtaisesta varhaiskasvatussuunnitelmasta säädetään varhaiskasvatuslain 7 a §:ssä. Suunnitelmaan on kirjattava tavoitteet lapsen varhaiskasvatuksen toteuttamiseksi lapsen kehitystä, oppimista ja hyvinvointia tukevalla tavalla sekä toimenpiteet tavoitteiden toteuttamiseksi. Suunnitelmaan kirjataan myös lapsen tarvitseman tuen tarve, tukitoimenpiteet ja niiden toteuttaminen. Lapsen varhaiskasvatussuunnitelma laaditaan yhteistyössä henkilöstön ja lapsen vanhempien tai muiden huoltajien kanssa. Päiväkodeissa sen laatimisesta vastaa lastentarhanopettajan kelpoisuuden omaava henkilö. Lapsen mielipide on selvitettävä ja otettava huomioon varhaiskasvatussuunnitelmaa laadittaessa. Lapsen varhaiskasvatussuunnitelman laatimiseen voivat osallistua lapsen kehitystä ja oppimista tukevat muut viranomaiset, asiantuntijat ja muut tarvittavat tahot. Lapsen varhaiskasvatussuunnitelman toteutumista on arvioitava ja suunnitelma on tarkistettava vähintään kerran vuodessa. Tätä useammin se on tarkistettava, jos lapsen tarpeet sitä edellyttävät.

Edelleen 7 b §:n mukaan lapsen varhaiskasvatusta suunniteltaessa, toteuttaessa ja arvioitaessa tulee selvittää lapsen mielipide ja toivomukset ja ne on otettava huomioon hänen ikänsä ja kehityksensä edellyttämällä tavalla. Myös vanhemmille tai muille huoltajille on annettava mahdollisuus osallistua ja vaikuttaa lapsen varhaiskasvatuksen suunnitteluun, toteuttamiseen ja arviointiin. Sekä lapsille että vanhemmille tai muille huoltajille on toimintayksikössä järjestettävä säännöllisesti mahdollisuus osallistua varhaiskasvatuksen suunnitteluun ja arviointiin.

Erityistä tukea tarvitsevien lasten osalta säännöksiä on erityislastentarhanopettajia koskevan varhaiskasvatuslain säännöksen lisäksi päivähoitoasetuksessa. Päivähoitoasetuksen 6 §:n 3 momentin mukaan, jos päiväkodissa on yksi tai useampia erityisen hoidon ja kasvatuksen tarpeessa olevia lapsia, on tämä otettava huomioon hoidettavien lasten lukumäärässä tai hoito- ja kasvatustehtävään osallistuvien henkilöitten lukumäärässä, jollei päiväkodissa ole tällaista lasta varten erityistä avustajaa. Vastaava säännös on myös perhepäivähoidon osalta asetuksen 8 §:ssä. Asetuksen 2 §:n 5 momentin mukaan, kun päiväkotiiin otetaan lapsi, joka on erityisen hoidon ja kasvatuksen tarpeessa, on hänestä hankittava alan erikoislääkärin tai muun asiantuntijan lausunto.

Varhaiskasvatuslain 4 §:n 1 momentin mukaan kunnan on huolehdittava lasten päivähoiton järjestämisestä asukkaalleen sisällöltään sellaisena ja siinä laajuudessa kuin tässä laissa säädetään. Edelleen 4 §:n mukaan kunnan asukkaalla tarkoitetaan tässä laissa sitä, jonka kotikuntalaissa (201/1994) tarkoitettu kotikunta kyseinen kunta on. Jollei henkilöllä ole kotikuntalaissa tarkoitettua kotikuntaa, häntä pidetään sen kunnan asukkaana, jossa hän oleskelee. Kiireellisissä tapauksissa tai olosuhteiden muutoin niin vaatiessa kunnan on huolehdittava lasten päivähoiton järjestämisestä muullekin kunnassa oleskelevalle henkilölle kuin kunnan asukkaalle.

Lasten päivähoito on lain 2 §:n 2 momentin mukaan pyrittävä järjestämään siten, että se tarjoaa lapsen hoidolle ja kasvatukselle sopivan hoitopaikan ja jatkuvan hoidon sinä vuorokauden aikana, jona sitä tarvitaan. Kunnan on varhaiskasvatuslain 11 §:n mukaan huolehdittava siitä, että päivähoitoa on saatavissa kunnan järjestämänä tai valvomana siinä laajuudessa ja sellaisin toimintamuodoin kuin kunnassa esiintyvä tarve edellyttää. Päivähoitoa suunniteltaessa ja järjestettäessä on huomioitava lapsen etu. Kunnan on huolehdittava siitä, että päivähoitoa voidaan antaa lapsen äidinkielenä olevalla suomen-, ruotsin- tai saamenkielellä. Päivähoitoa järjestettäessä tulee lain 11 b §:n mukaan myös huolehtia, että päivähoitossa olevilla lapsilla on mahdollisuus osallistua perusopetuslain mukaiseen esiopetukseen.

Varhaiskasvatuslain 9 §:n 1 momentin mukaan varhaiskasvatukseen liittyviä asiantuntijaviraston tehtäviä hoitaa Opetushallitus. Pykälän 2 momentin mukaan Opetushallitus laatii ja päättää

varhaiskasvatustalakiin perustuen varhaiskasvatussuunnitelman perusteet. Säännöksen mukaan varhaiskasvatussuunnitelman perusteiden tarkoituksena on edistää varhaiskasvatuksen yhdenvertaista toteuttamista koko maassa, toteuttaa varhaiskasvatustalakiin säädettyjä varhaiskasvatuksen tavoitteita sekä ohjata varhaiskasvatuksen laadun kehittämistä. Varhaiskasvatussuunnitelman perusteissa määrätään varhaiskasvatuksen toteuttamisen keskeisistä sisällöistä, varhaiskasvatuksen järjestäjän ja lapsen vanhempien ja muiden huoltajien välisestä yhteistyöstä, monialaisesta yhteistyöstä sekä lapsen varhaiskasvatussuunnitelman sisällöstä. Opetushallituksen tulee valmistella perusteet yhteistyössä tarvittavien tahojen kanssa.

Varhaiskasvatustalakiin 10 §:n mukaan kunta voi järjestää päivähoiton alaan kuuluvat tehtävät itse, sopimuksin yhdessä muun kunnan tai muiden kuntien kanssa, olemalla jäsenenä toimintaa hoitavassa kuntayhtymässä, hankkimalla palveluja valtiolta, kunnalta, kuntayhtymältä tai muulta julkiselta taikka yksityiseltä palvelun tuottajalta taikka antamalla palvelunkäyttäjälle palvelusetelin.

Varhaiskasvatustalakiin 11 a §:ssä säädetään lapsen oikeudesta varhaiskasvatukseen. Varhaiskasvatusoikeutta koskevat säännökset on uudistettu lakimuutoksella 108/2016, joka tuli voimaan 1 päivänä elokuuta 2016. Kunnan on pykälän 1 momentin mukaan huolehdittava, että lapsi saa varhaiskasvatustalakiin tarkoitettua varhaiskasvatusta 20 tuntia viikossa ennen perusopetuslain mukaisen oppivelvollisuuden alkamista. Kyseinen oikeus varhaiskasvatukseen alkaa sen ajan päätyttyä, jolta voidaan suorittaa sairausvakuutuslain tarkoitettua äitiys- ja vanhempainrahaa tai osittaista vanhempainrahaa. Varhaiskasvatusta ei kuitenkaan ole järjestettävä sinä aikana, jolta voidaan suorittaa sairausvakuutuslain 9 luvun 7 §:n 1 momentissa tarkoitettua äitiys- ja vanhempainrahakauden ulkopuolella maksettavaa isyysrahaa.

Lapsella on oikeus saada varhaiskasvatusta enemmän kuin 20 tuntia viikossa pykälän 2—4 momentissa säädettyin edellytyksin. Varhaiskasvatusta on 2 momentin järjestettävä kokopäiväisesti, jos lapsen vanhemmat tai muut huoltajat työskentelevät kokoaikaisesti työttömyysturvalaissa (1290/2002) tarkoitettulla tavalla taikka opiskelevat, toimivat yrittäjänä tai ovat omassa työssä päätoimisesti. Varhaiskasvatusta on järjestettävä myös kahden kuukauden ajan edellä mainitun tilanteen päätyttyä, paitsi jos lapsen vanhempi tai muu huoltaja jää kotiin hoitamaan perheen muuta lasta tai jää eläkkeelle.

Pykälän 3 momentin mukaan lapsi on oikeutettu 1 momentissa säädettyä oikeutta laajempaan varhaiskasvatukseen myös silloin, kuin se on tarpeellista vanhemman tai muun huoltajan osaaikaisen työssäkäynnin, työllistymistä edistävään palveluun osallistumisen, kuntoutuksen tai muun vastaavan syyn vuoksi. Tällöin varhaiskasvatusta on järjestettävä siinä laajuudessa, kuin se on edellä mainittujen syiden vuoksi tarpeen.

Lisäksi lapselle on järjestettävä varhaiskasvatusta kokopäiväisesti, jos se on tarpeen lapsen kehityksen, tuen tarpeen tai perheen olosuhteiden takia taikka se on muutoin lapsen edun mukaista.

Vanhempien tai huoltajien on esitettävä selvitys pykälän 1 momentissa säädettyä laajemman varhaiskasvatuksen edellytyksistä kunnan päättämisen määrajoin. Lisäksi kunta voi perustellusta syystä muutoinkin edellyttää mainitun selvityksen esittämistä. Lapsen vanhempien tai muiden huoltajien tulee ilmoittaa kunnalle varhaiskasvatusoikeuden laajuuteen vaikuttavissa seikoissa tapahtuvista olennaisista muutoksista viipymättä saatuaan niistä tiedon.

Lainsäädäntö mahdollistaa 11 a §:n 6 momentista ilmenevällä tavalla kolme yhteiskunnan tukemaa vaihtoehtoa alle oppivelvollisuusikäisten lasten varhaiskasvatuksen järjestämiseksi:

lapsen vanhemmat tai muut huoltajat voivat hakea lapselle kunnan järjestämän varhaiskasvatuspaikan, valita yksityisen palvelun tuottajan järjestämän varhaiskasvatuksen ja saada siihen yksityisen hoidon tukea tai hoitaa alle kolmivuotiaista lasta kotona ja saada siihen kotihoidon tukea.

Varhaiskasvatuslain 11 a §:n 8 momentin mukaan oikeus samaan varhaiskasvatuspaikkaan säilyy, vaikka lapsi ei ole varhaiskasvatuksessa sairausvakuutuslain 9 luvun 7 §:ssä tarkoitettujen isyysrahajaksojen aikana. Isyysrahajaksoista johtuvasta poissaolosta on ilmoitettava varhaiskasvatuspaikkaan viimeistään kaksi viikkoa ennen sen suunniteltua aloittamispäivää. Samoin oikeus samaan varhaiskasvatuspaikkaan säilyy päiväkodissa ja mahdollisuuksien mukaan perhepäivähoidossa, jos lapsen varhaiskasvatusaika muuttuu edellä kuvatulla tavalla.

Varhaiskasvatuslain 11 a §:n 7 ja 10 momenteissa säädetään varhaiskasvatuspaikan hakemisesta. Paikkaa on haettava määräajassa, ja noudatettavista määräajoista voidaan valtioneuvoston asetuksella antaa tarkempia säännöksiä. Päivähoitoasetuksen 2 §:ssä säädetään, että lapsen vanhempien tai muiden huoltajien, jotka haluavat lapselle päivähoitopaikan, on tehtävä sitä koskeva hakemus viimeistään neljä kuukautta ennen kuin tarvitsee paikan. Mikäli päivähoiton tarve kuitenkin johtuu työllistymisestä, opinnoista tai koulutuksesta eikä tarpeen alkamisajankohta ole ennakoitavissa, on päivähoitopaikkaa haettava 2 momentin mukaan niin pian kuin mahdollista, kuitenkin viimeistään kaksi viikkoa ennen kuin lapsi tarvitsee hoitopaikan. Pykälän 3 momentin mukaan, mikäli päivähoitossa olevan lapsen hoitotarve laajentuu ennakoimattomasti varhaiskasvatuslain 11 a §:n 2 tai 3 momentissa säädetyllä tavalla, kunnan on järjestettävä laajentuneen hoitotarpeen mukainen hoitopaikka välittömästi saatuaan tiedon muutoksesta.

Varhaiskasvatusta on mahdollisuuksien mukaan järjestettävä lapsen vanhempien tai huoltajien toivomassa muodossa.

Varhaiskasvatuslain 11 d §:ssä on säännökset kunnan toimielimestä. Pykälän 1 momentin mukaan kunnalle laissa säädetyistä tehtävistä huolehtii kunnan määräämä monijäseninen toimielin. Pykälän 2 momentin mukaan toimielimen tehtävänä on myös edustaa kuntaa, valvoa sen oikeutta ja käyttää puhevaltaa lasten päivähoiton yksilöllistä toimeenpanoa koskevilla asioilla ja tehdä sen puolesta näissä asioissa sopimukset ja muut oikeustoimet. Pykälän 3 momentin mukaan toimielimen laissa säädetyä päätösvaltaa ja oikeutta puhevallan käyttämiseen voidaan johtosäännöllä siirtää toimielimen alaisille viranhaltijoille. Momentin 4 mukaan milloin kahden tai useamman kunnan koko lasten päivähoitosta huolehtii kuntayhtymä, sen on asetettava 1 momentissa tarkoitettu toimielin yhteisesti jäsenkuntia varten. Tälle toimielimelle on annettava myös muissa laeissa sosiaalihuoltolain 6 §:n 1 momentissa tarkoitettulle toimielimelle säädetyt lasten päivähoiton toimeenpanoa koskevat tehtävät. Pykälän 5 momentin mukaan valtion virkamies, jonka tehtäviin kuuluu lasten päivähoiton ohjaus ja valvonta, ei ole virka-alueellaan vaalikelpoinen 1 momentissa tarkoitettuun toimielimeen.

Varhaiskasvatuslain 11 e §:ssä säädetään kunnan yhteistyövelvoitteesta. Pykälän mukaan kunnan on varhaiskasvatusta järjestäessään toimittava yhteistyössä opetuksesta, liikunnasta ja kulttuurista, sosiaalihuollosta, lastensuojelusta, neuvolatoiminnasta ja muusta terveydenhuollosta vastaavien sekä muiden tarvittavien tahojen kanssa.

Päivähoitoasetuksen 4 §:n mukaan päivähoito järjestetään osapäivä- ja kokopäivähoitona. Kokopäivähoitossa lapsen hoitoaika saa yleensä jatkua yhtäjaksoisesti enintään kymmenen tuntia vuorokaudessa ja osapäivähoitossa viisi tuntia.

Päivähoitoasetuksessa säädetään päiväkodissa ja perhepäiväkodissa hoidettavien lasten määrästä sekä hoito- ja kasvatustehtävään osallistuvasta henkilöstöstä. Asetuksen 6 §:n 1 momentin mukaan päiväkodissa tulee enintään kahdeksaa kokopäivähoidossa olevaa kolme vuotta täyttäneitä lasta kohden olla vähintään yksi hoito- ja kasvatustehtävissä toimiva kelpoisuusehdot täyttävä henkilö. Vastaavasti neljää alle kolmivuotiaista lasta kohden tulee olla yksi henkilö. Kolme vuotta täyttäneiden osapäivähoitoa koskee eri säännös. Pykälän 2 momentin mukaan enintään 13 osapäivähoidossa olevaa kolme vuotta täyttäneitä lasta kohden päiväkodissa tulee olla yksi hoito- ja kasvatustehtävissä oleva kelpoisuusehdot täyttävä henkilö. Päiväkodissa tulee vähintään joka kolmannella hoito- ja kasvatustehtävissä toimivalla olla sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain, sellaisena kuin se on voimassa tammikuun 1 päivänä 2013, 7 §:ssä säädetty ammatillinen kelpoisuus ja muilla hoito- ja kasvatustehtävissä toimivilla mainitun lain 8 §:ssä säädetty ammatillinen kelpoisuus. Kunta voi poiketa 1 ja 2 momentissa säädetystä suhdelvusta, jos lasten keskimääräiset hoitopäivät ovat jatkuvasti huomattavasti vähäisemmät kuin toimintapäivät. Poikkeaminen voi tapahtua siten, ettei lapsia ole muutoin kuin lyhytaikaisesti yhtäaikaisesti hoidossa enempää kuin kokonaissuhdeluku edellyttää. Lisäksi 1 ja 2 momentissa säädetystä suhdelvusta voidaan poiketa tilapäisesti ja lyhytaikaisesti laajennettaessa lapsen hoitoaikaa asetuksen 2 §:n 3 momentissa tarkoitettulla tavalla.

Päivähoitoasetuksen 8 §:n 1 momentin mukaan perhepäivähoidossa voidaan samanaikaisesti hoitaa enintään neljää lasta mukaan luettuina perhepäivähoitajan omat lapset, jotka eivät vielä ole perusopetuksessa. Lisäksi voidaan hoitaa yhtä perusopetuslain mukaista esiopetusta saavaa lasta, perusopetuksen aloittanutta lasta tai sellaista kunnan järjestämässä osapäivähoidossa olevaa lasta, joka aloittaa perusopetuksen toimintavuotta seuraavana vuonna. Pykälän 2 momentin mukaan perhepäiväkodissa kaksi hoitajaa voi samanaikaisesti hoitaa enintään kahdeksaa lasta ja lisäksi osapäiväisesti kahta 1 momentin toisessa virkkeessä tarkoitettua lasta. Pykälän 3 momentin mukaan erityisistä syistä ja huomioon ottaen paikalliset olosuhteet kolme hoitajaa voi hoitaa samanaikaisesti enintään kahtatoista lasta. Edelleen pykälän 4 momentissa säädetään, että kun perhepäiväkodissa hoidetaan samanaikaisesti useampaa lasta kuin 2 momentissa säädetään, tulee yhdellä perhepäivähoitajalla olla vähintään sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusehdoista annetun lain, sellaisena kuin se on voimassa tammikuun 1 päivänä 2013, 8 §:ssä säädetty ammatillinen kelpoisuus.

2.1.4 Varhaiskasvatuksen asiakasmaksut

Varhaiskasvatuslain 13 §:n mukaan varhaiskasvatuksesta perittäviin maksuihin sovelletaan varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annettua lakia (1503/2016, jäljempänä asiakasmaksulaki). Varhaiskasvatuksen asiakasmaksulaki on tullut voimaan 1 päivänä maaliskuuta 2017. Maksuihin sovellettiin aiemmin sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annettua lakia (734/1992) ja sen nojalla annettuja säännöksiä, sellaisena kuin ne ovat voimassa tammikuun 1 päivänä 2013.

Asiakasmaksulaisissa säädetään kunnan päiväkodissa ja perhepäivähoidossa järjestämästä varhaiskasvatuksesta perittävästä asiakasmaksusta. Muusta kunnan järjestämästä varhaiskasvatuksesta ja kunnan tilapäisesti antamasta varhaiskasvatuksesta voidaan periä kunnan päättämä asiakasmaksu.

Asiakasmaksulain 4 §:n mukaan varhaiskasvatuslaissa tarkoitettua päiväkotij- ja perhepäivähoitona järjestettävästä varhaiskasvatuksesta voidaan määrätä kuukausimaksu. Lain 5 §:n mukaan kokoaikaisen varhaiskasvatuksen kuukausimaksu saa olla enintään perheen koon mukaan

määräytyvän maksuprosentin osoittama euromäärä vähimmäistulorajan ylittävästä kuukausitulosta.

Lain 6 §:n mukaan jos lapsi on varhaiskasvatuksessa keskimäärin enintään 20 tuntia viikoittain, saa kuukausimaksu olla enintään 60 prosenttia 5 §:n mukaan määräytyvän kokoaikaisen varhaiskasvatuksen maksusta. Jos lapsi on varhaiskasvatuksessa keskimäärin vähintään 35 tuntia viikoittain, voidaan kuukausimaksuna periä kokoaikaisen varhaiskasvatuksen maksu. Jos lapsi on varhaiskasvatuksessa keskimäärin enemmän kuin 20 tuntia viikoittain mutta alle 35 tuntia, tulee kunnan periä maksu, joka on suhteutettu varhaiskasvatusaikaan. Varhaiskasvatuksen maksua alentavana tekijänä on otettava huomioon myös perusopetuslain mukainen maksuton esiopetus.

Lain 7 §:n mukaan maksu voi kokoaikaisessa varhaiskasvatuksessa olla enintään 290 euroa kuukaudessa. Lasta koskevaa 27:ää euroa pienempää maksua ei periä.

Lain 8 §:n mukaan jos samasta perheestä on useampi kuin yksi lapsi kunnan järjestämässä varhaiskasvatuksessa, voidaan nuorimmasta kokoaikaisessa varhaiskasvatuksessa olevasta lapsesta määrätä lain 5 §:n mukaan määräytyvä kokoaikaisen varhaiskasvatuksen asiakasmaksu. Ikäjärjestyksessä seuraavasta kokoaikaisessa varhaiskasvatuksessa olevasta lapsesta voidaan määrätä maksu, joka on enintään 90 prosenttia nuorimman lapsen maksusta. Kustakin seuraavasta lapsesta määrättävä maksu on enintään 20 prosenttia nuorimman lapsen maksusta. Määrätessä perheen muiden kuin nuorimman lapsen maksua käytetään määräytymisen perustana nuorimman lapsen laskennallista kokoaikaisen varhaiskasvatuksen maksua.

Lain 16 §:ssä säädetään maksujen ja tulorajojen sitomisesta indeksiin. Seuraava indeksitarkistus tulee voimaan 1.8.2018.

Hallitus linjasi huhtikuussa 2017 kehysriihessä osana kannustinloukkujen purkamista, että varhaiskasvatuksen asiakasmaksuja alennetaan pieni- ja keskituloisilta perheiltä sekä perheiltiltä, joilla on useampi lapsi varhaiskasvatuksessa. Maksujen alennus toteutetaan muuttamalla maksujen määräytymiseen käytettäviä tulorajoja ja maksuprosentteja. Toisen lapsen maksua alennetaan siten, että toisen lapsen maksu on aina enintään 50 prosenttia ensimmäisen lapsen maksusta nykyisen 90 prosentin sijasta. Muutokset (959/2017) tulivat voimaan 1.1.2018.

2.1.5 Varhaiskasvatukseen sovellettava sosiaalihuollon lainsäädäntö

Kun varhaiskasvatus vuoden 2013 alussa siirtyi opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnoitavaksi, päivähoito irrotettiin sosiaalihuollon kokonaisuudesta ja liitettiin osaksi kasvatus- ja koulutusjärjestelmää. Varhaiskasvatus ei enää ole sosiaalihuoltolain tarkoittama sosiaalipalvelu. Siirron yhteydessä katsottiin kuitenkin tarpeelliseksi edelleen toistaiseksi soveltaa varhaiskasvatukseen sosiaalihuollon lainsäädäntöä soveltuvien osien, koska opetustoimen lainsäädännössä ei ollut vastaavia säännöksiä eikä uutta varhaiskasvatusta koskevaa lainsäädäntöä voitu valmistella niin nopeassa aikataulussa. Tällä ratkaisulla haluttiin varmistaa se, ettei varhaiskasvatustalvelujen asiakkaiden ja henkilöstön asema heikkene.

Hallinnonalasiirron yhteydessä vanhasta sosiaalihuoltolaista (710/1982) otettiin tarvittavat säännökset varhaiskasvatuslakiin muun muassa palvelujen järjestämisestä, toimeenpanosta, valvonnasta, palveluiden järjestämisestä suomen ja ruotsin kielellä sekä Pohjoismaiden kansa-

laisten oikeudesta käyttää tarvittaessa omaa kieltään, henkilöstön täydennyskoulutuksesta sekä aluehallintoviranomaisten ja Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontaviraston toimivallasta.

Varhaiskasvatuslakiin kirjatulla viittaussäännöksillä sosiaalihuollon lainsäädännöstä edelleen sovelletaan lakia sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista (812/2000, jäljempänä asiakaslaki), lakia sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista (272/2005, jäljempänä kelpoisuuslaki) sekä lakia yksityisistä sosiaalipalveluista (922/2011), sellaisina kuin nämä lait ovat voimassa 1 päivänä tammikuuta 2013. Lisäksi sovellettavaksi tulee varhaiskasvatuslain 10 §:n 1 momentin 5 kohdan mukaan sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annettu laki (569/2009).

Varhaiskasvatuslain 14 §:n mukaan lasten päivähoitoon sovelletaan muussa lainsäädännössä olevia säännöksiä sosiaalihuollosta ja sosiaalipalveluista soveltuvin osin, jollei varhaiskasvatuslaissa toisin säädetä. Säännös koskee myös 1.1.2013 jälkeen voimaan tullutta sosiaalihuollon lainsäädäntöä.

Laki sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista

Varhaiskasvatuslain 13 a §:n 1 momentin mukaan lain perusteella järjestettyyn toimintaan sovelletaan sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annettua lakia (812/2000) sellaisena kuin se on voimassa tammikuun 1 päivänä 2013. Pykälän 2 momentin mukaan sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 23 §:ssä tarkoitettu muistutus tehdään päivähoiton osalta lasten päivähoiton toimintayksikön vastuuhenkilölle tai päivähoiton johtavalle viranhaltijalle.

Asiakaslain 1 §:n mukaan lain tarkoituksena on edistää asiakaslähtöisyyttä ja asiakassuhteen luottamuksellisuutta sekä asiakkaan oikeutta hyvään palveluun ja kohteluun sosiaalihuollossa. Asiakaslain 2 §:n 1 momentin mukaan lakia sovelletaan sekä viranomaisen että yksityisen järjestämään sosiaalihuoltoon, jollei tässä tai muussa laissa toisin säädetä. Lain 4 §:n 1 momentin mukaan asiakkaalla on oikeus saada sosiaalihuollon toteuttajalta laadultaan hyvää sosiaalihuoltoa ja hyvää kohtelua ilman syrjintää. Asiakasta on kohdeltava siten, ettei hänen ihmisarvoaan loukata eikä että hänen vakaumustaan ja yksityisyyttään kunnioitetaan.

Asiakaslain 6 §:ssä säädetään päätöksestä tai sopimuksesta. Pykälän mukaan sosiaalihuollon järjestämisen tulee perustua viranomaisen tekemään päätökseen tai yksityistä sosiaalihuoltoa järjestettäessä sosiaalihuollon toteuttajan ja asiakkaan väliseen kirjalliseen sopimukseen.

Asiakaslaki määrittelee myös tietojen antamista, salassapitoa, vaitiolovelvollisuutta ja salassa pidettävien tietojen luovuttamista. Lain 14 §:n 1 momentin mukaan sosiaalihuollon asiakirjat, jotka sisältävät tietoja sosiaalihuollon asiakkaasta tai muusta yksityisestä henkilöstä, ovat salassa pidettäviä.

Asiakaslain 16 §:n mukaan salassa pidettävästä asiakirjasta saa antaa tietoja asiakkaan nimenomaisella suostumuksella tai niin kuin laissa erikseen säädetään. Asiakaslain 17 §:n mukaan sosiaalihuollon järjestäjä tai toteuttaja saa antaa asiakirjasta salassapitovelvollisuuden estämättä ilman asiakkaan tai tämän laillisen edustajan suostumusta tietoja, jotka ovat välttämättömiä asiakkaan hoidon, huollon tai koulutuksen tarpeen selvittämiseksi, hoidon, huollon tai koulutuksen järjestämiseksi tai toteuttamiseksi taikka toimeentulon edellytysten turvaamiseksi. Tietoja saa kuitenkin antaa vain, jos: 1) se, jota asiakirja koskee, on hoidon tai huollon ilmeisessä tarpeessa terveytensä, kehityksensä tai turvallisuutensa vaarantumisen vuoksi eikä hoidon tai huollon tarvetta muutoin voida selvittää taikka hoidon tai huollon toimenpiteitä toteuttaa; 2)

tieto on tarpeen lapsen edun vuoksi; tai 3) tieto on tarpeen asiakkaan välttämättömien etujen ja oikeuksien turvaamiseksi eikä asiakkaalla itsellään ole edellytyksiä arvioida asian merkitystä. Pykälän 3 momentin mukaan yksityiselle sosiaali- tai terveydenhuollon toimijalle tietoja saa antaa vain siinä määrin kuin se on välttämätöntä asiakkaan välittömän hoidon tai huollon toteuttamiseksi tai muusta tähän rinnastettavasta syystä.

Asiakaslain 18 §:n mukaan sosiaalihuollon järjestäjä tai toteuttaja saa, jos se on välttämätöntä lapsen edun taikka erittäin tärkeän yleisen tai yksityisen edun vuoksi, antaa tiedon salassa pidettävästä asiakirjasta asiakkaan tai tämän laillisen edustajan suostumuksesta riippumatta tuomioistuimelle tai muulle viranomaiselle asiassa, jossa sosiaalihuollon viranomaiselle on laissa säädetty oikeus tai velvollisuus panna asia vireille taikka osallistua vireillä olevan asian käsittelyyn tai toimeenpanoon. Muita mainittuja viranomaisia, joille tietoja saa luovuttaa pykälässä tarkemmin säädetyn edellytyksin, ovat sosiaalietuuksia käsittelevä viranomainen, poliisi ja syyttäjäviranomainen. Salassa pidettävään asiakirjaan sisältyvien tietojen antamisesta tieteellistä tutkimusta varten on voimassa, mitä siitä säädetään viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa ja henkilötietolaissa. Lisäksi Terveyden ja hyvinvoinnin laitos voi antaa luvan tietojen saamiseen yksittäistapauksessa.

Asiakaslain 20 § koskee velvollisuutta antaa sosiaalihuollon viranomaiselle salassa pidettäviä tietoja. Muun muassa valtion ja kunnan viranomainen, muu julkisoikeudellinen yhteisö sekä sosiaalipalvelun tuottaja ovat velvollisia antamaan sosiaalihuollon viranomaiselle sen pyynnöstä maksutta ja salassapitosäännösten estämättä hallussaan olevat sosiaalihuollon asiakassuhteeseen olennaisesti vaikuttavat tiedot ja selvitykset, jotka viranomaiselle laissa säädetyn tehtävän vuoksi ovat välttämättömiä asiakkaan sosiaalihuollon tarpeen selvittämiseksi, sosiaalihuollon järjestämiseksi ja siihen liittyvien toimenpiteiden toteuttamiseksi sekä viranomaiselle annettujen tietojen tarkistamista varten. Laissa säädetään lisäksi muistutuksesta ja sosiaaliamiesjärjestelmästä.

Laki sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista

Varhaiskasvatustieteen kandidaatin tutkinto, johon sisältyy lastentarhanopettajan koulutus, taikka sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, johon sisältyvät varhaiskasvatukseen sovelletaan kuitenkin toistaiseksi jo kumottua kelpoisuuslakia sekä sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annettua asetusta (608/2005, jälj. kelpoisuusasetus).

Kelpoisuusvaatimukset on sovellettavissa säännöksissä määritelty muun muassa lastentarhanopettajille, lähihoitajille, perhepäivähoitajille, sosiaalihuollon erityistyöntekijöille sekä päivähoidon hallinnollisissa ja ammatillisissa johtotehtävissä toimiville henkilöille. Kelpoisuusvaatimuksia on noudatettava sekä julkisissa että yksityisissä varhaiskasvatuksen tehtävissä.

Kelpoisuuslain 7 §:n mukaan kelpoisuusvaatimuksena lastentarhanopettajan tehtäviin on vähintään kasvatustieteen kandidaatin tutkinto, johon sisältyy lastentarhanopettajan koulutus, taikka sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, johon sisältyvät varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneet opinnot sen laajuisina kuin valtioneuvoston asetuksella tarkemmin säädetään.

Kelpoisuusasetuksen 1 §:n mukaan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain 7 §:n mukaiset varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneet opinnot ovat yhteensä vähintään 60 opintopisteen laajuiset.

Lähihoitajan tehtäviin kelpoisuusvaatimuksena on kelpoisuuslain 8 §:n mukaan tehtävään soveltuva sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava tutkinto.

Sosiaalihuollon erityistyöntekijältä, ml. erityislastentarhanopettaja, edellytetään kelpoisuuslain 9 §:n 1 momentin mukaan tehtävän edellyttämää peruskoulutusta ja sen lisäksi suoritettua soveltuvaa erikoistumiskoulutusta tai jatkotutkintoa. Kelpoisuuslain 9 §:n 2 momentin mukaan tarkempia säännöksiä erityistyöntekijän tehtävän edellyttämästä erikoistumiskoulutuksesta tai jatkotutkinnosta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

Kelpoisuusasetuksen 2 §:n mukaan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain 9 §:n mukaisena erikoistumiskoulutuksena tai jatkotutkintona: 1) erityislastentarhanopettajan tehtäviin ovat: a) yliopistojen tutkinnoista annetun asetuksen (794/2004) 19 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaiset opinnot; b) kasvatustieteellisen alan tutkinnoista ja opettajankoulutuksesta annetun asetuksen (576/1995) 14 §:n 2 momentin mukaiset erityisopettajan opinnot; taikka c) kasvatustieteellisistä tutkinnoista ja opinnoista annetun asetuksen (530/1978) 35 §:n mukaiset erilliset erityisopettajan opinnot.

Kelpoisuudesta varhaiskasvatuksen hallinnollisiin johtotehtäviin säädetään kelpoisuuslain 10 §:ssä. Kelpoisuusvaatimuksena hallinnollisiin johtotehtäviin on tehtävään soveltuva ylempi korkeakoulututkinto ja alan tuntemus sekä niiden lisäksi riittävä johtamistaito. Lasten päivähoidon ammatillisiin johtotehtäviin on vaatimuksena lain 7 §:n mukainen kelpoisuus (lastentarhanopettaja) sekä riittävä johtamistaito. Muihin sosiaalihuollon ammatillisiin tehtäviin, mukaan lukien perhepäivähoitajan tehtävä, kelpoisuuslain 11 §:n mukaan kelpoisuusvaatimuksena on tehtävään soveltuva ammattitutkinto tai muu soveltuva koulutus.

Kelpoisuusvaatimuksista voidaan poiketa tilapäisesti, jos ammatillisen henkilöstön tehtävään ei saada henkilöä, jolla on säädetty kelpoisuus lain 12 §:n nojalla. Tällöin tehtävään voidaan ottaa enintään vuodeksi henkilö, jolla suoritettujen opintojen perusteella on riittävät edellytykset tehtävän hoitamiseen.

Kelpoisuuslain pykälissä 15 ja 16 on siirtymäsäännökset lastentarhanopettajien ja lähihoitajien osalta.

Laki sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä

Palveluseteli on yksi kunnan käytettävissä oleva palveluiden järjestämistapa varhaiskasvatuksessa. Varhaiskasvatustuksen lain 10 §:n 1 momentin 5 kohdan mukaan kunta voi järjestää lasten päivähoiton alaan kuuluvat tehtävät antamalla palvelunkäyttäjälle sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain mukaisen palvelusetelin. Varhaiskasvatustuksen lain 10 §:n 3 momentin mukaan hankittaessa palveluja yksityiseltä palvelujen tuottajalta kunnan tai kuntayhtymän on varmistuttava siitä, että hankittavat palvelut vastaavat sitä tasoa, jota edellytetään vastaavalta kunnalliselta toiminnalta. Pykälän 4 momentin mukaan kunta ja kuntayhtymä ovat velvollisia suorittamaan yksityiselle palvelujen tuottajalle korvausta vain osoittamiensa henkilöiden käyttämistä lasten päivähoiton palveluista ja palveluseteliä käytettäessä hyväksymälleen yksityiselle palvelujen tuottajalle enintään palvelusetelin arvoon saakka.

Kun kunta päättää ottaa käyttöönsä palvelusetelit, kunta asettaa palvelusetelin arvon ja hyväksyy yksityiset palveluntuottajat. Monissa kunnissa on laadittu paikallisia ohjeita palvelusetelin käytölle. Palvelusetelin käyttö on perheille vapaaehtoista.

Sosiaalihuoltolaki

Uusi sosiaalihuoltolaki (1301/2014) on tullut voimaan 1 päivänä huhtikuuta 2015. Varhaiskasvatuslaista löytyvät pääosin vastaavat säännökset liittyen palvelun laatuun, lapsen edun huomioimiseen, muutoksenhakuun ja muihin seikkoihin, joista säädetään myös sosiaalihuoltolaissa. Sosiaalihuoltolain yleiset säännökset voivat kuitenkin tulla sovellettaviksi tai oikeudellisessa harkinnassa huomioon otettaviksi. Uuteen sosiaalihuoltolakiin ja sen yhteydessä eduskunnan käsiteltäviksi annettuihin lakeihin ei sisällytetty sellaisia säännöksiä, jotka ovat siirtymässä valmisteilla oleviin lakeihin. Nämä säännökset pidettiin edelleen voimassa vanhassa sosiaalihuoltolaissa kunnes siirto uuteen lakiin tapahtuu. Vanhan sosiaalihuoltolain 2 luku, 27 d, 27 e, 40 ja 41 § sekä 5 ja 8 luku jäivät edelleen voimaan.

Uuden sosiaalihuoltolain 8 §:n mukaan kunnallisten viranomaisten on yhteistyössä seurattava ja edistettävä erityistä tukea tarvitsevien henkilöiden hyvinvointia sekä poistettava epäkohtia ja ehkäistävä niiden syntymistä. Erityisestä tuesta vastaavien viranomaisten on välitettävä tietoa asiakkaiden kohtaamista sosiaalisista ongelmista sekä annettava asiantuntija-apua muille viranomaisille samoin kuin kunnan asukkaille ja kunnassa toimiville yhteisöille. Palveluja annettaessa ja niitä kehitettäessä on kiinnitettävä erityistä huomiota erityistä tukea tarvitsevien henkilöiden tarpeisiin ja toivomuksiin.

Lain 9 §:n mukaan kunnallisten viranomaisten on yhteistyössä seurattava ja edistettävä lasten ja nuorten hyvinvointia sekä poistettava kasvuolojen epäkohtia ja ehkäistävä niiden syntymistä. Sosiaalihuollosta vastaavan viranomaisen on välitettävä tietoa lasten ja nuorten kasvuoloista ja sosiaalisista ongelmista sekä annettava asiantuntija-apua muille viranomaisille samoin kuin kunnan asukkaille ja kunnassa toimiville yhteisöille.

Lain 10 §:n mukaan lapsille, nuorille ja lapsiperheille tarkoitettuja palveluja annettaessa ja niitä kehitettäessä on huolehdittava siitä, että näiden palvelujen avulla tuetaan vanhempia, huoltajia ja muita lapsen hoidosta ja kasvatuksesta vastaavia henkilöitä lasten kasvatuksessa ja saadaan selville lasten, nuorten ja lapsiperheiden erityisen tuen tarve. Tarvittaessa on järjestettävä erityisen tuen tarpeessa olevia lapsia ja nuoria tukevaa toimintaa. Palveluja annettaessa ja niitä kehitettäessä on kiinnitettävä erityistä huomiota lasten ja nuorten tarpeisiin ja toivomuksiin.

Lapsella ja hänen perheellään on sosiaalihuoltolain 13 §:n mukaan oikeus saada viipymättä lapsen terveyden tai kehityksen kannalta välttämättömät sosiaalipalvelut. Palveluja on järjestettävä tarvittavassa laajuudessa niinä vuorokauden aikoina, joina niitä tarvitaan. Palvelujen on tuettava vanhempia, huoltajia ja muita lapsen hoidosta ja kasvatuksesta vastaavia henkilöitä lapsen kasvatuksessa ja huolenpidossa.

Jos lasten päivähoidon palveluksessa oleva on tehtävässään saanut tietää henkilöstä, jonka sosiaalihuollon tarve on ilmeinen, hänen on sosiaalihuoltolain 35 §:n 1 momentin mukaan ohjattava henkilö hakemaan sosiaalipalveluja tai henkilön antaessa suostumuksensa otettava yhteyttä kunnallisesta sosiaalihuollosta vastaavaan viranomaiseen, jotta tuen tarve arvioitaisiin. Pykälän 2 momentin mukaan jos suostumusta ei voida saada ja henkilö on ilmeisen kykenemättömän vastaamaan omasta huolenpidostaan, terveydestään tai turvallisuudestaan, tai lapsen etu

sitä välttämättä vaatii, 1 momentissa tarkoitettujen henkilöiden on tehtävä ilmoitus sosiaalihuollon tarpeesta salassapitosäännösten estämättä viipymättä.

Lain 40 §:n mukaan jos asiakkaan tarpeisiin ei voida vastata vain sosiaalihuollon toimin, asiakkaan palvelutarpeen arvioinnista vastaavan sosiaalihuollon ammattihenkilön, omatyöntekijän tai muun asiakkaan palveluista vastaavan työntekijän on asiakkaan suostumuksella otettava yhteyttä siihen viranomaiseen, jonka vastuulle tarvittavien toimien järjestäminen ensisijaisesti kuuluu.

Sosiaalihuoltolain 41 §:ssä säädetään monialaisesta yhteistyöstä. Jos sosiaalihuollon asiakkaan tarpeiden arviointi ja niihin vastaaminen edellyttävät sosiaalitoimen tai muiden viranomaisten palveluja tai tukitoimia, on näiden tahojen osallistuttava toimenpiteestä vastaavan työntekijän pyynnöstä henkilön palvelutarpeen arvioinnin tekemiseen ja asiakassuunnitelman laatimiseen. Sosiaalihuoltoon tulee toteuttaa yhteistyössä eri toimijoiden kanssa siten, että sosiaalihuollon ja tarvittaessa muiden hallinnonalojen palvelut muodostavat asiakkaan edun mukaisen kokonaisuuden. Sosiaalihuollon työntekijän tulee olla yhteydessä eri yhteistyötahoihin ja asiantuntijoihin.

Lastensuojelulaki

Lastensuojelulain (417/2007) 3 a §:n mukaan kunta järjestää lastensuojelun lisäksi lasten ja nuorten hyvinvoinnin edistämiseksi ehkäisevää lastensuojelua, silloin kun lapsi tai perhe ei ole lastensuojelun asiakkaana. Ehkäisevän lastensuojelun tarkoituksena on edistää ja turvata lasten kasvua, kehitystä ja hyvinvointia sekä tukea vanhemmuutta. Ehkäisevää lastensuojelua on kyseisen säännöksen mukaan tuki ja erityinen tuki, jota annetaan esimerkiksi päivähoidossa. Kun lapsi on lastensuojelun asiakkaana, edellä mainittua tukea järjestetään osana avo-, sijais- tai jälkihuoltoa.

Sosiaalihuollosta vastaavan toimielimen on lain 11 § mukaan oltava lastensuojelua järjestäessään tarvittaessa yhteistyössä kunnan eri hallintokuntien, muiden viranomaisten samoin kuin muiden kuntien ja kuntayhtymien sekä muiden palveluja järjestävien yhteisöjen ja laitosten kanssa riittävien ja tarvetta vastaavien palvelujen järjestämiseksi ja asiantuntemuksen turvaamiseksi kunnassa.

Lain 14 § mukaan kunnan on huolehdittava siitä, että lapsen asioista vastaavalla sosiaalityöntekijällä on käytettävissään lapsen kasvun ja kehityksen, terveydenhuollon, oikeudellista sekä muuta lastensuojelutyössä tarvittavaa asiantuntemusta. Kunnan tai useamman kunnan yhdessä tulee asettaa sosiaali- ja terveydenhuollon edustajista, lapsen kasvun ja kehityksen asiantuntijoista sekä muista lastensuojelutyössä tarvittavista asiantuntijoista koostuva lastensuojelun asiantuntijaryhmä. Lastensuojelun asiantuntijaryhmä avustaa sosiaalityöntekijää lapsen huostaanottoa sekä sijaishuoltoa koskevien asioiden valmistelussa ja muussa lastensuojelun toteuttamisessa. Lisäksi asiantuntijaryhmä antaa lausuntoja lastensuojelutoimenpiteitä koskevan päätöksenteon tueksi.

Lasten päivähoidon palveluksessa tai luottamustoimessa olevat henkilöt tai vastaavissa tehtävissä toimeksiantosuhteessa tai itsenäisinä ammatinharjoittajina toimivat henkilöt ovat lastensuojelulain 25 §:n 1 momentin mukaan velvollisia salassapitosäännösten estämättä viipymättä ilmoittamaan kunnan sosiaalihuollosta vastaavalle toimielimelle, jos he ovat tehtävässään saaneet tietää lapsesta, jonka hoidon ja huolenpidon ja huolenpidon tarve, kehitystä vaarantavat olosuhteet tai oma käyttäytyminen edellyttää mahdollista lastensuojelun tarpeen selvittämistä. Lisäksi edellä selostetussa 1 momentissa tarkoitetuilla henkilöillä on velvollisuus tehdä salassapitosäännös-

ten estämättä ilmoitus poliisille, kun heillä on tehtävässään tietoon tulleiden seikkojen perusteella syytä epäillä, että lapsen on kohdistettu rikoslain (39/1889) 20 luvussa seksuaalirikoksena rangaistavaksi säädetty teko tai sellainen rikoslain 21 luvussa henkeen ja terveyteen kohdistuvana rikoksena rangaistavaksi säädetty teko, josta säädetty enimmäisrangaistus on vähintään 2 vuotta vankeutta.

Varhaiskasvatuslain mukainen lasten päivähoito on lastensuojelulain 36 §:n 1 momentin mukaan osa lastensuojelun avohuollon tukitoimia. Pykälän 2 momentin mukaan lasten päivähoito on järjestettävä sen mukaisesti kuin lapsen asioista vastaava sosiaalityöntekijä on arvioinut sen tarpeen lapsen tai vanhemman asiakassuunnitelmassa.

2.1.6 Kunnan järjestämän varhaiskasvatuksen ohjaus ja valvonta

Varhaiskasvatuksen ohjausjärjestelmää ja valvontaa koskevat säännökset ovat varhaiskasvatuslain 2 luvussa. Valtakunnallisesta hallinnosta ja valvonnasta säädetään varhaiskasvatuslain 8—8 c §:ssä. Sosiaalihuollon ja opetustoimen valvonta poikkeavat toisistaan. Hallinnonalan siirron yhteydessä katsottiin tarkoituksenmukaiseksi säilyttää varhaiskasvatuksen valvontajärjestelmä yhtä laajana kuin se oli ollut osana sosiaalihuoltoa. Opetustoimessa ei ole Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastoa vastaavaa valtakunnallista valvontaviranomaista ja aluehallintoviranomaisten toimivaltuudet opetustoimen osalta ovat suppeammat kuin sosiaalihuollossa ja varhaiskasvatuksessa. Kunnan järjestämän varhaiskasvatuksen osalta valvontaviranomaisia ovat aluehallintovirastot sekä Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto.

Varhaiskasvatuslain 8 §:n 1 momentin mukaan lasten päivähoiton yleinen suunnittelu, ohjaus ja valvonta kuuluvat opetus- ja kulttuuriministeriölle. Pykälän 2 momentin mukaan aluehallintovirastolle kuuluvat lasten päivähoiton suunnittelu, ohjaus ja valvonta toimialueellaan. Pykälän 3 momentissa säädetään, että Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ohjaa aluehallintovirastojen toimintaa niiden toimintaperiaatteiden, menettelytapojen ja ratkaisukäytäntöjen yhdenmukaistamiseksi päivähoiton ohjauksessa ja valvonnassa. Lisäksi Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ohjaa ja valvoo päivähoitoa erityisesti silloin, kun kysymyksessä ovat: 1) periaatteellisesti tärkeät tai laajakantoiset asiat; 2) usean aluehallintoviraston toimialuetta tai koko maata koskevat asiat; 3) asiat, joita aluehallintovirasto on esteellinen käsittelemään. Pykälän 4 momentin mukaan sosiaali- ja terveysministeriö laatii Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston kanssa tulostavoiteasiakirjan päivähoitoon liittyvien tavoitteiden saavuttamiseksi sovittuaan tulostavoitteista opetus- ja kulttuuriministeriön kanssa.

Tosiasiallisesti varhaiskasvatusta koskevat valvonta-asiat ovat tyypillisesti sellaisia, jotka käsitellään aluehallintovirastoissa. Ennen varhaiskasvatuksen hallinnon siirtoa opetus- ja kulttuuriministeriöön Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston ratkaistavana oli ollut yksi päivähoitoa koskeva kantelu aluehallintoviraston esteellisyyden vuoksi. Siirron jälkeen Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastoon on tullut vain muutama yhteydenotto varhaiskasvatukseen liittyen ja ne on ohjattu aluehallintovirastojen hoidettavaksi.

Kunnan toiminnan tarkastamisesta säädetään varhaiskasvatuslain 8 a §:ssä. Pykälän 1 momentin mukaan Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirasto voivat tarkastaa kunnan ja kuntayhtymän tässä laissa tarkoitetun toiminnan sekä toiminnan järjestämisessä käytettävät toimintayksiköt ja toimitilat, jos tarkastuksen tekemiseen on perusteltu syy.

Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi lisäksi perustellusta syyistä määrätä aluehallintoviraston tekemään tarkastuksen. Tarkastus voidaan tehdä ennalta ilmoittamatta.

Pykälän 2 momentin mukaan tarkastaja on päästettävä kaikkiin toimipaikan tiloihin. Pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävät tilat voidaan kuitenkin tarkastaa ainoastaan, jos tarkastaminen on välttämätöntä asiakkaan aseman ja asianmukaisten palvelujen turvaamiseksi. Tarkastuksessa on salassapitosäännösten estämättä esitettävä kaikki tarkastajan pyytämät asiakirjat, jotka ovat välttämättömiä tarkastuksen toimittamiseksi. Lisäksi tarkastajalle on salassapitosäännösten estämättä annettava maksutta hänen pyytämänsä jäljennökset tarkastuksen toimittamiseksi välttämättömistä asiakirjoista. Tarkastajalla on myös oikeus ottaa valokuvia tarkastuksen aikana. Tarkastajan apuna voi olla tarkastuksen toteuttamiseksi tarpeellisia asiantuntijoita.

Pykälän 3 momentin mukaan poliisin on tarvittaessa annettava Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle ja aluehallintovirastolle virka-apua tarkastuksen suorittamiseksi. Säännöksen 4 momentin mukaan tarkastuksesta on pidettävä pöytäkirjaa. Säännöksen 5 momentissa säädetään, että tarkastuksessa erityisesti huomioon otettavista asioista ja tarkastusmenettelyn tarkemmasta sisällöstä sekä tarkastuksessa pidettävästä pöytäkirjasta ja sen säilyttämisestä ja säilyttämisaikasta voidaan antaa säännöksiä valtioneuvoston asetuksella.

Varhaiskasvatuslain 8 b §:n 1 momentin mukaan jos lasten päivähoidon järjestämisessä tai toteuttamisessa havaitaan asiakasturvallisuutta vaarantavia puutteita tai muita epäkohtia taikka toiminta on muutoin tämän lain vastaista, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto tai aluehallintovirasto voi antaa määräyksen puutteiden korjaamisesta tai epäkohtien poistamisesta. Määräystä annettaessa on asetettava määräaika, jonka kuluessa tarpeelliset toimenpiteet on suoritettava. Jos asiakasturvallisuus sitä edellyttää, toiminta voidaan määrätä välittömästi keskeytettäväksi taikka toimintayksikön, sen osan tai laitteen käyttö kieltää välittömästi.

Pykälän 2 momentin mukaan Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto tai aluehallintovirasto voi velvoittaa kunnan tai kuntayhtymän noudattamaan 1 momentissa tarkoitettua määräystä sakon uhalla tai uhalla, että toiminta keskeytetään, taikka että toimintayksikön, sen osan tai laitteen käyttö kielletään. Pykälän 3 momentin mukaan Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston ja aluehallintoviraston päätöstä toiminnan keskeyttämisestä taikka toimintayksikön, sen osan tai laitteen käytön kieltämisestä on noudatettava muutoksenhausta huolimatta, jollei muutoksenhakuviranomainen toisin määrää.

Varhaiskasvatuslain 8 c §:n 1 momentin mukaan jos lasten päivähoidon ohjauksen ja valvonnan yhteydessä todetaan, että kunta tai kuntayhtymä on tämän lain mukaista toimintaa järjestäessään tai toteuttaessaan menettelyt virheellisesti tai jättänyt velvollisuutensa täyttämättä, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirasto voivat antaa kunnalle tai kuntayhtymälle taikka virheellisestä toiminnasta vastuussa olevalle virkamiehelle huomautuksen vastaisen toiminnan varalle.

Pykälän 2 momentin mukaan Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirasto voivat, jos asia ei anna aiheutta huomautukseen tai muihin toimenpiteisiin, kiinnittää valvottavan huomiota toiminnan asianmukaiseen järjestämiseen ja hyvän hallintotavan noudattamiseen. Pykälän 3 momentin mukaan tässä pykälässä tarkoitettuun Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston tai aluehallintoviraston antamaan huomautukseen ja huomion kiinnittämiseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Pykälän 4 momentin mukaan opetus- ja kulttuuriministeriö, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto tai aluehallintovirasto ei

tutki lasten päivähoitoa koskevaa kantelua, joka kohdistuu yli viisi vuotta vanhaan asiaan, ellei kantelun tutkimiseen ole erityistä syytä.

2.1.7 Yksityinen varhaiskasvatus ja laki yksityisistä sosiaalipalveluista

Kunnan järjestämän varhaiskasvatuksen ohella varhaiskasvatusta järjestetään myös yksityisesti. Varhaiskasvatuslain 15 §:n 1 momentin mukaan yksityisellä lasten päivähoidolla tarkoitetaan lasten päivähoitoa, jonka yksityinen henkilö, yhteisö tai säätiö taikka julkisyhteisön perustama liikeyritys tuottaa korvausta vastaan liike- tai ammattitoimintaa harjoittamalla.

Varhaiskasvatuslain 16 §:n 1 momentin mukaan yksityiseen lasten päivähoidon sovelletaan tämän lain lisäksi yksityisistä sosiaalipalveluista annettua lakia. Lakia sovelletaan sellaisena kuin se on voimassa tammikuun 1 päivänä 2013. Pykälän 2 momentin mukaan yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain mukaan sosiaali- ja terveysministeriölle kuuluvat yksityiseen lasten päivähoidon liittyvät tehtävät, ja toimivalta kuuluu opetus- ja kulttuuriministeriölle.

Laki yksityisistä sosiaalipalveluista koskee kaikkia yksityisiä sosiaalipalveluja ja varhaiskasvatuksen osalta laki sisältää muun muassa yksityisten päivähoidon tuottamista, toimintaedellytyksiä, palvelujen laatua, ilmoitusmenettelyä, valvontaa ja yksityisten palvelujen antajien rekisteriä koskevia säännöksiä.

Varhaiskasvatuslain 17 §:n mukaan yksityisen lasten päivähoidon osalta yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 3 §:n 1 momentissa määriteltyjä valvontaviranomaisia ovat varhaiskasvatuslain 11 d §:n 1 momentissa tarkoitettu kunnan toimielin tai sen määräämä viranhaltija, aluehallintovirasto sekä Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontavirasto.

Yksityinen varhaiskasvatus on ilmoituksenvaraista toimintaa. Yksityisen varhaiskasvatuksen valvonnan perustana on kunnalle tehty kirjallinen ilmoitus toiminnan aloittamisesta. Yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 11 §:n mukaan yksityisten sosiaalipalvelujen tuottajan, joka tuottaa muita kuin ympärivuorokautisia sosiaalipalveluja, on tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnasta ennen sen aloittamista tai olennaista muuttamista kunnan toimielimelle siinä kunnassa, jossa palveluja tuotetaan. Yksityisen varhaiskasvatuksen tuottajan velvollisuudesta tehdä ilmoitus kunnan toimielimelle säädetään varhaiskasvatuslaissa.

Varhaiskasvatuslain 28 §:n 1 momentin mukaan yksityisen päivähoidon tuottajan, joka korvausta vastaan harjoittaa lasten päivähoidotoimintaa, on tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnasta ennen sen aloittamista tai olennaista muuttamista lasten päivähoidosta vastaavalle lain 11 d §:n 1 momentissa tarkoitettulle kunnan toimielimelle. Pykälän 2 momentin mukaan edellä 1 momentissa tarkoitettujen toimielimen tehtävänä on valvoa päivähoidotoimintaa siten kuin valtioneuvoston asetuksella tarkemmin säädetään.

Kunnalle tehtävästä ilmoituksesta on yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 11 §:n mukaan käytävä ilmi muun muassa palvelun tuottajan nimi, henkilötunnus ja yhteystiedot, toimintayksikön nimi ja yhteystiedot, palvelun sisältö, tuottamistapa ja laajuus, asiakaspaikkojen lukumäärä, vastuuhenkilön nimi, henkilötunnus, yhteystiedot ja koulutus sekä työkokemus ja tehtävä toimintayksikössä, muun henkilöstön määrä ja koulutus, tieto rekisteröitymisestä ennakkoperintälaissa tarkoitettuun työnantajarekisteriin, toiminnan aloittamispäivä, asiakasasiakirjojen säilyttämispaikka, selvitys asiakasrekisterinpidon periaatteista ja rekisterinpidosta vastaava henkilö sekä palvelujen laadun, turvallisuuden ja asianmukaisuuden arvioimiseksi tarvittavat muut tiedot. Kunnan toimielimen on 13 §:n mukaan viipymättä ilmoitettava ilmoi-

tuksen johdosta saamansa tiedot aluehallintovirastolle. Opetus- ja kulttuuriministeriö on antanut asetuksen yksityisistä lasten päivähoitopalveluista (1050/2012), jossa säädetään siitä, mitä liitteitä toiminnan aloittamista koskevaan ilmoitukseen on lasten päivähoidon osalta liitettävä.

Yksityisen varhaiskasvatuksen valvonnassa keskeinen valvontakeino on kunnan suorittama etukäteistarkastus. Päivähoitoasetuksen 11 §:n 1 momentin mukaan lasten päivähoidosta annetun lain eli varhaiskasvatuslain 11 d §:n 1 momentissa tarkoitetun kunnan monijäsenisen toimielimen tulee lasten päivähoidosta annetun lain 28 §:n 1 momentissa säädetyn, päivähoidon harjoittamista koskevan ilmoituksen saatuaan välittömästi suorittaa tarkastus päivähoitopaikassa sekä huolehtia siitä, että päivähoitopaikka ja siellä annettava hoito vastaavat päivähoitolle asetettuja terveydellisiä ja muita vaatimuksia. Pykälän 2 momentin mukaan edellä 1 momentissa tarkoitetun monijäsenisen toimielimen on pidettävä luetteloa 1 momentissa tarkoitetuista päivähoidon harjoittajista.

Ennakkotarkastuksen jälkeisestä jälkikäteisvalvonnasta säädetään laissa yksityisistä sosiaalipalveluista. Lain 15 §:n mukaan valvontaviranomaisen on toteutettava valvontaa ensisijaisesti antamalla palvelujen tuottamisessa tarpeellista ohjausta ja neuvontaa palvelujen tuottajalle sekä seuraamalla toiminnan kehitystä yhteistyössä palvelujen tuottajan kanssa. Valvontaviranomainen voi 17 §:n mukaan tarkastaa palvelujen tuottajan toiminnan sekä toiminnan järjestämisessä käytettävät toimintayksiköt ja toimitilat silloin, kun tarkastuksen tekemiseen on perusteltu syy.

Jos ohjauksen tai valvonnan yhteydessä todetaan, että palvelujen tuottaja on lain mukaista toimintaa järjestäessään tai toteuttaessaan menetellyt virheellisesti tai jättänyt velvollisuutensa täyttämättä eikä asia anna aiheita muihin toimenpiteisiin, aluehallintovirasto ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 19 §:n mukaan antaa palvelujen tuottajalle tai vastuuhenkilölle huomautuksen vastaisen toiminnan varalle tai kiinnittää huomiota toiminnan asianmukaiseen järjestämiseen ja hyvän hallintotavan noudattamiseen. Jos yksityinen sosiaalipalvelujen tuottaja ei ole täyttänyt ilmoitusvelvollisuuttaan tai jos palvelujen järjestämisessä tai toteuttamisessa havaitaan asiakasturvallisuutta vaarantavia puutteita tai muita epäkohtia taikka toiminta on muutoin tämän lain vastaista, aluehallintovirasto ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi 20 §:n mukaan antaa määräyksen puutteiden korjaamisesta tai epäkohtien poistamisesta. Määräystä annettaessa on asetettava määräaika, jonka kuluessa tarpeelliset toimenpiteet on suoritettava. Jos asiakasturvallisuus sitä edellyttää, aluehallintovirasto ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi 21 §:n mukaan kieltää toiminnan tai määrätä sen keskeytettäväksi taikka kieltää toimintayksikön, sen osan tai laitteen käytön välittömästi. Aluehallintovirasto ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi velvoittaa palvelujen tuottajan noudattamaan 20 ja 21 §:ssä tarkoitettua määräystä sakon uhalla tai uhalla, että toiminta keskeytetään, taikka että toimintayksikön, sen osan tai laitteen käyttö kielletään.

Kunnalle on lisäksi varhaiskasvatuslaissa säädetty laaja toimivaltuus puuttua havaitsemiinsa puutteellisiin. Varhaiskasvatuslain 29 §:n mukaan jos 28 §:ssä tarkoitettu päivähoitopaikka tai siinä annettu hoito todetaan sopimattomaksi tai puutteelliseksi, 11 d §:n 1 momentissa tarkoitetun toimielimen on pyrittävä sopivilla keinoilla saamaan aikaan korjaus asiassa. Jollei korjausta ole asetetussa määräajassa tapahtunut, toimielin voi kieltää pitämästä lasta sanotussa päivähoitopaikassa.

Varhaiskasvatuslaissa on myös säännös pakkotoimista. Varhaiskasvatuslain 30 §:n 1 momentin mukaan joka laiminlyö 28 §:ssä säädetyn ilmoitusvelvollisuuden tai pitää lasta hoidossaan vastoin 29 §:n nojalla annettua kieltoa, on tuomittava, jollei muussa laissa ole säädetty anka-

rampaa rangaistusta, sakkoon tai vankeuteen enintään kuudeksi kuukaudeksi. Pykälän 2 momentin mukaan syyttäjä ei saa nostaa 1 momentissa tarkoitettua rikkomuksesta syytettä, ellei sosiaalilautakunta ole ilmoittanut laiminlyöntiä syytteeseen pantavaksi.

Yksityisellä toimintayksiköllä tulee yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 5 §:n mukaan olla vastuuhenkilö, joka vastaa siitä, että toimintayksikössä toteutettavat palvelut täyttävät niille asetetut vaatimukset. Yksityisen palvelun tuottajan on myös lain 6 §:n mukaan laadittava omavalvontasuunnitelma. Palvelun tuottajan on pidettävä omavalvontasuunnitelma julkisesti nähtävänä ja seurattava sen toteutumista. Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi antaa määräyksiä omavalvontasuunnitelman sisällöstä, laadimisesta ja seurannasta.

Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirastot pitävät yhdessä yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 5 luvun mukaista valtakunnallista tietojärjestelmää (Valveri-rekisteri, aikaisemmin Ysteri-rekisteri) yksityisiä sosiaalipalveluja koskevassa laissa tarkoitettujen lupa- ja ilmoitusasioiden käsittelyä sekä toiminnan valvontaa ja tilastointia varten. Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto on vastuullinen rekisterin pitäjä ja se myös vastaa tietojärjestelmän toimivuudesta.

Aluehallintovirastot vievät tiedot ilmoituksenvaraisista varhaiskasvatuksen palvelujen tuottajista rekisteriin. Tietojen tallettamisesta rekisteriin tehdään valituskelpoinen päätös. Aluehallintovirastot saavat tiedot ilmoituksenvaraisista varhaiskasvatuksen palvelun tuottajista kunnilta. Rekisteriin merkitään vain yksityiset päiväkodit. Kunnat pitävät yllä luetteloa yksityisistä perhepäivähoitajista ja ryhmäperhepäivähoidon yksiköistä eikä näitä tietoja viedä Valveri-rekisteriin. Rekisteriin talletetaan lisäksi tiedot toiminnan muutoksista, säännösten, määräysten ja kieltojen rikkomisesta ja valvontaviranomaisen määräämistä seuraamuksista, tiedot valvontaviranomaisen suorittamista tarkastuksista ja niiden tuloksista sekä muut valvonnassa tarvittavat tiedot sekä muut ilmoitusasioiden käsittelyä ja tilastointia varten tarpeelliset tiedot.

Yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 32 §:n mukaan ilmoituksen rekisteröinti on maksullista. Rekisteröintiin liittyvistä toimenpiteistä voidaan periä maksuja kokonaan tai osittain vuosimaksuna. Lain 41 §:ssä säädetään, että aluehallintovirastojen tulee suorittaa 32 §:n mukaisista vuosimaksuista Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle osuus, joka kattaa yksityisten palvelujen antajien rekisteröintiin liittyvistä toimenpiteistä aiheutuvat kustannukset. Yksityisistä lasten päivähoitopalveluista annetun opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksen 2 §:n mukaan aluehallintovirastojen tulee suorittaa Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 41 §:ssä tarkoitettuna osuutena 50 prosenttia yksityisten lasten päivähoitopalveluiden tuottajien vuosimaksujen tuotosta.

Varhaiskasvatuksen rekisteröinnissä on säädetty maksullisiksi toiminnan aloittaminen ja olennainen muuttaminen (laki yksityisistä sosiaalipalveluista 32 § ja 11 §) sekä rekisteriote (valtioneuvoston asetus aluehallintovirastojen maksuista vuonna 2017 (1353/2016 1 §, liite kohdat 1—2, voimassa 31.12.2017 saakka). Maksuttomia ovat sen sijaan muut ilmoitukset, kuten vastuuhenkilön vaihdos, toiminnan lopettaminen ja muu kuin olennainen muuttaminen. Esimerkiksi yhteistietojen vaihtaminen on muu kuin olennainen muutos, josta ei peritä maksua. Asetuksen mukaisen maksutaulukon kohdan 1 mukaan ilmoituksen rekisteröinnistä yksityisten sosiaalipalvelujen tuottajien rekisteriin perittävä maksu on 560 euroa ja muutoksen rekisteröinnistä perittävä maksu 310 euroa lukuun ottamatta uuden kunnan lisäämistä, josta peritään 125 euron maksu. Valveri-rekisteriin merkityiltä luvanvaraisilta palvelujen tuottajilta peritään vuosimaksu. Varhaiskasvatus, mukaan lukien vuoroahoito, on kuitenkin ilmoituksenvaraista toimintaa, joten vuosimaksua ei peritä.

2.1.8 Laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta

Lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetussa laissa säädetään taloudellisista tuista, joilla tuetaan vanhempia lapsen hoidon järjestämisessä sekä työ- ja perhe-elämän yhteensovittamisessa. Tuen saamisen edellytyksenä on, että lapsen vanhemmat tai muut huoltajat eivät valitse varhaiskasvatuslain 11 a §:n 1—4 momentissa tarkoitettua tai 11 b §:n 2 momentin mukaista varhaiskasvatuspaikkaa, eli lasta hoidetaan kotona tai yksityisessä varhaiskasvatuksessa.

Lapsen kotihoidon tuella tarkoitetaan lapsen hoidon järjestämiseksi vanhemmalle tai muulle huoltajalle suoritettavaa tukea, johon voi kuulua hoitoraha ja hoitolisä. Kotihoidon tukea on mahdollista saada vain, jos lapsi on alle kolmivuotias tai jos lapsi kuuluu samaan perheeseen alle kolmivuotiaan hoitorahaan oikeuttavan ja samalla tavalla hoidettavan lapsen kanssa. Hoitorahaa maksetaan jokaisesta tukeen oikeuttavasta lapsesta erikseen. Hoitoraha on vuonna 2017 yhdestä alle kolmivuotiaasta 338,34 euroa kuukaudessa, muista perheen alle kolmivuotiaista lapsista kustakin 101,29 euroa kuukaudessa sekä yli kolmivuotiaista, alle kouluikäisistä lapsista kustakin 65,09 euroa kalenterikuukaudessa. Hoitolisään vaikuttavat perheen koko ja bruttotulot, ja sitä maksetaan vain yhdestä kotihoidon tuen hoitorahaan oikeuttavasta lapsesta. Hoitolisän täysi määrä on 181,07 euroa kalenterikuukaudessa.

Yksityisen hoidon tuella tarkoitetaan lapsen hoidon järjestämiseksi vanhemman tai muun huoltajan osoittamalle hoidon tuottajalle suoritettavaa tukea, johon voi kuulua hoitoraha tai hoitolisä. Hoidon tuottajalla tarkoitetaan varhaiskasvatuslain 28 §:n 1 momentissa tarkoitettua ilmoituksen tehnyttä yksityistä henkilöä tai yhteisöä, joka korvausta vastaan harjoittaa lasten päivähoitotoimintaa. Hoidon tuottaja voi olla myös tukeen oikeutetun vanhemman tai muun huoltajan kanssa lasten päivähoidosta työsopimuksen tehnyt henkilö, joka ei kuitenkaan saa olla saman kotitalouden jäsen. Yksityisen hoidon tuen hoitoraha ja -lisä maksetaan erikseen jokaisesta lapsesta, jolla on oikeus tukeen. Tuki voi olla enintään lapsen hoitomaksun suuruisen. Yksityisen hoidon tuen hoitoraha vuonna 2017 on 172,25 euroa kuukaudessa lasta kohden. Alennettu hoitoraha esiopetukseen osallistuvasta tai pidennetyn oppivelvollisuuden piirissä olevasta lapsesta on ollut 63,38 euroa kuukaudessa lasta kohden. Hoitolisä on enintään 144,85 euroa kuukaudessa lasta kohden.

Kotihoidon tuki ja yksityisen hoidon tuki on sidottu indeksiin ja tuen määrä tarkistetaan vuosittain siten kuin kansaneläkeindeksistä annetussa laissa (456/2001) säädetään. Hoitorahaa tai hoitolisää voidaan maksaa kunnan päätöksen mukaisella määrällä korotettuna (kunnallinen lisä). Yksityisen hoidon tuki maksetaan suoraan hoidon tuottajalle ja on tämän veronalaista tuloa. Perheille tuki on verosta vapaata.

2.1.9 Muu sosiaali- ja terveystoimen lainsäädäntö

Laki sosiaalihuollon ammattihenkilöistä ja laki terveydenhuollon ammattihenkilöistä

Sosiaalihuollon ammattihenkilöistä annettu laki (817/2015) tuli voimaan 1.3.2016. Lain tarkoituksena on turvata sosiaalihuollon asiakkaiden turvallisuus ja oikeus laadultaan hyvään palveluun ja kohteluun. Valvira myöntää sosiaalihuollon ammattioikeuksia hakemusten perusteella Suomessa ja ulkomailla koulutetuille sosiaalihuollon ammattihenkilöille. Sosiaalihuollon ammatinharjoittamisoikeuksia on kolmenlaisia: oikeus toimia laillistettuna sosiaalihuollon ammattihenkilönä, oikeus käyttää nimesuojattua ammattinimikettä sekä rajoitettu ammatinharjoittamislupa. Laillistettavat ammatit ovat sosiaalityöntekijä, sosionomi ja geronomi. Lain nojalla annetun asetuksen (153/2016) mukaan nimesuojatun ammattihenkilön ammattinimi-

ke on lähihoitaja. Laillistusta tai nimikesuojauksen rekisteröintiä haetaan tutkinnon suorittamisen jälkeen. Sosiaalihuollon laillistetut ja nimikesuojatut ammattihenkilöt merkitään Valviran ylläpitämään sosiaalihuollon ammattihenkilöiden keskusrekisteriin Suosikkiin. Henkilöt, jotka ovat aiemmin voimassa olleiden säädösten mukaan täyttäneet kelpoisuusehdot, voivat toimia kyseisen laillistettavan tai nimikesuojattavan ammattihenkilön tehtävissä siihen asti, kunnes heidän ammattioikeushakemuksensa on Valvirassa käsitelty - edellyttäen, että hakemus on jätetty viimeistään 30.6.2018. Varhaiskasvatuksessa työskentelevillä sosionomeilla ja lähihoitajilla ei lain mukaan ole rekisteröitymisvelvoitetta Suosikki-rekisteriin, sillä varhaiskasvatus ei ole enää sosiaalihuoltoa. Rekisteröityminen on suositeltavaa, jos henkilö myöhemmin aikoo toimia sosiaalihuollon tehtävissä.

Terveydenhuollon henkilöstöä koskee terveydenhuollon ammattihenkilöistä annettu laki (559/1994). Valvira ylläpitää valtakunnallista terveydenhuollon ammattihenkilörekisteriä, Terhikkiä, jonne merkitään terveydenhuollon laillistetut ja nimikesuojatut ammattihenkilöt. Lain nojalla annetun asetuksen (564/1994) mukaan lähihoitajan ammattinimike on suojattu. Valviran mukaan nimikesuojattujen terveydenhuollon ammattihenkilöiden ammateissa voivat toimia muutkin henkilöt, joilla on hoitamaansa tehtävään riittävä koulutus, kokemus ja ammattitaito. Heillä ei kuitenkaan ole oikeutta käyttää nimikesuojattua ammattinimikettä. Varhaiskasvatuksessa lähihoitajien rekisteröityminen Terhikki-rekisteriin on siis toistaiseksi vapaaehtoista. Useat työntajat pitävät kuitenkin rekisteröitymistä rekrytoinnin edellytyksenä. Monien varhaiskasvatuksessa toimivien lähihoitajien työkuvaan kuuluu terveydenhuollon tehtäviä kuten esimerkiksi lääkehoitoa.

Sosiaali- ja terveysministeriössä valmistellaan sosiaali- ja terveydenhuollon ammattihenkilölakien yhdistämistä.

Laki lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta

Suomalaisessa yhteiskunnassa peruslähtökohtana on lapsen vanhempien tai muiden huoltajien ensisijainen kasvatusoikeus ja -vastuu sekä yhteiskunnan tarjoamien varhaiskasvatuspalvelujen kotikasvatusta tukeva tehtävä. Lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta annetun lain (361/1983) 3 §:n 1 momentin mukaan lapsen huoltajia ovat hänen vanhempansa tai henkilöt joille lapsen huolto on uskottu. Lain 4 §:n mukaan lapsen huoltajan on turvattava lapsen kehitys ja hyvinvointi siten kuin mainitun lain 1 §:ssä säädetään. Tässä tarkoituksessa huoltajalla on oikeus päättää lapsen hoidosta, kasvatuksesta, asuinpaikasta sekä muista henkilökohtaisista asioista. Ennen kuin huoltaja tekee päätöksen lapsen henkilökohtaisessa asiassa, hänen tulee keskustella asiasta lapsen kanssa, jos se lapsen ikään ja kehitystasoon sekä asian laatuun nähden on mahdollista. Päätöstä tehdessään hänen on kiinnitettävä huomiota lapsen mielipiteeseen ja toivomuksiin.

Oikeusministeriö on 30.9.2016 asettanut työryhmän valmistelemaan ehdotuksen lapsen huoltoa ja tapaamisoikeutta koskevan lain uudistamiseksi. Työryhmän mietintö julkaistiin 29.9.2017 (Oikeusministeriön julkaisu 47/2017) ja se on ollut lausunnolla 29.9.—1.12.2017, minkä jälkeen päätetään asian jatkovalmistelusta.

Laki lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä

Lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä annetun lain (504/2002) tarkoituksena on 1 §:n mukaan suojella alaikäisten henkilökohtaisista koskemattomuutta ja edistää heidän henkilökohtaisista turvallisuuttaan. Laissa säädetään menettelystä, jolla edellä mainittujen henkilöiden rikostaustaa voidaan selvittää. Lakia sovelletaan sen 2 §:n mukaan työ- ja vir-

kasuhteessa tehtävään työhön, johon kuuluu pysyväisluonteisesti ja olennaisesti ilman huoltajan läsnäoloa tapahtuvaa alaikäisen kasvatusta, opetusta, hoitoa tai muuta huolenpitoa taikka muuta työskentelyä henkilökohtaisessa vuorovaikutuksessa alaikäisen kanssa. Lakia sovelletaan myös yksityisistä sosiaalipalveluista annetussa laissa tarkoitettuun palvelun tuottajaan. Lakia ei kuitenkaan sovelleta edellä mainittuihin tehtäviin, mikäli ne kestävät yhden vuoden aikana yhteensä enintään kolme kuukautta.

Lain 3 §:n mukaan työnantajan tulee pyytää henkilöltä nähtäväksi rikosrekisterilain (770/1993) 6 §:n 2 momentissa tarkoitettu ote rikosrekisteristä, kun henkilö ensimmäistä kertaa otetaan tai nimitetään sellaiseen työ- tai virkasuhteeseen, johon kuuluu 2 §:ssä tarkoitettuja tehtäviä taikka annettaessa henkilölle näitä tehtäviä ensi kerran. Jollei rikosrekisteriotetta ole käytettävissä kunnan tai kuntayhtymän virkaa täytettäessä, valinta on suoritettava ehdollisena ja valinnan vahvistaminen on ratkaistava vasta sitten, kun ote on esitetty. Ote on esitettävä pääsääntöisesti 30 päivän kuluessa valinnan raukeamisen uhalla.

Lain 4 §:n 2 momentin mukaan kunnan tulee vastaanotettuaan yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 11 §:n tai varhaiskasvatuslain 28 §:n 1 momentin mukaisen ilmoituksen pyytää muuhun kuin työsopimussuhteeseen henkilökuntaan kuuluvalla henkilöltä viipymättä nähtäväksi ote rikosrekisteristä, mikäli henkilölle kuuluu edellä mainitun 2 §:n mukaisia tehtäviä alaikäisten parissa. Ote on pyydettävä nähtäväksi myös ennen kuin muu kuin ilmoituksessa määritelty henkilö otetaan 2 §:ssä tarkoitettuihin tehtäviin.

Esitettävä rikosrekisteriote ei saa olla kuutta kuukautta vanhempi. Rekisteriotteen esittäneen henkilön henkilötietoihin saadaan tehdä merkinnät ainoastaan otteen esittämisestä sekä sen tunnistetiedoista. Ote on palautettava viipymättä sen esittäneelle henkilölle ottamatta siitä jäljennöksiä. Rekisterioteesta ilmeneviin tietoihin kohdistuu vaitiolovelvollisuus. Hakuilmoituksessa on mainittava, mikäli haettavaan tehtävään otettavan henkilön on esitettävä rikosrekisterilain 6 §:n 2 momentissa tarkoitettu rikosrekisteriote. Lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä annetun lain säännösten rikkominen on säädetty rangaistavaksi.

Terveysdenhuoltolaki

Terveysdenhuoltolakia (1326/2010) sovelletaan kansanterveyslaissa (66/1972) ja erikoissairaanhoitolaissa (1062/1989) säädetyn kunnan järjestämisvastuuseen kuuluvan terveydenhuollon toteuttamiseen ja sisältöön, jollei muussa laissa toisin säädetä. Terveysdenhuoltoa ovat muun muassa neuvolapalvelut. Lain 15 § mukaan kunnan on järjestettävä muun muassa alueensa alle oppivelvollisuusikäisten lasten ja heidän perheidensä neuvolapalvelut. Neuvolapalveluihin sisältyvät muun muassa lapsen terveen kasvun, kehityksen ja hyvinvoinnin edistäminen sekä seuranta, lapsen ja perheen erityisen tuen ja tutkimusten tarpeen varhainen tunnistaminen sekä lapsen ja perheen tukeminen ja tarvittaessa tutkimuksiin tai hoitoon ohjaaminen. Kunnan perusterveydenhuollon on neuvolapalveluja järjestäessään toimittava yhteistyössä varhaiskasvatuksesta, lastensuojelusta ja muusta sosiaalihuollosta, erikoissairaanhoidosta vastaavien sekä muiden tarvittavien tahojen kanssa.

Lain 30 § koskee yhteistyötä ja ohjaamista kuntoutukseen. Pykälän mukaan henkilö on ohjattava tarpeen mukaan sairaanhoitopiiriin, sosiaali-, työhallinto- tai opetusviranomaisen taikka Kansaneläkelaitoksen tai muun palvelujen järjestäjän palvelujen piiriin yhteistyössä näitä palveluja järjestävien tahojen kanssa. Palvelujen yhteensovittaminen muiden kuntoutusta antavien tahojen kanssa määritellään potilaan yksilöllisessä kuntoutussuunnitelmassa.

Kunnan perusterveydenhuollon tai sairaanhoitopiirin kuntayhtymän on lain 32 §:n mukaan oltava terveyden ja hyvinvoinnin edistämistä sekä saman lain mukaisia terveydenhuoltopalveluja järjestäessään sellaisessa yhteistyössä sosiaalihuollon ja lasten päivähoidon kanssa, jota tehtävien asianmukainen hoitaminen sekä potilaan hoidon ja sosiaali- ja terveyspalvelujen tarve edellyttävät.

Valtioneuvoston asetusta neuvolatoiminnasta, koulu- ja opiskeluterveydenhuollosta sekä lasten ja nuorten ehkäisevästä suun terveydenhuollosta (338/2011) sovelletaan asetuksen 2 § mukaan terveydenhuoltolain (1326/2010) 15, 16, ja 17 §:ssä tarkoitettuihin neuvolapalveluihin, koulu- ja opiskeluterveydenhuollon palveluihin sekä lasten ja nuorten ehkäisevään suun terveydenhuoltoon. Asetuksen tarkoituksena on varmistaa, että lasta odottavien naisten ja perheiden sekä alle kouluikäisten lasten, oppilaiden ja heidän perheidensä sekä opiskelijoiden terveystarkastukset ovat suunnitelmallisia, tasoltaan yhtenäisiä ja yksilöiden ja väestön tarpeet huomioon ottavia kunnallisessa terveydenhuollossa.

Asetuksen 5 § mukaan kunnan on järjestettävä määräaikaista terveystarkastuksia kaikille ennalta määritellyn ikä- tai vuosiluokkaan tai muuhun ryhmään kuuluville sekä yksilöllisestä tarpeesta johtuvia terveystarkastuksia. Terveydenhoitajan, kättilön, lääkärin, hammaslääkärin, suuhygienistin tai hammashoitajan on pyrittävä selvittämään määräaikaista terveystarkastuksista poisjäävien tuen tarve.

Alle kouluikäisen lapsen ja oppilaan laajaan terveystarkastukseen sisältyy asetuksen 7 § mukaan lapsen vanhempien haastattelu ja koko perheen hyvinvoinnin selvittäminen niiltä osin kuin se on tarpeellista lapsen terveyden- ja sairaanhoidon tai tuen tarpeen arvioimiseksi sekä niiden järjestämiseksi ja toteuttamiseksi. Huoltajan kirjallisella suostumuksella laajaan terveystarkastukseen sisällytetään päivähoidon ja esiopetuksen henkilökunnan arvio alle kouluikäisen lapsen selviytymisestä ja hyvinvoinnista päivähoidossa ja opettajan arvio oppilaan selviytymisestä ja hyvinvoinnista koulussa. Arviossa on oltava tiedot, jotka ovat tarpeellisia terveyden- ja sairaanhoidon tai tuen tarpeen arvioimiseksi sekä niiden järjestämiseksi ja toteuttamiseksi.

Asetuksen 13 § mukaan terveystarkastukset on järjestettävä siten, että alle kouluikäisen lapsen, oppilaan, opiskelijan ja perheen erityisen tuen tarve tunnustetaan mahdollisimman varhaisessa vaiheessa ja tarpeenmukainen tuki järjestetään viiveettä. Erityisen tuen tarve on selvitettävä, jos alle kouluikäisessä lapsessa, oppilaassa, opiskelijassa, perheessä tai ympäristössä on tekijöitä, jotka voivat vaarantaa tervettä kasvua ja kehitystä.

Erityisen tuen tarpeen arvioimiseksi ja toteuttamiseksi on tarvittaessa järjestettävä lisäkäyntejä ja kotikäyntejä. Lisäksi on laadittava hyvinvointi- ja terveysuunnitelma yhteistyössä tukea tarvitsevan ja ikävaiheen mukaisesti hänen perheensä kanssa. Suunnitelman toteutumista on seurattava ja arvioitava. Erityisen tuen tarpeen arvioimiseksi ja tuen järjestämiseksi on tarvittaessa myös tehtävä yhteistyötä kunnan eri toimijoiden, kuten päivähoidon, kotipalvelun, lastensuojelun, oppilas- ja opiskelijahuollon sekä erikoissairanhoidon ja muiden tahojen kesken.

2.1.10 Varhaiskasvatuksen rahoitus

Käyttökustannusten rahoitus ja perustamishankkeiden valtionavustus

Varhaiskasvatuksen kustannukset rahoitetaan valtionosuudella, kunnan rahoitusosuudella sekä asiakasmaksuina kerättävillä tuloilla. Varhaiskasvatustilain 12 §:n 1 momentin mukaan kunnan tämän lain nojalla järjestämään toimintaan sovelletaan kunnan peruspalvelujen valtionosuu-

desta annettua lakia (1704/2009, jäljempänä valtionosuuslaki). Pykälän 2 momentin mukaan kunnan on osoitettava voimavaroja valtionosuuden perusteena olevaan lasten päivähoidon.

Valtionosuus perustuu ikäluokittaiseen asukasmäärään sekä muihin valtionosuuslaissa määriteltäviin kriteereihin. Valtionosuuden määräytymisessä otetaan huomioon muun muassa kunnan työttömien osuus, vieraskielisten osuus, kaksikielisyys, saaristoisuus sekä asukkaiden koulutustausta. Kunnille myönnetään valtionosuuksiin lisäosia syrjäisyyden ja työpaikkaomavaraisuuden perusteella. Saamelaisen kotiseutualueen kunnille myönnetään saamenkielisyyden perusteella lisäosa, joka määräytyy valtionosuuslain 28 §:n mukaisesti. Lain 48 §:n mukaan valtiovarainministeriö myöntää kunnalle valtionosuuden sekä päättää verotuloihin perustuvasta valtionosuuden tasauksesta.

Varhaiskasvatuksen perustamishankkeisiin ei ole enää käytännössä valtion talousarviossa myönnetty määrärahoja lukuun ottamatta elvytysluonteista rahoitusta. Varhaiskasvatuksen rakennusinvestointeihin on myönnetty elvytysluonteista rahoitusta lisätalousarviossa vuosina 2009 ja 2012. Lisäksi vuoden 2013 lisätalousarviossa osoitettiin määrärahoja oppilaitosten ja päiväkotien sisäilma- ja kosteusvauriohankkeisiin.

Opetustoimen rahoituslakia on vuoden 2015 alusta lukien muutettu muun muassa perustamishankkeiden rahoituksen osalta. Lailla 1410/2014 perusopetuksen, lukiokoulutuksen, taiteen perusopetuksen, lasten päivähoidon ja yleisten kirjastojen perustamishankkeisiin myönnettävistä valtionavustuksista luovuttiin ja ne siirrettiin kunnan peruspalvelujen valtionosuuksiin. Valtio ei enää osallistu vuodesta 2015 lähtien oppilaitosten ja päiväkotien uusien perustamishankkeiden rahoitukseen.

Varhaiskasvatuslain 12 §:n 3 momentin mukaan lain mukaiseen toimintaan voidaan valtion talousarvioon otetun määrärahan rajoissa myöntää kunnille ja kuntayhtymille valtionavustusta siten kuin opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetussa laissa (1705/2009, jäljempänä opetustoimen rahoituslaki) säädetään. Valtionavustusta voidaan myöntää myös investointeihin siten kuin valtionavustuslaissa (688/2001) säädetään. Opetustoimen rahoituslain 2 §:n 4 momentin mukaan laissa säädetään myös valtionavustusten myöntämisestä lasten päivähoidon kehittämishankkeisiin kunnille ja kuntayhtymille.

Kehittämistoiminnan rahoituksesta

Opetustoimen rahoituslaissa on myös säännökset erityisestä valtionavustuksesta. Lain 44 §:n 1 momentin mukaan muun muassa varhaiskasvatuslain ja perusopetuslain mukaisen toiminnan kehittämistä, kokeilua ja toiminnan käynnistämistä varten, toimintaan liittyviä tarpeellisia erityistehtäviä varten tai koulutuspoliittisten tavoitteiden toteuttamiseksi voidaan myöntää valtionavustusta valtion talousarviossa tarkoitukseen osoitetun määrärahan rajoissa.

Vuodelle 2017 kehittämisrahaa myönnettiin 11, 2 miljoonaa euroa momentille 29.10.20 yleisivistävän koulutuksen ja varhaiskasvatuksen kehittämiseen.

Valtion rahoittamaan opetustoimen henkilöstön koulutukseen suunnattava määräraha

Hallinnonalasiirron yhteydessä arvioitiin, että sosiaalihuoltolain nojalla järjestettävän henkilöstön täydennyskoulutusveloitteen kustannusvaikutukset varhaiskasvatuksen osalta olivat 3 miljoonaa euroa. Kustannukset sisältyivät kunnan peruspalveluiden valtionosuudesta annetussa laissa (1704/2009) tarkoitettuun kustannuspohjaan ja rahoitetaan osana valtiovarainministeriön hallinnoimaa kuntien peruspalveluiden valtionosuusrahoitusta.

Valtion talousarviossa on esitetty vuosittain määrärahoja opetustoimen ja sitä tukevan henkilöstön henkilöstö- ja lisäkoulutukseen, sekä sen seurantaan ja arviointiin opetus- ja kulttuuriministeriön momentille 29.30.20 Opetustoimen henkilöstökoulutus ja erät muut menot aina vuoteen 2017 asti. Määrärahaa oli käytettävissä opetustoimen henkilöstökoulutukseen vuonna 2016 yhteensä 17,5 miljoonaa euroa. Opetustoimen henkilöstökoulutus on ollut suunnattu sivistys- ja oppilaitosjohdolle sekä opetus-, ja opetuksen tukitehtävissä toimivalle henkilöstölle. Varhaiskasvatuksen henkilöstö on vuodesta 2015 voinut osallistua myös näillä määrärahoilla järjestettävään koulutukseen. Vuonna 2017 määräraha on 15 miljoonaa ja se on siirretty Opetushallituksen vastuulle.

Saamenkielisen varhaiskasvatuksen rahoituksesta

Valtion talousarviossa on vuodesta 2002 lähtien myönnetty erillinen valtionavustus saamenkielisten sosiaali- ja terveystalouden turvaamiseksi saamelaisten kotiseutualueella. Määrärahaa saa käyttää valtionavustuksen maksamiseksi saamelaiskäräjien kautta saamelaiskäräjistä annetun lain (974/1995) 4 §:ssä tarkoitetuille saamelaisten kotiseutualueen kunnille saamenkielisten sosiaali- ja terveystalouden turvaamiseksi. Avustus on vuodesta 2004 alkaen ollut 600 000 euroa vuosittain. Määrärahan käyttö perustuu saamelaiskäräjien ja saamelaisten kotiseutualueen kuntien tekemiin sopimuksiin, jotka Lapin aluehallintovirasto vahvistaa.

Hallinnonalasiirron yhteydessä saamenkielisten sosiaali- ja terveystalouden turvaamiseksi tarkoitettua valtionavustuksesta talousarvion momentilta 33.60.36 (valtionavustus saamenkielisten sosiaali- ja terveystalouden turvaamiseksi) siirrettiin 120 000 euroa opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalalle momentille 29.10.30 Valtionosuus ja -avustus yleissivistävän koulutuksen ja varhaiskasvatuksen käyttökustannuksiin. Vuodesta 2013 lähtien saamenkielisen varhaiskasvatuksen tukemiseksi on myönnetty 120 000 euroa vuosittain saamelaiskäräjille.

Valtion talousarvioon sisältyy lisäksi opetus- ja kulttuuriministeriön pääluokassa erillinen määräraha, joka on tarkoitettu inarinsaamen, koltansaamen ja pohjoissaamen kulttuuri- ja kielipesätoiminnan tukemiseen saamelaisten kotiseutualueella.

Kielipesärahoituksen vakiinnuttaminen otettiin yhdeksi tavoitteeksi hallituksen ensimmäiseen lapsi- ja nuorisopolitiikan kehittämissuunnitelmaan vuosina 2007—2011. Valtion talousarvioon otettiin vuonna 2011 opetus- ja kulttuuriministeriön pääluokkaan nuorisotyön alle tätä tarkoitusta varten uusi erillinen määrärahamomentti (29.91.52). Tätä määrärahaa voidaan käyttää saamenkielisen kielipesätoiminnan tukemiseen. Kielipesässä toiminnan tavoitteena on ennen kaikkea saamenkielen elvyttäminen. Avustukset myönnetään saamelaiskäräjien kautta, joka päättää määrärahan jakamisesta saamelaiskäräjistä annetun lain (974/1995) 8 § sisältyvän toimivallan nojalla. Vuodelle 2017 määrärahaa budjetoitiin 700 000 euroa.

Tämän lisäksi opetus- ja kulttuuriministeriö on avustanut harkinnanvaraisista veikkausvoittovaroista, talousarvionmomentilta 29.91.50 kielipesätoiminnan kehittämistä saamelaisten kotiseutualueen ulkopuolella. Vuonna 2017 tarkoitukseen on varattu 200 000 euroa. Avustusta saa käyttää myös kielipesätoiminnan valtakunnalliseen koordinoimiseen.

Kemikaaliviraston henkilöstön varhaiskasvatuksen kustannusten rahoituksesta

EU:n kemikaaliviraston ulkomaisen henkilöstön katsotaan kuuluvan kotikuntalain 4 §:n 2 momentissa tarkoitettuihin henkilöihin, jotka oleskelevat Suomessa tilapäisesti ja joilla ei ole kotikuntaa Suomessa. Suomen tasavallan hallituksen ja Euroopan kemikaaliviraston väli-

sen toimipaikkasopimuksen (40/2008) 12 artiklan mukaan viraston henkilöstön lapset ovat kuitenkin oikeutettuja kunnan järjestämään päivähoitoon Suomessa samoin edellytyksin kuin henkilöt omassa kotikunnassaan. Toimipaikkasopimus on saatettu voimaan Suomen hallituksen ja Euroopan kemikaaliviraston välisen toimipaikkasopimuksen lainsäädännön alaan kuuluvien määräysten voimaansaattamisesta annetulla lailla (1304/2007).

Toimipaikkasopimuksen mukaan kunnille näin aiheutuvat ylimääräiset kustannukset korvataan valtion budjetista. Valtion talousarvion momentilta maksetaan varhaiskasvatuspalvelun EU:n kemikaaliviraston henkilöstön lapselle tuottavalle kunnalle palvelun tuottamisesta aiheutuneiden kokonaiskustannusten ja perheen maksuosuuden välinen erotus. Menot, noin 500 000 euroa, on maksettu opetus- ja kulttuuriministeriön momentilta 29.10.30 Valtionosuus ja -avustus yleissivistävän koulutuksen ja varhaiskasvatuksen käyttökustannuksiin.

Päiväkotitoiminnan ja perhepäivähoidon kustannukset ja asiakasmaksukertymä

Kuntien ja kuntayhtymien päiväkotitoiminnan ja perhepäivähoidon toimintakulut olivat vuonna 2016 noin 3,08 miljardia euroa, josta kunnallisen päiväkotitoiminnan kustannukset olivat noin 2,26 miljardia euroa ja perhepäivähoidon kustannukset 0,31 miljardia euroa.

Vuonna 2016 päiväkotitoiminnan ja perhepäivähoidon asiakasmaksutulot olivat yhteensä 0,34 miljardia euroa. Päiväkotitoiminnan ja perhepäivähoidon asiakasmaksutulot kattoivat yhteensä vajaa 11,1 prosenttia kyseisten varhaiskasvatuksen muotojen toimintakuluista vuonna 2016.

2.1.11 Varhaiskasvatus ja arvonlisävero

Lasten varhaiskasvatuspalvelujen tarjoaminen on arvonlisäverotonta. Arvonlisäverolain (1501/1993) 37 §:n mukaan arvonlisäveroa ei suoriteta sosiaalihoitona tapahtuvasta palvelujen ja tavaroiden mynnistä. Sosiaalihoitolla tarkoitetaan lain 38 §:n mukaan valtion tai kunnan harjoittamaa sekä sosiaaliviranomaisten valvomaan muun sosiaalihoitolaisten palvelujen tuottajan harjoittamaa toimintaa, jonka tarkoituksena on huolehtia lasten ja nuorten huollosta, lasten päivähoitosta, vanhustenhuollosta, kehitysvammaisten huollosta, muista vammaisten palveluista ja tukitoimista, päihdehuollosta sekä muusta tällaisesta toiminnasta.

Verohallinto on antanut ohjeen sosiaalihoitopalvelujen arvonlisäverotuksesta (604/40/2011, 14.9.2011). Ohjeen mukaan valtion ja kuntayhtymien (julkisyhteisöt) harjoittama sosiaalihoito on arvonlisäverotonta. Yksityiset sosiaalipalvelut ovat verottomia seuraavilla edellytyksillä: 1) Palveluntuottaja on rekisteröity yksityisten palvelujen tarjoajien rekisteriin tai hän on tehnyt toiminnastaan ilmoituksen siihen kuntaan, jonka alueella palveluja tuotetaan. Sen kunnan, jonka alueella palveluja tuotetaan, sosiaalihoitolaista vastaava toimielin valvoo toimintaa sekä antaa tietoja ilmoituksenantovelvollisuuden täyttämistä; 2) Sosiaalihoito perustuu joko viranomaisen päätökseen tai palveluntuottajan ja asiakkaan väliseen kirjalliseen sopimukseen; 3) Palveluntuottajalla on asiakkaan kanssa yhteistyössä tehty palvelu- tai muu vastaava suunnitelma; 4) Palveluntuottajalla on omavalvontasuunnitelma, jonka toteutumista palveluntuottaja seuraa.

Säännökset koulutuspalvelun myynnin arvonlisäverottomuudesta ovat arvonlisäverolain 39 ja 40 §:ssä. Vaikka päivähoito kuuluu nykyisin kasvatus- ja koulutusjärjestelmään, eikä enää ole sosiaalipalvelu, sovelletaan arvonlisäverolain sosiaalihoitoa koskevia säännöksiä kuitenkin edelleen päivähoitoon.

2.1.12 Varhaiskasvatuksen tietotuotanto

Lasten oikeuksien komitea on yleiskommentissaan (CRC/GC/2003/5 kohta VI.F) tuonut esiin, että Lasten oikeuksien sopimuksen toteutumista varten on olennaista kerätä luotettavaa tietoa lasten oikeuksien toteutumisesta. Tiedon keräämisen tulisi komitean mukaan kestää koko lapsuuden ajan aina 18 ikävuoteen saakka. Oikeuksien toteutumisesta tulisi kerätä sekä kvalitatiivista että kvantitatiivista dataa, jotta oikeuksien toteutumisesta saataisiin kokonaiskuva. Kerätyn tiedon avulla valtiot voivat paremmin seurata ja kehittää lasten oikeuksien toteutumista sekä raportoida sopimuksen toteutumisesta komitealle. Tiedon avulla tehtävään arviointiin tulee komitean mukaan kehittää indikaattoreita. Komitea on kehottanut Suomea kehittämään lasten oikeuksiin liittyvää datan keruuta.

Myös Euroopan komissio on linjannut lapsen oikeuksia koskevassa asiakirjassaan (COM (2011) 60 final 15.2.2011, An EU Agenda for the Rights of the Child), että päätösten tulee perustua luotettavaan, vertailtavaan ja viralliseen tietoon. Etenkin haavoittuvimmista lapsiryhmien tilanteesta ja tarpeista tulisi saada tietoa päätöksen teon tueksi. EU:n perusoikeusvirasto (Fundamental Rights Agency FRA) on kehittänyt aiheeseen liittyviä indikaattoreita.

Tilastolaissa (280/2004) säädetään valtion viranomaisten tilastojen laatimisessa sovellettavista tiedonkeruuta sekä tilastojen suunnittelua ja laadintaa koskevista menettelytavoista ja periaatteista. Tietojen keräämiseen, luovuttamiseen, suojaamiseen ja muuhun käsittelyyn tilastoja laadittaessa sovelletaan, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999, jäljempänä julkisuuslaki) ja henkilötietolaissa (523/1999) säädetään, jollei tilastolaissa tai muussa laissa toisin säädetä. Tilastokeskus toimii valtion tilastotoimen yleisviranomaisena.

Tilastolain 11 §:n mukaan tilastojen on oltava mahdollisimman luotettavia ja niiden on annettava oikea kuva yhteiskuntaoloista ja niiden kehityksestä. Tilastolain 15 §:n mukaan valtion viranomaiset ovat velvollisia antamaan salassapitosäännösten estämättä Tilastokeskukselle tilastojen laatimisen kannalta välttämättömät henkilötiedot, jotka kuvaavat muun muassa henkilön sosioekonomisia ja demografisia ominaisuuksia mukaan lukien henkilön asumis- ja muita elinoloja; tuloja, saamia sosiaalietuuksia, varallisuutta, omistamaa ja hallitsemaa omaisuutta sekä muuta taloudellista asemaa; elinkeinon- tai ammatinharjoittamista taikka koulutusta, työllistymistä ja työoloja.

Elinkeinoharjoittajat ja muut työnantajat ovat velvollisia antamaan salassapitosäännösten estämättä Tilastokeskukselle tilastojen laatimisen kannalta välttämättömät henkilötiedot henkilöstönsä palkoista, työajoista, ammatista ja toimipaikoista.

Väestön hyvinvoinnin ja terveyden edistämiseksi, sairauksien ja sosiaalisten ongelmien ehkäisemiseksi sekä sosiaali- ja terveydenhuollon ja sen palvelujen kehittämiseksi on Terveyden ja hyvinvoinnin laitos (laki terveyden ja hyvinvoinnin laitoksesta (668/2008)). Laitoksen tehtävänä on muun muassa tutkia ja seurata väestön hyvinvointia ja terveyttä ja toimia tilastolain (280/2004) 2 §:n 2 momentissa tarkoitettuna tilastoviranomaisena ja ylläpitää alan tiedostoja ja rekistereitä siten kuin niistä erikseen säädetään sekä huolehtia tehtäväalueensa tietoperustasta ja sen hyödyntämisestä. Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen tilasto- ja rekisteritoiminta perustuu lisäksi lakiin sosiaali- ja terveydenhuollon tilastotoimesta (409/2001) sekä tilastolakiin (280/2004). Laitos kerää ja käsittelee edelleen jossain määrin myös varhaiskasvatukseen liittyviä tietoja.

Julkisen hallinnon tietohallinnon ohjauksesta annetun lain (634/2011, tietohallintolaki) tarkoituksena on tehostaa julkisen hallinnon toimintaa sekä parantaa julkisia palveluja ja niiden saatavuutta säätämällä julkisen hallinnon tietohallinnon ohjauksesta ja tietojärjestelmien yhteentoimivuuden edistämistä ja varmistamisesta. Laissa säädetään eräiden julkisen hallinnon viranomaisten velvollisuuksista niiden hoitaessa tietohallintotehtäviä. Hallituksen esityksen mukaan lain tavoitteena on luoda toimivalta ja ohjausmalli, jolla aikaansaadaan edellytykset julkisen hallinnon tietohallinnon yhteentoimivuudelle.

Tietojärjestelmien yhteentoimivuudella tarkoitetaan tietohallintolain 3 §:n mukaan, että tietojärjestelmät ovat teknisesti yhteentoimivia muiden julkisen hallinnon viranomaisten tietojärjestelmien kanssa, silloin kun ne käyttävät samoja tietoja. Jotta se olisi mahdollista, täytyy tietojärjestelmissä olevan tiedon merkityksen olla sama kaikille hallinnon toimijoille ja kaikissa tilanteissa. Tämä vaatii sopimista julkisen hallinnon yhteisistä tietomäärittämisistä eli sanastoista, luokituksista, tunnuksista, koodistoista, tietomalleista sekä kotimaisten ja kansainvälisten standardien käyttöä. Kyse on ennen kaikkea julkisen hallinnon yhteisistä tietokäytännöistä.

Valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetussa laissa (884/2017) säädetään perusopetuksen, lukiokoulutuksen ja ammatillisen koulutuksen valtakunnallisesta tietovarannosta, johon tallennetaan perusopetuksen ja toisen asteen koulutuksen opiskelua, suorituksia ja tutkintoja, läsnäoloa sekä opetuksen ja koulutuksen järjestämistä koskevia tietoja, joita henkilö tarvitsee hakeutuessaan koulutukseen, koulutuksen aikana, työelämässä sekä hakiessaan koulutukseen liittyviä etuisuuksia. Laissa säädetään myös Opetushallituksen ylläpitämästä opinto- ja tutkintotietojen luovutuspalvelusta sekä oppijanumerosta, jota käytetään henkilön yksilöintiin tallennettaessa, käsiteltäessä ja luovutettaessa laissa tarkoitettuja tietoja. Esiopetuksesta tallennetaan lain 7 §:n mukaiset tiedot. Lain siirtymäsäännöksen nojalla, jos esiopetusta järjestetään varhaiskasvatustilain (36/1973) 1 §:n 2 tai 3 momentissa tarkoitettussa paikassa, esiopetuksessa olevien oppilaiden 7 §:ssä tarkoitettut tiedot on tallennettava perusopetuksen, lukiokoulutuksen ja ammatillisen koulutuksen valtakunnalliseen tietovarantoon 1 päivästä tammi-kuuta 2019 lukien.

2.1.13 Varhaiskasvatukseen sovellettava tietosuoja ja salassapitosääntely

Laissa viranomaisen toiminnan julkisuudesta (621/1999) säädetään oikeudesta saada tieto viranomaisten julkisista asiakirjoista sekä viranomaisessa toimivan vaitiolovelvollisuudesta, asiakirjojen salassapidosta ja muista tietojen saantia koskevistä yleisten ja yksityisten etujen suojaamiseksi välttämättömistä rajoituksista samoin kuin viranomaisten velvollisuuksista tämän lain tarkoituksen toteuttamiseksi. Julkisuuslaki soveltuu vain julkiseen viranomaistoimintaan. Lain 24 §:n 25 kohdan mukaan viranomaisen asiakirjat, jotka sisältävät tietoja sosiaalihuollon asiakkaasta tai työhallinnon henkilöasiakkaasta sekä tämän saamista etuudesta tai tukitoimesta taikka sosiaalihuollon palvelusta tai työhallinnon henkilöasiakkaan palvelusta taikka tietoja henkilön terveydentilasta tai vammaisuudesta taikka hänen saamastaan terveydenhuollon ja kuntoutuksen palvelusta taikka tietoja henkilön seksuaalisesta käyttäytymisestä ja suuntautumisesta ovat salassa pidettäviä viranomaisen asiakirjoja. Salassa pidettäviä ovat myös muun muassa 23 kohdan perusteella asiakirjat, jotka sisältävät tietoja henkilön vuosituloista tai kokonaisvarallisuudesta taikka tuen tai etuuden perusteena olevista tuloista ja varallisuudesta taikka jotka muutoin kuvaavat hänen taloudellista asemaansa sekä 32 kohdan perusteella muun muassa asiakirjat, jotka sisältävät tietoja henkilön elintavoista, vapaa-ajan harrastuksista, perhe-elämästä tai muista niihin verrattavista henkilökohtaisista oloista. Salassapitovelvoite sisältää myös kiellon ilmaista sivullisille salassa pidettäviä tietoja. Nykyisellään varhaiskasvatukseen sovelletaan sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annettua lakia ja siihen sisältyviä säännöksiä asiakastietojen salassapidosta, vaitiolovelvollisuudesta ja salas-

sa pidettävien tietojen luovuttamisesta. Asiakaslaki määrittelee myös tietojen antamista, salassapitoa, vaitiolovelvollisuutta ja salassa pidettävien tietojen luovuttamista. Lain 14 §:n 1 momentin mukaan sosiaalihuollon asiakirjat, jotka sisältävät tietoja sosiaalihuollon asiakkaasta tai muusta yksityisestä henkilöstä, ovat salassa pidettäviä. Varhaiskasvatuksessa salassapito ulottuu siis julkisuuslain ja asiakaslain nojalla nykyisin kaikkiin asiakasta ja asiakkuutta koskeviin tietoihin.

Henkilötietojen käsittelystä säädetään henkilötietolaissa (523/1999). Henkilötietolain 2 §:n 1 momentin mukaan henkilötietoja käsiteltäessä on noudatettava, mitä henkilötietolaissa säädetään, jollei muualla laissa toisin säädetä. Henkilötietolaissa säädetään keskeisistä henkilötietoihin ja niiden käsittelyyn liittyvistä määritelmistä. Sen mukaan henkilötiedolla tarkoitetaan kaikenlaisia luonnollista henkilöä taikka hänen ominaisuuksiaan tai elinolosuhteitaan kuvaavia merkintöjä, jotka voidaan tunnistaa häntä tai hänen perhettään tai hänen kanssaan yhteisessä taloudessa eläviä koskeviksi. Henkilötietojen käsittelyllä tarkoitetaan henkilötietojen keräämistä, tallettamista, järjestämistä, käyttöä, siirtämistä, luovuttamista, säilyttämistä, muuttamista, yhdistämistä, suojaamista, poistamista, tuhoamista sekä muita henkilötietoihin kohdistuvia toimenpiteitä. Laissa on määritelty rekisterin pitäjä ja henkilöstörekisterin määritelmä. Henkilötietolaissa säädetään henkilötietojen käsittelyä koskevista yleisistä periaatteista, joita ovat muun muassa huolellisuusvelvoite henkilötietojen käsittelyssä, henkilötietojen käsittelyn suunnittelun periaate ja käyttötarkoitussidonnaisuuden periaate. Henkilötietojen käsittelyä koskevat myös vaatimus käsittelyn tarpeellisuudesta ja tietojen virheettömyyden vaatimus. Henkilötietoja saa käsitellä ainoastaan jollakin laissa säädetyllä perusteella, esimerkiksi jos käsittelystä säädetään laissa tai jos käsittely johtuu rekisterinpitäjälle laissa säädetyistä tai sen nojalla määrätystä tehtävästä tai velvoitteesta. Arkaluonteisten tietojen käsittely on lain mukaan lähtökohtaisesti kielletty. Arkaluonteisina tietoina pidetään henkilötietoja, jotka kuvaavat tai on tarkoitettu kuvaamaan muun muassa rotua tai etnistä alkuperää, henkilön uskonnollista vakaumusta, henkilön terveydentilaa, sairautta tai vammaisuutta taikka häneen kohdistettuja hoitotoimenpiteitä tai niihin verrattavia toimia ja henkilön sosiaalihuollon tarvetta tai hänen saamiaan sosiaalihuollon palveluja, tukitoimia ja muita sosiaalihuollon etuuksia. Lain 12 §:n nojalla arkaluonteisia tietoja saa kuitenkin käsitellä, jos tietojen käsittelystä, josta säädetään laissa tai joka johtuu välittömästi rekisterinpitäjälle laissa säädetyistä tehtävistä. Henkilötunnuksen käsittelyn edellytyksistä säädetään 13 §:ssä. Henkilötunnusta saa käsitellä rekisteröidyn yksiselitteisesti antamalla suostumuksella tai, jos käsittelystä säädetään laissa. Lisäksi henkilötunnusta saa käsitellä, jos rekisteröidyn yksiselitteinen yksilöiminen on tärkeää muun muassa laissa säädetyin tehtävien suorittamiseksi tai rekisteröidyn tai rekisterinpitäjän oikeuksien ja velvollisuuksien toteuttamiseksi.

Henkilötietolaki on kumoutumassa uuden yleisen tietosuoja-asetuksen (Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta EU 2016/679 luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta) myötä. Asetusta sovelletaan 25.5.2018 alkaen. Kansallista henkilötietolain kumoavaa tietosuojaa koskevaa yleislakia koskevaa hallituksen esitystä (HE 9/2018) on eduskunnan käsiteltävänä.

Varhaiskasvatukseen on edellä mainituin perustein katsottu sovellettavan sosiaalihuoltoon ja palveluun sovellettavia säännöksiä myös henkilötietolain säännösten osalta. Sosiaalipalveluiden osalta voimassa on lisäksi merkittävä määrä erityissäännöksiä, jotka täydentävät ja tarkentavat henkilötietolakia, ja joita voimassa olevan lain mukaan sovelletaan myös varhaiskasvatukseen.

Sosiaali- ja terveydenhuollon asiakastietojen sähköisestä käsittelystä annetun lain (159/2007) tarkoituksena on edistää sosiaali- ja terveydenhuollon asiakastietojen tietoturvallista sähköistä

käsittelyä. Lakia sovelletaan julkisten ja yksityisten sosiaalihuollon palvelujen antajien järjestäessä taikka toteuttaessa sosiaalihuoltoa. Laissa säädetään asiakastietojen sähköisen käsittelyn yleisistä vaatimuksista, joihin kuuluvat muun muassa säännökset asiakastietojen käytettävyydestä ja säilyttämisestä, tietojen käytön ja luovutuksen seurannasta, asiakkaan, sosiaalihuollon palvelujen antajan ja muun osapuolen luotettavasta tunnistamisesta sekä asiakirjan sähköisestä allekirjoittamisesta. Kyseisen lain mukainen yleinen suunnittelu, ohjaus ja valvonta kuuluvat sosiaali- ja terveysministeriölle. Terveyden- ja hyvinvoinnin laitos vastaa käytön ja toteuttamisen suunnittelusta, ohjauksesta ja seurannasta. Tietosuojavaltuutettu, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirastot ohjaavat ja valvovat niille säädetyn toimivallan mukaisesti lain noudattamista. Sosiaalihuollon ja terveydenhuollon palvelujen antajan, Kansaneläkelaitoksen, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston ja Väestörekisterikeskuksen on omalta osaltaan seurattava ja valvottava, että sen antamaan palveluun liittyvä tietosuoja ja tietoturva toteutuvat. Jos joku on lainvastaisesti käsitellyt asiakastietoja, tulee asianomaisen palvelujen antajan sekä Kansaneläkelaitoksen oma-aloitteisesti ryhtyä tarvittaviin toimenpiteisiin. Lisäksi säädetään tarkemmin valvonnasta, muutoksenhausta, täytäntöönpanosta, muutoksenhausta ja lain rikkomisen rangaistavuudesta.

Sosiaalihuollon asiakasasiakirjoista annetussa laissa (254/2015) säädetään asiakastietojen kirjaamisesta ja siihen liittyvistä velvoitteista sosiaalihuollossa. Lain tarkoituksena on toteuttaa yhdenmukaisia menettelytapoja sosiaalihuollon asiakasta koskevia tietoja käsiteltäessä ja siten edistää sosiaalihuollon tehtävien asianmukaista hoitamista. Lakia sovelletaan sekä julkisessa että yksityisessä sosiaalihuollossa.

Lain 4 §:n 1 momentin mukaan asiakastyöhön osallistuva henkilöstö on velvollinen kirjaamaan sosiaalihuollon järjestämisen, suunnittelun, toteuttamisen ja seurannan ja valvonnan kannalta tarpeelliset ja riittävät tiedot määrämuotoisina asiakirjoina ja tallettamaan ne lain mukaisesti. Terveyden ja hyvinvoinnin laitos antaa tarkemmat määräykset sosiaalihuollon asiakasasiakirjojen rakenteista ja asiakasasiakirjoihin merkittävistä tiedoista.

Lain 3 luvussa säädetään yksityiskohtaisesti asiakastietojen ja niiden luovuttamisen kirjaamisesta. ja 4 luvussa asiakastietojen käsittelystä, käytettävyydestä, tallettamisesta ja säilyttämisestä.

Tiedot varhaiskasvatuksesta esiopetukseen ja perusopetukseen ovat nykyisellään siirtyneet perusopetuslain 41 §:n 4 momentin nojalla, jonka mukaan opetuksen järjestäjällä on salassapitosäännösten estämättä oikeus saada maksutta oppilaan opetuksen järjestämiseksi välttämättömät tiedot sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaiselta, muulta sosiaalipalvelujen tai terveydenhuollonpalvelujen tuottajalta sekä terveydenhuollon ammattihenkilöltä.

Varhaiskasvatuksessa tehdään monialaista yhteistyötä muiden viranomaisten kanssa. Viranomaisten välisestä monialaisesta yhteistyöstä on useita säännöksiä nykyisessä sosiaali- ja terveysalan lainsäädännössä. Yhteistyösäännöksiä, jotka edellyttävät yhteistyötä myös varhaiskasvatuksen kanssa, joko yksittäisten henkilöiden asioita käsiteltäessä, tai laajemmin palvelurakennetta suunniteltaessa, sisältyy muun muassa sosiaalihuoltolakiin, lastensuojelulakiin, päihdehuoltolakiin, lakiin vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista, kansanterveyslakiin ja terveydenhuoltolakiin sekä niiden nojalla annettuihin säädöksiin, kuten esimerkiksi valtioneuvoston asetukseen neuvolatoiminnasta, koulu- ja opiskeluterveydenhuollosta sekä lasten ja nuorten ehkäisevästä suun terveydenhuollosta. Monialaisessa yhteistyössä salassa pidettävien tietojen luovuttaminen ja tiedonsaantioikeus perustuu yhteistyöhön osallistuvan viranomaisen toimivaltaa ja tehtäviä koskeviin erityislaissa oleviin säännök-

siin. Viranomaisen toimivaltaa koskevissa säännöksissä säädetään myös siitä, milloin viranomainen voi oma-aloitteisesti luovuttaa tietoja ilman tietopyyntöä.

2.1.14 EU:n muuttuva tietosuojalainsäädäntö

Henkilötietolaki on kumoutumassa uuden tietosuoja-asetuksen myötä. EU:n yleinen tietosuoja-asetus (Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus 2016/679) tuli voimaan 24 päivänä toukokuuta 2016 ja sitä sovelletaan 25 päivästä toukokuuta 2018 alkaen. Yleinen tietosuoja-asetus tulee sovellettavaksi sekä julkisella että yksityisellä sektorilla. Asetus korvaa vuoden 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (95/46/EY) ja sen kansalliseksi täytäntöön panemiseksi annetun henkilötietolain säännökset siltä osin kuin henkilötietojen käsittely kuuluu asetuksen soveltamisalaan.

Henkilötietojen käsittely on asetuksen 6 artiklan mukaan lainmukaista ainoastaan jos ja vain siltä osin kuin vähintään yksi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

- a) rekisteröity on antanut suostumuksensa henkilötietojensa käsittelyyn yhtä tai useampaa erityistä tarkoitusta varten;
- b) käsittely on tarpeen sellaisen sopimuksen täytäntöön panemiseksi, jossa rekisteröity on osapuolena, tai sopimuksen tekemistä edeltävien toimenpiteiden toteuttamiseksi rekisteröidyn pyynnöstä;
- c) käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi;
- d) käsittely on tarpeen rekisteröidyn tai toisen luonnollisen henkilön elintärkeiden etujen suojaamiseksi;
- e) käsittely on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi;
- f) käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän tai kolmannen osapuolen oikeutettujen etujen toteuttamiseksi, paitsi milloin henkilötietojen suoja edellyttävät rekisteröidyn edut tai perusoikeudet ja -vapaudet syrjäyttävät tällaiset edut, erityisesti jos rekisteröity on lapsi.

Asetuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaan sellaisten henkilötietojen käsittely, joista ilmenee rotu tai etninen alkuperä, poliittisia mielipiteitä, uskonnollinen tai filosofinen vakaumus tai ammattiliiton jäsenyys sekä geneettisten tai biometrinen tietojen käsittely henkilön yksiselitteistä tunnistamista varten tai terveyttä koskevien tietojen taikka luonnollisen henkilön seksuaalista käyttäytymistä ja suuntautumista koskevien tietojen käsittely on kiellettyä. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta, jos sovelletaan jotakin artiklan 2 kohdan mukaisista käsittelyperusteista, esimerkiksi jos käsittely on tarpeen tärkeää yleistä etua koskevasta syystä unionin oikeuden tai jäsenvaltion lainsäädännön nojalla, edellyttäen että se on oikeasuhteinen tavoitteeseen nähden, siinä noudatetaan keskeisiltä osin oikeutta henkilötietojen suojaan ja siinä säädetään asianmukaisista ja erityisistä toimenpiteistä rekisteröidyn perusoikeuksien ja etujen suojaamiseksi.

Yleisessä tietosuoja-asetuksessa luetellaan henkilötietojen käsittelyn kohteena olevan henkilön oikeudet. Asetuksessa määritellään rekisterinpitäjien velvollisuudet ja niiden puolesta henkilötietoja käsittelevien yleiset velvollisuudet, joihin kuuluu velvollisuus toteuttaa asianmukaisia tietosuojatoimenpiteitä sen mukaan, miten suuri riski tietojenkäsittelyyn liittyy (riskiperusteinen lähestymistapa).

Rekisterinpitäjien velvollisuus on tietyissä tapauksissa myös ilmoittaa henkilötietojen tietoturvaloukkauksista. Kaikkien julkisten viranomaisten ja tiettyjä riskialttiita tietojenkäsittelytoimia toteuttavien yritysten on myös nimettävä tietosuojavastaava. Asetusehdotuksessa vahvistetaan jäsenvaltioiden nykyinen velvollisuus nimetä kansallisen tason riippumaton valvontavi-

ranomainen. Lisäksi sillä pyritään ottamaan käyttöön mekanismeja, joilla tietosuojalainsäädännön soveltamisesta tehdään johdonmukaisempaa kaikkialla EU:ssa.

Yleisessä tietosuoja-asetuksessa tunnustetaan rekisteröidyn oikeus tehdä valitus valvontaviranomaiselle samoin kuin rekisteröidyn oikeus käyttää oikeussuojakeinoja ja saada korvausta. Henkilöillä on oikeus tarkistuttaa tietosuojaviranomaisen päätös kansallisessa tuomioistuimessa riippumatta siitä, mihin jäsenvaltioon rekisterinpitäjä on sijoittautunut.

Asetuksessa säädetään seuraamuksista rekisterinpitäjille tai tietojenkäsittelijöille, jotka rikkovat tietosuojasääntöjä. Nämä seikat ovat kansallisella tasolla vielä auki.

Yleinen tietosuoja-asetus on asetuksena suoraan sovellettavaa lainsäädäntöä, mutta se jättää jäsenvaltioille direktiivinomaista kansallista liikkumavaraa. Asetuksen sallimissa puitteissa on mahdollista antaa kansallista lainsäädäntöä, jolla tarkennetaan asetuksen säännöksiä. Kansallinen liikkumavara perustuu 6 artiklan 1 kohdan c ja e alakohtiin sekä artiklan 3 kohtaan. Asetuksessa on myös useita muita artiklakohtaisia tarkennuksia kansalliseen liikkumavaraan. Kansallisella lainsäädännöllä on jossain määrin myös mahdollista poiketa asetuksen velvoitteista.

2.1.15 Varhaiskasvatustietojen käsittely

Varhaiskasvatuksen järjestäjät keräävät operatiivisiin tietojärjestelmiin tietoa varhaiskasvatuksessa olevista lapsista, henkilökunnasta, toimipaikoista sekä toiminnasta aiheutuvista kustannuksista. Varhaiskasvatuksen järjestäjät käyttävät tietojärjestelmien tietoja oman toimintansa ohjaamiseen sekä tietopohjana välittäessään tietoja eri viranomaisille eri laeissa mainittujen tiedonantovelvollisuuksien tai viranomaisen tiedonsaantioikeuksien nojalla. Tietojärjestelmät ovat pääsääntöisesti kaupallisten palveluntarjoajien toteuttamia ja varhaiskasvatuksen järjestäjien omaan käyttöönsä hankkimia. Pienellä määrällä varhaiskasvatuksen järjestäjiä käytössä voi olla itse toteutettu tietojärjestelmä tai taulukkolaskenta-ohjelma, jossa tietoja ylläpidetään. Käytännössä eri toimintoja varten hyödynnetään eri järjestelmiä, jolloin lapsia koskevat tiedot ovat omassa järjestelmässään, henkilökunnan tiedot omassaan ja kustannuksia koskeva tieto kolmannessa. Eri järjestelmien välillä tietosisältöjen kuvaukset sekä kerätty tietosisältö ovat sisällöllisesti eriarvoisia eikä tietoja voi hyödyntää kuntien välillä saati valtakunnallisesti ilman manuaalista käsittelyä.

Varhaiskasvatuksen lapsia käsitteleviä tietojärjestelmiä on tällä hetkellä muutama, joista osa on vakiintuneempia ja osa pienten toimijoiden toteuttamia ratkaisuja. Näitä järjestelmiä käyttää vuoden 2016 tietojen perusteella noin 290 kuntasektorin varhaiskasvatusta järjestävää tahoa. Järjestelmät ovat käytössä arviolta yli 90 prosentilla niistä toimijoista, jotka järjestävät varhaiskasvatusta ja järjestelmiin kirjautuu tietoja arviolta noin 90 prosentista varhaiskasvatuksen piiriin kuuluvista lapsista.

Yksityisten varhaiskasvatusta järjestävien toimijoiden tiedetään käyttävän varhaiskasvatuksen tietojärjestelmiä vähemmän. Opetus- ja kulttuuriministeriön tekemän selvityksen (2017:3) mukaan yksityisistä varhaiskasvatuspalveluntuottajista suurin osa ei käytä sähköistä asiakastieto- tai mobiilikirjausjärjestelmää. Vastanneiden kuntien mukaan yksityisistä tuottajista 66 prosenttia ei käytä asiakastietojärjestelmiä ja 86 prosenttia ei käytä mobiilikirjausjärjestelmiä. Osa kunnista järjestää varhaiskasvatusta ostamalla palveluita yksityisiltä toimijoilta ja osassa näistä tapauksista yksityinen toimija kirjaa lasten tiedot kuntaan ostettuun varhaiskasvatuksen tietojärjestelmään.

Varhaiskasvatuksesta kerättävä tieto on pääasiallisesti lähtöisin aina samasta lähteestä, varhaiskasvatusta järjestävistä organisaatioista, joista suurin osa Suomessa on kuntia. Kuntien tiedonantovelvoitteiden säädösperusta on erikseen käsitelty valtiovarainministeriön erillisessä selvityksessä (20/2016). Tiedonantovelvollisuuden nojalla luovutetut tiedot toimitetaan viranomaisille pääasiallisesti manuaalisesti ja automatisoitu tiedonsiirto esimerkiksi kuntien ja viranomaisten välillä on hyvin vähäistä.

Toimintatietoa varhaiskasvatuksessa olevista lapsista on vuoteen 2015 asti kerännyt Tilastokeskus osana sosiaalipalvelujen toimintatilastoja. Viimeisin Tilastokeskuksen toimintatietojen keruu koski siis toimintavuotta 2014. Tiedonkeruu on perustunut tilastolakiin (280/2004). Toimintavuosilta 2015, 2016, 2017 ja 2018 tiedot kerää Terveyden- ja hyvinvoinninlaitos THL osana sosiaalipalvelujen toimintatilaston tiedonkeruuta. Tämä tiedonkeruu perustuu tilastolakiin (280/2004), lakiin sosiaali- ja terveysalan tutkimus- ja kehittämiskeskuksen tilastotoimesta (409/2001) ja lakiin Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksesta (668/2008). Tiedonkeruu on suoritettu poikkileikkaustietona jokaisen vuoden viimeisenä päivänä. Varhaiskasvatuksen varhaiskasvatuspäivien määrä kerätään koko vuoden ajalta ja se käsitellään osana esiopetuksen oppilasmääristä kerättävää tietoa, joka toteutetaan vuosittain 20 päivä syyskuuta osana opetuksen ja koulutuksen järjestäjiltä kerättävää oppilas- ja opiskelijamäärätietoa.

Näiden lisäksi tehdään kolmen vuoden välein THL:n toteuttama erilliskysely, jossa kerätään tietoa muun muassa varhaiskasvatuksessa olevista maahanmuuttajataustaisista lapsista sekä vuorohoidosta. Edellä mainittua varhaiskasvatusta koskevaa toiminnallista tietoa kerätään kunnista ja kuntayhtymistä perinteisellä lomakekyselyllä, jossa kunnan tai kuntayhtymän varhaiskasvatuksen henkilöstö kokoaa tietojärjestelmistä tiedot lasten lukumääristä iän, toimintamuodon ja -ajan sekä palvelun järjestämistavan mukaan jaoteltuna vuoden viimeiseltä toimintapäivältä. Vuoden viimeiseltä päivältä kerätty tieto ei kuitenkaan kuvaa varhaiskasvatusta parhaalla mahdollisella tavalla, sillä varhaiskasvatuksen toiminta on luonteeltaan vaihtelevampaa kuin esimerkiksi perusopetus. Varhaiskasvatuksen osalta tarvittaisiin tiedonkeruulle useampi otospäivä niin, että vuodenaikojen vaihtelu tulisi esille. Useamman otospäivän toteuttaminen manuaalisesti puolestaan lisäksi entisestään varhaiskasvatuksen järjestäjien tehtäviä.

Kuntaliitto kerää myös tietoa varhaiskasvatukseen liittyen sekä esimerkiksi niin sanotut Kuusikko-kunnat eli Suomen kuusi väkiluvultaan suurinta kaupunkia Helsinki, Espoo, Tampere, Vantaa, Oulu ja Turku, tuottavat raportteja, joissa vertaillaan edellä mainittujen kuntien varhaiskasvatuksen tilastotietoja. Kela puolestaan tilastoi yksityisen ja kotihoidon tuen käytön ja kustannukset. Näiden edellä mainittujen tiedontuotannon menetelmien ja tulosten haasteita on kuvattu tarkemmin opetus- ja kulttuuriministeriön vuonna 2014 julkaisemassa selvityksessä (2014:12) varhaiskasvatuksen historiasta, nykytilasta ja kehittämisen suuntalinjoista.

2.1.16 Varhaiskasvatuksen tilastot

Lapset

Seuraavat tilastotiedot perustuvat Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen) tilastoraporttiin Varhaiskasvatus 2016 (THL 29/2017) ja Varhaiskasvatus 2016 - Kuntakyselyn osaraportti (THL 30/2017). Tilastotiedot ovat ajankohdalta 31.12.2016.

Suomessa oli kaikkiaan 243 946 lasta varhaiskasvatuksessa vuonna 2016, eli 68,1 prosenttia 1–6 -vuotiaista lapsista oli joko kunnan järjestämässä tai yksityisessä varhaiskasvatuksessa. Kunnallisessa varhaiskasvatuksessa oli kaikkiaan 209 225 lasta vuonna 2016, eli 85,8 prosenttia kaikista varhaiskasvatuksessa olleista lapsista.

Kunnallisessa perhepäivähoidossa oli vuonna 2016 kaikkiaan 23 349 lasta. Ryhmäperhepäiväkodeissa oli noin 6 200 lasta, mikä on noin 26,6 prosenttia kunnallisen perhepäivähoidon määrästä. Osuus puolittui vuoden 2013 kyselystä, jolloin osuus oli 54,5 prosenttia. Yhdessä ryhmäperhepäiväkodissa oli keskimäärin 10,3 lasta. Ryhmäperhepäiväkodeissa olevien lasten määrä väheni 66 prosenttia vuodesta 2013, jolloin ryhmäperhepäiväkodeissa oli keskimäärin 17 lasta.

Esiopetuksessa oli vuonna 2016 yhteensä 62 400 lasta, joista 11 000 koulun esiopetuksessa ja 51 400 varhaiskasvatuksen esiopetuksessa.

Kunnat myönsivät varhaiskasvatuksen palvelusetelin vuonna 2016 kaikkiaan 18 383 lapselle. Yksityisen hoidon tuella varhaiskasvatuksen piirissä oli kaikkiaan 16 338 lasta vuonna 2016. Vuonna 2016 yhteensä 154 279 lasta sai kotihoidon tukea. Kotihoidon tuella hoidettujen lasten osuus on Kelan mukaan laskenut 2000-luvulla. Vuoden 2000 lopussa tuen piirissä oli 58 prosenttia niistä alle 3-vuotiaista lapsista, joista ei enää makseta vanhempainpäivärahaa. Vuoden 2016 lopussa osuus oli 46 prosenttia.

Kunnallisessa ja yksityisessä varhaiskasvatuksessa (pl. palvelusetelit) olleiden eri-ikäisten lastenmäärissä oli isoja eroja. Alle 1-vuotiaat lapset hoidetaan pääsääntöisesti kotona. Vuonna 2016 oli 382 alle 1-vuotiaasta lasta varhaiskasvatuksessa. Tämä on 0,7 prosenttia vastaavanikäisestä väestöstä. Yksivuotiaita lapsia osallistui varhaiskasvatukseen kaikkiaan 15 891, mikä on 28,4 prosenttia vastaavanikäisestä väestöstä. Kaksivuotiaista lapsista jo 54 prosenttia ja viisivuotiaista lapsista 78 prosenttia osallistui varhaiskasvatukseen. Esiopetusikäisistä kuusivuotiaista lapsista 69,3 prosenttia osallistui varhaiskasvatukseen. Viimeisten kymmenen vuoden aikana päivähoitossa olleiden lasten osuudet vastaavanikäisestä väestöstä ovat pysyneet melko samoina, vain pieniä osuuksien nousuja ja väliin laskujakin on havaittavissa kyseisenä ajanjaksona.

Vuonna 2016 vajaa 5 prosenttia (9 722) kunnallisessa varhaiskasvatuksessa olevista lapsista osallistui enintään 20 tunnin viikoittaiseen varhaiskasvatukseen päivittäin, näistä lapsista 15,8 prosenttia (1 535) oli alle 3-vuotiaita. Vajaa 6 prosenttia (11 766) puolestaan osallistui enintään 20 tunnin viikoittaiseen varhaiskasvatukseen osaviikkoisesti, näistä lapsista oli 22,4 prosenttia (2 635) alle 3-vuotiaita. Vastausprosentti huomioiden voidaan todeta että enintään 20 tunnin viikoittaiseen varhaiskasvatukseen päivittäin osallistui 10 567 lasta ja enintään 20 tunnin viikoittaiseen varhaiskasvatukseen osaviikkoisesti osallistui 12 789 lasta vuonna 2016.

Kunnallisen varhaiskasvatuksen vuorohoidossa oli Suomessa vuonna 2016 arviolta 15 000 lasta, mikä on 7 prosenttia kaikista kunnan järjestämässä varhaiskasvatuksessa olevista lapsista. Vuorohoidossa olevista lapsista 43,5 prosenttia oli ympärivuorokautisessa hoidossa öisin ja/tai viikonloppuisin. Vuonna 2013 oli lapsia vuorohoidossa arviolta 14 300.

Kunnallisessa varhaiskasvatuksessa olevista lapsista tehostettua tai erityistä tukea saavia oli arviolta 14 300, eli noin 7 prosenttia kunnallisen varhaiskasvatuksen lapsista, vuonna 2016. Erityistä tukea saavista lapsista enemmistö (72 prosenttia) oli poikia.

Maahanmuuttajataustaisia lapsia oli kunnallisessa varhaiskasvatuksessa noin 19 260. Tämä on 9 prosenttia kaikista kunnan järjestämässä varhaiskasvatuksessa olevista lapsista. Maahanmuuttajataustaisten lasten osuus kasvoi kaksi prosenttiyksikköä vuodesta 2013. Maahanmuuttajataustaisista lapsista 18,1 prosenttia oli 1—2-vuotiaita, 63,7 prosenttia 3—5-vuotiaita ja 14,8 prosenttia 6 vuotta täyttäneitä.

Henkilöstö

Vuonna 2014 varhaiskasvatuksen toimialalla työskenteli kuntasektorilla (kunnat ja kuntayhtymät) yhteensä 54 894 henkilöä. Kokonaisuudessaan varhaiskasvatuksen toimialalla työskentelevän henkilöstön määrä laski jonkin verran vuodesta 2013. Kuntasektorilla työskenteleviä lastentarhanopettajia oli vuonna 2014 yhteensä 15 180 henkilöä ja lastenhoitajia 24 842. Lastentarhanopettajien määrä nousi edellisestä vuodesta 1,9 prosentilla, kun vastaavasti lastenhoitajien määrä väheni 0,1 prosentilla. Perhepäivähoitajana työskenteli kuntasektorilla yhteensä 9 011 henkilöä vuonna 2014. Perhepäivähoitajien määrä väheni 9,7 prosentilla edellisestä vuodesta. Lastentarhanopettajien osuus on kasvanut viimeisen 10 vuoden ajan. Lastentarhanopettajien keskiarvo-ikä oli 42 vuotta ja perhepäivähoitajien vastaava ikä oli 49 vuotta. (Kuntien terveys- ja sosiaalipalvelujen henkilöstö 2014. Tilastoraportti 16/2015, THL) Lastentarhanopettajista noin 57 prosentilla oli kasvatustieteellinen yliopistotutkinto ja noin 43 prosentilla sosiaalialan ammattikorkeakoulututkinto (OKM julkaisuja 2017:30).

THL:n Kuntakyselyn osaraportin 30/2017 mukaan vuonna 2016 päiväkodin johtajan nimikkeellä työskenteleviä oli arviolta koko maassa noin 1 774 ja heistä arviolta 390 työskenteli lapsiryhmissä. Päiväkodin johtajista valtaosa eli 78,6 prosenttia oli niin sanotuissa hallinnollisissa tehtävissä ilman työskentelyä lapsiryhmässä. Lapsiryhmissä työskentelevien päiväkodinjohtajien osuus on laskenut vuodesta 2007 lähtien, jolloin osuus oli 48 prosenttia, vuonna 2013 osuus oli 28,8 prosenttia. Vuonna 2016 lapsiryhmässä työskenteleviä johtajia oli 21,4 prosenttia.

Henkilöstön koulutus

Varhaiskasvatuksen työntekijöitä koulutetaan toisella asteella (lähihoitajat/lastenohjaajat) ammatillisissa oppilaitoksissa sekä korkea-asteen koulutuksessa ammattikorkeakouluissa (sosionomi AMK) ja yliopistoissa (kasvatustieteen kandidaatti/lastentarhanopettaja). Kutakin koulutuksen järjestäjätahoa ohjaa oma lainsäädäntönsä.

Kasvatustieteen kandidaattitutkinnon, johon sisältyy lastentarhanopettajan koulutus voi suorittaa seitsemässä yliopistossa. Tutkinto on pää- ja sivuaineopinnoista sekä kieli- ja viestintäopinnoista koostuva alempi korkeakoulututkinto, jonka laajuus on 180 opintopistettä. Pääaineena on kasvatustiede tai yhdessä yliopistossa varhaiskasvatustiede. Pääaineopintoihin, joiden laajuus on 75 opintopistettä, kuuluu kandidaatintyö (keskimäärin 10 op) ja harjoittelu (keskimäärin 15 op). Kandidaatintyön ja harjoittelun laajuudesta ei ole säädetty, joten niiden laajuudet vaihtelevat jonkin verran yliopistoittain. Varhaiskasvatuksen ja esiopetuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavat opinnot ovat laajuudeltaan 60 opintopistettä. Tutkinnon voi suorittaa päätoimisena opiskeluna kolmessa vuodessa. Lastentarhanopettajakoulutusta järjestetään sekä suomen- että ruotsinkielellä ja vuoden 2016 alusta alkaen myös saamenkielellä.

Kasvatustieteen maisterin tutkinto on ylempi korkeakoulututkinto ja laajuudeltaan yhteensä 300 opintopistettä (180+120). Neljässä yliopistossa tutkinto-oikeus tulee suoraan maisteritutkintoon, muissa kasvatustieteen kandidaatin tutkintoon. Maisterin tutkinnon suorittajat tekevät osana pääaineopintojaan pro gradu -tutkielman (noin 40 op). Kandidaatin tutkinnon jälkeen opinnot vievät päätoimisena opiskeluna kaksi vuotta. Kasvatustieteen maisteritutkinto suoritettuna kandidaatin tutkinnon jälkeen tuottaa valmiuksia varhaiskasvatuksen suunnittelu-, kehittämis- ja johtotehtävissä toimimiseen. Yliopistoista valmistuvat myös kasvatustieteen ja varhaiskasvatustieteen lisensiaatit ja tohtorit. Edellä mainitut yliopistotutkinnot tuottavat kelpoisuuden varhaiskasvatuksen johtamistehtäviin. Aikaisempien säännösten mukaisesti suoritettu varhaiskasvatukseen suuntautunut kasvatustieteen kandidaatin tai maisterin tutkinto tai

aikaisempi opistoasteinen lastentarhanopettajan tutkinto antavat myös kelpoisuuden lastentarhanopettajan tai varhaiskasvatuksen johtamisen tehtäviin.

Yliopistoista valmistuu myös erityislastentarhanopettajia (ELTO) ja varhaiserityisopettajia (VEO). Näistä jälkimmäiset valmistuvat suoraan kasvatustieteen maistereiksi pääaineenaan erityispedagogiikka. Pääsyvaatimuksena on lastentarhanopettajantutkinto tai varhaiskasvatuksen tehtäviin ja esiopetukseen ammatillisia valmiuksia antavat opinnot. Koulutusta on tarjolla vain Jyväskylän yliopistossa. Varhaiserityisopettajat saavat kelpoisuuden lastentarhanopettajan ja erityislastentarhanopettajan tehtäviin, sekä laaja-alaisiin/osa-aikaisen erityisopettajan tehtäviin koulussa. He voivat sijoittua myös varhaiskasvatuksen ja varhaiserityiskasvatuksen suunnittelu-, tutkimus- ja asiantuntijatehtäviin sekä hallinnollisiin tehtäviin.

Erytislastentarhanopettajan tutkinto eli erilliset erityisopettajan opinnot voi suorittaa neljässä yliopistossa. Opintojen laajuus on 60 opintopistettä. ELTO -tutkinto antaa ammatilliset valmiudet ja muodollisen kelpoisuuden toimia erityisopetuksen tehtävissä erityisesti varhaiskasvatuksessa ja esiopetuksessa. Opinnot koostuvat erityiskasvatuksen sisältöihin, menetelmiin ja erityispedagogisen asiantuntijuuden kehittymiseen liittyvistä opinnoista sekä noin 7—10 opintopisteen laajuisesta erityiskasvatuksen harjoittelusta.

Joissakin yliopistoissa on mahdollisuus suorittaa myös opettajan pedagogiset opinnot (60 op) osana kasvatustieteen maisterin tutkintoa. Pedagogisten opintojen suorittaminen laajentaa opiskelijan uramahdollisuuksia varhaiskasvatuksen kentällä muun muassa sijoittumisen ammatillisen koulutuksen varhaiskasvatusalan opetustehtäviin riittävän työkokemuksen hankkimisen jälkeen.

Yliopistot laativat ministeriön kanssa sopimukset lastentarhanopettajakoulutuksen tutkintotavoitteista nelivuotiskausittain. Sopimuskaudella 2013—2016 tutkintotavoitteet olivat lastentarhanopettajien osalta 475 ja erityislastentarhanopettajien osalta 121 tutkintoa. Sopimuskaudelle 2017—2020 tavoitteita on korotettu ja tavoitteena on 590 lastentarhanopettajien ja 195 erityislastentarhanopettajan tutkintoa. Vuonna 2016 on lisäksi sovittu erillisneuvotteluissa 160 tutkinnon aloituspaikan lisäyksestä. Myös aikaisempina vuosina on lisätty lastentarhanopettajakoulutuksen määriä. Eduskunta osoitti vuosina 2012—2015 6,3 miljoonaa euroa koulutuslisäyksiin, tämä on merkinnyt noin 450 koulutuspaikan lisäystä yhteensä kaikissa seitsemässä lastentarhanopettajakoulutusta antavassa yliopistossa. Vuosina 2014—2015 eduskunnan hakisuman purkuun osoitettu rahoitus tuotti kolmessa yliopistossa 44 lisäpaikkaa koulutukseen. Vuonna 2017 kaikkiaan 1637 opiskelijalla oli lastentarhanopettajakoulutuksen opinto-oikeus. Vuosina 2015 valmistui yhteensä 516 ja vuonna 2016 yhteensä 493 lastentarhanopettajaa. Lastentarhanopettajakoulutuksen aloituspaikkoja oli 574 vuonna 2016 ja vuonna 2017 658. Hallituksen julkisen talouden suunnitelmassa olleen määrärahavaruksen (28 miljoonaa euroa) turvin kehitetään varhaiskasvatuksen henkilöstörakennetta lisäämällä yliopistoissa koulutettujen lastentarhanopettajien aloituspaikkoja yhteensä 1000 paikalla vuosina 2018—2021. Opetus- ja kulttuuriministeriö on neuvotellut asiasta yliopistojen kanssa ja lisäykset voidaan toteuttaa kyseisellä sopimuskaudella.

Ammattikorkeakouluissa voi suorittaa ammattikorkeakoulututkintoja ja ylempiä ammattikorkeakoulututkintoja. Ammattikorkeakoulututkintoon liitetään asianomaisen koulutusalan nimi ja tutkintonimike (Ammattikorkeakoululaki 932/2014). Sosiaali- ja terveystieteiden ammattikorkeakoulututkintoon johtavaa koulutusta, johon liitetään tutkintonimike sosionomi (AMK) järjestetään 21 ammattikorkeakoulussa. Sosionomi (AMK) - tutkintoon sisällytettävien varhaiskasvatuksen tehtäviin kelpoisuuden tuottavien opintojen määriä ei ole sisällytetty opetus- ja kulttuuriministeriön ohjauksen piiriin.

HE 40/2018 vp

Tutkintojen ja muiden osakokonaisuuksien viitekehyksestä annetun valtioneuvoston asetuksen (120/2017) mukaisessa tutkintojen viitekehyksessä ammattikorkeakoulututkinnot on sijoitettu samalle tasolle kuin yliopistojen alemmat korkeakoulututkinnot.

Sosiaalialan asiantuntijuuteen valmiuksia antavan sosionomi (AMK) -tutkinnon laajuus on 210 opintopistettä. Tutkinto muodostuu perusopinnoista, ammattiopinnoista, ammattitaitoa edistävästä harjoittelusta, opinnäytetyöstä ja vapaasti valittavista opinnoista. (Valtioneuvoston asetus ammattikorkeakouluista 1129/2014)

Sosionomi (AMK) -tutkintoon johtavaan koulutukseen voi sisällyttää varhaiskasvatuksen tehtäviin kelpoisuuden tuottavat 60 opintopisteen laajuiset varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneet opinnot. Varhaiskasvatukseen tehtäviin kelpoisuuden tuottavaan 60 opintopisteen kokonaisuuteen sisältyy ammattitaitoa edistävä harjoittelu (noin 10 op) ja opinnäytetyö (15 op). Sosionomi (AMK) -koulutuksessa varhaiskasvatuksen tehtäviin kelpoisuuden tuottava opintokokonaisuus valitaan opintojen aikana, eikä erillistä sisäänottoa lastentarhanopettajan kelpoisuuden tuottaviin opintoihin ole. Sosiaali- ja terveysalan ylempi ammattikorkeakoulututkinto, johon liitetään tutkintonimike sosionomi (YAMK), on laajuudeltaan 90 opintopistettä. Ylempi ammattikorkeakoulututkinto ei itsessään tuota lastentarhanopettajan kelpoisuutta.

Vuonna 2013 valmistui 724 sosionomitutkintoa, joilla oli suoritettuna 60 opintopisteen varhaiskasvatusopinnot. Vuonna 2016 valmistui 803 lastentarhanopettajakelpoisuuden omaavaa sosionomia (AMK) 21 ammattikorkeakoulusta. Yksittäisten ammattikorkeakoulujen osalta lastentarhanopettajakelpoisuuden saavien sosionomien valmistumismäärät vaihtelevat suuresti eli 4—123 tutkinnon suorittaneen välillä.

Lastentarhanopettajaksi kelpoinen on nykysäädösten mukaan myös aikaisemman opistoasteisen sosiaalikasvattajan tutkinnon suorittanut henkilö. Nykyistä sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkintoa edeltänyt ammattikorkeakoulututkinnon suorittanut on myös pätevä lastentarhanopettajaksi, jos tutkinto on suoritettu ennen sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuuksia koskevan lain (272/2005) voimaantuloa eli vuotta 2005.

Laki ammatillisesta koulutuksesta (531/2017) astuu voimaan 1.1.2018. Uudella lailla kumotaan ammatillisesta peruskoulutuksesta annettu laki (630/1998) ja ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annettu laki (631/2017). Ammatillista koulutusta koskevat säädökset kootaan yhteen lakiin ja osa työvoimakoulutuksesta siirtyy opetus- ja kulttuuriministeriön vastuulle. Ammatillisina tutkintoina suoritetaan nykytilaa vastaavasti ammatillisia perustutkintoja, ammattitutkintoja ja erikoisammattitutkintoja. Lisäksi voidaan järjestää ammatilliseen koulutukseen valmistavaa koulutusta, työhön ja itsenäiseen elämään valmistavaa koulutusta sekä tutkintoon johtamatonta muuta koulutusta. Kaikki ammatilliset tutkinnot ovat osaamisperusteisia ja tutkintojen suorittamisessa siirrytään yhteen suorittamistapaan. Osaamisen arvioinnissa siirrytään yhteen näyttöön perustuvaan ja osaamisen hankkimistavasta riippumattomaan tapaan suorittaa ammatillinen tutkinto. Kaikille opiskelijoille laaditaan henkilökohtaisen osaamisen kehittämissuunnitelma (HOKS), jossa tunnustetaan ja tunnustetaan aiemmin hankittu osaaminen, suunnitellaan puuttuvan osaamisen hankkiminen, osaamisen osoittaminen ja sen arviointi sekä opiskelijan tarvitsema ohjaus ja tuki ja mahdollinen erityinen tuki. Ammatillisten perustutkintojen laajuus on 180 osaamispistettä. Ammattitutkintojen laajuus on 120, 150 tai 180 osaamispistettä. Opetushallitus määrää tutkinnon perusteet kullekin tutkintorakenteeseen kuuluvalla tutkinnolle.

Ammatillisessa koulutuksessa varhaiskasvatuksen alueelle ennen ammatillisen koulutuksen reformia valmistavia koulutuksia ovat sosiaali- ja terveysalan perustutkinto (lähihoitaja), humanistisen ja kasvatusalan lapsi- ja perhetyön perustutkinto (lastenohjaaja) ja perhepäivähoitajan ammattitutkinto. Ennen lähihoitajia varhaiskasvatukseen valmistui lastenhoitajia ja päivähoitajia. Laaja-alaista osaamista tuottavasta sosiaali- ja terveysalan perustutkinnosta soveltuvin tutkinnon osa varhaiskasvatukseen sisältyi lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen osaamisalaan.

Sosiaali- ja terveysalan perustutkinnon uudet perusteet tulevat voimaan 1.8.2018. Sosiaali- ja terveysalan perustutkinto muodostuu kahdeksasta osaamisalasta, joista varhaiskasvatuksen osaamistarpeisiin vastaa erityisesti lasten ja nuorten kasvatuksen ja hoidon osaamisala. Tutkinto muodostuu neljästä pakollisesta tutkinnon osasta ja yhdestä valinnaisesta tutkinnon osasta. Osaamisalan toinen pakollinen tutkinnon osa lapsen kasvun, hyvinvoinnin ja oppimisen edistäminen (40 osaamispistettä) on laadittu yhteiseksi kasvatus- ja ohjausalan perustutkinnon kanssa.

Uusi kasvatus- ja ohjausalan perustutkinto tulee voimaan 1.8.2018. Lapsi- ja perhetyön perustutkinto tulee osaksi kasvatus- ja ohjausalan perustutkintoa, jossa on kolme osaamisalaa. Näistä varhaiskasvatuksen osaamistarpeisiin vastaa varhaiskasvatuksen ja perhetoiminnan osaamisala. Kolmesta pakollisesta ammatillisesta tutkinnon osasta Lapsen kasvun, hyvinvoinnin ja oppimisen edistäminen (40 osaamispistettä) olisi sama kuin vastaava edellä mainittu tutkinnon osa sosiaali- ja terveydenalan perustutkinnossa.

Tulevassa kasvatus- ja ohjausalan ammattitutkinnossa yhdistyvät tutkintorakenteesta 31.12.2018 poistuvat perhepäivähoitajan ammattitutkinto, koulunkäynnin ja aamu- ja iltapäivätoiminnan ohjauksen ammattitutkinto, romanikulttuurin ohjaajan ammattitutkinto ja lasten ja nuorten erityisohjaajan ammattitutkinto. Näistä tutkinnoista mikään ei ole antanut kelpoisuutta toimia päiväkodin lastenhoitajan tehtävissä. Kasvatus- ja ohjausalan ammattitutkinto tulee voimaan 1.1.2019.

Kasvatus- ja ohjausalan erikoisammattitutkinnossa yhdistyvät koulunkäynnin ja aamu- ja iltapäivätoiminnan ohjauksen erikoisammattitutkinto ja romanikulttuurin ohjaajan erikoisammattitutkinto. Kyseinen erikoisammattitutkinto on osaamista syventävä tutkinto, mutta vaatimuksiltaan kuitenkin kapea-alaisempi tutkinto, kuin kasvatus- ja ohjausalan perustutkinto. Sen ei näin ollen katsota tuottavan samanlaista osaamista varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtäviin kuin kasvatus- ja ohjausalan perustutkinto.

Vuonna 2015 humanistisen ja kasvatusalan lapsi- ja perhetyön perustutkintoja valmistui 638, sosiaali- ja terveysalan lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen osaamisalalta suoritettiin 1996 suomenkielistä ja 87 ruotsinkielistä tutkintoa. Perhepäivähoitajan ammattitutkintoja suoritettiin vuonna 2015 234 kappaletta. Yhteensä vuosina 2000—2016 on suoritettu 5178 perhepäivähoidon ammattitutkintoa, eli noin 300 ammattitutkintoa vuodessa (Vipunen).

2.2 Varhaiskasvatus Pohjoismaissa, EU:ssa ja OECD:n työssä

Varhaiskasvatus Ruotsissa

Ruotsissa varhaiskasvatuksen kokonaisuus (förskola, förskoleklass, pedagogisk omsorg, fritidshemmet) kuuluu opetusministeriön (Utbildningsdepartementet) alaisuuteen. Varhaiskasvatuksen kokonaisuutta koskevat säännökset ovat koululaisissa (Skollag 2010:800).

Varhaiskasvatus koskee 1—5 -vuotiaita lapsia. Toimintaa on sekä kunnan että yksityisten järjestämänä, valtaosa on kuitenkin kunnan järjestämää. Varhaiskasvatuspaikka tulee tarjota lapsille 1-vuotiaasta lähtien tarpeen mukaan, vanhempien työssä olon tai opintojen vuoksi tai jos se on tarpeen lapselle perhetilanteen vuoksi. Työttömien vanhempien tai perhevapailla olevien vanhempien 1 vuotta täyttäneille lapsille tulee tarjota varhaiskasvatusta vähintään 3 tuntia päivässä tai 15 tuntia viikossa. Tästä toiminnasta voidaan periä kohtuullinen maksu. Lapselle tulee myös aina tarjota varhaiskasvatusta, jos lapsi tarvitsee fyysisistä, psyykkisistä tai muista syistä erityistä tukea kehitykseensä ja tätä tukea voidaan antaa varhaiskasvatuksessa. Ruotsissa on lisäksi vuodesta 2003 alkaen tarjottu 4—5 -vuotiaille lapsille maksutonta varhaiskasvatusta vähintään 525 tuntia vuodessa. Vuonna 2010 tämä oikeus ulotettiin myös 3-vuotiaisiin lapsiin. Ruotsissa ei tarvitse järjestää varhaiskasvatusta iltaisin, öisin ja viikonloppuisin, mutta kunnan tulee pyrkiä tarjoamaan hoitoa lapsille vanhempien työn vuoksi tai jos perheen tilanne muuten niin vaatii myös näinä aikoina.

Ruotsissa 1—5 -vuotiaista lapsista 84 prosenttia osallistui varhaiskasvatukseen vuonna 2016. Suurin osa lapsista osallistui institutionaaliseen varhaiskasvatukseen (84 prosenttia), perhepäivähoidossa oli 2 prosenttia lapsista. Toimintaa on sekä kunnan että yksityisten järjestämänä, lapsista noin 80 prosenttia osallistuu kunnan järjestämään varhaiskasvatukseen ja 20 prosenttia yksityiseen toimintaan.

Toimintaa ohjaa kansalliset opetussuunnitelmat, jotka opetusministeriön alainen viranomainen (Skolverket) laatii. Opetussuunnitelmat annetaan hallituksen asetuksena. Ensimmäinen opetussuunnitelma on annettu vuonna 1998, ja suunnitelma uudistettiin vuonna 2016. Tavoitteena on edistää varhaiskasvatuksen laatua ja tasa-arvoista toteuttamista.

Opetussuunnitelma koskee 1—5 -vuotiaiden lasten varhaiskasvatusta ja aikaisemmin sitä sovellettiin osittain myös perhepäivähoidossa, kunnes vuonna 2012 laadittiin perhepäivähoitoon oma opetussuunnitelma. Ruotsissa 6-vuotiaat lapset käyvät esikoululuokalla (förskoleklass) ja tätä toimintaa varten laaditaan oma opetussuunnitelma, joka on nivottu osaksi koulun ja vapaa-ajan toimintojen opetussuunnitelmiin.

Yksikön johtajalla on oltava koulutuksen ja kokemuksen kautta hankittu pedagoginen osaaminen. Vain kelpoisuuden omaava saa toimia opettajana. Skolverket määrää tarvittavasta koulutuksesta. Varhaiskasvatuksen pedagogisesta toiminnasta vastaa varhaiskasvatuksen opettaja (förskollärare). Varhaiskasvatuksen opettajan tutkinto on 3 ½ -vuotinen alempi yliopistollinen tutkinto. Muun kasvatushenkilöstön koulutustausta vaihtelee. Lastenhoitajilla on toisen asteen tutkinto. Vuodesta 2013 lähtien varhaiskasvatuksen opettajien on pitänyt rekisteröityä Skolverketin ylläpitämään rekisteriin, jotta voi saada vakituisen työpaikan varhaiskasvatuksen opettajana.

Henkilöstöstä 39 prosentilla oli varhaiskasvatuksen opettajan tai muu opettajan koulutus vuonna 2016. Muulla henkilöstöllä 20 prosentilla on joku muu lasten kanssa tehtävään työhön soveltuva toisen asteen koulutus, 10 prosentilla on joitain pedagogisia opintoja ja 28 prosenttia on vaille soveltuvaa koulutusta.

Varhaiskasvatuksen henkilöstömitoituksia ja ryhmäkokoja koskevat säännökset eivät ole yksityiskohtaisia vaan säännösten mukaan ryhmän tulee olla sopiva ja henkilöstöä tulee olla riittävästi. Tilastojen mukaan henkilöstön ja lasten välinen suhdeluku oli 5,2 vuonna 2016 ja ryhmän koko keskimäärin 15,9 lasta.

Varhaiskasvatuksen laatua pyritään edistämään arviointiviraston (Skolinspektionen) toiminnalla. Ruotsissa varhaiskasvatuksen laatua kehitetään muun muassa tekemällä selvityksiä henkilöstömitoituksesta, henkilöstön koulutustaustasta ja lapsiryhmien koosta. Lisäksi kunnilta ja yksiköiltä vaaditaan erilaisten dokumenttien laatimista toiminnastaan. Arviointivirasto voi käydä paikanpäällä tarkastuskäynnillä yksiköissä, mutta tarkastuksia tehdään käytännössä harvoin. Eri tahojen haastattelut ovat myös tärkeä osa varhaiskasvatuksen arviointia. Tiedonantajina haastatteluihin osallistuvat muun muassa yksikön henkilökunnan edustaja ja vanhempien edustaja sekä kaikkien yksiköiden johtajat.

Varhaiskasvatus Norjassa

Norjassa varhaiskasvatus siirrettiin opetus- ja tiedeministeriön (Kunnskapsdepartementet) alaisuuteen vuonna 2005 lapsi- ja perheministeriöstä. Vuoden 2012 alusta ministeriön alaisuudessa toimivan keskusviraston (Utdanningsdirektoratet) toimivaltaan lisättiin varhaiskasvatus.

Varhaiskasvatuksesta säädetään laissa päiväkodeista (Lov om barnehager, Lov-2005-06-17 Nr 64). Laki kattaa päiväkotitoiminnan sekä perhepäivähoidon, eikä se koske koululaisten aamu- ja iltapäivähoitoa tai kerho- yms. toimintaa. Kunta vastaa toiminnasta ja huolehtii, että toiminta vastaa lain vaatimuksia. Kunta voi myös asettaa ehtoja toiminnalle esimerkiksi lasten määrän, lasten iän tai yksikön aukioloajan suhteen. Kunnat vastaavat yksityisten päiväkotien hyväksymisestä, rahoituksesta ja tarkastuksista ja ohjaavat niin yksityisiä kuin kunnan ylläpitämiä varhaiskasvatuksen yksiköitä. Norjassa 54 prosenttia päiväkodeista on yksityisiä.

Kunnan on tarjottava paikka päiväkodista kaikille kunnassa asuville alle kouluikäisille lapsille. Norjan varhaiskasvatusjärjestelmässä ei ole erillistä esiopetusjaksoa vaan lapset ovat päiväkodissa ja aloittavat 6-vuotiaana koulun. Oikeus paikkaan päiväkodissa on elokuusta alkaen niillä lapsilla, jotka ovat sinä vuonna elokuun loppuun mennessä täyttäneet 1 vuotta. Oikeutta on hiljattain laajennettu koskemaan myös syys-marraskuussa syntyneitä lapsia. Kunnan on järjestettävä paikkojen haku vähintään kerran vuodessa.

Saamelaisten kotiseutualueella on lisäksi huolehdittava siitä, että saamelaislasten päiväkodeissa toiminta perustuu saamen kieleen ja kulttuuriin. Vammaisilla lapsilla ja lastensuojelulain nojalla paikan tarvitsevilla lapsilla on etusija paikkoja jaettaessa. Ministeriö laatii valtakunnallisen suunnitelman lastentarhoille (Rammeplan for barnehagen). Suunnitelma on velvoittava.

Henkilöstön kelpoisuuksien osalta laissa on erikseen säännös johdosta ja muusta henkilöstöstä. Lastentarhalla on oltava sekä pedagoginen että hallinnollinen johto. Päivittäisestä toiminnasta vastaavan johtajan kelpoisuus on joko varhaiskasvatuksen opettaja tai muu korkeakoulututkinto, joka antaa lapsiin liittyvää ammatillista osaamista sekä pedagogista osaamista.

Pedagogisen johtajan on oltava varhaiskasvatuksen opettaja. Myös muu 3-vuotinen korkeakoulututkinto, jota on täydennetty lastentarhapedagogiikalla antaa pätevyyden. Kunta voi myöntää erivapauden kelpoisuusvaatimuksiin ja ministeriö voi myöntää poikkeuksia kelpoisuusvaatimuksista niiden henkilöiden osalta, jotka työskentelevät päiväkodeissa öisin.

Laissa henkilöstömitoituksen osalta todetaan, että henkilöstömitoituksen on oltava riittävä, jotta henkilöstö voi toteuttaa pedagogista toimintaa.

Laissa on valtuutussäännös henkilöstöstä. Ministeriön antaman asetuksen mukaan, kun toiminta lastentarhassa ylittää 6 tuntia lasten ja henkilöstön välinen suhdeluku on alle 3-vuotiaiden lasten osalta 7—9 lasta/varhaiskasvatuksen opettaja ja yli 3-vuotiaiden lasten osalta

14—18 / varhaiskasvatuksen opettaja. Jos toimintaa on alle 6 tuntia päivässä, lasten määrä varhaiskasvatuksen opettajaa kohden voi olla suurempi. Ministeriön antaman ohjeistuksen mukaan, jos lasten määrä ylittää yllämainitut 9 ja 18 lasta, pitää yksikköön palkata toinen kokopäiväinen lastentarhanopettaja.

Vuonna 2015 1—5 -vuotiaista lapsista 90 prosenttia oli päiväkodeissa. Perhepäivähoidossa olevien lasten osuus oli noin 2 prosenttia.

Norjassa henkilöstöstä 41 prosenttia oli varhaiskasvatuksen opettajia, joilla on alempi korkeakoulututkinto, vuonna 2015. Henkilöstöstä 18 prosentilla on toisen asteen tutkinto lasten ja nuorten kasvatukseen liittyen. Henkilöstöstä 41 prosentin koulutustausta on joku muu.

Varhaiskasvatus Tanskassa

Tanskassa päivähoidon hallinnollista vastuuta on viime vuosina muutettu usein. Viimeisin muutos toteutettiin marraskuussa 2016 ja siitä lähtien päivähoito on ollut lapsi- ja sosiaaliministeriön alaisuudessa (Borne- og Socialministeriet). Tanskassa käytetään käsitettä päivähoito. Päivähoidosta säädetään päivähoitolaissa (Dagtilbudsloven no. 501 06/06/2007; uudistettu 748 20/06/2016). Samassa laissa säädetään myös muun muassa kerhotoiminnasta ja koululaisien aamu- ja iltapäivätoiminnasta.

Kaikilla lapsilla on oikeus päivähoitoon koulun alkamiseen asti. Oikeus koskee kaikkia 26 viikon ikäisiä eli noin 6,5 kuukautta vanhoja lapsia. Kunta vastaa toiminnasta ja sitä järjestetään päiväkodissa tai perhepäivähoidossa.

Tanskassa kansallisen opetussuunnitelman ohella jokaisessa yksikössä on laadittava pedagoginen opetussuunnitelma erikseen 0—2-vuotiaiden osalta ja oma suunnitelma 3 vuotta täyttäneiden ja sitä vanhempien lasten osalta aina siihen saakka kunnes lapset menevät kouluun. Koulu aloitetaan 6-vuotiaana. Vuodesta 2009 lähtien ensimmäinen vuosi koulusta (0-luokka) on ollut pakollinen (bornehaveklasse).

Tanskan varhaiskasvatusjärjestelmän yksi erityispiirre on voimakas painotus kielen kehityksen arvioimiseen ja mahdollisen tuen järjestämiseen. Kunnalla on vastuu siitä, että 3-vuotiaiden lasten kielitaito arvioidaan. Myös niiden 3-vuotiaiden lasten osalta, jotka eivät ole päivähoitossa, kunnan on huolehdittava, että lasten kielen kehitystä arvioidaan. Jos lapsen kielitaito todetaan riittämättömäksi, lapsen pitää osallistua päivähoitoon.

Laissa ei ole säännöksiä henkilöstön kelpoisuuksista, rakenteesta tai mitoituksista lukuun ottamatta perhepäivähoidon lapsiryhmän kokoa. Perhepäivähoitajalla saa olla enintään 5 lasta. Jos yksikössä on useampi hoitaja ryhmässä, hoidettavia lapsi saa olla enintään 10. Hoitajan omat lapset otetaan lapsiluvussa huomioon. Kunnilla on omia ohjeistuksia henkilöstömääristä ja ryhmän koosta. Paikallisten viranomaisten tulee huolehtia siitä, että päivähoidon palvelut ja henkilöstön resursointi mahdollistavat säännösten ja paikallisten linjausten toteuttamisen.

Tanskassa valtaosa lapsista osallistuu julkiseen varhaiskasvatukseen. Vuonna 2016 87 prosenttia 1—2-vuotiaista oli joko päiväkodissa tai perhepäivähoidossa ja 3—5-vuotiaista 98 prosenttia. Lähes kaikki lapset ovat kokopäiväisessä toiminnassa.

Pedagogisen alempaa korkeakoulututkintoa vastaavan koulutuksen omaavan henkilöstön osuus oli vuonna 2016 noin 59 prosenttia. Muulla henkilöstöllä on joko alempi koulutus tai ei mitään alan koulutusta.

Varhaiskasvatus EU:ssa

Varhaiskasvatus kuuluu Euroopan Unionissa (EU) jäsenvaltioiden toimivaltaan. Vaikka vastuu järjestelmien organisoinnista ja sisällöstä on jäsenvaltioilla, Euroopan tasolla tehtävän yhteistyön kautta voidaan helpottaa hyvien toimintatapojen kartoittamista ja vaihtoa, kannustaa varhaiskasvatuksen infrastruktuurin ja kapasiteetin kehittämistä sekä tukea varhaiskasvatuksen laatua ja vaikutuksia käsittelevää EU:n laajuista tutkimusta.

Euroopan Yhteisö laati Lasten päivähoidon ja esiopetuksen laatutavoitteet vuonna 1996. Laatutavoitteet sisälsivät toimintaohjelman 40 esiopetusta ja päivähoitoa koskevan tavoitteen muodossa. Asiakirjan tavoitteista muodostui ensimmäinen eurooppalainen näkemys varhaiskasvatuksen laadun osatekijöistä.

Barcelonan Eurooppa-neuvostossa vuonna 2002 jäsenvaltiot asettivat tavoitteeksi virallisen lasten hoitojärjestelmän paikkamäärien lisäämisen vuoteen 2010 mennessä niin, että ainakin 90 prosentille 3-vuotta täyttäneistä alle kouluikäisistä lapsista ja vähintään 33 prosentille alle 3-vuotiaista lapsista voitaisiin tarjota kokoaikainen hoitopaikka. Tavoitteen toteutumista seurattiin. Vuonna 2011 komissio arvioi, että tavoite on saavutettu hyvin epätasaisesti ja suuri osa maista on edelleen kaukana tavoitteesta.

EU:n koulutuspolitiikkaa ohjaa vuonna 2009 koulutusneuvostossa sovittu linjaus eurooppalaisen koulutusyhteistyön strategisista puitteista (Koulutus 2020). Linjaus käsittää koulutusjärjestelmät kokonaisuudessaan kaikilla tasoilla varhaiskasvatuksesta aikuiskoulutukseen ja niissä asetetaan yhteistyölle neljä strategista tavoitetta. Koulutus 2020 -prosessin menestyksekkään toimeenpanon varmistamiseksi ja seuraamiseksi puitteissa sovittiin keskimääräisen eurooppalaisen suositustason viitearvoista eli EU:n vertailuarvoista. Näistä yksi koskee varhaiskasvatusta. Vertailuarvon mukaan erityisesti heikoimmista lähtökohdista olevien osallistumista myöhempää koulumenestystä helpottavaan varhaiskasvatukseen pyritään lisäämään siten, että vuoteen 2020 mennessä vähintään 95 prosenttia nelivuotiaista ja sitä vanhemmista alle kouluikäisistä lapsista osallistuisi varhaiskasvatukseen. ET2020 -tavoitteiden toteutumista seurataan vuosittain komission julkaisemalla koulutuksen monitorointiraportilla Education and Training Monitor. Vuoden 2016 raportin mukaan Suomessa 83,6 prosenttia nelivuotiaista ja sitä vanhemmista alle kouluikäisistä osallistui varhaiskasvatukseen vuonna 2014, EU:n keskiarvon ollessa 94,3 prosenttia.

Varhaiskasvatuksen merkitys on nähty EU:ssa ennen kaikkea tasa-arvoista koulutusta edistävänä, syrjäytymistä ehkäisevänä ja osallistavana tekijänä. Koulutusneuvoston päätelmissä vuonna 2006 (Neuvoston päätelmät tehokkuudesta ja tasapuolisuudesta koulutuksessa EUVL C 298, 8.12.2006) opetusministerit totesivat, että varhaiskasvatuksesta saadaan koko elinikäisen oppimisen jatkumon suurin tuotto, etenkin kaikkein heikoimmassa asemassa olevien osalta. EU:n kymmenvuotinen kasvustrategia, Eurooppa 2020-strategia, pyrkii luomaan olosuhteet, jotka suosivat älykkäämpää, kestävämpää ja osallistavampaa talouskasvua. Strategiassa asetetaan viisi päätavoitetta, jotka on määrä saavuttaa vuosikymmenen loppuun mennessä. Vaikka strategian painopiste on taloudessa, varhaiskasvatus on usein mukana jäsenvaltioiden strategioissa, joilla tähdätään Eurooppa 2020 -strategian tavoitteiden saavuttamiseen. Varhaiskasvatuksella nähdään tärkeä tehtävä koulunkäynnin keskeyttämisen vähentämisessä ja siinä, kuinka koulutus edistää sosiaalista osallisuutta.

EU:n koulutusneuvostossa vuonna 2011 opetusministerit antoivat päätelmät varhaiskasvatuksesta: varhaiskasvatuksella parhaat mahdolliset lähtökohdat lasten tulevaisuudelle (2011/C175/03). Päätelmissä muun muassa todetaan varhaiskasvatuksen tuovan mukanaan lu-

kuisan määrän yhteiskunnallista hyötyä, ja erityinen merkitys varhaiskasvatuksella on sosio-ekonomisesti heikommassa asemassa oleville lapsille. Yleisesti ja tasapuolisesti saatavilla olevan korkealaatuisen varhaiskasvatuksen antaminen voi päätelmien mukaan edistää tuntuvasti Eurooppa 2020 -strategian onnistumista. Päätelmissä jäsenvaltioita pyydetään muun muassa varmistamaan, että toteutetaan toimia, joilla taataan yleinen ja tasapuolinen pääsy varhaiskasvatukseen ja parannetaan sen laatua, lisäksi pyydetään investoimaan varhaiskasvatukseen pitkän aikavälin kasvua edistävänä toimenpiteenä.

ET2020-puitteiden toteuttamiseksi komissio on asettanut erilaisia asiantuntijaryhmiä, jotka arvioivat, analysoivat ja keskustelevat strategian etenemisestä, toteuttavat jäsenmaiden keskinäistä vertaisoppimista sekä vaihtavat hyviä käytäntöjä. Osana tätä komissio asetti vuonna 2012 varhaiskasvatuksen alan asiantuntijatyöryhmän, johon Suomi on osallistunut. Työryhmä on työssään pyrkinyt tunnistamaan keskeisiä varhaiskasvatuksen laatua ja saavutettavuutta edistäviä toimenpiteitä. Komissio on julkistanut varhaiskasvatuksen asiantuntijatyöryhmän raportin lokakuussa 2014 (Proposal for key principles of a Quality Framework for Early Childhood Education and Care). Raportissa ehdotetaan jäsenmaiden ja komission harkittavaksi useita toimenpiteitä varhaiskasvatuksen laadun ja laatua koskevan seurannan kehittämiseksi. Raportin pohjalta on käynnistynyt keskustelu laadun indikaattoreista.

Varhaiskasvatus ja OECD

Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestö OECD on ollut aktiivinen varhaiskasvatuksen sektorilla 1990-luvun lopulta lähtien. Se on muun muassa toteuttanut varhaiskasvatuksen kansainvälisen teema-arvioinnin kahdessa vaiheessa vuosina 1998—2005. Maa-arvioinnit on julkaistu OECD:n raporteissa Starting Strong (2001) ja Starting Strong II (2006). Teema-arvioinnissa Suomen varhaiskasvatusjärjestelmä sai hyvät arviot, mutta arviointi nosti esiin myös oleellisia kehittämistarpeita, kuten valtakunnallisen sisällön ohjauksen asiakirjan laatimisen (Sosiaali- ja terveysministeriö 2001:10). Teema-arviointien päätyttyä OECD jatkoi jäsenmaiden välistä yhteistyötä perustamalla varhaiskasvatuksen verkoston (OECD Network on Early Childhood and Education and Care, ECEC), mikä toimii aktiivisesti edelleenkin.

Jatkona teema-arvioinneille OECD on toteuttanut varhaiskasvatuksen laatuhankeen vuosina 2009—2011. Hankkeen pohjalta syntyi laadun käsikirja (Starting Strong III, OECD 2012), joka tarjoaa työvälineitä päätöksentekijöille varhaiskasvatuksen laadun arvioimiselle ja parantamiselle. Käsikirjan ohella jäsenmaille laadittiin kansalliset maaprofiilit. Suomen maaprofiili paneutui henkilöstökysymyksiin (Quality Matters in Early Childhood Education and Care - Finland, OECD 2012). Suomi sijoittui eri maiden vertailussa kärkipäähän useilla laadun arvioinnin osa-alueilla, esimerkiksi varhaiskasvatushenkilöstön koulutustaso ja kasvatushenkilöstön määrä suhteessa lasten määrään ovat korkeampia kuin OECD-maissa keskimäärin. Myös henkilöstön mahdollisuudet täydennyskoulutukseen ovat hyvät. Jotta Suomi voisi varmistaa varhaiskasvatuksen jatkuvan laadun, sen olisi keskityttävä varhaiskasvatuksen henkilöstön osaamisen vahvistamiseen sekä erityisesti nuorten miesten houkuttelemiseen alalle. Lisäksi johtamistaitoja tulisi parantaa. OECD kiinnitti huomiota 3—5 -vuotiaiden lasten alhaisiin osallistumislukuihin verrattuna muihin OECD maihin.

OECD toteutti vuosina 2013—2014 kehittämishankkeen (Review of Policies and Practices for Monitoring Quality in Early Learning and Development), joka keskittyi laadun seurantaan ja arviointiin. Laatuhanke oli jatkoa aikaisemmille OECD:n varhaiskasvatuksen hankkeille ja käyttää pohjanaan Starting Strong I—III:n toteutuksen aikana kerättyä tietoa ja aineistoa. Hankkeessa oli kolme osa-aluetta, joista Suomi osallistui kahteen ensimmäiseen eli laajaan eri maiden varhaiskasvatuksen laadun arvioinnin ja seurannan lähestymistapoihin liittyvään kyse-

lyyn, mutta Suomen osalta ei tehty maaraporttia. Hankkeessa myös analysoitiin eri maiden laadun seurantaan liittyviä käytäntöjä. Hankkeen raportti julkaistiin vuonna 2014 Starting Strong sarjan osana IV.

Hankkeessa oli myös pyrkimyksenä kehittää varhaiskasvatusta koskevien kansainvälisen vertailun mahdollistavia indikaattoreita ja tiedontuotantoa ja tätä työtä jatkettiin niin sanotussa Data-hankkeessa, jonka raportti julkaistiin kesäkuussa 2017 (Starting Strong 2017:Key OECD Indicators on Early Childhood Education and Care). Samanaikaisesti käynnissä oli myös varhaiskasvatuksen siirtymä esi- ja perusopetukseen koskeva hanke, johon Suomi osallistui. Sekä 30 maan kattava vertailuraportti (Starting Strong V - Transition) että Suomen maaraportti julkaistiin kesäkuussa 2017.

2.3 Nykytilan arviointi

Varhaiskasvatuksen ja päivähoitopalvelujen lainsäädännön valmistelun, hallinnon ja ohjauksen siirtyminen sosiaali- ja terveystieteiden osastolta opetus- ja kulttuuriministeriöön vuoden 2013 alusta alkaen antoi viitekehyksen varhaiskasvatuksen tavoitteiden ja tehtävien uudelleenmäärittelylle osana kasvatus- ja koulutusjärjestelmää. Varhaiskasvatus ei ole sosiaalihuoltolain tarkoittama sosiaalipalvelu. Varhaiskasvatus nähdään elinikäisen oppimisen ensimmäisenä vaiheena ja tavoitteena on luoda selkeä lapsen hyvinvointia ja oppimista edistävä polku varhaiskasvatuksesta esiopetukseen ja perusopetukseen. Varhaiskasvatus on palvelu, jossa varhaislapsuuden pedagogiikka yhdistyy perheille tarjottavaan hyvinvointipalveluun. Suomalaisen varhaiskasvatuksen perustehtävää kuvaa niin sanottu educare-malli (education ja care), jossa opetus, kasvatus ja hoito muodostavat toiminnallisen kokonaisuuden. Varhaiskasvatus on tärkeä lapsiperheiden palvelu, jolla voidaan merkittävästi vaikuttaa lasten ja perheiden hyvinvointiin. Laadukkaalla varhaiskasvatuksella on myönteisiä vaikutuksia lasten hyvinvointiin ja oppimiseen sekä köyhyyden ja sosiaalisen eriarvoisuuden vähentämiseen. Varhaiskasvatus tasoittaa lasten elinolosuhteista seuraavia eroja ja tarjoaa siten kaikille lapsille yhtäläiset mahdollisuudet kehittyä omien edellytystensä mukaisesti. Varhaiskasvatuspalvelut mahdollistavat vanhempien osallistumisen työelämään ja opintoihin ja edistävät sukupuolten välisen tasa-arvon toteutumista. Hallinnonalasiirron jälkeen varhaiskasvatusta koskevan lainsäädännön kokonaisuudistusta on toteutettu vaiheittain. Elokuun alussa 2015 voimaan tullessa muutoksessa (580/2015) päivähoitolain nimike muutettiin varhaiskasvatuslaiksi ja laissa otettiin käyttöön termi varhaiskasvatus korvaamaan termi päivähoito. Laissa varhaiskasvatuksella tarkoitetaan lapsen suunnitelmallista ja tavoitteellista kasvatuksen, opetuksen ja hoidon muodostamaa kokonaisuutta, jossa painottuu erityisesti pedagogiikka. Muutoksella haluttiin korostaa varhaispedagogista lähtökohtaa. Lakiin lisättiin myös säännös lapsen edun huomioon ottamisesta varhaiskasvatusta järjestettäessä. Oikeus varhaiskasvatukseen säädettiin lapselle sen sijaan, että aiemmin säädettiin vanhempien oikeudesta saada lapselle päivähoitopaikka.

Osittaisuudistuksen jälkeen oli selvää, että uudistamisen tulee jatkua. Varhaiskasvatuslaki ja päivähoitoasetus ovat vuodelta 1973, jonka jälkeen niitä on osittaisuudistuksin muutettu kymmeniä kertoja. Laista ja asetuksesta on kumottu ja niihin on lisätty lukuisia pykäläitä. Varhaiskasvatukseen sovelletaan edelleen laajasti sosiaalihuollon lainsäädäntöä soveltuvin osin. Useiden eri aikaan toteutettujen muutosten myötä lain ja asetuksen sisäinen terminologia ei ole yhdenmukaista. Tämä tekee sääntelykokonaisuudesta vaikeasti hahmotettavan ja nykyisten säädösten muuttamisesta lakiteknisesti hankalaa. Monet lain ja asetuksen säännökset ovat sanamuodoltaan epäselviä ja aiheuttavat lain tulkinnassa sekä käytännön soveltamisessa hankaluutta. Perustuslakivaliokunta on lausunnoissaan edellyttänyt sääntelyltä selkeyttä. Lukuisat viittaukset ja toistot muodostavat vaikeasti hahmotettavan ja vaikeaselkoisen kokonaisuuden. Valiokunta pitää muun muassa launnonaan PeVL 12/2016 vp olennaisena sitä, että erityis-

HE 40/2018 vp

huollon ammattihenkilöiden tulisi kyetä ilman vaikeuksia soveltamaan säännöksiä ja oikeuksiaan selvittävän henkilön tulisi vaivatta saada ne tietoonsa (myös PeVL 60/2014 vp, s. 3/I ja PeVL 41/2006 vp, s. 2/II). Samaa voidaan perustellusti edellyttää varhaiskasvatustilanteista.

Yhdistyneiden Kansakuntien lapsen oikeuksien komitea on 17 päivänä kesäkuuta 2011 Suomelle antamissaan päätelmissään esittänyt huolensa varhaiskasvatuksen puutteista. Komitea suositteli, että Suomi valmistelisi uuden varhaiskasvatusta koskevan yleislain, johon kootaan kaikki varhaislapsuutta koskevat säännökset ja jossa vahvistetaan lapsen oikeuksien näkökulmaa.

Oulun yliopistossa toteutetussa VakaVai-tutkimushankkeessa selvitettiin varhaiskasvatustilanteiden säädäntöön vuosina 2015 ja 2016 tehtyjen muutosten kokonaisvaikutuksia. Tulosten mukaan kuntien varhaiskasvatuksen johtajat arvioivat, että varhaiskasvatustilanteiden lähtökohdat ja uudistetut tavoitteet ovat olleet oikeasuuntaisia. Johtajat pitivät uudistettuja varhaiskasvatustilanteiden lain mukaisia tavoitteita pääsääntöisesti kattavina ja tämän päivän yhteiskunnan varhaiskasvatustilanteelle asettamia vaatimuksia vastaavina. Lainsäädäntö selkiyttää varhaiskasvatustilanteiden pedagogista, lapsen kasvun, kehityksen ja oppimisen tukemiseen tähtäävää tehtävää. Johtajien arvioiden mukaan uudistetut tavoitteet tuovat haasteita varhaiskasvatustilanteiden toimintakulttuurin kehittämiseen kaikissa varhaiskasvatustilanteiden palvelumuodoissa. Vakavai-hankkeen toimenpideehdotusten mukaan varhaiskasvatustilanteiden lainsäädännön uudistamista tulee jatkaa jo lakiin kirjattujen lapsen oikeuksien ja lapsen edun näkökulmasta. Hankeselvityksessä todetaan, että varhaiskasvatustilanteiden palvelujärjestelmä on kehittynyt vuosikymmenten aikana moninaiseksi, eikä lainsäädäntö nykyisellään ota riittävästi huomioon tätä moninaisuutta. Esimerkiksi vuoroa koskevat säännökset ovat puutteellisia ja lainsäädännön soveltamisala on epäselvä laissa tarkoitettuna muun varhaiskasvatustilanteiden osalta.

Turvapaikanhakijoiden määrän lisääntyneenä havaittiin, että kansainvälistä suojelua hakevien oikeus varhaiskasvatukseen on voimassa olevan lain perusteella tulkinnanvarainen kysymys, joka tulisi selkeyttää uudessa laissa. Käytännöt varhaiskasvatustilanteiden järjestämisessä turvapaikkaa hakevien perheiden lapsille vaihtelevat ja varhaiskasvatustilanteiden on järjestetty esimerkiksi lastensuojelullisista syistä.

Varhaiskasvatustilanteiden sääntöjen soveltamisesta eri toimintamuotoihin ja toimintamuotojen suhdetta varhaiskasvatustilanteiden säädettyihin tavoitteisiin ei ole nykyisessä määritelty. Subjekttiivisen oikeuden piiriin kuuluva varhaiskasvatustilanteiden voidaan järjestää päiväkodissa tai perhepäivähoidossa. Lisäksi voidaan järjestää vapaamuotoista muuta varhaiskasvatustilanteiden, josta yleisesti käytetään käsitettä avoin varhaiskasvatustilanteiden. Lain tavoitteet koskevat yhtä lailla kaikkea toimintaa, vaikka esimerkiksi muussa varhaiskasvatustilanteiden osallistuminen toimintaan on usein vähäisempää, jopa satunnaista. Myös kelpoisuusvaatimukset poikkeavat eri toimintamuotojen osalta. Rajanveto laissa säädellyn muun varhaiskasvatustilanteiden toiminnan ja muun toiminnan, johon lakia ei sovelleta, välillä on ollut useissa tapauksissa mahdotonta. Lisäksi voimassa olevissa varhaiskasvatustilanteiden säätelevissä laeissa käsitteitä varhaiskasvatustilanteiden järjestäjä ja palvelun tuottaja käytetään epätarkasti. Nykyiset säännökset ovat omiaan hämähäyttämään varhaiskasvatustilanteiden koskevien sääntöjen velvoittavuutta.

Päiväkodin toiminta kalenterivuoden aikana ja aukioloaika vuorokaudessa on päivähoitoasetuksen mukaan järjestettävä paikallisen tarpeen mukaan. Sääntöissä ei kuitenkaan ole mainintaa vuoroa koskevista. Toiminta-aikoihin ja muotoihin liittyvät käsitteet ja velvoitteet tulisi laissa selkiyttää.

Sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuuksista annettu laki on kumottu ja sen on korvannut sosiaalihuollon ammattihenkilöistä annettu laki (817/2015), joka tuli voimaan 1.3.2016. Varhaiskasvatuksen henkilöstön kelpoisuuksiin sovelletaan kuitenkin edelleen varhaiskasvatustilain 4 a §:n viittaussäännöksen nojalla kumottua sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuuksista annettua lakia ja sen nojalla annettuja säännöksiä sellaisina kuin ne olivat 1.1.2013. Kumotun lain soveltaminen siinä muodossa, kuin se on ollut tiettyä ajankohdana voimassa, on lakiteknisesti kestävä tilanne ja on omiaan aiheuttamaan epäselvyyttä soveltamisessa. Kelpoisuusehtoja koskevat säännökset on tarpeen säätää varhaiskasvatustilaisissa.

Varhaiskasvatuksessa tarvitaan kasvatuksen, opetuksen ja hoidon sekä johtamisen osaamista. Varhaiskasvatuksen ammatillaisia koulutetaan toisella asteella, ammattikorkeakouluissa ja yliopistoissa. Kaikilla näillä tahoilla koulutusten sisältöjä tulee kehittää vastaamaan työelämässä tarvittavaa osaamista. Korkealaatuinen koulutus tuottaa osaamista varhaiskasvatukseen. Monialaisen osaamisen takaamiseksi ammattiryhmien tehtävänimikkeet tulee selkiyttää ja hyödyntää kunkin ammattiryhmän koulutuksen tuomaa osaamista parhaiten. Useissa kansainvälisissä tutkimuksissa on todettu varhaiskasvatustilain koulutustason merkitys ja yhteys lasten hyvinvointiin ja varhaiskasvatuksen laatuun. Varhaiskasvatuksessa tarvittavan osaamisen arviointia on tehty Suomessa monissa työryhmissä sekä Korkeakoulujen arviointineuvoston ja Koulutuksen arviointineuvoston yhteistyönä toteuttamassa varhaiskasvatustilain koulutusten arvioinnissa (Varhaiskasvatustilain koulutus Suomessa, Korkeakoulujen arviointineuvoston julkaisu 7/2013). Myös tutkimuksissa ja selvityksissä, kuten selvityshenkilöiden laatimassa varhaiskasvatustilain tiekartassa on tuotu esiin tarve arvioida nykyisiä kelpoisuusvaatimuksia sekä päiväkodin henkilöstörakennetta.

Uudistetut varhaiskasvatustilain määritellyt varhaiskasvatustilain tavoitteet ja niiden toteuttamista ohjaavat varhaiskasvatustilain suunnitelman perusteet asettavat ammatilliselle osaamiselle moninaisia vaatimuksia. Monipuoliseen osaamisen tunnistamiseen on myös vaikuttanut jatkuvasti lisääntyvä varhaiskasvatustilain, varhaislapsuutta, varhaiskasvatustilain instituutioiden toimintaa, lasten kehitystä ja oppimista sekä ammatillista osaamista koskeva tutkimustieto.

Suomalaisessa varhaiskasvatustilain moniammatillisuutta on pidetty yhtenä vahvuustekijänä. Toisaalta se on myös aiheuttanut jännitteitä eri ammattikuntien välille. Monin paikoin moniammatillisuudesta on seurannut ”kaikki tekevät kaikkea” työkuultuuri sen sijaan, että hyödynnettäisiin eri koulutustilain tuottama osaaminen ja selkeytettäisiin työntekijöiden vastuut ja velvoitteet kunkin ammatillisten valmiuksien mukaisesti. Lastentarhanopettajan kelpoisuuden voi nykyään saavuttaa joko suorittamalla yliopistossa kasvatustilain kandidaatin tutkinnon, johon sisältyy lastentarhanopettajan koulutus tai suorittamalla ammattikorkeakoulussa sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinnon, johon sisältyy 60 opintopisteen laajuiset varhaiskasvatustilain ja sosiaalipedagogiikan opinnot. Erilaista koulutustilain ei voimassa olevassa laissa huomioida tehtävänimikkeissä, vaikka muun muassa hallituksen esityksessä päivähoitolain muuttamisesta (HE 341/2014 vp) mainitaan osaamisen erilainen painottuminen ja todetaan, että lapsen varhaiskasvatustilain laatimisessa korostuu pedagoginen osaaminen, mikä on vahvinta kasvatustilain kandidaatin tutkinnon omaavalla lastentarhanopettajalla. Lisäksi perusteluissa todetaan työnjaon osalta, että siksi varhaiskasvatustilain laatimisen tulisi ensisijaisesti olla kasvatustilain kandidaatin tehtävä.

Voimassa olevassa laissa lastentarhanopettajan koulutustilain tai vaadittavien varhaiskasvatustilain ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneiden opintojen on tullut lain sanamuodon mukaan sisältyä tutkintoon. Järjestelmä on ollut jäykkä, eikä kelpoisuutta lastentarhanopettajan tehtäviin voi saavuttaa täydentämällä opintoja tutkinnon suorittamisen jälkeen.

Kelpoisuuslain 8 §:ssä säädetään lähihoitajasta. Kelpoisuusvaatimuksena lähihoitajan tehtäviin on soveltuva sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava tutkinto. Esimerkiksi kasvatus ja humanistisen alan lapsi- ja perhetyön perustutkinnon (lastenohjaajan tutkinto) on katsottu olevan vastaava tutkinto, joka soveltuu varhaiskasvatuksen tehtäviin. Tehtävänimikkeenä toisen asteen tutkinnon suorittaneiden henkilöiden osalta käytetään varhaiskasvatuksessa lähihoitajan ohella laajasti lastenhoitajan nimikettä, joka kuvaa paremmin varhaiskasvatuksen tehtäviä. Ammatillisen koulutuksen kokonaisuudistus muuttaa merkittävästi tutkintorakenteita. Kelpoisuussäännöksiä on tältä osin muutettava. Samalla olisi perusteltua yhtenäistää toisen asteen koulutuksen saaneiden tehtävänimikkeet. Myös toisen asteen koulutuksen suorittaneiden osalta tulisi olla mahdollisuus täydentää tutkintoa myöhemmin tarvittavilla opinnoilla ja näin saavuttaa kelpoisuus varhaiskasvatuksen tehtäviin.

Steinerpedagoginen varhaiskasvatus ja opetus ovat osa suomalaista kasvatus- ja koulutusjärjestelmää. Perusopetuksen ja lukiokoulutuksen osalta opetustoimen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun asetuksen (986/1998) 21 §:n 1 momentissa säädetään, että steinerpedagogiikkaan perustuvaa opetusta on sen lisäksi, mitä asetuksessa muuten säädetään, kelpoinen antamaan myös se, joka on suorittanut Opetushallituksen riittäviksi katsomat opinnot. Pykälän 2 momentin mukaan 1 momentissa tarkoitetuiksi riittäviksi opinnoiksi voidaan hyväksyä steinerpedagogiikkaan perustuvassa opetuksessa steinerpedagogisten koulujen opettajankoulutuksessa suoritettut opinnot. Opetushallitus on antanut määräyksen rehtorin ja opettajan kelpoisuuden tuottavista opinnoista steinerpedagogisessa opetuksessa (24.8.2010, dnro 40/011/2010). Snellman-korkeakoulussa suoritetaan myös varhaiskasvatuksen opintoja. Snellman-korkeakoulu ei ole korkeakoulujärjestelmän mukainen korkeakoulu, vaan vapaasta sivistystyöstä annetun lain (632/1998) mukainen oppilaitos, eivätkä sen koulutukset johda asetuksen 464/1998 mukaisiin korkeakoulututkintoihin. Snellman-korkeakoulun antaman varhaiskasvattajatutkinnon tuottama kelpoisuus toimia lastentarhanopettajana päiväkodissa on ollut tulkinnanvarainen. Opetushallituksen vuonna 2015 tekemän vertailun mukaan Snellman-korkeakoulun varhaiskasvattaja opinnot eivät anna sellaisia valmiuksia, joita yliopistoissa ja ammattikorkeakouluissa suoritetuilla lastentarhanopettajan ja sosionomin (AMK) tutkinnon suorittaneilla on. Snellman-korkeakoulun varhaiskasvattajatutkinto ei myöskään anna sellaisia valmiuksia, joita edellytetään sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön tehtävärakennetta koskevassa suosituksessa (STM 2007:14). Opetushallituksen vuonna 2015 tekemän vertailun pohjalta on tarpeen, että Opetushallitus arvioi varhaiskasvattajaopintoja koskevan opetus suunnitelman ja määrittää tarvittavat lisäopinnot, jotta saavutetaan riittävä vastaavuus yliopistoissa suoritettuun lastentarhanopettaja- ja ammattikorkeakouluissa suoritettuun sosionomitutkintoon. Kelpoisuusehtoja koskevaa lainsäädäntöä on tarpeen selvittää varhaiskasvattajaopintojen osalta.

Varhaiskasvatuslaki ja päivähoitoasetus ovat vuodelta 1973 eivätkä lain asetuksenantovaltuudet vastaa kaikilta osin nykylainsäädännön vaatimuksia. Asetuksenantovaltuuksilla on riittävässä määrin rajattava asetuksenantajan harkintavaltaa. Voimassa oleva asetus lasten päivähoidosta sisältää säännöksiä, joita koskevat perussäännökset puuttuvat lain tasolta tai jotka pitäisi nostaa lain tasolle. Kunnallisen itsehallinnon perustuslainsuojan näkökulmasta on niin ikään ongelmallista, että kunnille asetetaan merkittäviä taloudellisia velvoitteita asetuksen tasoilla säännöksillä.

Varhaiskasvatuksen tietotarpeet

Lasten oikeuksien komitea on yleiskommentissaan (CRC/GC/2003/5 kohta VI.F) tuonut esiin, että Lasten oikeuksien sopimuksen toteutumista varten on olennaista kerätä luotettavaa tietoa lasten oikeuksien toteutumisesta. Tiedon keräämisen tulisi komitean mukaan kestää koko lap-

suuden ajan aina 18 ikävuoteen saakka. Oikeuksien toteutumisesta tulisi kerätä sekä kvalitatiivista että kvantitatiivista tietoa, jotta oikeuksien toteutumisesta saataisiin kokonaiskuva. Kerätyn tiedon avulla valtiot voivat paremmin seurata ja kehittää lasten oikeuksien toteutumista sekä raportoida sopimuksen toteutumisesta komitealle. Tiedon avulla tehtävään arviointiin tulee komitean mukaan kehittää indikaattoreita. Komitea on kehottanut Suomea kehittämään lasten oikeuksiin liittyvää tiedonkeruuta. Myös Euroopan komissio on linjannut lapsen oikeuksia koskevassa asiakirjassaan (COM (2011) 60 final 15.2.2011, An EU Agenda for the Rights of the Child), että päätösten tulee perustua luotettavaan, vertailtavaan ja viralliseen tietoon.

Varhaiskasvatuksen henkilöstöä, varhaiskasvatuksen laatua ja laajuutta sekä huoltajia koskevia tietoja ei tällä hetkellä ole saatavissa kootusti ja yhdenmukaisesti yhdestä paikasta siten, että tieto olisi tarpeeksi kuvaavaa, kattavaa ja vertailukelpoista kunnallisten ja valtakunnallisten ohjaustehtävien hoitamiseksi. Esimerkiksi Valveri-rekisterin tietoa yksityisten varhaiskasvatuksen järjestäjistä ei voida pitää täysin ajantasaisena. Nykyisten lomakekyselyiden heikkoutena voidaan pitää sitä, että siihen vastaavan henkilön pitää koostaa kysyttävä tieto organisaation omista tietojärjestelmistä sekä mahdollisesti yhdistellä tai eliminoida tietoja riippuen kuinka hyvin tietosisällöt kohtaavat lomakekyselyn ja tietojärjestelmien välillä. Mitä enemmän eroa tietosisällöissä on, sitä enemmän kyselyyn vastaaminen vaatii manuaalista työtä esimerkiksi taulukkolaskentaohjelmien avulla. Lomakkeen täyttäminen on myös henkilösidonnaista, mikä heikentää tiedon luotettavuutta. Ongelma syntyy, jos kyselyyn vastaava henkilö vaihtuu kyselyiden välillä. Ihmiset saattavat ymmärtää kysymykset sisällöltään eri tavoin eikä ohjeita välttämättä lueta tai niihin liittyä tulkintaongelmia. Näin eri vuosien välinen vertailukelpoisuus heikkenee. Näiden tiedontuotannon menetelmien ja tulosten haasteita on kuvattu tarkemmin opetus- ja kulttuuriministeriön vuonna 2014 julkaisemassa selvityksessä (2014:12) varhaiskasvatuksen historiasta, nykytilasta ja kehittämisen suuntalinjoista.

Viranomaisilla on nykyisin myös useita rinnakkaisia tiedonkeruita, joilla suoritettuja kuten lapsimääriä, kerätään varhaiskasvatuksen järjestäjiltä. Samaa tietoa kerätään ja tallennetaan eri muodoissa useisiin eri järjestelmiin. Tiedon siirtämiseksi tietoa joudutaan muokkaamaan ja tiedonsiirrosta aiheutuu hallinnollista työtä. Tieto ei välttämättä ole ajantasaista ja yhteismitallista tai tiedon laatu voi vaihdella sen mukaan mihin tarkoitukseen tietoa tuotetaan. Varhaiskasvatuksen luonne on perusopetusta vaihtelevampaa lasten ja henkilöstön osalta ja esimerkiksi henkilöstön ja lasten välisen suhdeluvun valvominen on tähän asti ollut valvontaviranomaisille hankalaa.

Varhaiskasvatuksen järjestäjillä on laajasti käytössä omat erilaiset tietotekniset ratkaisut toteutetut sähköiset henkilörekisterit, joista on yleensä avattavissa tekninen käyttöyhteys tiedon tarvisijoille lakiperustaisesti. Lainsäädäntö mahdollistaa tietojen yhdenmukaisen luovuttamisen teknisen käyttöyhteyden avulla, mutta käytännössä eri rekistereistä teknisen käyttöyhteyden toteuttamistapa on erilainen. Useimmiten siirto toteutetaan erilaisilla teknisillä formaateilla ja teknologialla virkailija-avusteisina tiedostopohjaisena eräsiirtona. Erillisistä ja päällekkäisistä siirroista aiheutuu turhaa työtä ja kustannuksia varhaiskasvatuksen järjestäjille. Tietojen laatu voi vaihdella muun muassa siksi, että varhaiskasvatuksen järjestäjillä ei ole yhtenäistä tietoarkkitehtuuria ja -prosesseja, tietojen siirtoa ei ole automatisoitu eikä viranomaisen pyytämiä tietoja edes välttämättä synny osana prosessia, vaan ne joudutaan tuottamaan muista tiedoista pyydettäessä. Rekisterien ja niiden ylläpitäjien määrän myötä on muodostunut vaihtelevia tapoja merkitä tietoa ja siten myös haaste tiedon laadulle.

Tiedon käsittely nykyisin menetelmin viranomaisten ja varhaiskasvatuksen järjestäjien välillä sisältää tietoturvariskejä. Usean integraation toteuttaminen tietojärjestelmiin eri viranomaisten

tarpeista johtuen sisältää enemmän riskejä henkilötietojen käsittelyn osalta. Manuaalisesti tehtävät tiedonkeruut ovat usein dokumentoimattomia toimenpiteitä, jolloin ne eivät täysin täytä tietosuojasetuksen mukaisia tiedon käsittelyn periaatteita.

Nykyisessä varhaiskasvatuslaissa ei ole säännöksiä varhaiskasvatuksen tiedontuotannosta ja kuntien velvoitteesta toimittaa tietoa varhaiskasvatuksen valtakunnallista seurantaan, ohjausta, valvontaa ja tilastointia varten.

Tällä hetkellä huoltaja eivät pääsääntöisesti pääse teknisen käyttöyhteyden tai näkymän kautta katsomaan lapsestaan kerättyjä tietoja uuden toukokuussa 2018 suoraan sovellettavaksi tulevan tietosuojasetuksen mukaisesti.

3 ESITYKSEN TAVOITTEET JA KESKEISET EHDOTUKSET

3.1 Tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Esityksellä säädettäisiin uusi varhaiskasvatuslaki, joka kumoaisi nykyisen varhaiskasvatuslain ja päivähoitoasetuksen. Lailla saatettaisiin loppuun varhaiskasvatuksen hallinnonalasiirto sosiaali- ja terveysministeriöstä opetus- ja kulttuuriministeriölle. Sosiaalihuoltolain, sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain, sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain ja asetuksen sekä yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain säännöksiä ei enää sovellettaisi varhaiskasvatukseen. Lailla turvattaisiin edelleen lasten asema varhaiskasvatuksessa. Asiakasta koskevat useassa laissa olleet säännökset on tarpeellisiin muutoksiin koottu varhaiskasvatuslakiin. Useaan sosiaali- ja terveyden huollon säädökseen sisältyvä monialainen yhteistyövelvoite lapsen palveluita suunniteltaessa ja toteuttaessa säädetään myös varhaiskasvatuslakiin. Yhteistyörakenteiden merkitys korostuu tilanteessa, jossa sosiaali- ja terveyspalvelut järjestää muu taho, kuin varhaiskasvatuksen järjestäjä. Laissa säädettäisiin mahdollisuudesta kehittää toimintaa yhteistyössä muiden varhaiskasvatuksen järjestäjien lisäksi myös korkeakoulujen, oppilaitosten, tutkimuslaitosten sekä järjestöjen kanssa. Tavoitteena on kehittämissyhteistyön syventäminen.

Salassapitoa ja tietojen vaihtoa koskeva sääntely ei perustuisi enää sosiaalihuollon lainsäädäntöön vaan lähentyä perusopetusta koskevaa sääntelyä. Varhaiskasvatuksen asiakkuus ei olisi enää lähtökohtaisesti salassa pidettävä tieto. Tavoitteena on parantaa tiedonkulkua yhtäältä varhaiskasvatuksen ja esi- sekä perusopetuksen välillä toisaalta lapsen ja perheen muiden palvelujen välillä. Muutos mahdollistaa myös varhaiskasvatuksen ja perusopetuksen tietojärjestelmien yhdenmukaistamisen. Laissa tarkennetaan muutoksenhakua ja oikeusturvaa koskevia säännöksiä. Esitys selkeyttää laintulkintaa ja tehostaa lain vaikuttavuutta, lisäämättä kuntien ja muiden järjestäjien lakisäätteisiä velvollisuuksia.

Ammattiryhmien väliset työtehtävät ja tehtävänimikkeet esitetään selkeytettäväksi siten, että kunkin ammattiryhmän koulutuksen tuomaa osaamista voidaan parhaiten hyödyntää. Varhaiskasvatuksen uudet tehtävänimikkeet olisivat varhaiskasvatuksen opettaja, varhaiskasvatuksen erityisopettaja, varhaiskasvatuksen sosionomi, varhaiskasvatuksen lastenhoitaja, perhepäivähoitaja ja päiväkodin johtaja. Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen opettajan tehtäviin olisi vähintään kasvatustieteen kandidaatin tutkinto, johon sisältyisi tai jota on täydennetty varhaiskasvatuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavilla opinnoilla. Varhaiskasvatuksen erityisopettajan kelpoisuusvaatimuksena olisivat edellä mainitut varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuuden tuovat opinnot, joiden lisäksi olisi suoritettava erityisopetuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavat opinnot.

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen sosionomin tehtäviin olisi sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, johon sisältyisivät tai jota on täydennetty varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneilla vähintään 60 opintopisteen laajuisilla opinnoilla.

Esitykseen sisällytettäisiin mahdollisuus täydentää kasvatustieteen kandidaatin, maisterin, lisensiaatin tai tohtorin ja sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulu- tai ylempää sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkintoa varhaiskasvatuksen opinnoilla tutkinnon suorittamisen jälkeen. Lastentarhanopettajan kelpoisuuden antaviin tutkintoihin, joita ovat kasvatustieteen kandidaatin tutkinto ja sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, on pitänyt voimassa olevien kelpoisuusehtojen mukaan sisältyä lastentarhanopettajan koulutus tai varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneet 60 opintopisteen laajuiset opinnot. Tutkintoa ei ole voinut täydentää alan opinnoilla tutkinnon suorittamisen jälkeen lastentarhanopettajan kelpoisuuden saavuttamiseksi. Esitys kelpoisuuksien suorittamisen joustavoittamisesta edistää varhaiskasvatuksen henkilöstön saatavuutta ja helpottaa henkilöiden työllistymistä alalle. Esitys vastaa hallituksen linjausta siitä, että kelpoisuuden tuottavia opintoja tulisi voida suorittaa nykyistä joustavammin. Esitys antaa mahdollisuuden kehittää nykyisiä tutkinnon saavuttamisen jälkeen suoritettavia opintoja ja luoda tutkintoja täydentäviä opintokokonaisuuksia, jotka suorittamalla henkilö voi päteväytyä varhaiskasvatuksen tehtäviin. Esiopetusta antavan opettajan kelpoisuudesta säädetään opetustoimen kelpoisuusvaatimuksista annetun asetuksen (986/1998) 7 §:ssä, johon ei esitetä muutosta.

Tehtävänimikkeiden ja kelpoisuuksien uudistamisella yhdistettynä koulutusmäärien uudelleen painottamiseen mahdollistetaan henkilöstörakenteiden hallittu moniammatillisuuteen tähtäävä uudistaminen. Vuonna 2030 ryhdytään soveltamaan esitykseen sisältyvää henkilöstörakennesäännöstä, jonka mukaan yhdellä henkilöllä kolmesta olisi kandidaatin tutkinto, toisella joko kandidaatin tutkinto tai sosionomin tutkinto ja kolmannella lastenhoitajan kelpoisuus. Tätä ennen sovelletaan nykyisen kaltaista rakennetta, jonka mukaan kolmasosalla opetus-, kasvat- ja hoitohenkilöstöstä olisi oltava varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus ja muilla vähintään varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuus. Vuodesta 2030 päiväkodin johtajan kelpoisuus edellyttää kasvatustieteen maisterin koulutusta.

Varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuussäännöksissä otetaan huomioon ammatillisen koulutuksen kokonaisuudistuksen mukaiset muuttuneet tutkintorakenteet. Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtävään olisi kasvat- ja ohjausalan perustutkinto, sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava soveltuva tutkinto, joihin sisältyy tai joita on täydennetty riittävän laajoilla lasten hoidon, kasvatuksen ja opetuksen tutkinnonosilla. Soveltuvista tutkinnoista ja riittävästä tutkinnonosista voidaan säätää tarkemmin valtioneuvoston asetuksella. Tarkoituksena on asetuksella säätää siten, että kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtäviin olisi kasvat- ja ohjausalan perustutkinto, johon sisältyy varhaiskasvatuksen ja perhetoiminnan osaamisala ja sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava soveltuva tutkinto, johon sisältyy tai jota on täydennetty lasten ja nuorten kasvatuksen ja hoidon osaamisalalla. Perhepäivähoitajan kelpoisuusvaatimuksiin ei esitetä muutoksia. Esitykseen sisältyy myös mahdollisuus perhepäivähoidon ammattitutkinnon tai 1.1.2019 alkaen kasvat- ja ohjausalan ammattitutkinnon ja osana sitä perhepäivähoitajan osaamisalan suorittaneelle perhepäivähoitajalle täydentää kelpoisuuttaan varhaiskasvatuksen lastenhoitajaksi. Kelpoisuus saavutettaisiin lainmuutoksen yhteydessä annettavan valtioneuvoston asetuksen mukaan suorittamalla 30 osaamispisteen varhaiskasvatukseen suuntautunut tutkinnon osa kasvat- ja ohjausalan perustutkinnosta. Käytännössä tämä edellyttäisi Opetushallituksen määräyksen mukaisen kasvat- ja ohjausalan perustutkinnon varhaiskasvatuksen

ja perhetoiminnan osaamisalaan kuuluvan 30 osaamispisteen laajuisen tutkinnon osan nimeltä varhaiskasvatuksen pedagogisen toiminnan toteuttaminen suorittamista.

Siirtymäsäännöksiin varmistetaan, että kelpoisuusvaatimukset täyttäneet säilyttävät kelpoisuutensa myös uuden lain voimaantulon jälkeen. Myös opiskelijoiden asema turvataan.

Varhaiskasvatuksen tietovaranto

Pääministeri Juha Sipilän hallituksen kärkihankkeisiin kuuluu muun muassa julkisen hallinnon palveluiden digitalisointi. Hallitusohjelman mukaan hallinnon sisäiset prosessit digitalisoidaan ja julkinen hallinto sitoutuu kysymään samaa tietoa kansalaisilta ja yrityksiltä vain kerran. Digitalisaatio nähdään hallitusohjelmassa yhtenä avainkeinona julkisen hallinnon tuottavuuden tehostamiseen. Hallitusohjelmassa halutaan myös vahvistaa tietoon perustuvaa päätöksentekoa ja avoimuutta. Lisäksi hallitusohjelman mukaan vahvistetaan kansalaisten oikeutta valvoa ja päättää itseään koskevien tietojen käytöstä, samalla varmistaen tietojen sujuva siirtyminen viranomaisten välillä. Digitalisoidaan julkiset palvelut -kärkihankkeen tavoitteena on rakentaa julkiset palvelut käyttäjälähtöisiksi ja ensisijaisesti digitaalisiksi toimintatapoja uudistamalla.

Laissa säädettäisiin varhaiskasvatuksen tietovarannosta, johon tallennettaisiin varhaiskasvatuksen järjestäjiä, henkilöstöä, perhettä ja lasta koskevia tietoja, joita eri viranomaiset tarvitsevat toteuttaessaan lakisääteisiä viranomaistehtäviään. Laissa säädettäisiin tarkasti kerättävistä tiedoista, tiedon keruusta, tiedon säilyttämisen ja luovuttamisen vastuutahoista sekä varhaiskasvatuksen järjestäjän velvollisuudesta toimittaa tarvittavat tiedot Opetushallitukselle säännöllisesti.

Varhaiskasvatuksen järjestäjät toimisivat tietovarannon rekisterinpitäjinä ja Opetushallitus tietovarannon ja sen luovutuspalvelun teknisenä ylläpitäjänä sekä eräiden rekisterinpitäjille muutoin kuuluvien velvollisuuksien osalta tietojen käsittelijänä. Kaikille varhaiskasvatukseen tuleville lapsille annettaisiin oppijanumero. Oppijanumeroa käytettäisiin henkilön yksilöintiin tallennettaessa, käsiteltäessä ja luovutettaessa ehdotetussa laissa tarkoitettuja tietoja. Oppijanumero annettaisiin lapselle ja varhaiskasvatuksen henkilöstölle, kun henkilöstä tallennetaan ensimmäisen kerran laissa tarkoitettuja tietoja varhaiskasvatuksen tietovarantoon. Oppijanumerot muodostuvat Opetushallituksen ylläpitämään oppijanumerorekisteriin, josta säädetään valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetussa laissa (884/2017).

Kaikki varhaiskasvatuksen tietovarannon tiedot luovutettaisiin luovutuspalvelun avulla, josta myös henkilö itse voisi katsoa ja käyttää laissa tarkoitettuihin rekistereihin ja tietovarantoihin sisältyviä omia tietojaan. Luovutuspalvelusta säädetään valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetussa laissa ja varhaiskasvatuksen tietovaranto käyttäisi samaa luovutuspalvelua. Keskitetty luovutuspalvelu toimisi kustannustehokkaana tapana järjestää pääsy tietoihin siten, ettei varhaiskasvatuksen järjestäjille synny kustannuksia tämän lakisääteisen tehtävän toteuttamisesta. Lisäksi lapsen siirtyessä kunnasta toiseen voisivat varhaiskasvatuksen järjestäjät siirtää lapsen tietoja uuteen kotikuntaan silloin, kun se on lain mukaan perusteltua.

Ehdotetulla varhaiskasvatuksen tietovarannolla vastattaisiin Lasten oikeuksien sopimuksen ja EU:n tavoitteiden mukaiseen tarpeeseen kehittää tietotuotantoa ja seuranta lasten oikeuksien toteuttamiseksi. Hallitusohjelman mukaisesti esityksen tavoitteena on uuden varhaiskasvatuksen tietovarannon avulla sähköisesti kerätä ja tallentaa tietoja varhaiskasvatuksesta viranomaisten ja asianomaisten kansalaisten käyttöön. Varhaiskasvatuksen tietovaranto toisi tiedot varhaiskasvatuksen järjestäjistä, toimipaikoista, lasten varhaiskasvatusajoista, varhaiskasvatuksen järjestysmuodoista sekä henkilöstörakenteesta kansalliseen tietovarantoon, josta ne oli-

sivat näitä tietoja tarvitsevien viranomaisten ja asianomaisten kansalaisten käytettävissä luotettavasti, turvallisesti, yhdenmukaisesti ja ajantasaisesti. Tietovaranto sisältäisi myös esimerkiksi tiedot varhaiskasvatuspäätösten rakenteesta, varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista sekä varhaiskasvatuksessa olevien vuorohoidon tai palvelusetelin piirissä olevien lasten määrästä.

Tietovarantoon tallennettuja tietoja käytettäisiin varhaiskasvatuksen valtakunnallisessa ja alueellisessa suunnittelussa, ohjauksessa, seurannassa, arvioinnissa ja valvonnassa tarvittavien tietoaineistojen tuottamiseen. Keskeiset viranomaiset olisivat opetus- ja kulttuuriministeriö, Opetushallitus, kunnat, aluehallintovirastot, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto, Kansaneläkelaitos, Terveystieteiden tutkimuskeskus ja hyvinvoinninlaitos, Kansallinen koulutuksen arviointikeskus ja Tilastokeskus. Tietovarannon luovutuspalvelu toisi lasten huoltajille mahdollisuuden tarkastella lapsen varhaiskasvatusta koskevia tietoja, kuten asiakasmaksun perusteena olevia tietoja, mikä ei aiemmin ole ollut vastaavassa määrin mahdollista. Myös varhaiskasvatuksen henkilöstö voisi tarkastella omia tietojaan.

Keskitetty tietojen luovutus ja siihen liitetty selkeytetty tietojen luovutusprosessi olisi sekä tiedonhyödyntäjien että viranomaiskäsittelyn kannalta nykyistä käytäntöä tehokkaampaa. Varhaiskasvatuksen tietovaranto parantaisi rekisterinpittoa ja siihen liittyvää tietoturvaa, yhdenmukaistaisi tietojen keruuta ja laatua sekä vähentäisi päällekkäistä hallinnollista työtä. Yhdenmukaistamalla tietosisällön kuvauksia sekä tiedonluovutuksen käytäntöjä varhaiskasvatuksen järjestäjien ja viranomaisten välillä, parannettaisiin tiedon käsittelyn käytäntöjä niin teknisen toteutuksen kuin toimintakulttuurin tasolla. Yhtenäistetty tiedontuotanto yhtenäistäisi lisäksi käsitteitä ja parantaisi varhaiskasvatuksen tietosisällön yhteentoimivuutta. Tietovarannon on tarkoitus korvata osa nykyisistä tiedonkeruumenetelmistä ja -järjestelmistä. Tietovaranto muuttaisi aiempaa tietojen keruuta volyymiltään ja tahdiltaan. Tiedon taso pystyisi siirtymään tietovarannon avulla ns. summätiedosta mikrotasolle sekä tuottamaan uutta summatasoista tietoa ja tietojoukkoja.

3.2 Toteuttamisvaihtoehdot

Varhaiskasvatuksen tietovaranto

Varhaiskasvatuksen järjestäjät käyttävät tietojärjestelmäratkaisuja varhaiskasvatuksen operatiivisen tiedon käsittelyyn ja säilyttämiseen. Näiden järjestelmien tietosisällöt pitävät sisällään pääsääntöisesti ehdotetussa 70 §:ssä luetellut tietosisällöt sekä näiden lisäksi laajemmin varhaiskasvatuksen järjestäjän määrittämiä tietosisältöjä. Varhaiskasvatuksessa on tämän lisäksi siirrytty käyttämään sähköisiä välineitä keräämään tietoa varhaiskasvatusajan toteutumisesta.

Varhaiskasvatuksen järjestäjien ehdotetussa 70 §:ssä luetellut tietosisällöt syntyvät ja niitä käsitellään paikallisella tasolla. Pääsääntöisesti jokaisella varhaiskasvatuksen järjestäjällä on oma paikallinen tietovarantonsa tiedoille. Teoreettisesti tietojen luovuttamista varten olisi yhtenä vaihtoehtona mahdollista luoda palvelu, jossa tiedot haettaisiin aina tarvittaessa reaaliaikaisesti suoraan alkuperäisestä lähteestä. Palvelu, jossa tiedot haettaisiin loppukäyttäjille aina tarvittaessa reaaliaikaisesti suoraan alkuperäisestä lähteestä eli paikallisesta tietovarannosta ei kuitenkaan ole käytännössä toteuttamiskelpoinen. Käytännössä tällaisen järjestelmän infrastruktuuri olisi erittäin epäluotettava koska integraatioyhteyksiä ja linkitettyjä paikallisia tietovarantoja olisi satoja. Yhdenkin tällaisen yhteyden tai tietovarannon vioittuminen merkittäisi,

että tiedot eivät olisi luotettavasti saatavilla. Jokainen yksittäinen kysely pitäisi myös kohdistaa kaikkiin varhaiskasvatuksen järjestäjien tietovarantoihin, koska jokaisesta linkitetystä tietovarannosta tulisi tarkistaa löytyykö sieltä jokin viranomaisen lakiperusteisesti tarvitsema tieto. Jokaisella varhaiskasvatuksen järjestäjällä pitäisi tällöin olla kyky tällaisen infrastruktuurin ylläpitoon ja niiden tulisi sitoutua yhteisiin palvelutasoihin. Varhaiskasvatuksen järjestäjien ja näiden käyttämien tietojärjestelmien määrän vuoksi toteuttamistapa lisäisi huomattavasti kustannuksia ja työn määrää varhaiskasvatuksen järjestäjille sekä järjestelmän ylläpitäjälle sekä heikentäisi tietoturvaa tietojen käsittelyssä.

Toisena vaihtoehtona yhtenäisen ja laajamittaisen varhaiskasvatustietojen hallinnoinnille olisi sellaisen keskitetyn tietovarannon perustaminen, joka olisi ainoa virallinen tietolähde. Kyseessä olisi palvelu, jossa varhaiskasvatuksen järjestäjät ylläpitäisivät toimipaikkoja, varhaiskasvatuksen piirissä olevia lapsia sekä varhaiskasvatuksen henkilökuntaa koskevia tietoja yhteisessä tietovarannossa. Kaikki tiedon hyödyntäjät, kuten kansalaiset, varhaiskasvatuksen järjestäjät ja muut tietoja tarvitsevat viranomaiset saisivat ajantasaiset tiedot samasta tietolähteestä. Tieto olisi luotettavaa, koska tiedon tuottajat käyttäisivät tiedonhallintaan ainoastaan keskitettyä päätietovarantoa ja sitä voitaisiin käyttää virallisena tietolähteenä. Palvelu korvaisi osittain varhaiskasvatuksen järjestäjien ja muiden sitä käyttävien tiedon tuottajien omat tiedonhallintajärjestelmät. Tietoja voitaisiin hallinnoida joko käyttöliittymän kautta tai rajapinnan välityksellä. Jos tietojen tallennus hoidettaisiin rajapinnan kautta, olisi tiedontuottajien itse rakennettava tarvittavat hallintakäyttöliittymät. Käytännössä malli tarkoittaisi yhtenäiseen varhaiskasvatuksen hallintajärjestelmään siirtymistä, jossa kaikki toimipaikkoihin, varhaiskasvatuksen toteutumiseen ja rakenteeseen sekä varhaiskasvatuksen henkilökuntaan liittyvät päätökset tulisi kirjata ja arkistoida oikeudellisesti pätevästi yhdessä tietojärjestelmässä. Mallin mukaisen tietojärjestelmän ja arkistoinnin tekninen toteutus vaatisi eri toimijoilta useiden vuosien valmistelua ja merkittäviä muutoksia varhaiskasvatuksen järjestäjien järjestelmiin ja toimintamalleihin. Tällaiset muutokset eivät todennäköisesti olisi mahdollisia lyhyellä aikavälillä. Järjestelmän rakentamisesta aiheutuisi rekisterinpitäjille lisäkustannuksia, koska järjestelmiä koskevat toiminnalliset vaatimukset ovat merkittävästi suuremmat kuin nykyisissä järjestelmissä.

Kolmas vaihtoehto on valittu ehdotuksen toteuttamistavaksi. Varhaiskasvatustietojen ajantasaiseksi tarjoamiseksi kansalaisten ja viranomaisten käytettäväksi ehdotetaan toteutettavaksi rajapintapalveluita tarjoava keskitetty kansallinen kopiotietovaranto. Keskitetty tietovaranto säilyttäisi kopiota paikallisen tason varhaiskasvatustiedoista ehdotetussa 70 §:ssä mainittujen tietojen osalta. Tieto siirrettäisiin keskitettyyn tietovarantoon rajapintojen sekä muiden tiedon siirtomekanismien välityksellä. Tiedot siirrettäisiin säännöllisesti varhaiskasvatuksen järjestelmästä tai muusta vastaavasta tietolähteestä keskitettyyn kansalliseen kopiotietovarantoon. Kaikki tietojen muokkaukset tehtäisiin vain paikallisella tasolla. Jos tiedoissa olisi virhe, korjattaisiin se alkuperäiseen tietolähteeseen, josta korjattu tieto päivittyisi keskitettyyn kopiotietovarantoon. Rajapintapalveluita tarjoavassa kansallisessa kopiotietovarantomallissa rekisterinpitäjän tehtävät säilyisivät edelleen varhaiskasvatuksen järjestäjillä. Toteuttamistapa vastaisi Koski- ja Virta-rekistereitä, joihin kerätään esi- ja perusopetuksen ja ammatillisen koulutuksen sekä korkeakoulujen rekistereissä olevia tietoja välitettäväksi edelleen opiskelijavalintarekisteriin ja muille viranomaisille. Rajapintapalveluita tarjoavan kopiotietovarannon rakentaminen tarjoaisi nopean tavan saavuttaa tavoitteen keskitetystä varhaiskasvatuksen tietovarannosta. Pääallekkäisistä tiedonkeruista voitaisiin luopua ehdotetussa 70 §:ssä mainittujen tietosäiltöjen osalta, jolloin viranomaiset voisivat hakea tarvitsemansa tiedon tietovarannosta. Kansalaiselle voitaisiin tarjota näkymä tietoihin. Silloin, kun tiedot ovat tietovarannossa ajantasaisia ja laadukkaita, myös tiedon tallentajalla on paremmat mahdollisuudet käyttää järjestelmässä olevia tietoja omissa toiminnassaan.

4 ESITYKSEN VAIKUTUKSET

4.1 Taloudelliset vaikutukset

Tähän esitykseen sisältyvät henkilöstörakennetta koskevia säädösmuutoksia esitetään ryhdyttävän soveltamaan vuonna 2030. Muutokseen varaudutaan ennakkollisesti lisäämällä korkeakoulujen koulutusmääriä. Varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskevalla sääntelyllä on jossain määrin sekä kustannuksia lisääviä että niitä vähentäviä vaikutuksia valtion, kuntien ja yksityisten varhaiskasvatuksen järjestäjien talouteen.

Esitys ei sisällä kehyskaudella uusia tehtäviä kunnille, kuntayhtymille tai yksityisille varhaiskasvatuksen järjestäjille, paitsi varhaiskasvatuksen tietovarantoon liittyen, jota käsitellään jäljempänä. Muilta osin esitetyt säännösmuutokset selkiyttävät tiettyjä lakisääteisiä velvoitteita, mutta eivät lisää eri toimijoiden kustannuksia. Lasten tukea koskeviin säännöksiin ei esitetä kustannuksia aiheuttavia muutoksia. Niitä koskevia muutoksia varten tullaan perustamaan oma hankkeensa.

Henkilöstörakenteen muuttamisen palkkakustannukset

Henkilöstörakenteen muuttaminen tulee kasvattamaan kunnallisen päiväkotitoiminnan varhaiskasvatuksen opettajien ja sosionomien määrää yhteensä arviolta 9 000 henkilön verran sekä vastaavasti vähentämään lastenhoitajien määrää arviolta 9 000 henkilön verran. Henkilöstörakenteen muuttuvaa säännöstä ryhdytään soveltamaan vuonna 2030. Palkkakustannukset kunnissa olisivat vuonna 2030 yhteensä arviolta 39 miljoonaa euroa korkeammat kuin vuonna 2017. Kuntasektorin palkkatilaston mukaan laskettuna varhaiskasvatuksen opettajan ja sosionomin työnantajakustannus on noin 39 600 euroa vuodelta ja lastenhoitajan noin 35 300 euroa, vuoden 2017 tasoon korotettuna. Palkkakustannuksissa on huomioitu nykyiset kilpailukykysovimuksen aiheuttamat muutokset. Muutos on pieni ja vastaa noin yhtä prosenttia varhaiskasvatuksen vuosittaisista kokonaiskustannuksista.

Muutos edellyttää ennakointia kuntien rekrytoinneissa. Kustannusten vuosittaista kasvua ei kuitenkaan voida arvioida, sillä henkilöstörakenteen muuttaminen, eli hoitajien virkojen ja toimien muuttaminen opettajan tai sosionomin viroiksi tai toimiksi riippuu kuntien päätöksenteosta, eläköitymisestä ja henkilöstön saatavuudesta, jotka kaikki vaihtelevat alueittain ja kunnittain. Voidaan arvioida, että käytännössä palkkakustannukset alkavat vähäistä merkittävämmiä kasvaa vuoden 2022 jälkeen, jolloin työmarkkinoille valmistuu koulutusmäärien lisäämisen johdosta kelpoisuusehdot täyttäviä varhaiskasvatuksen opettajia siten, että eläköityvää muuta henkilökuntaan voidaan alkaa korvata korkeakoulutetulla henkilöstöllä.

Arviota laskettaessa on otettu huomioon Tilastokeskuksen väestöennusteen mukainen 1—5 -vuotiaiden määrän muutos ja voimassa olevan lainsäädännön, muun muassa maksulainsäädännön, arvioidut muutokset lapsimäärään. Laskelmissa on oletettu, että päiväkodeissa on noudatettu nykyisen päivähoitoasetuksen mukaisia henkilöstömitoituksia, jolloin kahdeksaa yli 3-vuotiasta lasta kohden on kokopäiväisessä varhaiskasvatuksessa ollut yksi kasvattaja sekä alle 3-vuotiaiden osalta yksi kasvattaja neljää lasta kohden. Palkkakustannusten muutos on laskettu sillä olettamalla, että nykyisin 1/3 (9 000) kasvattajista on varhaiskasvatuksen opettajia ja 2/3 (18 000) lastenhoitajia, ja jatkossa 1/3 kasvattajista (9 000) olisi varhaiskasvatuksen opettajia, 1/3 (9 000) varhaiskasvatuksen opettajia tai sosionomeja ja 1/3 (9 000) lastenhoitajia. Lisäksi on oletettu, että päiväkotiryhmissä on lain sallima määrä lapsia.

Taloudellisia vaikutuksia arvioitaessa on käytetty Tilastokeskuksen kuntasektorin palkkatilaston tietoja vuodelta 2016 sekä Terveysten- ja hyvinvoinninlaitoksen varhaiskasvatuksen tilastotietoja vuodelta 2016. Laskelmissa kasvattajien määrä on arvioitu päiväkotitoiminnassa olleiden lasten lukumäärän ja lainsäädännön mukaisen henkilöstömitoituksen kautta. Lasten määrä on tilastoitu vuoden viimeisen toimintapäivän mukaan, jolloin taloudellisten vaikutusten arvioinnin laskelmissa oletetaan, että lasten määrä vuoden aikana on keskimäärin sama kuin tilastointipäivänä.

Henkilöstörakenteen muuttamisen vaikutukset koulutuksen kehittämiseen

Muuttuva henkilöstörakenne edellyttää korkeakoulujen koulutusmäärien kasvattamista ja uudelleen kohdentamista. Ensimmäisinä vuosina tämä toteutetaan siihen varatun määrärahan puitteissa ja vuodesta 2022 alkaen uudelleen kohdentamalla olemassa olevia resursseja.

Nykytilanteen mukaan kelpoisia varhaiskasvatuksen opettajia ja sosionomeja on arviolta noin 14 000 henkilöä. Henkilöstörakenteen muutoksen vaatima kelpoisten varhaiskasvatuksen opettajien ja sosionomien tarvittava kokonaismäärä on 18 000 henkilöä. Kun otetaan huomioon eläkepoistuma, uraliikkuvuus, muu poistuma sekä uusien tutkintojen kautta tuleva henkilöstön lisäys, arviolaskelmien mukaan vuonna 2030 kelpoisia varhaiskasvatuksen opettajia ja sosionomeja on riittävästi toteuttamaan henkilöstörakennetta, jossa henkilöstöstä yksi olisi suorittanut kandidaatin tutkinnon, yksi sosionomin tutkinnon ja kolmas henkilö olisi lastenhoitajan kelpoisuuden omaava. Tämä edellyttää, että yliopistojen kasvatustieteen kandidaattikoulutuksen sisäänottomäärä olisi vuodesta 2020 alkaen 1000 opiskelijaa vuodessa ja koulutuksen läpäisy olisi 80 prosenttia.

Varhaiskasvatuksen opettajien koulutuksesta

Opetus- ja kulttuuriministeriö on sopinut tuhannen aloituspaikan lisäyksistä varhaiskasvatuksen opettajien koulutukseen yliopistoissa. Lisäykset toteutetaan vuosina 2018—2021 hallituksen varaaman määrärahan turvin. Koulutuskustannusten arvioidaan olevan 24 miljoonaa euroa. Koulutus on kolmivuotinen. Koulutuskustannukset tutkintoa kohti ovat suunnilleen 10 000 euroa/opiskelija/vuosi eli yhteensä 30 000 euroa. Varhaiskasvatuksen opettajaksi pätevöittävän kasvatustieteiden kandidaatin tutkintojen tutkintomääriä kasvatetaan yliopistoissa asteittain. Aloituspaikkoja oli 658 vuonna 2017. Aloituspaikkojen määrää nostetaan 200 paikalla vuosina 2018—2019 ja 300 paikalla vuosina 2020 ja 2021. Yliopistojen lastentarhanopettajakoulutuksen tutkintoja suoritettiin 400 vuonna 2017 ja alalle siirtyi noin 263 henkilöä. Osa tutkinnon suorittaneista jatkaa opintojaan tai hakeutuu muihin tehtäviin. Yliopistojen aloituspaikkojen lisäyksen myötä vuonna 2021 arvioidaan jo 460 tutkinnon suorittaneen siirtyvän alan tehtäviin. Vuonna 2030 tutkinnon suorittaneita arvioidaan olevan alan tehtävissä noin 9050. Yliopistojen koulutustavoitteet on sovittu tulosoheutusprosessissa sopimuskaudelle 2017—2020. Tämän lisäksi on erikseen sovittu yliopistollisen lastentarhanopettajakoulutuksen osalta yhteensä 1 000 koulutuspaikan lisäyksestä vuosille 2018—2021 erillisen määrärahan turvin. Vuodesta 2022 lähtien varhaiskasvatuksen opettajien tutkintotavoitteiden nostamisen rahoitukseen ei ole osoitettu erillistä määrärahaa vaan koulutusmäärälisäys toteutetaan osana yliopistojen rahoitusmallia.

Esityksen mukaiset lisäykset kasvatustieteen kandidaattikoulutukseen merkitsisivät huomattavaa kasvatustieteellisen alan koulutuksen lisäystä. Kasvatustieteellisellä alalla koulutetaan myös luokanopettajia, erityisopettajia, opinto-ohjaajia sekä kasvatustieteen ja erityispedagogiikan asiantuntijoita, eikä näiden alojen tutkintotavoitteita ole tarkoituksenmukaista vähentää.

Seuraavan sopimuskauden rahoitusmalliratkaisuja valmistellaan parhaillaan opetus- ja kulttuuriministeriön Korkeakoulutus ja tutkimus 2030 - visiotyön ohjausta ja rahoitusta koskevassa työryhmässä. Vielä ei ole tietoa siitä, millainen yliopistojen rahoitusmalli vuodesta 2021 lähtien on käytössä ja miten tämä malli voisi ottaa huomioon esityksen mukaisen yliopistojen kasvatustieteen kandidaattikoulutuksen tutkintotavoitteiden lisäyksen sekä sen edellyttämän rahoituksen. Visiotyön tavoitteena on, että vuonna 2030 korkeakoulututkinnon olisi suorittanut 50 prosenttia 25—34-vuotiaitten ikäluokasta. Tutkintomäärien lisääminen yliopistoissa edellyttäisi resurssien lisäämistä.

Sosionomien koulutuksesta

Sosionomeja, jotka ovat suorittaneet vaadittavat varhaiskasvatuksen opinnot, valmistuu vuosittain noin 800 ja alalle heistä siirtyy vuosittain noin 528. Vuonna 2017 varhaiskasvatuksen opinnot suorittaneita sosionomeja oli 6 030. Vuoteen 2030 mennessä varhaiskasvatuksen sosionomin tutkinnon suorittaneita olisi 8 750. Sosionomitutkinnon kustannus on 30 000 euroa opiskelijaa kohti.

Sosionomikoulutuksen osalta esitys ei vaikuttaisi suoraan koulutettavien kokonaismäärään.

Päiväkodin johtajan kelpoisuusvaatimuksen nostaminen

Esityksessä ehdotetaan, että päiväkodin johtajan kelpoisuusvaatimus nostetaan ylemmäksi korkeakoulututkinnoksi eli kasvatustieteen maisterin tutkinnoksi.

Terveiden ja hyvinvoinnin laitoksen viimeisimmän tilastotiedon mukaan (THL tilastoraportti 30/2017) päiväkodin johtajan nimikkeellä työskenteleviä oli vuonna 2016 arvioilta noin 1 774 ja heistä 390 työskenteli myös lapsiryhmässä. Suurin osa johtajista on siis nykyään niin sanottuja hallinnollisia johtajia, jotka eivät työskentele lapsiryhmässä. Nykyisten kelpoisuusvaatimusten mukaan hallinnollisissa johtotehtävissä edellytetään soveltuvaa ylempää korkeakoulututkintoa, alan tuntemusta ja riittävää johtamistaitoa.

Opetushallinnon tilastopalvelun (Vipunen) mukaan kasvatustieteen maistereita, jotka ovat suorittaneet vaadittavat varhaiskasvatuksen opinnot, valmistui vuonna 2015 yhteensä 72 ja vuonna 2016 yhteensä 85. Henkilöitä, jotka ovat suorittaneet kasvatustieteen maisterin tutkinnon, johon sisältyy vaadittavat varhaiskasvatuksen opinnot, oli vuonna 2016 yhteensä 1 206. Tarvittava määrä kasvatustieteen maisterin tutkinnon suorittaneita arvioidaan olevan vuonna 2025.

Kelpoisuuden täydentävät opinnot

Mahdollisuutta varhaiskasvatuksen ja esiopetukseen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antaviin opintoihin voidaan vastaisuudessa tarjota esimerkiksi niille kasvatustieteiden kandidaatin, maisterin, lisensiaatin tai tohtorin tutkinnon suorittaneille, joiden opintoihin ei sisälly varhaiskasvatukseen vaadittavia opintoja. Tämä tuottaisi kelpoisuuden varhaiskasvatuksen opettajan tehtävään. Myös ammattikorkeakoulusta sosiaali- ja terveydenhuollon sosionomin tutkinnon tai ylempään ammattikorkeakoulututkinnon suorittanut, jolla ei ole vaadittavia varhaiskasvatuksen opintoja, voisi suorittaa 60 opintopisteen laajuiset kyseiset opinnot ja saada kelpoisuuden varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävään.

Vuoden kokopäiväistä opiskelua vastaavan opintokokonaisuuden suorittaminen maksaisi opetuksen järjestäjälle noin 8 000 euroa opiskelijaa kohden. Opinnot voitaisiin kattaa hallituksen

keväällä 2017 varaamasta määrärahasta varhaiskasvatuksen henkilöstörakenteen kehittämiseen vuosille 2018—2021. Rahoituksella saataisiin noin 450 uutta varhaiskasvatuksen opettajaa ja varhaiskasvatuksen sosionomia. Kustannus opintojen järjestämisestä olisi noin 3,6 miljoonaa euroa. Mikäli koulutusta tämän jälkeen jatketaan, se on tarkoitus toteuttaa rahoitusmallin sisällä, ilman erillistä uutta määrärahaa.

Perhepäivähoitajan pätevytyminen varhaiskasvatuksen lastenhoitajaksi

Esitykseen sisältyy myös mahdollisuus perhepäivähoidon ammattitutkinnon tai 1.1.2019 alkaen kasvatusta- ja ohjausalan ammattitutkinnon ja osana sitä perhepäivähoitajan osaamisalan suorittaneelle perhepäivähoitajalle täydentää kelpoisuuttaan varhaiskasvatuksen lastenhoitajaksi. Kelpoisuus saavutettaisiin suorittamalla 30 osaamispisteen varhaiskasvatukseen suuntautunut tutkinnon osa kasvatusta- ja ohjausalan perustutkinnosta. Kunnallisia perhepäivähoitajia mukaan lukien ryhmäperhepäivähoitajat oli Kunnallisen työmarkkinalaitoksen mukaan vuonna 2016 6742 ja yksityisiä perhepäivähoitajia Kansallisen koulutuksen arviointikeskuksen tiedon mukaan 1 022. Yhteensä perhepäivähoitajia oli vuonna 2016 täten 7 764. Perhepäivähoidon ammattitutkinnon vuosina 2000—2016 suorittaneita on kaikkiaan 5 178 (Vipunen). Vuosittain valmistuu keskimäärin 300 uutta perhepäivähoidon ammattitutkintoa. Arvion mukaan noin 85 perhepäivähoidon ammattitutkinnon suorittanutta perhepäivähoitajaa suorittaisi vuosina 2018—2021 varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuuden tuottavat noin puolen vuoden täysipäiväistä opiskelua vastaavat opinnot. Täysipäiväisen opiskelun kustannus on keskimäärin 9 400 euroa. Opintojen järjestäjien kustannukset perhepäivähoitajan kelpoisuutta varhaiskasvatuksen lastenhoitajaksi täydentävistä opinnoista 85 perhepäivähoitajan osalta olisi noin 400 000 euroa. Myös perhepäivähoitajien kouluttautuminen varhaiskasvatuksen lastenhoitajiksi voitaisiin kattaa hallituksen keväällä 2017 varaamasta määrärahasta varhaiskasvatuksen henkilöstörakenteen kehittämiseen vuosille 2018—2021. Perhepäivähoitajien varhaiskasvatuksen lastenhoitajiksi pätevytyksen määrään vaikuttaisi muun muassa se miten opetuksen järjestäjät näitä opintokokonaisuuksia tarjoaisivat ja miten perhepäivähoitajat hakeutuisivat opintoihin. Tutkinnon osan suorittaminen olisi perhepäivähoitajille maksutonta. Opintojen täydentämisen mahdollisuus olisi pysyvä järjestely ja otettaisiin huomioon ammatillisen koulutuksen rahoituskokonaisuudessa tarvittaessa uudelleen kohdentamalla koulutusmääriä.

Sosiaali- ja terveysalan perustutkinnon täydentäminen

Sosiaali- ja terveysalan perustutkinnon suorittaneelta lähihoitajalta on pääsääntöisesti edellytetty lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen koulutusohjelman suorittamista, jotta hän olisi kelpoinen varhaiskasvatuksen tehtäviin. Esityksellä lisättäisiin mahdollisuus täydentää sosiaali- ja terveysalan perustutkintoa ja siten saavuttaa kelpoisuus varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtäviin. Tällä tutkinnon täydentämisen mahdollisuudella ei arvioida olevan merkittäviä kustannusvaikutuksia, koska lähihoitajiksi opiskelevat henkilöt yleensä valitsevat jo koulutuksen aikana opintojensa osaamisalan tulevien työtehtäviensä mukaisesti. Ammatillisen koulutuksen järjestelmä pystyy vastaamaan ammatillista osaamista täydentävän koulutuksen tarpeisiin. Esityksen tavoitteena on myös pitkällä aikavälillä vähentää lastenhoitajien osuutta päiväkodin henkilöstössä.

Varhaiskasvatuksen tietovaranto

Taloudellisia hyötyjä arvioidaan muodostuvan, kun varhaiskasvatuksen järjestäjät tuottavat ehdotetussa 70 §:ssä lueteltuja tietoja keskitetysti, ajantasaisesti ja luotettavasti valtakunnalliseen tietovarantoon, mikä mahdollistaa järjestelmän laajan käytön viranomaisten ja koulutus-toimijoiden välillä näiden tietojen pääasiallisena tietolähteenä. Nykyisin varhaiskasvatuksen järjestäjät toimittavat mainittuja tietoja erikseen esimerkiksi Opetushallitukselle ja opetus- ja kulttuuriministeriölle, Kansaneläkelaitokselle, Terveysten ja hyvinvoinnin laitokselle sekä Tilastokeskukselle. Tietojen kerääminen rekisterinpitäjinä toimivilta varhaiskasvatuksen järjestäjiltä rajapintojen kautta vähentäisi nykyiseen verrattuna tähän liittyvää manuaalista työtä ja tiedot tarvitsisi tallentaa vain kerran, jolloin ne olisivat kaikkien niitä tarvitsevien tahojen käytettävissä. Tämä lisäisi toimintaprosessien tehokkuutta. Taloudellisia hyötyjä syntyisi siitä, että tarvittavien tietojen manuaalista keruuta ja käsittelyä voitaisiin vähentää sekä kansalaisten että viranomaisten ja palveluntuottajien osalta.

Esimerkkinä tietotarpeen volyymeistä toimii Kansaneläkelaitos. Kansaneläkelaitos myöntää kodinhoidon sekä yksityisen hoidon tukea, joiden osalta ratkaisuja tehdään vuositasolla yhteensä 145 680 kappaletta. Tehdyt ratkaisut koskevat 195 474 lasta. (Kelan lapsiperhe-etuustilasto, Lastenhoidon tuet 2016). Varhaiskasvatuksen tietovaranto sisällyttäisi Kansaneläkelaitoksen tarvitsemat, lakisääteiset, tietosisällöt, jolloin etuuksien myöntämiseen tarvittavia tietoja saadaksesen Kansaneläkelaitoksen ei tarvitsisi pyytää tietoa erikseen varhaiskasvatuksen järjestäjältä. Kun esimerkiksi edellä mainitut Kansaneläkelaitoksen erilliset tiedonsiirrot korvautuvat keskitetyllä valtakunnallisella tietovarannolla ja luovutuspalvelulla, arvioidaan tästä muodostuvan säästöjä kansalaisille, varhaiskasvatuksen järjestäjille sekä viranomaisille toiminnan tehostuessa erilaisten selvitysten käsittelytyön vähentymisen myötä. Virkailijoiden ja varhaiskasvatuksen järjestäjien henkilökunnan työaika vapautuisi selvitysten ja asiakirjojen pyytämisestä, keräämisestä, toimittamisesta ja muusta tietojen käsittelystä muihin tehtäviin. Varhaiskasvatuksen tietovarannon ollessa tuotannossa, voidaan sen katsoa säästävän jokaista varhaiskasvatuksen järjestäjää kohden useita henkilötyöpäiviä, kun tiedon tuottaminen viranomaistarpeisiin pääsääntöisesti automatisoituu. Automatisoidun tietotuotannon ulkopuolelle jäisivät arkaluonteisiin tietosisältöihin liittyvät tiedonkeruut myös tietovarannon ollessa tuotannossa.

Tavoitteena on, että tietovaranto tekisi tarpeettomaksi Terveysten ja hyvinvoinnin laitoksen vuosittain ja kolmas vuosi tekemät kyselyt (Tilastoraportti ja kuntakyselyn osaraportti), joiden lisäksi pois jäisi merkittävä määrä ministeriön ja muiden tahojen tekemiä erilliskyselyitä. Varhaiskasvatuksen järjestäjätahoja on noin 300. Jos arvioidaan, että varhaiskasvatuksen perustietokyselyiden manuaalinen täyttäminen veisi vuosittain keskimäärin järjestäjäkohtaisesti neljä viikkoa avustavan henkilökunnan työaika (keskipalkka sivukuluineen 2 890 euroa kuukaudessa), olisi vuotuinen kustannussäästö työajan vähentyessä noin 870 000 euroa. Peruspalveluiden valtionosuusprosentilla laskien säästö valtiolle olisi 221 000 euroa. Säästö vaikuttaa valtionosuusjärjestelmässä peruspalveluiden kustannuspohjan kautta kolmen vuoden viiveellä. Myös yksityisten kustannukset vähenisivät. Erillisistä tietokyselyistä ei kuitenkaan ole tarkoitus luopua, ennen kuin tietovarannon tiedot ovat riittävän kattavat. Säästöjä voidaan arvioida syntyvän vuodesta 2020 lukien.

Taloudellisten kustannusten suuruus varhaiskasvatuksen järjestäjille on pitkälti riippuvainen järjestelmätoimittajien teknologisesti valmiudesta sekä varhaiskasvatuksen järjestäjien sekä järjestelmätoimittajan välisen palvelusopimuksen sisällöistä. Osa tietojärjestelmien tuottajien sekä varhaiskasvatuksen järjestäjien välisistä sopimuksista sisällyttää lakisääteiset muutokset tietojärjestelmiin osana ylläpitokustannuksia, jolloin varhaiskasvatuksen järjestäjälle ei muo-

dostu kustannuksia tai niiden määrä on vähäinen. Osa sopimuksista määrittää lakisääteisten muutosten edellyttämät lisätyöt tehtäväksi erillislaskutuksella, jolloin varhaiskasvatuksen tietovarannon integroinnista syntyisi kustannuksia varhaiskasvatuksen järjestäjälle. Kustannusten määrät vaihtelevat suhteessa varhaiskasvatuksen järjestäjän tietojärjestelmän tekniseen valmiuteen sekä järjestettävän varhaiskasvatuksen laajuuteen. Lisätöiden kustannukset varhaiskasvatuksen järjestäjille eivät kuitenkaan aiheuta kohtuutonta raskautta. Vuonna 2016 pyydettyjen kustannusarvioiden perusteella voidaan arvioida osalle varhaiskasvatuksen järjestäjistä aiheutuvan joko vain marginaalisia tai osittain merkittäviä kustannuksia, joista osa voidaan kattaa hankkeen pilotoitien yhteydessä. Pääsääntöisesti varhaiskasvatuksen tietovarannon toteuttamisen ei kuitenkaan arvioida aiheuttavan merkittäviä kustannuksia varhaiskasvatuksen järjestäjille hankkeen toteuttamisvaiheessa. Kustannuksia syntyy hankkeessa luodun tietomallin ja rajapintojen integroimistyössä, jolla pyritään saattamaan varhaiskasvatusta kuvaava tietosisältö yhteentoimivaksi ehdotetussa 70 §:ssä lueteltujen tietojen osalta. Käyttönottovaiheen integroinnin aiheuttamat kustannukset pystytään arvioimaan tarkemmin, kun varhaiskasvatuksen lainsäädäntö on hyväksytty ja voidaan arvioida integroinnin tarpeiden laajuutta suhteessa varhaiskasvatuksen järjestelmien toteuttajien tekniseen valmiuteen niiden toteuttamisessa.

Uusi tietovaranto ei lähtökohtaisesti vähentäisi varhaiskasvatuksen järjestäjien olemassa olevien rekisterien ja tietovarantojen määrää, vaan olemassa olevat tietovarannot ja rekisterit sekä niiden aiheuttamat ylläpito- ja kehittämiskustannukset säilyisivät varhaiskasvatuksen järjestäjillä. Rekisterinpitäjien nykyisten rekistereiden tietosisältö on pääsääntöisesti laajempi, kuin mitä ehdotettu tietovarannon tietosisältö olisi, joten rekisterinpitäjien tulisi joka tapauksessa ylläpitää rekistereitään niiden tietojen osalta, jotka eivät kuuluisi uuden varhaiskasvatuksen tietovarannon käyttötarkoituksen piiriin. Varhaiskasvatuksen tietovarannon sekä sen luovutuspalvelun avulla tietojen käyttöä ja luovuttamista voitaisiin kuitenkin sujuvoittaa, tehostaa ja automatisoida nykytilaan verrattuna. Tämän arvioidaan vähentävän tietovarantojen erilaisten integraatioiden toteuttamisratkaisujen ja toimintojen sekä ylläpito- ja kehittämistyön määrää. Tämän arvioidaan tuottavan keskipitkällä aikavälillä kustannushyötyjä varhaiskasvatuksen järjestäjille sekä muille viranomaisille.

Opetus- ja kulttuuriministeriön välisessä tulossopimuksessa vuosille 2018—2019 Opetushallitukselle annettiin tehtäväksi valmistautua varhaiskasvatuksen tietovarannon ylläpitoon. Voidaan arvioida, että varhaiskasvatuksen tietovarannon kustannukset jäävät alhaisemmiksi kuin Opetushallituksen arviot Koski-tietovarannon ylläpitokustannuksiksi. Opetushallitus arvioi Koski-tietovarannosta aiheutuvan kuluja 880 000 euroa vuodelle 2016, 1 280 000 euroa vuodelle 2017 ja 700 000 euroa vuodelle 2018.

Varhaiskasvatuksen tietovarannon on arvioitu aiheuttavan kehittämis- ja ylläpitokustannuksia 890 000 euroa vuonna 2018 ja noin 650 000 euroa vuodesta 2019 alkaen pitäen sisällään 2 henkilötyövuotta sekä ostopalveluna ylläpito-, käyttö-, kapasiteetti- ja tietoliikennetoiminnot. Vuoden 2018 kulut koostuvat opetus- ja kulttuuriministeriön hankkeen, CSC osakeyhtiön sekä Opetushallituksen yhteistyönä tekemästä tietovarannon käynnistämisen vaiheesta. Vuodesta 2019 alkaen Opetushallitus toimisi varhaiskasvatuksen tietovarannon sekä luovutuspalvelun teknisenä ylläpitäjänä, eräiden laissa säädettyjen tehtävien osalta rekisterinpitäjän sijasta tietojen käsittelijänä ja vastaisi ylläpitokuluista. Kehittämiskulut jäisivät opetus- ja kulttuuriministeriölle vuoteen 2020 saakka, jolloin tietovaranto olisi otettu kokonaan käyttöön. Tietovarannon ylläpito ja siihen kuuluva tietojen luovuttaminen olisivat osa Opetushallituksen tehtävää, jonka suorittamiseksi Opetushallitukselle tehtäisiin määrärahalisäysehdotus. Tietovarannon ylläpitokustannukset on tarkoitus osittain kattaa sen kehittämisestä ja käytöstä hyötyviltä tahoilta eli opetus- ja kulttuuriministeriöltä, Tilastokeskukselta ja muilta tahoilta. Kansaneläkelaitos ja

mahdolliset muut valtion talousarvion ulkopuoliset palvelun hyödyntäjät osallistuvat sen ylläpitoon käyttömaksuin.

4.2 Vaikutukset viranomaisten toimintaan

Esityksellä toteutetaan varhaiskasvatuslain tekninen kokonaisuudistus, jossa nykyinen varhaiskasvatuksen lainsäädäntö kootaan asiallisesti yhtenäiseksi kokonaisuudeksi, tarkennetaan epäselviä säännöksiä, puretaan kytkökset sosiaalihuollon lainsäädäntöön sekä säädetään tarvittavat asetuksenantovaltuutukset ja nostetaan asetustasoiset säännökset lakiin. Uudistuksen myötä varhaiskasvatuksessa ei enää sovelleta lakia sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista, yksityisistä sosiaalipalveluista annettua lakia eikä sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista. Myöskään laki sosiaali- ja terveydenhuollon asiakastietojen sähköisestä käsittelystä eikä laki sosiaalihuollon asiakasasiakirjoista eivät koskisi varhaiskasvatusta. Tämä kokonaisuudistus helpottaa ja selkeyttää varhaiskasvatuslain soveltamista ja toimeenpanoa niin paikallis- kuin aluehallinnon tasolla, kun viittaukset eri lainsäädäntöön vähenevät.

Monialaista yhteistyötä koskevalla 7 §:llä pyritään varmistamaan eri viranomaistahojen yhteistyörakenteiden luominen ja ylläpitäminen, mikä on erityisen tärkeää mikäli sosiaali- ja terveydenhuollon palvelut siirtyvät kuntien järjestämisvastuulta maakuntien vastuulle. Viranomaisten välisellä yhteistyöllä tulisi huolehtia siitä, että varhaiskasvatuksessa järjestettävät tukitoimet ja sosiaali- ja terveydenhuollon palvelut muodostaisivat lapsen tarpeet huomioon ottavan eheän kokonaisuuden. Vaikka laissa ei säädetä velvollisuudesta, voidaan arvioida, että lain nimenomainen säännös kehittämisestä ohjaa varhaiskasvatuksen järjestäjiä lisäämään kehittämisyhteistyötä korkeakoulujen, oppilaitosten, tutkimuslaitosten sekä järjestöjen kanssa.

Esityksessä ehdotetaan otettavaksi käyttöön termi avoin varhaiskasvatustoiminta nykyisen muu varhaiskasvatus -termin sijasta. Termin käyttäminen laissa yhtenäistää kuntien käytäntöjä. Laissa määriteltäisiin esityksen mukaan nykyistä selkeämmin, mitä varhaiskasvatuslain säännöksiä avoimessa varhaiskasvatuksessa tulee sovellettavaksi. Täsmentyvä lainsäädäntö selkiyttää kuntien palveluohjauksen toteuttamista.

Esityksessä ehdotetaan nostettavaksi lapsen edun huomioon ottaminen omaksi pykäläksi korostamaan sitä, että varhaiskasvatuksen järjestämisessä ja varhaiskasvatusta koskevassa päätöksenteossa tulisi aina ottaa huomioon lapsen etu. Tämän periaatteen tulisi entistä vahvemmin myös ohjata viranomaisten toimintaa.

Pykälään 5 on koottu kunnan varhaiskasvatuksen järjestämis- ja tuottamistavat sekä järjestämisvelvollisuutta koskevat periaatteet. Kunnan olisi järjestettävä lain tarkoittamaa varhaiskasvatusta siinä laajuudessa ja sellaisin toimintamuodoin kuin kunnassa esiintyvä tarve edellyttää. Säännös edellyttää kunnalta varhaiskasvatuspalvelujen tarpeen seuranta ja arviointia, jotta lasten ja perheiden erilaiset ja muuttavat tarpeet voidaan ottaa huomioon palveluvalikossa. Kyseessä ei kuitenkaan ole voimassa olevaan lainsäädäntöön nähden uusi tehtävä.

Kunta tai kuntayhtymä voisi edelleen tuottaa varhaiskasvatusta itse tai hankkia sitä sopimukseen perustuen muulta palvelujen tuottajalta. Järjestämistapoihin ei tulisi muutoksia, mutta laissa viitattaisiin selkeyden vuoksi yleislakina toimivan kuntalain säännöksiin. Kunta voisi myös edelleen antaa palvelunkäyttäjälle sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain mukaisen palvelusetelin varhaiskasvatukseen osallistumista varten.

Esityksen 5 §:ssä uutena säännöksenä todetaan, että kunnan on pyrittävä järjestämään varhaiskasvatusta lähellä palvelun käyttäjiä ottaen huomioon asutuksen sijainti sekä liikenneyhteydet. Säännös ei ole velvoittavaan muotoon kirjoitettu, mutta tuo esiin lainsäätäjän näkemyksen siitä, että varhaiskasvatusta tulisi järjestää siten, että se on lähellä lapsen kotia ja palvelut ovat helposti saavutettavissa.

Ehdotetussa 6 §:ssä säädettäisiin entistä selkeämmin varhaiskasvatuksen järjestämisveloitteesta. Pykälässä 6 täsmennettäisiin nykyistä säännöstä siitä, minkä kunnan vastuulla varhaiskasvatuksen järjestäminen on ja kenelle varhaiskasvatusta on järjestettävä. Kunta olisi edelleen pääsäännön mukaisesti velvollinen järjestämään varhaiskasvatusta lapselle, jonka kotikunta kyseinen kunta on. Lapsen kotikunta on pääsääntöisesti se kunta, jossa hän asuu. Kotikunnattomien lisäksi säännöksen sanamuodossa otetaan huomioon vastaisuudessa myös ne, jotka asuvat toisessa kunnassa siten, että heidän kotikuntansa ei kotikuntalain perusteella muutu. Velvollisuus järjestää kunnassa asuvalle varhaiskasvatusta liittyy työhön tai opiskeluun tai vastaavaan syyhyn. Ottaen huomioon lain pääasiassa vakiintunut tulkinta, kunnan velvollisuudet eivät säännöksen myötä laajene.

Varhaiskasvatusympäristöä koskevaa säännöstä tarkennettaisiin siten, että pykälään kirjattaisiin, että lasta tulee suojata kiusaamiselta, väkivallalta ja muulta häirinnältä. Nykyisen säännöksen yksityiskohtaisissa perusteluissa on todettu, että kehittävä, oppimista edistävä sekä terveellinen ja turvallinen ympäristö kattaa myös toimet kiusaamisen ehkäisyn ja puuttumisen osalta, mutta kiusaamiselta suojaamisen nostamisella pykälään arvioidaan vahvistavan varhaiskasvatuksen järjestäjän nykyistä aktiivisempaa toimintaa kiusaamisen ehkäisyssä ja siihen puuttumisessa.

Lapsen oikeus varhaiskasvatukseen (12 §) ei muutu suhteessa voimassa olevaan lakiin. Kunnalta edellytetään oikeuden laajuuden selvittämistä ja päätöksen tekemistä nykyistä lainsäädäntöä vastaavasti.

Esitykseen sisältyy uusi säännös ohjauksesta ja neuvonnasta, jolla halutaan vahvistaa hallintolaissa olevaa yleistä neuvontaa koskevaa säännöstä. Siten kyseessä ei ole uusi velvoite viranomaisille, mutta pykälän lisäämisellä varhaiskasvatuslakiin, sen 16 §:ksi, korostetaan ohjauksen ja neuvonnan tärkeyttä. Varhaiskasvatuksen järjestäjän tulisi yleisen neuvonnan ohella tarjota lasten vanhemmille ja muille huoltajille aktiivisesti tietoa alueensa varhaiskasvatuspalveluista, niiden tavoitteista ja eri vaihtoehdoista, joita perheillä on käytössään.

Varhaiskasvatuksen hakemista koskevaa säännöstä täydennetään siltä osin, että niin sanottua kiireellistä kahden viikon hakuaikaa esitetään sovellettavaksi myös tilanteissa, joissa perhe muuttaa työn tai opintojen vuoksi toiselle paikkakunnalle eikä muuttoa ole voitu ennakoida neljä kuukautta aiemmin. Nykyisin työntekijöiden liikkuvuutta pyritään edistämään eikä varhaiskasvatuspaikan puuttumisen tulisi olla esteenä lasten vanhempien työllistymiselle. Tämän vuoksi näissä tilanteissa varhaiskasvatuksen järjestäjän tulisi olla joustava ja tarjota mahdollisimman nopeasti lapsille sopiva varhaiskasvatuspaikka. Esityksessä arvioidaan, että tällaiset tilanteet ovat kokonaisuudessaan suhteellisen vähäisiä, joten niiden ei tulisi olla varhaiskasvatuksen järjestäjille ongelmallisia toteuttaa.

Laissa säädettäisiin varhaiskasvatuksen henkilöstön tehtävänimikkeistä ja kelpoisuusvaatimuksista. Tämä selkeyttäisi nykytilannetta ja siten helpottaisi varhaiskasvatuksen järjestämisestä, johtamisesta ja henkilöstöhallinnosta vastaavien henkilöiden työtä. Varhaiskasvatuslakiin otettavien tehtävänimikkeiden - varhaiskasvatuksen opettaja, varhaiskasvatuksen erityisopettaja, varhaiskasvatuksen sosionomi ja varhaiskasvatuksen lastenhoitaja - myötä varhais-

kasvatuksessa käytettävät tehtävänimikkeet yhtenäistyisivät ajan kuluessa, mikä myös osaltaan selkeyttäisi nykyisiä varsin moninaisia tehtävänimikkeitä. Nykyistä yhtenäisemmät tehtävänimikkeet myös helpottaisivat varhaiskasvatuksen henkilöstön määrän seurantaa, ennakointia, kehittämistä ja tilastointia. Varhaiskasvatuksen opettajan ja varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävänimikkeiden ja kelpoisuusehtojen määrittely toisi kunkin koulutuksen tuoman erityisosaamisen nykyistä paremmin esiin. Tähän esitykseen sisältyvät henkilöstörakennetta koskevia säädösmuutoksia esitetään ryhdyttävän soveltamaan vuonna 2030. Kuntien on ryhdyttävä varautumaan muutokseen ennen lain voimaantuloa rekrytoimalla nykyistä enemmän varhaiskasvatuksen opettajia ja sosionomeja.

Esitykseen sisältyy säännös siitä, että päiväkodilla tulee olla toiminnasta vastaava johtaja. Vastaavaa säännöstä ei ole voimassa olevassa varhaiskasvatuslaissa. Sen sijaan sosiaalihuollon kelpoisuuslaissa on ollut säännökset johtotehtävissä toimivien henkilöitten kelpoisuusvaatimuksista. Käytännössä jokaisella päiväkodilla on jo nykyisin johtaja tai vastuuhenkilö. Uusi säännös korostaisi sitä, että päiväkotitoimi on yksikkö, jonka toimintaa tulee johtaa, jotta esimerkiksi varhaiskasvatukselle asetetut tavoitteet voidaan saavuttaa. Päiväkodin johtajan kelpoisuusvaatimuksena ennen vuotta 2030 olisi varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuus sekä riittävä johtamistaito. Lisäksi johtajana voisi vuoteen 2030 asti toimia henkilö, jolla olisi kelpoisuus varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävään ja kasvatustieteen maisterin tutkinto sekä riittävä johtamistaito. Tämän jälkeen sekä kasvatustieteen kandidaateilta että sosionomeilta edellytettäisiin kasvatustieteen maisterin tutkintoa. Vaatimus vastaisi varhaiskasvatuksessa sovellettavan sosiaalihuollon kumoutuneen kelpoisuuslain ammatillista johtajaa, mutta jatkossa kelpoisia olisivat vain kasvatustieteen kandidaatin tutkinnon suorittaneet varhaiskasvatuksen opettajat. Hallinnollisen johtajan kelpoisuusehdoista voitaisiin päättää paikallistasolla, mikä edistäisi paikallistason johtamisjärjestelyiden tarkoituksenmukaista toteuttamista. Siirtymäsäännökset turvaisivat nykyisten kelpoisuusehtojen täyttävien johtajien aseman. Edelleen myös soveltuvan ylemmän korkeakoulututkinnon suorittaneet henkilöt, jotka ovat toimineet varhaiskasvatuksen hallinnollisina johtajina, voisivat toimia päiväkodin toiminnasta vastaavana johtajana.

Esityksessä on uusi säännös steinerpedagogisen päiväkodin henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista, joka täydentäisi varhaiskasvatuksen opettajan, sosionomin ja lastenhoitajan pykälissä 26–28 säädettyjä kelpoisuusvaatimuksia steinerpedagogisissa päiväkodeissa. Opetushallituksen tulisi esityksen mukaan hyväksyä Snellman-korkeakoulun varhaiskasvattajaopintojen opetussuunnitelma sekä siihen tehtävät oleelliset muutokset. Opetushallitus joutuisi myös esitetyn lain 75 §:ssä säädetyn siirtymäsäännöksen nojalla määräämään täydentävistä lisäopinnoista, jotka niiden henkilöiden tulisi suorittaa, jotka ovat suorittaneet Snellman-korkeakoulun varhaiskasvattajaopinnot ennen tämän lain voimaantuloa saavuttaakseen uudet kelpoisuusehdot. Mainitut lisäopinnot tulisi olla suoritettuna 31.7.2022 mennessä.

Varhaiskasvatuksen asiakkuus ei olisi enää salassa pidettävä tieto. Tiedonvaihto viranomaisten kesken ja varhaiskasvatuksen järjestäjän ja lapsen huoltajan välillä helpottuu. Siirtymävaiheiden tiedonsiirron varmistamiseksi laissa säädettäisiin velvollisuudesta siirtää salassapitosäännösten estämättä lapsen varhaiskasvatuksen tai esi- tai perusopetuksen järjestämisen kannalta välttämättömät tiedot uudelle järjestäjälle.

Kunnan ja yksityisen palvelun tuottajan järjestämän tai tuottaman varhaiskasvatuksen valvontaa koskevat säännökset koottaisiin esitettävään varhaiskasvatuslakiin. Varhaiskasvatuksen valvontaviranomaisia olisivat edelleen aluehallintovirasto, ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto sekä yksityisen toiminnan osalta edellä mainittujen lisäksi kunta. Varhaiskasvatuksen ohjausta ja valvontaa sekä tähän liittyviä viranomaisten tehtäviä ja työnjakoa koske-

viin varhaiskasvatustalain säännöksiin tehtäisiin vallitsevaa työnjakoa vastaava tarkennus. Varhaiskasvatuksen yleinen suunnittelu, ohjaus ja seuranta kuuluisivat edelleen opetus- ja kulttuuriministeriölle mutta termiä valvoa ei enää käytettäisi ministeriön ohjausta kuvaavana tehtävänä, vaan valvonta kuuluisi muun alueellisen ohjauksen ja suunnittelun ohella aluehallintovirastoille. Sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 23 §:ssä tarkoitettu muistutus olisi edelleen varhaiskasvatuksessa käytössä. Laissa säädettäisiin lisäksi, että kantelu voitaisiin siirtää muistutuksena käsiteltäväksi. Asiakkaiden muistutusten asianmukainen käsittely todennäköisesti vähentää sekä yhteydenottoja valvontaviranomaisiin että epätarkoitukseenmukaisia kanteluprosesseja. Aluehallintovirastoissa käsiteltävien kantelujen määrän voidaan arvioida vähenevän, jolloin aluehallintovirastojen laillisuusvalvonta tehostuu ja oikeusturvan saaminen paranee käsittelyaikojen lyhentyessä nykyisestä.

Varhaiskasvatuksen tietovaranto

Varhaiskasvatuksen tietovaranto edustaisi kokonaisprosessiajattelua, jossa tiedonhallinnan vastuut jaettaisiin siten, että siirryttäessä prosessissa vaiheesta toiseen ja viranomaisesta toiseen, olisi samassa prosessissa jo aiemmin kerätyt tiedot hyödynnettävissä rajapintojen avulla. Tietovarantoon tallennetut tiedot olisivat näitä tietoja tarvitsevien viranomaisten käytettävissä luotettavasti, turvallisesti, yhdenmukaisesti ja ajantasaisesti. Varhaiskasvatuksesta saadun tiedon puutteellisuus on laajalti tunnistettu. Keskeisenä tietotuotannon haasteena on ollut varhaiskasvatuksen järjestäjien miltei 300 erillistä rekisteriä pelkän varhaiskasvatuksen järjestämiseen liittyvän tiedon ylläpitämiseen. Tämän lisäksi varhaiskasvatuksen järjestäjillä on mahdollisesti erilliset rekisterit, jossa käsitellään varhaiskasvatuksen henkilökuntaa koskevia tietosisältöjä. Rekisterien ja niiden ylläpitäjien määrän myötä syntyy haaste tiedon laadulle. Tietovarannon myötä viranomaisten käyttämän tiedon laatu ja ajantasaisuus paranisivat. Varhaiskasvatuksen tietotaso tarkentuisi vastaamaan paremmin viranomaisten tarvetta muun muassa kehittämisen, valvonnan ja ohjauksen tarpeisiin. Tietovaranto vähentäisi päällekkäistä ja manuaalista tiedonkeruuta sekä näiden kautta syntyvää vertailukelvotonta tietoa.

Tietovarannon siirtyessä tuotantoon, ministeriö asettaisi tietovarannon jatkokehittämisen ohjaamiseksi ohjausryhmän, jonka tehtävänä olisi valvoa tietovarannon ylläpitoa ja linjata jatkokehittämistä. Opetus- ja kulttuuriministeriö toimisi kehittämisvaiheen jälkeenkin tietovarannon pääkehittäjänä lainsäädännön ja ohjausryhmän kautta. Opetus- ja kulttuuriministeriö päättäisi tietovarannon avulla koostettavat tiedot ja sillä olisi lakisääteisten ohjaustehtäviensä nojalla oikeudet tietovarantoon kerättyyn tietoon. Ohjausryhmä tulisi koostumaan tietovarannon rekisterinpitäjistä, opetus- ja kulttuuriministeriöstä, Opetushallituksesta sekä tietovarantoa hyödyntävien viranomaisten edustajista. Ohjausryhmän työmäärän arvioidaan olevan sellainen, että sitä varten ei osoiteta erillisiä resursseja.

Tietovarannon teknisenä ylläpitäjänä ja tietojen käsitelijänä rekisterin pitäjien puolesta laissa säädetyiltä osin toimisi Opetushallitus. Opetushallitus vastaisi tietovarannon yleisestä toiminnasta sekä teknisestä käyttöyhteydestä tietojen tallentamista varten. Opetushallitus vastaisi myös tietovarannon käytettävyydestä, eheydestä ja muuttumattomuudesta sekä suojaamisesta ja säilyttämisestä. Opetushallituksella ei olisi oikeutta määrätä tietovarannossa säilytettävistä tiedoista eikä luovuttaa niitä, ellei laissa toisin säädetä. Ylläpidon lisäksi Opetushallitus muodostaisi tiedoista tietoaineistoja, esimerkiksi mikrosimulointiin tehtävää datamassaa, muun muassa ministeriön ohjaus- ja suunnittelutehtäviin. Mikrosimulointimallien avulla voidaan koko väestöä edustavan yksilötasoisien otosaineiston avulla laskea lakimuutosten yhteisvaikutuksia niin erityyppisille kotitalouksille kuin koko väestölle. Opetushallitus toimisi lisäksi tietojen luovuttajana luovutuspalvelun avulla. Tietovarannon ylläpito ja tietojen luovuttaminen

olisivat osa Opetushallituksen tehtävää, jonka suorittamiseksi Opetushallitukselle tehtäisiin määrärahalisäysehdotus.

Varhaiskasvatuksen tietovarannon käyttöönotto edellyttää muutoksia varhaiskasvatuksen järjestäjien tietojärjestelmiin. Osana tietovarantohanketta varhaiskasvatuksen järjestelmiin on jo tehty osa niistä muutoksista, joita varhaiskasvatuksen tietovarannon käyttöönotto edellyttää. Varhaiskasvatusjärjestelmiin kohdistuvia muutosedellytyksiä on kehitetty hankkeeseen lähteneiden kokeilukuntien kanssa ja tehdyt muutokset levitetään olemassa oleviin varhaiskasvatusjärjestelmiin. Kokeilukunnille aiheutuneita integraatiokustannuksia korvataan valtionavustuksilla, jolloin laajempi tietovarantojen muutostarve voidaan toteuttaa siten, ettei se aiheuta kohtuutonta hallinnollista tai taloudellista rasitusta varhaiskasvatuksen järjestäjille. Muutostöiden aiheuttamat rasitukset ovat lisäksi kertaluontoisia, jonka jälkeen muutoksista aiheutuvat kustannukset siirtyvät tulevaisuudessa osaksi kuntien ja palveluntarjoajien välisiä sopimuksia ja kustannusrakennetta.

Aiemmin varhaiskasvatuksen järjestäjille kohdistuneet tietopyynnöt voitaisiin jatkossa kohdistaa varhaiskasvatuksen tietovarantoon. Varhaiskasvatuksen tietovarantoon tehdyn integraation jälkeen varhaiskasvatuksen järjestäjien ei enää jatkossa tarvitsisi toimittaa viranomaistoiminnassa tarvittavia varhaiskasvatusta koskevia, ehdotetussa 70 §:ssä lueteltuja tietoja erikseen, vaan tietovarannossa olevat tiedot toimitettaisiin mahdollisimman kattavasti Opetushallituksen ylläpitämän luovutuspalvelun kautta.

Tietovarannon sekä sen yhteydessä olevan tietojen luovutuspalvelun välityksellä voitaisiin luovuttaa tietoja luotettavasti niitä toiminnassaan tarvitseville viranomaistojen kuten varhaiskasvatuksen järjestäjiltä toisille, kunnille, opetus- ja kulttuuriministeriölle, Opetushallitukselle, Kansaneläkelaitokselle, Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriölle ja Terveyden ja hyvinvoinnin laitokselle sekä Tilastokeskukselle. Tietovarannon luovutuspalvelu helpottaisi ja sujuvoittaisi tiedon saamista sekä vähentäisi eri hallinnonalojen päällekkäistä virkatyötä.

Varhaiskasvatuksen valtakunnalliseen tietovarantoon sisällytettäisiin Kansaneläkelaitoksen lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) nojalla tarvitsemat tiedot varhaiskasvatukseen osallistumisesta. Lain 23 §:n mukaan kunnan on ilmoitettava salassapitosäännösten ja muiden tiedon saantia koskevien rajoitusten estämättä maksutta Kansaneläkelaitokselle, esimerkiksi jos lasten kotihoidon tukeen oikeutettu lapsi saa varhaiskasvatuspaikan, edellä mainittu varhaiskasvatus lakkaa, lapsen oikeus varhaiskasvatukseen muuttuu siten, että sillä on vaikutusta yksityisen hoidon tuen määrään sekä muista mahdollisista tiedossaan olevista tuen maksamiseen tai määrään vaikuttavista seikoista. Kansaneläkelaitos hakisi jatkossa tarvitsemansa tiedot tietovarannosta kunnan sijaan. Näin kunnan ei tarvitsisi toteuttaa rajapintoja erikseen tietovarantoon ja Kansaneläkelaitokselle vaan pelkästään tietovarantoon.

Tilastokeskuksen ja Terveyden ja hyvinvoinnin laitoksen toimintaan uusi tietovaranto vaikuttaisi etenkin tiedonkeruun kannalta, sillä tietovarannon avulla voidaan korvata osa nykyisistä ja osin työläistä tiedonkeruumenetelmistä. Tilastolain (280/2004) 11 §:n mukaan tilastojen on oltava mahdollisimman luotettavia ja niiden on annettava oikea kuva yhteiskuntaoloista ja niiden kehityksestä. Tietojen vertailukelpoisuuden varmistamiseksi ja hyväksikäytön tehostamiseksi tilastoja laadittaessa on mahdollisuuksien mukaan käytettävä yhdenmukaisia käsitteitä, määritelmiä ja luokituksia. Varhaiskasvatuksen tietovaranto auttaisi tilastolain mukaista tilastointia.

Terveyden- ja hyvinvoinnin laitos kerää vuosittain toimintatietoa varhaiskasvatuksessa olevista lapsista sekä järjestäjäkohtaisesti varhaiskasvatuspäivien määrästä. Tiedonkeruu järjestetään

osana sosiaalipalvelujen toimintatilastojen toteuttamiseen liittyvää tiedonkeruuta. Varhaiskasvatuksen tietovarannon toteuttamisen myötä varhaiskasvatuksen järjestäjiltä siirtyisi automaattisesti tiedot varhaiskasvatuksessa olevien lasten määrästä, järjestämis- ja toimintamuodoista, vuorohoidosta, toimipaikkojen saavutettavuudesta ja vastaavista THL:n seuraamista tiedoista.

Aluehallintovirastojen valvontaprosessien toimivuuden ja tehokkuuden kannalta tiedonkeruu ja tiedon kattavuus ovat tärkeitä, sillä laki edellyttää seuraamaan varhaiskasvatuksen tiloja, henkilöstöä, asiakaspaikkoja ja toimintaa. Varhaiskasvatuksen tietovaranto tehostaisi valvontaviranomaisten toimintaa merkittävästi, sillä tiedot olisivat paremmin saatavilla, ne olisivat ajantasaisia ja vertailukelpoisia. Aluehallintoviranomaisten lakisääteisen velvollisuuden kuuluu varhaiskasvatuspalveluiden saatavuuden seuranta ja arviointi, jota koskevat tiedot ovat kattavasti tietovarannosta saatavilla.

Opetus- ja kulttuuriministeriö on tehnyt tietopyyntöjä varhaiskasvatuksen järjestäjiltä vuosittain erilaisin lomakekyselyin, jolloin kyselyyn vastaaminen on kaikkien varhaiskasvatuksen järjestäjien vastuulla ja tämä tapa ei tuota luotettavaa ja kattavaa tietoa. Tämä tietojen keruun tapa voitaisiin korvata varhaiskasvatuksen tietovarannosta saatavalla tiedolla niiltä osin kuin se on ehdotetussa 70 §:ssä lueteltu.

4.3 Lapsivaikutukset

Ehdotuksen mukaan varhaiskasvatuksen avoin toiminta korvaisi käsitteenä muun varhaiskasvatuksen. Säädökseen myös kirjattaisiin, miltä osin varhaiskasvatuslain säännöksiä avoimeen varhaiskasvatustoimintaan sovellettaisiin. Sääntelyn täsmentämisen voidaan arvioida jossain määrin helpottavan perheiden mahdollisuuksia arvioida perheen tilanteen ja lapsen varhaiskasvatuksen kannalta paras ja soveltuvin toimintamuoto.

Ehdotus korostaisi lapsen edun ensisijaisuutta varhaiskasvatusta suunniteltaessa, järjestettäessä ja siitä päätettäessä. Lapsen edun ensisijaisuus on ollut kirjattuna myös vuonna 2015 voimaan tulleessa varhaiskasvatuslain 11 §:ssä. Varhaiskasvatuslain muutoksessa lapsen etu tuodaan kuitenkin sanamuodoltaan vahvempana ja myös omana, erillisenä pykälänään. Näin lapsen etu korostuu näkyvämmiin varhaiskasvatuksen järjestämistä sekä lain tulkintaa ohjaavana yleisenä periaatteena. Säännös turvaisi Yhdistyneiden kansakuntien lapsen oikeuksien yleis-sopimuksen artiklan 3 toteutumista, jonka mukaan lapsen etu on huomioitava ensisijaisesti kaikissa julkisen tai yksityisen sosiaalihuollon, tuomioistuinten, hallintoviranomaisten tai lain-säädäntöelimiä toimissa, jotka koskevat lasta.

Viidennen pykälän neljännessä momentissa säädettäisiin, että kunnan on pyrittävä järjestämään varhaiskasvatusta lähellä palvelun käyttäjiä ottaen huomioon asutuksen sijainti sekä liikennejärjestelyt. Tämä momentin tarkoituksena on vaikuttaa kuntien palvelusuunnitteluun siten, että lapsen mahdollisuudet saada varhaiskasvatuspaikka lähellä kotia paranevat ja päivittäiset matka-ajat mahdollistavat lapsen ja hänen perheelleen enemmän yhteistä vapaa-aikaa. Säännöksen voidaan arvioida yksittäisissä tilanteissa edellyttävän varhaiskasvatuspäätöksen tekijältä tarkempaa tapauskohtaista selvittämistä ja päätösten parempaa perustelua, ja näin vähentävän tilanteita, joissa varhaiskasvatuspaikan tarjoaminen kaukaa kotoa on koettu epäoikeudenmukaiseksi tai epätarkoituksenmukaiseksi. Päätösten laadun parantuminen on lapsen etu.

Ehdotuksen monialaista yhteistyötä koskevat säädökset turvaisivat erilaisten asiantuntijoiden avun ja keskinäisen yhteistyön esimerkiksi tilanteessa jossa lapsi tarvitsee tukea kehityksensä, oppimisensa ja hyvinvointinsa edistämiseen. Yksittäinen lapsi hyötyisi myös siitä, että var-

haiskasvatuksen järjestäjän olisi tarpeen mukaan toimittava yhteistyössä sosiaali- ja terveydenhuollosta vastaavien tahojen kanssa lapsen tarvitseman tuen ja eri palvelujen kokonaisuuden arvioimiseksi, suunnittelemiseksi ja toteuttamiseksi.

Ehdotuksessa varhaiskasvatuksen ympäristöä koskevassa pykälässä nimenomaisesti säädettäisiin, että lasta tulee suojata väkivallalta, kiusaamiselta ja muulta häirinnältä. Vaikka kiusaamisen tunnistaminen, ehkäisy ja kiusaamiseen puuttuminen on katsottu sisältyneen turvalliseen varhaiskasvatusympäristöön, lisäyksellä pyritään korostamaan lapsen oikeutta koskemattomuuteen ja sen voidaan arvioida vaikuttavan siten, että kiusaamisen, häirinnän ja väkivallan ehkäisy tiedostetaan aiempaa paremmin ja niihin puuttuminen on varhaiskasvatuksessa aiempaa suunnitelmallisempaa.

Lain 11 §:n tarkentunut sanamuoto edesauttaisi sitä, että lapsi saisi yhtäläisesti osallistua ruokailuun muiden lasten kanssa ollessaan läsnä päiväkodissa tai perhepäivähoidossa huolimatta siitä millaista varhaiskasvatusaikaa lapsi käyttää. Säädos myös turvaisi sen, ettei esimerkiksi muussa, kuin kokopäiväisessä varhaiskasvatuksessa olevaa lasta siirrettäisi muualle muiden lasten ruokaillessa. Säädos turvaisi sen, että varhaiskasvatuksessa lapsen ravitsemukseen liittyviä ratkaisuja on tehtävä ensisijaisesti lapsen edun ja hyvinvoinnin edistämisen ja turvaamisen näkökulmasta.

Lapsen oikeus varhaiskasvatukseen vastaa voimassa olevaa lainsäädäntöä.

Vuorohoitoa koskevalla tarkennuksella edesautetaan lain yhtäläistä noudattamista asuinpaikasta riippumatta ja näin edistetään lapsen pääsyä turvalliseen ja kehittävään varhaiskasvatukseen iltaisin, öisin, viikonloppuisin ja arkipyhinä silloin, kun lapsi tarvitsee sitä huoltajan työsäkän tai opiskelun vuoksi.

Ehdotuksen mukaan lapsella olisi oikeus varhaiskasvatukseen huoltajan pikaisen ja ennakoimattoman työllistymisen, opintojen ja koulutuksen vuoksi. Lisäyksenä aikaisempaan lapsella olisi oikeus varhaiskasvatukseen myös ennakoimattoman töiden tai opiskelun vuoksi tapahtuvan toiseen kuntaan muuton johdosta. Sääntely helpottaa perheiden tilannetta äkillisissä välttämättömissä muuttotilanteissa ja mahdollistaa nopean lapsen kannalta myönteiseksi katsottavan kiinnittymisen arkeen ja uuteen asuinkuntaan.

Säännös vahvistaisi varhaiskasvatuksen erityisopettajan osallistumista tarpeen mukaan lapsen tuen tarpeen, tukitoimenpiteiden tai niiden toteuttamisen arviointiin. Lapsi hyötyisi tätä kautta erityisopettajan ammattitaidon käyttämisestä häntä koskevan varhaiskasvatuksen suunnittelussa. Lapselle kehityksen, oppimisen ja hyvinvoinnin edistämiseksi olisi etua myös pykälän kirjauksesta, jonka mukaan jos lapsen tuen tarpeen arviointi edellyttäisi sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaisten asiantuntemusta, olisi näiden osallistuttava arvioinnin tekemiseen, mikäli varhaiskasvatuksen järjestäjä sitä pyytäisi. Lapsen edun mukaisena voidaan pitää myös pykälän kolmannen momentin täsmennystä siitä, että lapsen varhaiskasvatussuunnitelmaa arvioitaessa tulisi arvioida myös lapsen saamaa tuen tarvetta, sen riittävyttä ja tarkoituksenmukaisuutta.

Varhaiskasvatuslaissa säädettäisiin varhaiskasvatuksen opettajan, varhaiskasvatuksen sosionomin ja varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtävänimikkeistä päiväkodeissa. Eri henkilöstöryhmien koulutukseen ja osaamiseen perustuvat tehtävät ja vastuut lapsiryhmissä edesauttaisivat myös yksittäistä lasta ja lapsiryhmää selkeämpänä ja tehostetumpana kasvatuksen, opetuksen ja hoidon kokonaisuuden suunnitteluna ja toteutuksena osana moniammatillista henkilöstörakennetta.

Esitykseen sisältyy henkilöstörakenteen muuttaminen niin, että korkeasti koulutettua henkilöstöä on päiväkodeissa nykyistä enemmän. Päiväkodin johtajan kelpoisuutta nostettaisiin siten, että johtajalta edellytettäisiin kasvatustieteen maisterin tutkintoa. Tämä vahvistaisi varhaiskasvatuksen pedagogiikan johtamista nykyisestä. Pedagogiikan vahvistuminen hyödyttäisi henkilöstön työskentelyä ja tätä kautta esimerkiksi myös vahvempaa lapsen tuen tarpeiden tunnistamisena ja niihin reagoimisena. Lapsella olisi näin paremmat valmiudet siirtyä esiopetukseen ja perusopetukseen.

Vuoteen 2030 asti sovellettavaa henkilöstörakennetta koskevan säännöksen sanamuotoa tarkennetaan niin, että päiväkodissa varhaiskasvatuksen tehtävissä toimivasta henkilöstöstä vähintään kolmanneksella tulee olla varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus. Tutkimusten mukaan yksi keskeisimmistä varhaiskasvatuksen laatutekijöistä on varhaiskasvatuksen alalle korkeasti koulutettu henkilöstö. Muutoksella varmistetaan, että jokaisessa yksikössä on lain tarkoittama vähimmäismäärä korkeakoulutettua henkilöstöä.

Varhaiskasvatuksen asiakkuus ja kaikki siihen liittyvät tiedot eivät olisi enää lähtökohtaisesti salassa pidettäviä. Tietosuojaa ja salassa pidettäviä tietoja koskevilla säännösmuutoksilla mahdollistettaisiin vapaampi tiedonkulku ja varhaiskasvatustyön onnistuminen. Lasta koskevat arviot tuen tarpeesta, terveydentilasta, henkilökohtaista oloista ja henkilökohtaista kehitystä koskevat tiedot ovat salassa pidettäviä, jotta lapsen oikeus tietoturvaan varmistetaan. Salassa pidettävien tietojen tietoturallinen käsittely olisi sallittua monialaisen yhteistyön varmistamiseksi. Tietojen luovuttamisesta esi- ja perusopetuksen järjestäjille säädetään lapsen tarvitseman tuen jatkumon varmistamiseksi.

Kun päätöksenteon perustana oleva tiedon laatu paranee ja lisääntyy, se kasvattaa välillisesti ihmisten hyvinvointia ja terveyttä. Esitetty varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskeva lainsäädäntö mahdollistaa tietoperustan kehittymisen niin kansallisella, maakuntien ja palveluntuottajien tasolla kuin myös ammattilaisten ja päätöksenteon ja johtamisen tarpeisiin. Viranomaispäätösten perustuminen luotettavaan, vertailtavaan ja viralliseen dataan edistää lapsen oikeuksien toteutumista. Varhaiskasvatuksen laatua voitaisiin tietovarannon avulla laaja-alaisemmin ja paremmin arvioida ja valvoa, mikä on lapsen oikeuksien kannalta eduksi. Kuntien ja ohjausviranomaisten mahdollisuus hyödyntää tietovarantoa tietojohtamisessa tukee alueellista tiedon hyödyntämistä palveluiden toimivuuden ja vaikuttavuuden seurannassa, kehittämisessä ja vertailussa, mikä näkyisi parempina palveluina kansalaisille.

Opetushallituksen ylläpitämän tietovarannon sekä sen yhteyteen toteutetun varhaiskasvatustietojen luovutuspalvelun välityksellä tietovarannon tietosisältöjä yhdistettäisiin ja tarjottaisiin keskitetysti henkilön itsensä tai tämän puolesta asioivan henkilön nähtäväksi ja käytettäväksi. Tietovaranto tarjoaisi mahdollisuuden lapsen varhaiskasvatustietojen saamiseen ajasta tai paikasta riippumatta. Tietovaranto toisi huoltajalle mahdollisuuden tarkastella lasta koskevia varhaiskasvatustietoja, jotka voivat olla tällä hetkellä vaikeasti saavutettavissa. Tietovaranto parantaisi nykytilannetta vastaamaan näiltä osin tietosuojasetuksen vaatimuksia. Myös varhaiskasvatuksen nykyisten rekisterinpitäjien rekisterinpito paranisi tietojen yhdenmukaistamisen myötä ja esimerkiksi tietoturvallisuuteen kiinnitettäisiin enemmän huomiota. Tietovarannon avulla säästynyt työaika voitaisiin käyttää varhaiskasvatuksen muuhun toimintaan, muun muassa lasten kanssa toimimiseen.

4.4 Yhteiskunnalliset vaikutukset

Laki ajanmukaistuu sekä selkiytyy ja tarkentuu käsitteellisesti. Näin ollen sen tosiasiallinen yhteiskunnallinen ohjausvaikutus paranee. Varhaiskasvatus on keskeinen lasten ja perheiden

palvelu, jolla edistetään lasten hyvinvointia ja oppimista sekä mahdollistetaan lasten vanhemmille perheen ja työn yhteensovittaminen. Laadukas varhaiskasvatus tukee lapsen kehitystä, oppimista ja hyvinvointia sekä ehkäisee syrjäytymistä. Varhaiskasvatuksella on myös suuri merkitys lapsen vertaissuhteiden muodostumiselle ja ylläpitämiselle sekä sosiaalisten taitojen kehittymiselle. Varhaiskasvatus tukee maahanmuuttajataustaisten lasten kotoutumista. Euroopan komission varhaiskasvatusta koskevassa tiedonannossa (17.2.2011) korostetaan varhaiskasvatuksen merkitystä elinikäisen oppimisen perustana ja yhteiskunnalle taloudellisesti kestäväksi investointina. Varhaiskasvatuksella voidaan pienentää muun muassa koulunkäynnin keskeyttämisriskiä ja sillä on vaikutuksia, joita ei ole mahdollista saada aikaan myöhemmin toteutettavilla toimenpiteillä. Varhaiskasvatus on erityisen hyödyllistä kaikista haavoittuvimmissa oloissa eläville lapsille.

Esityksellä ei arvioida olevan juurikaan sukupuolivaikutuksia lasten, varhaiskasvatuksen henkilöstön tai lasten huoltajien osalta, koska lailla ei muuteta varhaiskasvatusoikeutta, varhaiskasvatuksen tavoitteita eikä järjestämisvelvoitteita. Lisääntyvät mahdollisuudet saada kelpoisuus varhaiskasvatuksen laissa säädettyihin tehtäviin voidaan arvioida parantavan jossain määrin työllistymismahdollisuuksia. Ala on erittäin naisvaltainen. Arviolta noin 1—2 prosenttia varhaiskasvatuksen henkilöstöstä on miehiä.

Tietovarantoon tallennettuja tietoja käytettäisiin varhaiskasvatuksen valtakunnallisessa ja alueellisessa suunnittelussa, ohjauksessa, seurannassa ja valvonnassa tarvittavien tietoaineistojen tuottamiseen. Järjestelmän tietoja voitaisiin hyödyntää monipuolisesti varhaiskasvatuksen kehittämistoimien suunnittelussa, varhaiskasvatuksen ja perusopetuksen tarpeen ennakoinnissa, varhaiskasvatuksen rahoituksen laskennassa, varhaiskasvatusta koskevien tilastojen laadinnassa sekä varhaiskasvatuksen valvonnassa ja arvioinnissa. Tietovarannon perustaminen parantaisi merkittävästi käytettävissä olevaa tietoa ja mahdollistaisi entistä paremmin tietoon perustuvan koulutuspolitiikan ja lainvalmisteluun liittyvän päätöksen tekemisen sekä parantaisi merkittävästi vaikutusarviointeja.

4.5 Yritysvaikutukset

Yritysvaikutukset liittyvät etenkin päiväkodin henkilöstön rakennetta, päiväkodin johtajan kelpoisuutta sekä varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskeviin esityksiin. Voimassa olevaa yksityisiä sosiaalihuollon palveluita koskevia säännöksiä on siirretty varhaiskasvatukseen.

Yksityisessä päiväkotitoiminnassa on yksityisen hoidon tuella noin 10 500 lasta vuonna 2016 Kuntaliiton selvityksen mukaan. Vallitsevan käytännön mukaisesti palvelusetelin turvin järjestetty varhaiskasvatus katsotaan kunnan järjestämäksi toiminnaksi, joten arviot koskevat tässä yhteydessä yksityisen hoidon tuella järjestettävää toimintaa. Henkilöstöstä noin 500 oli lastentarhanopettajan tehtävissä ja noin 1000 lastenhoitajan tehtävissä. Henkilöstörakenteen muutoksen myötä tulevaisuudessa henkilöstöstä vähintään 500 tulisi olla varhaiskasvatuksen opettajia ja 500 varhaiskasvatuksen sosionomeja tai varhaiskasvatuksen opettajia ja 500 lastenhoitajia. Tämä edellyttää toimijoilta uuden henkilöstön rekrytointia ennen vuotta 2030. Myös päiväkodin johtajien kelpoisuusvaatimukset tulisi tarkistaa vastaamaan esitystä.

Henkilöstörakenteen muutos aiheuttaisi yksityisen päiväkotitoimintaan noin 2,2 miljoonan euron vuosittaisen kustannusten lisäyksen vuonna 2030.

Esityksessä täsmennetään henkilöstön täydennyskoulutusta koskevaa säännöstä siten, että voite täydennyskoulutuksen järjestämisestä koskisi kunnan ohella myös yksityisiä palvelun tuottajia. Täsmennys vastaa nykyistä lain tulkintaa ja näkemystä siitä, että henkilöstöllä tulee

varhaiskasvatuksen järjestäjästä riippumatta olla tarvittava koulutus ja mahdollisuus osaamisen ylläpitoon.

Tietovarantoa koskevien yritysvaikutusten arviointi kohdistuu kahteen ryhmään yrityksiä. Niihin, jotka tuottavat tietojärjestelmiä varhaiskasvatuksen järjestäjille sekä niihin yrityksiin, jotka toimivat varhaiskasvatuksen järjestäjinä.

Esitys edellyttää joitain toimenpiteitä niiltä yrityksiltä, jotka toimivat varhaiskasvatuksen järjestäjinä. Nykyisen ilmoittautumisvelvollisuuden perustuvan tiedontuottamisen velvollisuuden lisäksi tulisi varhaiskasvatuksen järjestäjänä toimivan yrityksen noudattaa lain 14 luvun mukaisia tiedon luovuttamisen käytäntöjä. Tiedon luovuttamiseen liittyvän tehtävän ei arvioida tuottavan yritysmuotoista varhaiskasvatusta järjestävälle toimijalle merkittäviä kustannuksia tai muita kohtuuttomia rasitteita. Salassapitosäännösten liudentuminen suhteessa nykyisiin sovellettavaan sosiaalihuollon lainsäädäntöön helpottaa jossain määrin tiedonvaihtoa ja tietojen käsittelyä ja mahdollistaa uusien tietojärjestelmien käyttöönoton.

Tietovarannon lähderekistereitä ylläpitävien yritysten osalta tietovaranto vaikuttaisi siten, että ylläpitäjien tulisi jatkossa huolehtia tietojärjestelmien teknisen käyttöyhteyden mahdollistamisesta Opetushallituksen määräyksen ja ohjeistuksen mukaisesti. Muutosten suuruus on pitkälti riippuvainen järjestelmätoimittajien teknologisesta valmiudesta sekä varhaiskasvatuksen järjestäjien sekä järjestelmätoimittajan välisen palvelusopimuksen sisällöistä. Osa tietojärjestelmien tuottajien sekä varhaiskasvatuksen järjestäjien välisistä sopimuksista sisällyttää lakisääteiset muutokset tietojärjestelmiin osana ylläpitokustannuksia, jolloin varhaiskasvatuksen järjestäjälle ei muodostu kustannuksia tai niiden määrä on vähäinen. Osa sopimuksista määrittää lakisääteisten muutosten edellyttämät lisätyöt tehtäväksi erillislaskutuksella, jolloin varhaiskasvatuksen tietovarannon integroinnista syntyisi kustannuksia varhaiskasvatuksen järjestäjälle. Kustannusten määrät vaihtelevat suhteessa varhaiskasvatuksen järjestäjän tietojärjestelmän tekniseen valmiuteen sekä järjestettävän varhaiskasvatuksen laajuuteen.

Myös yksityiset varhaiskasvatuksen järjestäjät veloitettaisiin tallentamaan ehdotetussa 70 §:ssä esitetyt tiedot tietovarantoon. Koska osa yksityisistä varhaiskasvatuksen järjestäjistä on varsin pieniä ja toimijoiden käyttämät tietojärjestelmät keskenään erilaisia, ehdotetaan tietojen tallennusvelvollisuuksiin myös yksityisten toimijoiden osalta siirtymäsäännöksiä. Näin erilaiset rajapinnat ja käyttöliittymät ehditään testata huolellisesti sekä arvioida julkisessa varhaiskasvatuksessa käynnistyneen tiedonkeruun toimivuus.

Yritykselle, joka tuottaa varhaiskasvatuksen tietojärjestelmiä, ei esityksellä ole merkittäviä vaikutuksia. Ehdotetun varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskevan sääntelyn osalta vaikutuksia kuitenkin ovat yhtenäisten tietomallien ja integraatioiden toteuttaminen varhaiskasvatuksen tietovarantoon varhaiskasvatuksen järjestäjän lukuun lain astuessa voimaan. Yritysten näkökulmasta yhtenäisempi tapa kirjata varhaiskasvatusta kuvaavaa tietoa voi laskea kehittämiskuluja sekä helpottaa tietojärjestelmien sisältämän tiedon ylläpitoa.

Yhtenäisen varhaiskasvatuksen tietomallin toteutuksella voidaan lisäksi mahdollistaa helpompi palvelunkehittäminen uusille yrityksille, joka puolestaan lisää mahdollisesti varhaiskasvatuksen järjestäjän valikoimaa varhaiskasvatusjärjestelmien osalta.

Tietovaranto parantaisi myös yksityisten varhaiskasvatuksen järjestäjien rekisterinpitoa, tietoturvallisuutta sekä mahdollisuuksia arvioida ja kehittää oman palvelutoimintansa tuloksellisuutta, vaikuttavuutta ja kustannustehokkuutta. Tietovaranto luo myös yrityksille edellytyksiä arvioida ja kehittää varhaiskasvatuksen palveluketjujen toimivuutta.

Yritysten velvollisuudet varhaiskasvatuspalveluiden tuottajina eivät muutoin lisääntyisi eikä niiden oikeudellinen asema muutoinkaan merkittävästi muuttuisi siitä, mitä nykyisin säädetään. Palvelusetelilainsäädäntöön tai kunnan oikeuteen järjestää varhaiskasvatus hankintana ei esitetä muutoksia. Esityksellä ei ole suoria tai välillisiä vaikutuksia yksityisen hoidon tukeen.

5 ASIAN VALMISTELU

Hallituksen esitys on valmisteltu opetus- ja kulttuuriministeriössä. Valmistelussa on otettu huomioon varhaiskasvatuslain uudistamisen aiempien vaiheiden aikana syntyneet selvitykset, kuten varhaiskasvatusta koskevia säädöksiä 7.12.2012—28.2.2014 valmistelleen työryhmän laatimat materiaalit. Lisäksi valmistelussa on pyritty ottamaan huomioon muun muassa Vakavai-hankkeen ja varhaiskasvatuksen tiekartan toimenpide-ehdotuksia.

Varhaiskasvatuksen tietovaranto

Vuonna 2015 muodostettiin opetus- ja kulttuuriministeriössä varhaiskasvatuksen tietotuotannon kehittämiseen tärkeä hanke, jonka tehtäväksi asetettiin toteuttaa hallintokuntien yhteisesti hyödynnettävä valtakunnallinen varhaiskasvatuksen tietovaranto. Tietovarantoon koottavat tiedot ja tietomalli määriteltiin syksyllä 2016. Tietomallia toteuttaessa pyritään huomioidaan sekä lähdejärjestelmien tietomääritykset että viranomaisten ja muiden tiedon hyödyntäjien tarpeet. Kaikki tehdyt määritykset ovat yhteensopivia opetus- ja koulutussanaston (OKSA) varhaiskasvatuksen osuuden kanssa, joten tietovarantoa käytettäessä tiedontarvitsijoille on selvää mitä eri käsitteillä tarkoitetaan ja mitä tietoa sillä haetaan. Yhteisellä sanastolla toteutetaan semanttista yhteentoimivuutta, jossa tietoja käsitellään siten, että tiedon merkitys säilyy. Semanttinen yhteentoimivuus perustuu yhteisiin käsitteisiin ja niiden määrittelyyn. Kokonaisuutta kehitettäessä huomioidaan yhteentoimivuus muiden järjestelmien kanssa, kuten Opetushallituksen yleiskäyttöiset palvelut (Koski). Tietojärjestelmien yhteentoimivuudella tarkoitetaan tietohallintolain mukaan, että tietojärjestelmät ovat teknisesti yhteentoimivia muiden julkisen hallinnon viranomaisten tietojärjestelmien kanssa silloin kun ne käyttävät samoja tietoja.

Tietomallia on työstetty yhteistyöryhmän kanssa, jonka jäseninä ovat kunnan edustajia, aluehallintovirastoja, opetus- ja kulttuuriministeriön virkamiehiä sekä CSC:n (Tieteen tietotekniikan keskus Oy) henkilöstöä. CSC on suomalainen tietotekniikan osaamiskeskus, jonka omistajaohjauksesta sekä yhteiskunnallisen ja taloudellisen kokonaistuloksen arvioinnista vastaa opetus- ja kulttuuriministeriö. CSC vastaa kehitystyön teknisestä toteuttamisesta. CSC:lle on myönnetty tietoturvallisuuden hallintajärjestelmien ISO/IEC 27001 -sertifikaatti. CSC:n toteuttamalle kehittämisalustalle on myös myönnetty sekä ISO27001- että valtionhallinnon korotetun tietoturvatason VAHTI-sertifikaatti.

Varhaiskasvatuksen tietotarpeita on kartoitettu toimijoiden kanssa järjestetyissä tapaamisissa. Opetus- ja kulttuuriministeriön tietotarpeiden lisäksi selvityksen osana kartoitettiin muiden viranomaistahojen tietotarpeet varhaiskasvatuksesta. Kartoitusta varten opetus- ja kulttuuriministeriö pyysi seuraavia viranomaisia tai muita toimijoita nimeämään oikeat tahot ja henkilöt kartoitusta varten; valtiovaraministeriö, sosiaali- ja terveysministeriö, THL, Kela, Tilastokeskus, Kuntaliitto, aluehallintovirastot sekä Espoon, Helsingin ja Kaarinan kaupungit. Kaikki tietotarpeiden selvitykseen osallistuneet tahot kokivat tärkeinä varhaiskasvatukseen liittyvän tietotuotannon kehittämisen ja laajentamisen. Myös varhaiskasvatuksen tiekartan (OKM 2017:30) laatineet selvityshenkilöt esittivät, että henkilöstörakenteen tilaa seurataan valtakunnallisesti säännöllisesti ja että tämä seuranta voitaneen sisällyttää kehittyvään tietovarantoon.

HE 40/2018 vp

Opetus- ja kulttuuriministeriö lähetti esityksen laajalle lausuntokierrokselle ajaksi 6.2.2018—18.3.2018 ja avasi avoimen lausuntomahdollisuuden oikeusministeriön ylläpitämään sähköiseen lausuntopalveluun. Ministeriöön saapui yhteensä 122 lausuntoa.

Lausuntonsa antoivat:

Eduskunnan oikeusasiamiehen kanslia, Oikeuskanslerinvirasto, Sosiaali- ja terveysministeriö, Etelä-Suomen aluehallintovirasto, Itä-Suomen aluehallintovirasto, Lapin aluehallintovirasto, Lounais-Suomen aluehallintovirasto, Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintovirasto (Länsi- ja Sisä-Suomen aluehallintovirasto sekä Svenska enheten för bildningsväsendet), Pohjois-Suomen aluehallintovirasto, Opetushallitus, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto, Terveystieteiden ja hyvinvoinnin laitos, Kansaneläkelaitos, Tilastokeskus, Kansallinen koulutuksen arviointikeskus, Lapsiasiainvaltuutetun toimisto, Tasa-arvovaltuutettu, Tietosuoja-valtuutetun toimisto, Yhdenvertaisuusvaltuutettu, Saamelaiskäräjät, Tasa-arvoasian neuvottelukunta TANE, Valtakunnallinen vammaisneuvosto VANE, Kristillisdemokraattinen eduskuntaryhmä, Perussuomalaisen eduskuntaryhmä, Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen puoluehallitus, Svenska riksdagsgruppen, Vasemmistoliiton eduskuntaryhmä, Vihreä eduskuntaryhmä, Espoon kaupunki, Helsingin kaupunki, Jakobstad, Jyväskylän kaupunki, Kouvolan kaupunki, Kuopion kaupunki, Lahden kaupunki, Oulun kaupunki, Porvoon kaupunki, Rovaniemen kaupunki, Savonlinnan kaupunki, Tampereen kaupunki, Turun kaupunki, Vantaan kaupunki, Helsingin yliopisto, Itä-Suomen yliopisto, Jyväskylän yliopisto, Oulun yliopisto, Tampereen yliopisto, Turun yliopisto, Åbo Akademi, Ammattikorkeakoulujen rehtorineuvosto ARENE ry, Ammattiosaamisen kehittämisyhdistys AMKE ry, Suomen ammattikoulutuksen johtajat SAJO ry, Korkeasti koulutettujen työmarkkinakeskusjärjestö Akava ry, Hyvinvointialan liitto ry, Julkisten ja hyvinvointialojen liitto JHL ry, KT Kuntatyöntekijät, Lastentarhanopettajaliitto LTOL, Opetusalan Ammattijärjestö OAJ ry, Suomen ammattiliittojen keskusjärjestö SAK, Sosiaalialan korkeakoulutettujen ammattijärjestö Talentia ry, Sosiaali- ja terveysalan ammattijärjestö Tehy ry, Suomen lähi- ja perushoitajaliitto SuPer ry, Toimihenkilökeskusjärjestö STTK, Suomen Yrittäjät ry, Kirkkohallitus, Lastensuojelun Keskusliitto ry, Mannerheimin Lastensuojeluliitto ry, Sairaaloiden lastentarhanopettajat SAILA ry, Snellman-Korkeakoulu, SOSTE Suomen sosiaali ja terveys ry, Steinerkasvatuksen liitto, Suomen Kuntaliitto ry, Suomen Monikkoperheet ry, Suomen UNICEF ry, Suomen Vanhempainliitto ry, Suomen varhaiskasvatuksen erityisopettajat SVEOT, Svenska Finlands folkting, Vammaisfoorumi ry, Suomen Lastenhoitoalan Liitto ry, CGI Suomi Oy, Tieto Finland Oyj ja Visma InCommunity Oy.

Pyydettyjen lausuntojen lisäksi lausunnon toimittivat Heinolan kaupunki, Jämsän kaupunki, Kirkkonummen kaupunki, Mikkelin kaupunki, Raahen kaupunki, Raision kaupunki, Suomen kulttuuriperintökasvatuksen seura, Suomen Yksityisten Perhepäivähoitajien Edustajisto SY-PE, Pääkaupunkiseudun ateistit ry, Suomen Varhaiskasvatus ry, Erilaisten oppijoiden liitto ry, Suomen Ympäristökasvatuksen Seura ry, Ammattiliitto Pro ry, Suomen Psykologiliitto, Kuu-rojen Liitto ry, Oulun yliopiston varhaiskasvatuksen opiskelijoiden ainejärjestö Lastarit ry, Suomen Opiskelijakuntien liitto SAMOK ry, Suomen Opettajaksi Opiskelevien Liitto SOOL ry, Suomen ylioppilaskuntien liiton (SYL), Ebe ry:n, Vargaat ry:n, ITU ry:n, Lastarit ry:n, Lastopet ry:n ja Sulo ry:n yhteinen lausunto, Barnträdgårdsläraryrket (Pedagogiska fakulteten vid Helsingfors universitet), Keskosvanhempain yhdistys Kevyt, Vapaa-ajattelijain Liitto ry, Valtion liikuntaneuvosto, Valtion ravitsemusneuvottelukunta, Naisasiainliitto Unioni, Sosiaalialan AMK-verkosto, Karelia Ammattikorkeakoulu Oy, Lahden ammattikorkeakoulu, Diakonia-ammattikorkeakoulu Oy, Laurea AMK, Metropolia Ammattikorkeakoulu, Humanistinen ammattikorkeakoulu, Sateenkaari Koto Oy, Touhula Varhaiskasvatus Oy, Päivähoito Villa Leppis Oy sekä 2 yksityishenkilöä.

Lausunnoissa kannatettiin laajasti uutta varhaiskasvatustalakea, jota pidettiin tarpeellisena, jotta hallinnonalavaihdos sosiaali- ja terveystoimesta opetus- ja kulttuuritoimeen saadaan vietyä loppuun. Osa lausunnon antajista olisi toivonut kaikkien sosiaalipalveluiden lainsäädäntöön pohjautuvien säännösten poistamista, kuten palveluohjausta, muistutusta ja sosiaaliammattilaisten koskevista säännöksistä luopumista, osan taas pitäessä näitä tärkeinä, mm. perheiden palveluiden jakaantuessa maakunnan ja kunnan järjestettäväksi. Monissa lausunnoissa toivottiin varhaiskasvatukseen omaa palvelusetelilainsäädäntöä ja samalla tarkentuvia säännöksiä yksityisesti tuotettuun varhaiskasvatukseen liittyen, vaikka useassa lausunnossa esitystä myös kiitettiin asiaa jo nyt selventävistä säännöksistä.

Lausunnoissa kannatettiin laajasti, että lapsen edun huomioon ottamisesta säädetään nimenomaisesti laissa. Osa lausunnonantajista olisi toivonut lapsen edun voimakkaampaa konkreettisuutta lain pykälissä, suurimman osan kannattaessa esitettyä mallia, jossa lapsen etu tulee ottaa läpileikkaavasti huomioon kaikessa varhaiskasvatustoiminnassa ja sitä koskevassa päätöksenteossa. Lähipalveluperiaatteesta säättämistä pääasiallisesti kannatettiin yleisenä toimintaa ohjaavana perisäätteenä. Merkittävä osa lausunnonantajista esitti niin sanotun subjektiivisen varhaiskasvatusoikeuden palauttamista ja yli kolmivuotiaiden lasten ja aikuisten suhdetuksen muutosta vuonna 2016 voimaan tullutta muutosta edeltävään tilanteeseen. Toisistaan eroavat käytännöt eri kunnissa nähtiin useassa lausunnossa yhdenvertaisuuden kannalta haitallisina. Lisäksi osa lausunnonantajista olisi toivonut kunnalle velvollisuutta järjestää varhaiskasvatusta ilman erityistä tarveharkintaa kaikille sen alueella oleville lapsille, erityisesti kansainvälistä suojelua hakeville ja ilman lakisääteistä lupaa kunnan alueella oleskeleville niin sanotuille paperittomille lapsille. Kuntia edustavat tahot myös esittivät tähän liittyviä rahoituslainsäädännön muutoksia. Lapsen suojaamista väkivallalta, kiusaamiselta ja häirinnältä pidettiin hyvänä täsmennyksenä.

Avointa varhaiskasvatustoimintaa koskevaa säännöstä pidettiin hyvänä, tosin osa kunnista olisi toivonut, että toiminnasta olisi tarkempia säännöksiä esimerkiksi henkilöstön kelpoisuusi- en ja toiminta-aikojen suhteen. Osa kunnista katsoi, että kuten avoimessa varhaiskasvatustoiminnassa, myös perhepäivähoidossa varhaiskasvatuksen tavoitteita tulisi noudattaa vain soveltuvin osin. Myönteisenä nähtiin se, että perhepäivähoitaja voisi ammattitutkinnon lisäksi hankitulla koulutuksella saavuttaa varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuuden. Vuorohoitoa koskevaa pykälää pidettiin selventävänä, mutta esitettiin myös tarkempaa säätelyä vuorohoidon järjestämisestä, esimerkiksi vuorohoidon henkilöstömitoituksia. Niin sanotun kiireellisen hakuajan ulottaminen koskemaan myös muuttotilanteita oli kunnista pääosin hyvä selkeytys. Terminologista yhteneväisyyttä toivottiin varhaiskasvatuksen asiakasmaksulain kanssa muun muassa varhaiskasvatusaikaan liittyvien käsitteiden osalta.

Useissa lausunnoissa toivottiin lapsen tukeen ja erityiseen tukeen liittyvien säännösten pikais- ta uudistamista. Monissa lausunnoissa kannatettiin perusopetusta vastaavaan niin sanottuun kolmiportaisen tuen malliin siirtymistä. Eräissä lausunnoissa kiinnitettiin huomiota siihen, ettei sairaalassa olevien lasten varhaiskasvatuksesta ole erillisiä säännöksiä. Osassa lausuntoja toivottiin varhaiskasvatustalakeeseen säännöksiä kuraattori- ja psykologipalveluista. Monialaista yhteistyötä koskevaa säännöstä pidettiin tarpeellisena.

Osaamistason lisäämistä ja moniammatillista työyhteisöä kannatettiin laajasti, mutta näke- mykset jakaantuivat keinojen suhteen. Lähes kaikki lausunnonantajat pitivät asiaa merkittävä- nä muutoksena ja lausuiivat asiasta. Noin puolet kannatti esityksessä valittua linjaa, jossa hen- kilöstörakenne vuoteen 2030 muuttuu ja tehtävänimikkeistä säädetään laissa ja noin puolet vastusti. Eräät lausunnonantajat, jotka kannattivat tai eivät vastustaneet muutosta, esittivät kui- tenkin epäilynsä koulutetun henkilöstön riittävydestä ja saatavuudesta koko maan alueella.

Näkemykset siirtymäsäännöksen kestosta jakaantuivat, osan pitäessä aikaa riittämättömänä ja osa taas kiirehti muutosta ja piti siirtymäaikaa liian pitkänä. Osa lausunnonantajista esitti, että henkilöstön saatavuustilannetta tulisi tarkastella ennen säännösten soveltumisen alkamista ja tarvittaessa pidentää siirtymäaikaa. Nykyisen henkilöstön ja alalle parhailleen opiskelevien kelpoisuuden säilyttäviä säännöksiä pidettiin pääsääntöisesti hyvinä.

Lausunnoissa päiväkodin johtajan kelpoisuusvaatimuksen nostamista ylemmäksi korkeakoulututkinnoksi pidettiin lähtökohtaisesti hyvänä, mutta kelpoisuuden rajaamista vain kasvatustieteilijöihin ei pidetty kaikissa lausunnoissa tarkoituksenmukaisena.

Salassapito- ja tiedon luovutussäännöksiä pidettiin hyvinä ja tarpeellisina muutoksina. Eräissä lausunnoissa painotettiin, että säännösten tulee olla EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen kansallisen liikkumavaran puitteissa mahdollisia ja että keskeiset henkilötietojen suojaa koskevat keskeiset periaatteet on otettava huomioon. Eräissä lausunnoissa haluttiin varhaiskasvatuslakiin omia säännöksiä tietojen käsittelyperusteista ja rekisteröidyn oikeuksista.

Tietovarantoa pidettiin pääsääntöisesti kannatettavana tai erittäin kannatettavana hankkeena. Valtakunnallisen vertailukelpoisen tiedon saamista pidettiin erittäin tärkeänä. Lausuntojen perusteella tietovarannon toteuttamisen nähtiin parantavan varhaiskasvatuksen tietotuotannon laatua, varhaiskasvatuksen toimintatiedon yhteentoimivuutta ja poistavan manuaalisia työvaiheita, joita tällä hetkellä varhaiskasvatuksen tietotuotantoon liittyy. Suuressa osassa tietovarantoa koskevissa lausunnoissa kiinnitettiin huomiota liian nopeaan voimaantuloaikatauluun. Tietovarannon toteuttamisen osalta siirtymäsäännöksissä ehdotettuja aikatauluja pidettiin lähtökohtaisesti liian kireinä ja niiden siirtämistä myöhempään ajankohtaan ehdotettiin kuntien, yritysten sekä osassa viranomaisten lausunnoista. Käyttöönotto ensimmäisessä vaiheessa toivottiin vahvasti siirrettäväksi vähintään vuoden 2019 alkuun. Useat lausunnonantajat kiinnittivät huomiota erityisesti henkilöstöä koskevien tietojen liikaan yksityiskohtaisuuteen. Lausuntojen perusteella erityisesti henkilöstön lapsiryhmiin sijoittumisesta pidettiin lähes mahdottona saada luotettavaa tietoa suoraan olemassa olevista järjestelmistä. Samoin lyhytaikaisista sijaisuuksista ja henkilöstön toimintakielistä saatavaa tietoa pidettiin hankalana seurattavana. Useat lausunnonantajat lausuvat, että lapsia koskevaa ryhmäkohtaista tietoa ei kerätä tai toiminta ei ole järjestetty ryhmittäin. Tiedon säilytysajat nähtiin tutkimuksen tekemisen näkökulmasta liian lyhyenä ja esitettiin vaihtoehtoisesti pysyvässä säilytyksessä tutkimuskäyttöä varten. Useissa lausunnoissa toivottiin esiopetuksen tietojen kirjaamisen määrittelyä laissa ja korostettiin tietojärjestelmään liittyvän ohjeistuksen ja koulutuksen tärkeyttä. Tietosuojavaltuutetun lausunnoissa nähtiin hyvänä tavoitella henkilötietojen käsittelyn yhdenmukaisuutta sekä yhteneväisten tietorakenteiden kehittämistä. Tietosuojavaltuutettu näkee että tietovarannon perustamisesta sekä sieltä tietojen luovuttamisesta tulisi toteuttaa tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 4 kohdan edellyttämä välttämättömyys- ja oikeussuhteisuusarvio koska kohteena on asetuksen soveltamisalaan kohdistuva käsittely. Lausunnoissaan tietosuojavaltuutetun toimisto erikseen nostaa esille tarpeen tehdä tietosuoja-asetuksen 35 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukainen vaikutusarvio.

Lain käsitteitä varhaiskasvatuksen järjestäjä, palveluntuottaja ja järjestämisvelvollisuus on laissa ja sen perusteluissa useiden lausuntojen pohjalta täsmennetty. Käsitelmäärittelyä on ollut tarpeen selkiyttää eri toimijoiden oikeudellisen aseman ja siihen liittyvien velvoitteiden vuoksi. Muutos selkiyttää eri toimijoiden asemaa sekä varhaiskasvatuslain menettelysäännösten noudattamisen osalta, toiminnan valvonnan osalta ja muun muassa tietovarantoon liittyvien rekisterin pitäjän ja muiden tietosuojalainsäädännön mukaisten velvollisuuksien kohdentumisen osalta.

Tietojen käsittelyn EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen mukaisia käsittelyperusteita on pyritty kohta kohdalta perusteluissa täsmentämään ja tuotu esiin kautta linjan varhaiskasvatukseen liittyvien henkilötietojen tietojen käsittelyn perustuminen järjestäjän ja tuottajan lakisääteisiin tehtäviin, ei rekisteröidyn suostumukseen. Tietovarantoa koskevien pykälien osalta on täsmennetty eri toimijoiden velvoitteita ja sitä, milloin tiedot tallentaa järjestämistä vastaava kunta ja milloin varhaiskasvatuspalvelun lakisääteinen tuottaja. Samoin toistaiseksi on sekä kunnista että yksityisiltä toimijoilta saadun lausuntopalautteen edellyttämällä tavalla luovuttu lapsiryhmäkohtaisesta tietojen ilmoittamisesta. Tietoja tullaan keräämään toistaiseksi toimipaikan tarkkuudella. Tietovarannon voimaantuloaikaa on myöhennetty siten, että kunnan tulee tallentaa sekä toimintaa että henkilöstöä koskevat tiedot vuoden 2019 alusta. Yksityisten palveluntuottajien tiedon tallentaminen alkaa vuoden 2020 alusta, sillä tietovarannon olisi oltava tietosisällöltään ja kattavuudeltaan kokonainen mahdollisimman pian eri viranomaisten lakisääteisten velvoitteiden toteuttamiseksi. Tietosuojavalettuuden esittämä tietovarannon välttämättömyys- ja oikeussuhteisuusarviointia on tehty tietovarantohankkeen ajan työryhmässä ja virkатыönä. Tietovarantoon ei esitetä tietoja, joita ei jo nykyisin rekisterinpitäjä lakisääteistä tehtävää hoitaessaan rekisteröi eikä tietovarantoon tallenneta tietoja, jotka eivät olisi eri viranomaisten lakisääteisten tehtävien suorittamisen kannalta tarpeellisia. Tietoja ei käsitellä yleisen edun mukaisen tehtävän suorittamiseksi, vaan tietojen käsittely perustuu esimerkiksi ministeriön tai keskusviraston lakisääteisen ohjaus ja kehittämistehtävän suorittamiseen. Henkilötietoja voidaan käyttää ja luovuttaa vain lakisääteisten tehtävien hoitamiseksi tai erityisluvalta tutkimuskäyttöön. Tämän vuoksi erillistä kirjallista arviointia ei ole laadittu.

Ennen tietovarannon käyttöönottoa tullaan siitä opetus- ja kulttuuriministeriön toimeksiannosta tekemään tietosuojavalettuuden esityksen mukaisesti tietosuoja-asetuksen 35 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukainen vaikutuksenarviointi, sillä tietojen käsittely on laajamittaista ja perustuu uuteen teknologiaan. Tietovarannon käyttäminen erityisesti kansaneläkelaitoksen lakisääteisten tehtävien toteuttamiseksi edellyttää henkilötunnuksen ja tulotietojen käsittelyä. Tietovarantoon ei kuitenkaan tallenneta eikä sitä koskevan lainsäädännön perusteella käsitellä tietosuoja-asetuksen 9 artiklassa tarkoitettuja erityisiä henkilötietoja. Siksi erityistä vaikutusarviointia ei tehtäisi tässä vaiheessa lainsäädännön valmistelun yhteydessä. Tietosuojavalettuuden lausunnossaan esittämät suojakeinot, kuten lokitietojen rekisteröinti kuuluvat tietovarannon ominaisuuksiin.

Salassapitoa ja tietojen luovuttamista koskevassa luvussa on säädetty täsmennyksiä yleiseen lainsäädäntöön. Tietojen käsittely perustuu tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 9 artiklan 2 kohdan g alakohtaan. Salassa pidettävien tietojen, jotka ovat pääasiassa tietoja, jotka yleisen tietosuoja-asetuksen mukaan ovat erityisiä henkilötietoja, käsittely perustuu varhaiskasvatuksen järjestäjän tai tuottajan välttämättömään tarpeeseen käsitellä tietoja varhaiskasvatuksen järjestämiseksi ja tuottamiseksi. Arkaluontoisten tietojen käsittelyperusteesta ja tarpeellisista suojatoimenpiteistä tullaan säättämään kansallisissa yleislaissa, eikä asiasta näin ollen pääsääntöisesti säädetä erikseen varhaiskasvatuslaissa. Rekisteröidyn oikeuksia, kuten informointia koskevat säännökset säädetään EU:n tietosuoja-asetuksessa, eikä niistä sen vuoksi ole säädetty varhaiskasvatuslaissa.

Lisäksi on tehty lakitekniisiä täsmennyksiä ja virheiden korjauksia pykäliin ja perusteluihin. Eräisiin yksityiskohtaisiin perusteluihin on tehty tulkintaa ohjaavia selkeytyksiä, kuten lisätty viittauksia tulkinnan kannalta lapsen edun toteuttamiseksi merkityksellisiin kansainvälisoi-keudellisiin linjauksiin, yhdenvertaisuuslakiin ja muihin yleislakeihin. Oikeusturvakeinoihin sisältyviä määräaikoja on muutettu vastaamaan yleistä lainsäädäntöä. Muutoksenhakuoikeutta varhaiskasvatuksessa tehtyihin päätöksiin on lain valvojen lausuntojen perusteella hieman laajennettu aiemmin esitetystä. Eräissä lausunnoissa esitettyä käsitteiden yhtenäistämistä var-

haiskasvatuksen maksulain kanssa ei ole voitu tehdä, sillä tämä olisi edellyttänyt varhaiskasvatuslaissa säädettyihin oikeuksiin ja velvollisuuksiin liittyviä muutoksia, joilla olisi ollut kustannusvaikutuksia. Avoimen varhaiskasvatuksen säännöksiä ei katsottu perustelluksi tiukentaa, sillä lapsella on lain mukaan aina oikeus päästä päiväkotiin tai perhepäivähoitoon.

Tuen kokonaisuutta ja muun muassa sairaalavarhaiskasvatusta koskien opetus- ja kulttuuriministeriö aloittaa erillisen valmistelutyön. Samoin palveluseteliä koskeva lainvalmistelutyö käynnistetään. Henkilöstörakennetta koskeva soveltamisajankohtaa ei lausunnoista huolimatta muuteta, mutta ministeriö seuraa tarkasti kelpoisuusehdot täyttävän henkilöstön koulutusmäärien riittävyttä ja alueellisen saatavuuden kehittymistä, tarpeellisia selvityksiä teettämällä ja ryhtyy tarvittaessa lainsäädäntö- ja muihin toimenpiteisiin hyvissä ajoin ennen vuotta 2030.

Sen lisäksi, että lausuntopalautteen vuoksi esitetään lakiin, että myös varhaiskasvatuksen sosionomi voi pätevoidy päiväkodin johtajaksi suorittamalla kasvatustieteen maisterin tutkinnon, opetus- ja kulttuuriministeriö ottaa korkeakoulujen ohjauksessa huomioon varhaiskasvatuksen työntekijöiden jatko- ja täydennyskoulutuksen kannalta tarpeellisista opintopoluista huolehtimisen. Sosionomin tutkinnon suorittaneella tulee olla käytettävissään joustavia opintopolkuja sekä kasvatustieteen maisterin tutkinnon että varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuuden tuovan kasvatustieteen kandidaatin tutkinnon suorittamiseksi niin, että aiemmin hankittu osaaminen tunnustetaan ja tunnustetaan. Tämän tueksi ja ohella ministeriössä valmistellaan varhaiskasvatuksen koulutusten kehittämisfoorumin perustamista sovittamaan yhteen varhaiskasvatuksen ammatillista, ammattikorkeakoulu- ja yliopistokoulutusta. Foorumin tehtävänä olisi muun muassa kehittää ja uudistaa koulutus- ja urapolkuja kaikkien ammattiryhmien edustajille varhaiskasvatuksessa.

Esityksestä on pidetty saamelaiskäräjälain (974/1995) 9 §:n mukaiset neuvottelut 5.4.2018.

Hallituksen esitys on käsitelty Kuntatalouden ja -hallinnon neuvottelukunnassa 3.4.2018.

Hallituksen esitystä ei ole ehditty tarkastaa oikeusministeriön laintarkastusyksikössä.

6 RIIPPUVUUS MUISTA ESITYKSISTÄ

Hallituksen esitys maakuntauudistuksen täytäntöönpanoa sekä valtion lupa-, ohjaus ja valvontatehtävien uudelleenorganisointia koskevaksi lainsäädännöksi liitelakeineen on annettu eduskunnalle vuoden 2018 keväällä. Esityksellä ehdotettaneen muutettavaksi varhaiskasvatuslakia varhaiskasvatukseen liittyvien valtion aluehallintoviranomaisen tehtävien osalta. Esitykseen sisältyvien lakiehdotuksien on suunnitelmien mukaan tarkoitus tulla voimaan vuoden 2020 alusta eli tähän esitykseen sisältyvän varhaiskasvatuslain voimaantulon jälkeen. Tähän hallituksen esitykseen liittyvät muutokset on otettava huomioon mainittua esitystä käsiteltäessä.

On huomioitava, että hallituksen esitys 52/2017 vp on eduskunnan käsiteltävänä. Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki sosiaali- ja terveyspalvelujen tuottamisesta. Samalla voimassa oleva yksityisistä sosiaalipalveluista annettu laki ja yksityisestä terveydenhuollosta annettu laki kumottaisiin. Tässä esityksessä on kuitenkin esitetty muutoksia yksityisistä sosiaalipalveluista annettuun lakiin voimassa olevien lakien näkökulmasta. Tähän hallituksen esitykseen liittyvät muutokset on otettava huomioon mainittua esitystä käsiteltäessä.

Tiedonhallinnan lainsäädäntöä uudistetaan parhaillaan muun muassa valtiovarainministeriön tiedonhallinnan kehittämishankkeessa (TILKE). Uudistamisen tavoitteena on varmistaa tietojen monipuolinen, sujuva ja turvallinen hyödyntäminen julkisissa palveluissa. Tiedonhallinnan

HE 40/2018 vp

lainsäädännön kehittämistä selvittävän työryhmän tarkoitus on säätää uusi tiedonhallintaa koskeva yleislaki siten, että se tulee voimaan vuoden 2018 aikana. Yleislainsäädännön kehittämisellä edistetään erillislainsäädännön purkamista. Mainittu esitys saattaa edellyttää muutoksien tekemistä tähän esitykseen.

Parhaillaan eduskunnan käsiteltävänä on hallituksen esitys saamen kielilain muuttamisesta (HE 44/2017 vp), jossa muutetaan mainitun lain 32 §:n 2 momenttia, joka sisältää viittauksen tässä esityksessä kumottavaan varhaiskasvatuslakiin. Tähän hallituksen esitykseen liittyvät muutokset on otettava huomioon mainittua esitystä käsiteltäessä.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotuksen perustelut

1.1 Varhaiskasvatustalaki

1 luku. Yleiset säännökset

1 §. *Lain tarkoitus ja soveltamisala.* Laissa säädettäisiin lapsen oikeudesta varhaiskasvatukseen ja varhaiskasvatuksen järjestämisestä. Laissa halutaan erityisesti korostaa lapsen etua ja oikeutta osallistua varhaiskasvatukseen. Varhaiskasvatus on osa kasvatus- ja koulutusjärjestelmää. Varhaiskasvatuspalveluilla on edelleen tärkeä merkitys myös muun muassa työn ja perhe-elämän yhteensovittamisessa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin voimassa olevaa varhaiskasvatustalakiä (36/1973) selkeämmin varhaiskasvatuksen toimintamuodoista ja niiden järjestämispaikoista. Toimintamuotoja olisivat päiväkotitoiminta, perhepäivähoito ja avoin varhaiskasvatustoiminta. Päiväkotitoimintaa järjestettäisiin päiväkodissa, perhepäivähoitoa perhepäiväkodissa ja avointa varhaiskasvatustoimintaa soveltuvassa paikassa. Avoin varhaiskasvatustoiminta korvaisi käsitteenä ja toimintamuotona voimassa olevan lain mukaisen muun varhaiskasvatuksen. Ehdotettu 2 momentti ei rajoittaisi varhaiskasvatuksen järjestäjän harkintavaltaa päättää varhaiskasvatuksessa käytettävistä tiloista tai estäisi hyödyntämästä samoja tiloja tai rakennuksia useisiin käyttötarkoituksiin. Esimerkiksi osa koulurakennuksesta voidaan osoittaa päiväkotitoiminnan käyttöön, jolloin päiväkotitoimintaa koskevat varhaiskasvatustalain ja muun lainsäädännön säännökset tulevat sovellettaviksi.

Lakia sovellettaisiin 3 momentin mukaan kunnan, kuntayhtymän ja yksityisen palveluntuottajan järjestämään tai tuottamaan päiväkotitoimintaan ja perhepäivähoitoon. Laissa varhaiskasvatuksen järjestäminen, velvollisuus järjestää varhaiskasvatusta ja palvelun tuottaminen erotettaisiin käsitteellisesti toisistaan. Vain kunnalla olisi velvollisuus järjestää varhaiskasvatusta. Kunta toimisi laissa tarkoitettuna varhaiskasvatuksen järjestäjänä siten kuin 5 §:ssä säädetään. Yksityinen palveluntuottaja, josta säädettäisiin 9 luvussa, voisi toimia varhaiskasvatuksen järjestäjänä silloin, kun kyseessä ei olisi tilanne, jossa kunta 5 §:n mukaisesti toimii järjestäjänä. Tällainen tilanne olisi usein käsillä, kun varhaiskasvatusta järjestetään yksityisen hoidon tuella. Kunta, kuntayhtymä ja 9 luvussa tarkoitettu yksityinen palveluntuottaja voisivat toimia laissa tarkoitettuna järjestäjänä päiväkotitoiminnan ja perhepäivähoidon tuottajina.

Voimassa olevan varhaiskasvatustalain 1 §:n 1 momentin mukaan lakia sovelletaan kunnan ja kuntayhtymän lisäksi muun palvelujen tuottajan järjestämään varhaiskasvatukseen, mikä on harhaanjohtava ilmaus, sillä lakia on käytännössä sovellettu kunnalliseen ja yksityiseen toimintaan, jolla tarkoitetaan yksityistä henkilöä, yhteisöä tai säätiötä taikka julkisyhteisön perustamaa liikeyritystä, mutta ei esimerkiksi seurakuntaa tai julkisoikeudellista laitosta, kuten yliopistoa. Kunnan hankkiessa varhaiskasvatuspalveluja muulta palvelujen tuottajalta järjestämisvastuu säilyy kunnalla. Kuntalain (410/2015) mukaan kunta hoitaa itsehallinnon nojalla itselleen ottamansa tehtävät ja järjestää sille laissa erikseen säädetyt tehtävät. Kunta voi järjestää sille laissa säädetyt tehtävät itse tai sopia järjestämisvastuun siirtämisestä toiselle kunnalle tai kuntayhtymälle. Järjestäessään tehtäviä itse kunta voi hankkia niitä muilta julkisilta tai yksityisiltä palvelujen tuottajilta. Tällöin on kyse kunnan järjestämistä palveluista. Kunnan järjestämisvelvollisuudesta säädettäisiin tarkemmin lain 2 luvussa. Yksityistä palveluntuottajaa koskevat erityiset säännökset ilmoitusvelvollisuudesta ja siihen liittyvästä rekisteristä sisältyisivät lain 9 lukuun. Yksityisesti järjestetyt palvelut perustuvat asiakkaan ja palvelujen tarjo-

ajan väliseen sopimukseen. Varhaiskasvatuksen järjestämistä ja tuottamista koskevat säännökset soveltuvat yhtä lailla sekä kunnan tai kuntayhtymän että yksityisen palvelujen tuottajan järjestämään tai tuottamaan toimintaan, sikäli kuin laissa ei toisin säädetä. Tuottaja vastaa tämän lain säännösten noudattamisesta pääsääntöisesti samoin kuin järjestäjä. Tuottaja vastaa myös ensisijaisesti yleislainsäädännön noudattamisesta toiminnassaan, esimerkiksi tietosuojalainsäädännön noudattamisesta. Rekisterinpitäjän rooli seuraa lakisääteisen tehtävän toteuttamisesta. Kunta järjestäjänä on rekisterinpitäjä järjestämisvelvollisuuteen liittyvien tehtäviensä ja velvoitteidensa osalta. Kunta toimii rekisterinpitäjänä esimerkiksi palvelusetelin myöntämiseen tarpeellisten tietojen osalta, mutta yksityinen palveluntuottaja on rekisterinpitäjä esimerkiksi varhaiskasvatuksen turvalliseen toteuttamiseen ja ravinnon saantiin liittyvien ruoka-allergioiden tai erityisten pedagogisten järjestelyiden osalta. Mikäli pedagogiset järjestelyt vaikuttavat palvelusetelin myöntämiseen, on myös kunnalla lakisääteinen peruste käsitellä siihen liittyviä henkilötietoja.

Esityksen mukaan ainoastaan kunta ja kuntayhtymä voisivat järjestää avointa varhaiskasvatus-toimintaa. Kunta tai kuntayhtymä järjestäisi ja vastaisi toiminnasta, mutta se voisi hankkia sitä 9 luvussa tarkoitelta yksityiseltä palveluntuottajalta. Laissa ei enää säädettäisi muusta varhaiskasvatustoiminnasta, johon voimassa olevaa varhaiskasvatustalakea olisi kokonaisuudessaan tullut soveltaa. Toisin kuin voimassaolevassa laissa, avoimen varhaiskasvatustoiminnan osalta säädettäisiin, miltä osin varhaiskasvatustalain säännöksiä siihen sovelletaan. Vaikka avointa varhaiskasvatustoimintaa koskeva sääntely verrattuna muun varhaiskasvatustoiminnan sääntelyyn rajautuu harvempiin säännöksiin, selkeä sääntely tosiasiallisesti parantaa lain vaikuttavuutta ja tehostaa säänneltyä tosiasiallista noudattamista. Muilta kuin säännellyiltä osin toiminnan tarkempi järjestämistapa ja sisältö olisivat avoimessa varhaiskasvatustoiminnassa kunnan tai kuntayhtymän päätettävissä. Lain 3 momentin mukaan avoimeen varhaiskasvatustoimintaan sovellettaisiin varhaiskasvatustalain säännöksiä lapsen edun ensisijaisuudesta, palveluiden tuottamistavasta, varhaiskasvatusympäristöstä, osallisuudesta ja vaikuttamisesta, varhaiskasvatussuunnitelman perusteista ja paikallisista varhaiskasvatussuunnitelmista sekä lukuja, joissa säädetään toiminnan hallinnosta ja valvonnasta, rahoituksesta ja maksuista sekä valvontaviranomaisen päätöksiin liittyvistä oikeusturvakeinoista. Avoimella varhaiskasvatustoiminnalla voitaisiin tarpeen mukaan täydentää varhaiskasvatuksen palveluvalikoimaa ja tarjota vaihtoehtoja lasten ja perheiden erilaisiin tarpeisiin.

Kunnan ja kuntayhtymän järjestämän avoimen varhaiskasvatustoiminnan sääntelemistä voidaan pitää tarkoituksenmukaisena, sillä avointa toimintaa järjestämällä kunnat tosiasiallisesti voivat vaikuttaa lakisääteisen velvollisuutensa, päiväkodissa tai perhepäivähoidossa järjestettävän varhaiskasvatuksen, kysyntään. Muun kuin kunnan tai kuntayhtymän järjestämän muun kuin päiväkodissa tai perhepäivähoidossa tapahtuvan toiminnan sisältö ja tuottamistapa perustuvat palvelujen tuottajan ja asiakkaiden väliseen sopimukseen, eikä siihen myönnetä lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetussa laissa tarkoitettua yksityisen hoidon tukea. Varhaiskasvatustalakea ei sovellettaisi tällaiseen toimintaan.

Avoimeen varhaiskasvatustoimintaan osallistumisella voi olla merkitystä lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) mukaisen kotihoidon tuen kannalta. Kansaneläkelaitos on tulkinut voimassa olevaa lakia siten, että lapsen osallistuminen kunnan järjestämään kerho- tai vastaavaan toimintaan, joka kestää noin kolme tuntia päivässä, ei vaikuta kotihoidon tuen myöntämiseen. Tarkoitus ei ole tällä esityksellä muuttaa kotihoidon tuen myöntämistä koskevia linjauksia.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin lain henkilöllisestä soveltamisalasta. Säännös vastaisi voimassa olevan lain 2 §:n 1 momenttia. Sen mukaan varhaiskasvatusta voivat saada lapset,

jotka vielä eivät ole oppivelvollisuusikäisiä sekä milloin erityiset olosuhteet sitä vaativat, myös sitä vanhemmat lapset. Kunnan järjestämisvelvollisuudesta säädettäisiin lain 5 ja 6 §:ssä ja lapsen oikeudesta saada varhaiskasvatusta 12 §:ssä. Kuten nykyisinkin, varhaiskasvatusta voitaisiin erityisten olosuhteiden niin vaatiessa antaa myös oppivelvollisuusikäiselle lapselle. Tällainen erityinen syy voi olla pienten koululaisten hoidon tarve, jos kunnassa ei esimerkiksi järjestetä perusopetuslaissa (628/1998) tarkoitettua aamu- ja iltapäivätoimintaa, taikka hoidon tarve johtuu lapsen huoltajan epäsäännöllisistä työajoista. Etenkin yksinhuoltajien kohdalla voi syntyä tilanteita, joissa lapsen hoito on tarkoituksenmukaisinta järjestää varhaiskasvatuspalveluja käyttäen. Järjestäminen on viime kädessä kunnan harkinnassa. Ratkaisevaa harkinnassa tulisi olla lapsen etu ja se, mitä muita palveluja kunnassa on käytettävissä lasten hoidon järjestämiseksi.

Pykälän 5 momentissa säädettäisiin informatiivisesti, että esiopetuksesta säädetään perusopetuslaissa. Perusopetuslain 6 §:n 2 momentin mukaan esiopetusta saavalle oppilaalle voidaan opetuksen järjestämipaikaksi osoittaa myös varhaiskasvatuspaikka. Informatiivisesti edelleen säädettäisiin voimassa olevan varhaiskasvatustuksen 11 b §:n kaltaisesti, että lapsen mahdollisuudesta osallistua esiopetukseen on huolehdittava. Pykälän 5 momentissa säädettäisiin, että päiväkodissa järjestettävään esiopetukseen sovelletaan lisäksi, mitä varhaiskasvatuslaissa säädetään päiväkodin ryhmäkoosta ja henkilöstömitoituksesta. Myös tarkastusta ja virheisiin ja puutteisiin puuttumista koskevat valvontaviranomaisten toimivaltuudet olisi voimassa päiväkodissa järjestettävän varhaiskasvatuksen lisäksi myös esiopetuksen osalta. Samoissa tiloissa järjestettyä esiopetusta ja varhaiskasvatusta voi olla valvonnallisesti hankala erottaa toistaan, mikäli esiopetus sijoitetaan varhaiskasvatuspäivän lomaan. Säännöksessä ei mainittaisi perhepäivähoitoa, koska esiopetusta ei käytännössä järjestetä perhepäivähoidon yhteydessä. Säädos eroaa sanamuodoltaan voimassa olevan varhaiskasvatustuksen 1 a §:stä, jonka mukaan päiväkodissa tai perhepäivähoidossa järjestettävään esiopetukseen sovelletaan esiopetukseen, mitä varhaiskasvatuslaissa tai sen nojalla asetuksella säädetään, jollei perusopetuslaissa tai sen nojalla asetuksella toisin säädetä. Esiopetuksen järjestämistä koskeva sääntely on sisällytetty ja edelleen sisältyy pääosin perusopetuslakiin ja sen nojalla annettuihin säännöksiin ja määräyksiin. Perusopetuslain sekä sen nojalla annettujen säännösten ja määräysten perusteella määräytyy muun muassa velvollisuus osallistua esiopetukseen, esiopetuksen tavoitteet ja keskeiset sisällöt, kunnan järjestämisvelvollisuus, opetuksen laajuus ja lukuvuosi, tuen järjestäminen, oppilaan arviointi, esiopetushenkilöstön kelpoisuusvaatimukset, oikeus turvalliseen opiskeluympäristöön ja työrauhaa koskevat seikat, esiopetuksen maksuttomuus, oikeus oppilashuoltoon ja sen järjestäminen, oikeus koulukuljetuksiin, opetusryhmien muodostaminen sekä oppilaaksi ottaminen. Voimassa oleva säännös on ollut omiaan antamaan virheellisen kuvan varhaiskasvatustuksen laajemmasta soveltumisesta esiopetukseen.

Voimassa olevan lain 1 §:n 5 momentin mukaan varhaiskasvatuksessa olevalle lapselle voidaan järjestää myös tarpeelliset kuljetukset. Vastaavaa säännöstä ei sisällytettäisi uuteen lakiin, sillä kuljetusten järjestäminen on mahdollista ilman mainittua säännöstä, eikä säännös toisaalta aseta kunnalle velvollisuuksia tai luo lapselle oikeuksia. Säännös on siten ollut tarpeeton ja mahdollisesti harhaanjohtava.

2 §. Varhaiskasvatuksen määritelmä. Pykälä sisältäisi voimassa olevaa lakia vastaavan varhaiskasvatuksen määritelmän. Varhaiskasvatuksella tarkoitettaisiin lapsen suunnitelmallista ja tavoitteellista kasvatusta, opetuksen ja hoidon muodostamaa kokonaisuutta, jossa painottuu erityisesti pedagogiikka. Suomessa varhaiskasvatuksen toteuttamisen periaatteena on ollut niin kutsuttu *educare*-malli, jossa kasvatusta, opetus ja hoito muodostavat sisällöllisen kokonaisuuden eikä niitä eroteta varhaiskasvatusta annettaessa toisistaan. Nämä varhaiskasvatuksen osa-

alueet voivat kuitenkin painottua eri tavoin esimerkiksi eri-ikäisillä lapsilla, erilaisissa toimintamuodoissa tai eri vuorokauden aikoina annettavassa varhaiskasvatuksessa.

3 §. *Varhaiskasvatuksen tavoitteet.* Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatuksen tavoitteista. Pykälä vastaisi voimassa olevan lain 2 a §:ää.

Varhaiskasvatuksen tavoitteita sovelletaan kaikissa lain mukaisissa toimintamuodoissa. Toisin kuin voimassa olevassa laissa avoimen varhaiskasvatustoiminnan osalta lain tavoitteita tulisi toteuttaa toimintaan soveltuvalla tavalla, koska sen laajuus, toteutus ja painopisteet sekä henkilöstön koulutus vaihtelevat järjestäjän päätösten mukaan. Toiminnan tulee aina olla tavoitteiden mukaista. Sen lisäksi avoimen toiminnan tulee edistää tavoitteiden saavuttamista siten kuin on kohtuudella mahdollista edellyttää, ottaen huomioon toiminnan luonne ja järjestämistapa ja suhteutettuna siihen, kuinka usein, säännöllisesti ja kuinka pitkän aikaa kerrallaan toimintaan on tarkoitus osallistua. Toiminta voi myös olla painotettua siten, että tietyt tavoitteet korostuvat muita tavoitteita enemmän. Avoimen toiminnan tulee olla suunniteltua, jotta edellä kuvattu tavoitteen asettelu voidaan ottaa siinä huomioon. Tavoitteet tulee ottaa sitä kattavammin ja laaja-alaisemmin huomioon mitä säännöllisemmin ja useammin toimintaan osallistutaan.

2 luku. Varhaiskasvatuksen järjestäminen

4 §. *Lapsen edun ensisijaisuus.* Pykälässä säädettäisiin lapsen edun ensisijaisuudesta. Lapsen edun tulisi ohjata varhaiskasvatuksen suunnittelua, järjestämistä ja päätöksentekoa. Ehdotettu sanamuoto on vahvempi kuin voimassa olevan varhaiskasvatuslain 11 §:n säännös lapsen edun huomioimisesta. Lapsen edun ensisijaisuus olisi toiminnan järjestämistä sekä lain tulkintaa ohjaavana yleisenä periaatteena. Säännös perustuu Yhdistyneiden kansakuntien lapsen oikeuksia koskevan yleissopimuksen 3 artiklaan, jonka mukaan kaikissa julkisen tai yksityisen sosiaalihuollon, tuomioistuinten, hallintoviranomaisten tai lainsäädäntöelimien toimissa, jotka koskevat lapsia, on ensisijaisesti huomioitava lapsen etu. Lapsen etua on harkittava sekä yksittäisen lapsen, lapsiryhmän ja yleensä lasten kannalta tapaus- ja tilannekohtaisesti. Harkinnassa tulee ottaa huomioon YK:n lapsen oikeuksien komitean lapsen oikeuksia koskevat linjaukset, koskien muun muassa lapsen edun ensisijaisuutta, lapsen oikeutta leikkiin, lepoon ja vapaa-aikaan sekä lapsen oikeutta tulla kuulluksi.

5 §. *Kunnan velvollisuus järjestää varhaiskasvatusta.* Pykälään on koottu kunnan varhaiskasvatuksen järjestämis- ja tuottamistavat sekä järjestämisvelvollisuutta koskevat yleiset periaatteet.

Ensimmäiseen momenttiin sisältyisi voimassa olevan varhaiskasvatuslain 11 §:n perussäännös kunnan järjestämisvelvollisuudesta. Kunnan olisi järjestettävä lain tarkoittamaa varhaiskasvatusta siinä laajuudessa ja sellaisin toimintamuodoin kuin kunnassa esiintyvä tarve edellyttää. Säännös edellyttäisi kunnalta varhaiskasvatuspalvelujen ja eri toimintamuotojen tarpeen arvioimista alueellaan ja palvelujen tarpeesta tapahtuvien muutosten ennakoimista esimerkiksi kunnassa asuvien lasten määrää seuraamalla. Palvelujen tarve ohjaisi kunnan ratkaisuja niiden järjestämisessä eri toimintamuotoineen.

Toisessa momentissa säädettäisiin palvelujen tuottamisesta ja palvelujen hankkimisesta. Toisin kuin voimassa olevan varhaiskasvatuslain 10 §:ssä, laissa ei lueteltaisi eri vaihtoehtoja palvelujen tuottamisessa, vaan tältä osin viitattaisiin kuntalakiin. Kuntalain 8 §:n mukaan kun-

ta voi järjestää sille laissa säädetyt tehtävät itse tai sopia järjestämisvastuun siirtämisestä toiselle kunnalle tai kuntayhtymälle. Kuntalain 9 §:ssä säädetään palvelujen tuottamisesta. Kunta tai kuntayhtymä voisi tuottaa varhaiskasvatusta itse tai hankkia sitä sopimukseen perustuen muulta palvelujen tuottajalta. Kunnan vaihtoehtoina olisi siten tuottaa palvelu itse, perustaa kuntayhtymä, hankkia palvelu toiselta kunnalta tai kuntayhtymältä, perustaa tai olla osakkaana osakeyhtiössä tai muussa yksityisoikeudellisessa yhteisössä tai hankkia palvelu yksityiseltä varhaiskasvatuspalvelujen tuottajalta. Yksityisistä palvelun tuottajista säädetään lain 9 luvussa. Kunnan tai kuntayhtymän hankkiessa laissa säädettyjä palveluja muulta palvelujen tuottajalta sillä säilyy laissa tarkoitettu järjestämisvastuu. Säännös mahdollistaa muun muassa yhteistyön järjestämisen korkeakoulujen kanssa siten, että kunta on varhaiskasvatuksen järjestäjä ja vastaa toiminnasta, mutta korkeakoulut voivat järjestää opettajankoulutukseen kuuluvaa harjoittelutoimintaa ja kehittämistoimintaa kunnan varhaiskasvatuksen yhteydessä.

Pykälän kolmannessa momentissa olisi voimassa olevaa 10 §:ää vastaavasti säännös siitä, että varhaiskasvatuksessa voidaan antaa palvelunkäyttäjälle sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain mukainen palveluseteli. Kunta voi pyrkiä huolehtimaan järjestämisvelvollisuudestaan palvelusetelin myöntämällä, mutta mainitun lain 6 §:n mukaan asiakkaalla on oikeus kieltäytyä hänelle tarjotusta palvelusetelistä, jolloin kunnan tulee ohjata hänet kunnan muilla tavoin järjestämien palvelujen piiriin. Momentissa olisi myös voimassa olevan lain 10 §:n 4 momenttia vastaava säännös siitä, että kunta tai kuntayhtymä on velvollinen suorittamaan yksityiselle palvelujen tuottajalle korvausta vain osoittamiensa henkilöiden käyttämistä lasten varhaiskasvatuspalveluista ja palveluseteliä käytettäessä hyväksymälleen yksityiselle palvelujen tuottajalle enintään palvelusetelin arvoon saakka. Sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annettu laki on ainoa voimassaoleva palveluseteleitä koskeva erityislaki. Sitä sovellettaisiin varhaiskasvatuksessa käytettäviin palveluseteliin edelleen, vaikka varhaiskasvatus ei enää ole sosiaalipalvelu. Myöhemmin on tarkoitus valmistella varhaiskasvatuksen erillinen laki palveluseteleistä, koska sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annettu laki on tarkoitus kumota sosiaali- ja terveydenhuollon asiakkaan valinnanvapautta koskevan lain-säädännön säätämisen yhteydessä. Mainittu lainsäädäntö on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2020.

Neljänteen momenttiin lisättäisiin säännös niin kutsutusta lähipalveluperiaatteesta. Varhaiskasvatus on palvelu, jota tulee pyrkiä tarjoamaan lähellä asukkaita huomioiden asutuksen sijainti sekä liikenneyhteydet. Säännös asettaisi ennen kaikkea kunnalle velvoitteen pyrkiä suunnittelemaan ja järjestämään palveluja ja palveluverkoston asutus ja liikenneyhteydet huomioiden. Kyseessä on yleinen kunnan toimintaa ohjaava säännös, jolla ei luotaisi oikeuksia varhaiskasvatuksen asiakkaille. Säännös ei esimerkiksi oikeuttaisi saamaan palvelua aina lähimmästä toimintayksiköstä. Yleisenä säännöksenä sovellettavan kuntalain 1 §:n 2 momentin mukaan kunta edistää asukkaidensa hyvinvointia ja alueensa elinvoimaa sekä järjestää asukkailleen palvelut taloudellisesti, sosiaalisesti ja ympäristöllisesti kestäväällä tavalla. Momentissa säädettäisiin voimassa olevaa päivähoitoasetusta vastaavasti velvollisuus järjestää päiväkodin toiminta ja aukioloajat paikallisen tarpeen mukaan.

6 §. *Kunnan velvollisuus järjestää varhaiskasvatusta asumisen ja oleskelun perusteella.* Pykälässä säädettäisiin, minkä kunnan vastuulla varhaiskasvatuksen järjestäminen on ja kenelle varhaiskasvatusta on järjestettävä. Voimassa olevassa varhaiskasvatuslaissa asiasta säädetään 4 ja 11 c §:ssä. Sääntelyä yksinkertaistettaisiin ja täsmennettäisiin uudessa laissa mutta ei säädettäisi uusia oikeuksia tai velvollisuuksia suhteessa nykyiseen sääntelyyn. Kunta olisi pykälän 1 momentin pääsäännön mukaan velvollinen järjestämään varhaiskasvatusta lapselle, jonka kotikuntalaisa (201/1994) tarkoitettu kotikunta kyseinen kunta on. Pääsääntö kotikunnan

määräytymisestä on kotikuntalain 2 §:ssä. Henkilön kotikunta on pääsääntöisesti se kunta, jossa hän asuu.

Pykälän 2 momentin mukaan kunnan olisi järjestettävä varhaiskasvatusta lapselle, joka asuu vanhempiensa tai muiden huoltajiensa työn, opiskelun tai vastaavien syiden vuoksi kotikuntansa ulkopuolella, eikä hänen kotikuntansa kotikuntalain 3 §:n perusteella muutu tai hänellä ei ole kotikuntaa Suomessa. Lapsen huoltajalla tarkoitetaan lapsen huollosta ja tapaamisoi-keudesta annetun lain (361/1983) mukaan lapsen vanhempia tai henkilöitä, joille lapsen huolto on uskottu. Henkilön kotikunta ei kotikuntalain 3 §:n mukaan muutu, jos hänen asumisensa toisessa kunnassa johtuu muun muassa enintään yhden vuoden kestävästä työtehtävästä, opiskelusta, sairaudesta tai muusta näihin rinnastettavasta syystä. Säännöksessä tarkoitetuissa tilanteissa voi olla kyse esimerkiksi kausiluontoisesta työskentelystä, alle yhden vuoden pituisesta työkomennuksesta tai muista vastaavankaltaisista tilanteista, taikka tilanteessa, jossa lapsi huoltajansa kanssa asuu arkipäivisin huoltajansa työssäkäynnin vuoksi toisella paikkakunnalla, jossa perheen koti sijaitsee. Kuten nykyisinkin, varhaiskasvatus olisi järjestettävä myös lapsen vanhempien tai muiden huoltajien asuessa eri paikkakunnilla, jolloin lapsen kotikunta on sama kuin toisen huoltajan, mutta jaetun asumisen takia hän asuu ja hänellä on varhaiskasvatuksen tarve molemmilla paikkakunnilla. Velvollisuutta varhaiskasvatukseen järjestämiseen ei sen sijaan olisi esimerkiksi perheen lomaillessa muussa kunnassa kuin lapsen kotikunnassa tai milloin lapsi tilapäisesti oleskelee muiden kuin huoltajiensa luona.

Pykälän 3 momentin mukaan kiireellisissä tapauksissa tai olosuhteiden muutoin niin vaatiessa kunnan olisi järjestettävä varhaiskasvatusta muullekin kunnassa oleskelevalle lapselle kuin kunnan asukkaalle. Säännös vastaa voimassa olevan varhaiskasvatuslain 4 §:n 3 momenttia ja sen tulkinnan voidaan katsoa olevan vakiintunut. Kotikuntalain 4 §:ssä säädetään siitä, milloin Suomeen ulkomailta tulleen ja täällä asuvan henkilön kotikunta ja siellä oleva asuinpaikka määräytyy kotikuntalain säännösten mukaisesti.

Voimassa olevan varhaiskasvatuslain 11 c §:n mukaan kunta voi järjestää lasten päivähoitoa myös toisessa kunnassa asuvalle lapselle. Kyse on tällöin tilanteesta, jossa kyseisessä kunnassa sijaitseva palvelu vastaa paremmin lapsen tai perheen tarpeita. Tarve hakeutua toisen kunnan varhaiskasvatuspalveluiden piiriin voi johtua esimerkiksi siitä, että naapurikunnan varhaiskasvatusta järjestävä yksikkö sijaitsee lähempänä perheen omaa kotia kuin oman kunnan tarjoama paikka, varhaiskasvatusta tarjoava yksikkö sijaitsee lapsen vanhemman tai muun huoltajan työ- tai opiskelumatkan varrella tai toisessa kunnassa sijaitseva varhaiskasvatuspaikka on lapsen tarpeiden kannalta sopivampi. Lapsen asuinkunta ja toinen kunta voivat ilman mainittua säännöstäkin keskenään sopia lapsen varhaiskasvatukseen järjestämisestä ja aiheutuvien kustannusten korvaamisesta. Kunnan oikeudesta järjestää varhaiskasvatusta myös muulle, kuin 1—3 momentissa tarkoitettulle lapselle säädettäisiin selkeyden vuoksi edelleen, vaikka sen voidaan tulkita olevan mahdollista myös ilman erityistä säännöstä.

7 §. Monialainen yhteistyö. Pykälän 1 momentti vastaisi voimassa olevan varhaiskasvatuslain 11 e §:ää ja siinä säädettäisiin kunnan yleisestä varhaiskasvatukseen järjestämisestä koskevasta yhteistyövelvoitteesta. Hallituksen esitys eduskunnalle maakuntien perustamista ja sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisen uudistusta koskevaksi lainsäädännöksi on eduskunnan käsiteltävänä. Sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisestä annettavalla lailla siirrettäisiin kunnallisen sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisvastuu perustettaville maakunnille. Lainmuutoksen toteutuessa maakunnat olisivat näin ollen jatkossa keskeinen pykälässä tarkoitettu kunnan yhteistyötaho, mikä edellyttäisi uusia yhteistyörakenteita. Säännöksellä on tarkoitus turvata monialainen yhteistyö myös sosiaali- ja terveydenhuollon uudistusten aikana.

Pykälän 2 momentti sisältäisi yhteistyösäännöksen, joka koskisi yhteistyön toteuttamista liittyen yksittäisen lapsen kehityksen, oppimisen ja hyvinvoinnin tukeen. Varhaiskasvatuksen järjestäjän olisi tarpeen mukaan toimittava yhteistyössä sosiaali- ja terveydenhuollosta vastaavien tahojen kanssa lapsen tarvitseman tuen ja palvelujen kokonaisuuden arvioimiseksi, suunnittelemiseksi ja toteuttamiseksi. Yhteistyössä tulisi huolehtia siitä, että varhaiskasvatuksen osana järjestettävät tukitoimet ja sosiaali- ja terveydenhuollon palvelut muodostaisivat lapsen tarpeet huomioon ottavan eheän kokonaisuuden. Yhteistyö liittyy esimerkiksi varhaiskasvatussuunnitelman laatimiseen. Lapsen varhaiskasvatussuunnitelmaan kirjataan, miten lapsen mahdollisesti tarvitsemat eri viranomaistahojen antamat tukitoimet toteutetaan. Kunnat myös tekevät varhaiskasvatuksen järjestämiseksi tarpeellisia toimenpiteitä ja päätöksiä esimerkiksi lasten tukeen liittyviä resurssipäätöksiä, joiden arviointi ja suunnittelu edellyttävät yhteistyötä. Momentti myös edellyttää varhaiskasvatuksen järjestäjän osallistumista muiden toimijoiden järjestämisvastuulla olevien palveluiden suunnittelemiseen ja toteuttamiseen, mikäli niillä on yhteys varhaiskasvatuksen järjestämiseen tai järjestetyllä varhaiskasvatuksella on vaikutusta muiden palveluiden tavoitteiden toteutumiseen. Vastavia yhteistyösäännöksiä, jotka edellyttävät yhteistyötä varhaiskasvatuksen kanssa, joko yksittäisten henkilöiden asioita käsiteltäessä, tai laajemmin palvelurakennetta suunniteltaessa, sisältyy muun muassa voimassa olevaan sosiaalihuoltolakiin, lastensuojelulakiin, päihdehuoltolakiin, lakiin vammaisuuden perusteella järjestettävistä palveluista ja tukitoimista, kansanterveyslakiin ja terveydenhuoltolakiin sekä niiden nojalla annettuihin säädöksiin, kuten esimerkiksi valtioneuvoston asetukseen neuvolatoiminnasta, koulu- ja opiskeluterveydenhuollosta sekä lasten ja nuorten ehkäisevästä suun terveydenhuollosta.

Pykälän toinen momentti selkeyttää sektorit ylittävän yhteistyön velvoittavuuden jatkumista lapsen palveluiden osalta myös tilanteessa, jossa varhaiskasvatus ei enää oikeudellisesti ole sosiaalipalvelua eikä sosiaali- ja terveydenhuollon uudistusten jälkeen kaikilla lapsen palveluilla enää välttämättä ole samaa järjestäjää.

Säännöksessä tarkoitettuna yhteistyön tulisi tapahtua yhteisymmärryksessä lapsen vanhempien tai muiden huoltajien kanssa siltä osin, kuin muualla laissa ei toisin säädetä. Säännöksellä ei luotaisi varhaiskasvatuksen järjestäjälle uusia velvoitteita ohjata asiakkaita sosiaali- ja terveydenhuollon palvelujen piiriin. Yhteistyön toteuttamiseksi tarvittavasta tietojen vaihdosta viranomaisten välillä säädetään lain 8 luvussa.

Pykälässä säädettäisiin selkeyden vuoksi mahdollisuudesta kehittää toimintaa yhteistyössä muiden varhaiskasvatuksen järjestäjien lisäksi myös korkeakoulujen, oppilaitosten, tutkimuslaitosten sekä järjestöjen kanssa, jotka eivät toimi laissa tarkoitettuina varhaiskasvatuksen järjestäjinä tai varhaiskasvatuspalvelun tuottajina, mutta joiden kanssa voi olla tarpeen tehdä yksittäisiä hankkeita laajempaa varhaiskasvatustoiminnan tai henkilöstön kehittämiseen, tutkimukseen ja koulutukseen liittyvää yhteistyötä. Korkeakoulujen kanssa tehtävänä yhteistyönä järjestettäisiin muun muassa opettajan koulutuksen kannalta tarpeellinen harjoittelupäiväkotitoiminta.

8 §. Varhaiskasvatuksen kieli. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että kunnan on huolehdittava, että lapsi voi saada huoltajien niin halutessa kunnan 5 §:ssä tarkoitettulla tavalla järjestää varhaiskasvatusta lapsen äidinkielenä olevalla suomen tai ruotsin kielellä tai saamen kielilain (1086/2003) 3 §:n 1 kohdassa tarkoitettulla saamen kielellä. Säännös vastaisi voimassa olevan lain 11 §:n 2 momenttia. Nykytilan selkeyttämiseksi momentissa viitattaisiin saamen kielilakiin, koska saamen kieliä on useita. Tarkoituksena on, että oikeus saada varhaiskasvatusta saameksi koskisi saamen kielilain mainitussa kohdassa tarkoitettuja inarinsaamen, koltansaamen ja pohjoissaamen kieliä. Oikeus saada varhaiskasvatusta suomeksi, ruotsiksi ja

saameksi olisi laaja. Varhaiskasvatusta olisi nykyistä vastaavasti järjestettävä näillä kielillä riippumatta siitä, onko kunta yksikielinen, kaksikielinen tai sijaitseeko se saamelaisten kotiseutualueella, jos kunnassa on näitä kieliä äidinkielenään puhuvia lapsia varhaiskasvatuksessa. Kaksikielisten kuntien velvollisuudesta järjestää varhaiskasvatusta sekä suomeksi että ruotsiksi säädetään tarkemmin 2 momentissa.

Käytännössä lapsen oikeudesta saada varhaiskasvatusta äidinkielellään päättävät lapsen vanhemmat tai muut huoltajat. Henkilön ilmoittaman äidinkielen kirjaamisesta väestötietojärjestelmään säädetään väestötietojärjestelmästä ja Väestörekisterikeskuksen varmennepalveluista annetussa laissa (661/2009) ja sen nojalla annetuissa tarkemmissa säädöksissä. Apulaisoikeusasiamies on todennut, että vaikka väestötietojärjestelmään äidinkieleksi merkitty tieto antaa vahvan viitteen henkilön äidinkielestä, ei tietoa voida yksinään pitää ratkaisevana harkittaessa oikeutta varhaiskasvatukseen ja sen järjestämistapaan (18.12.2013, dnro 410/4/12). Olennaista olisi, että lapsen kielellisistä ja kulttuurillisista oikeuksista ja lapsen huoltajien toiveista keskusteltaisiin varhaiskasvatuspaikkaa haettaessa ja lapselle pyrittäisiin löytämään lapsen edun mukainen ja lapsen kielellisiä tarpeita vastaava palvelu yhteisymmärryksessä huoltajien kanssa. Mikään ei estäisi kuntaa tarjoamasta varhaiskasvatusta lapselle myös muulla kuin lapsen äidinkielellä, jos tämä olisi lapsen edun mukaista, lapsen huoltajat näin toivoisivat ja kunnassa palveluja kyseisellä kielellä tarjottaisiin. Tällä hetkellä sekä kunnat että yksityiset palvelujen tuottajat järjestävät varhaiskasvatusta myös muilla kielillä kuin suomeksi, ruotsiksi tai saameksi. Vieraskielinen varhaiskasvatus olisi edelleen mahdollista, mutta käytettävästä kielestä riippumatta olisi noudatettava lain säännöksiä esimerkiksi varhaiskasvatuksen tavoitteisiin sekä henkilöstön mitoittamiseen ja kelpoisuuksiin liittyen. Lisäksi olisi kiinnitettävä huomiota esimerkiksi siihen, miten turvataan kielelliset jatkumot varhaiskasvatuksesta esi- ja perusopetukseen. Varhaiskasvatusta voidaan järjestää myös viittoma- tai romanikielellä.

Pykälän 2 momentti vastaisi voimassa olevan lain 14 a §:n 2 momenttia. Kaksikielisessä kunnassa ja kaksikielisiä tai sekä suomen- ja ruotsinkielisiä kuntia käsittävässä kuntayhtymässä varhaiskasvatus tulisi edelleen järjestää kunnan tai kuntayhtymän molemmilla kielillä siten, että lapselle järjestetään varhaiskasvatusta vanhempien valitsemalla kielellä, joko suomeksi tai ruotsiksi. Yksikielisellä päiväkodilla olisi vakiintuneen tulkinnan mukaan edelleen velvollisuus antaa palvelua ainoastaan päiväkodin kielellä.

Voimassa olevan lain 14 a §:n 3 momentin mukaan kunnan tai kuntayhtymän on lisäksi huolehdittava siitä, että Pohjoismaiden kansalaiset voivat lasten päivähoitoon liittyvässä asiointissaan tarvittaessa käyttää omaa kieltään, joko suomea, islantia, norjaa, ruotsia tai tanskaa. Kunnan tai kuntayhtymän on tällöin mahdollisuuksien mukaan huolehdittava siitä, että Pohjoismaiden kansalaiset saavat tarvittavan tulkkaus- ja käännösavun. Kyseinen säännös on perustunut Suomen, Islannin, Norjan, Ruotsin ja Tanskan välillä solmittuun sopimukseen Pohjoismaiden kansalaisten oikeudesta käyttää omaa kieltään muussa Pohjoismaassa (SopS 11/1987). Sopimus on suositusluontoinen niiltä osin, kuin kyse ei ole rikosasiassa vastaajan asemassa olevasta henkilöstä (HE 92/2002 vp). Viranomaisen on jo hallintolain (434/2003) 26 §:n 4 momentin nojalla huolehdittava siitä, että muiden Pohjoismaiden kansalaiset saavat sen käsiteltävissä asioissa tarvittavan tulkittamis- ja käännösavun. Säännös jäisi näin ollen tarpeettomana pois uudesta varhaiskasvatuslaista.

Samoin voimassa olevan lain 14 a §:n 1 momentin viittaus eräisiin kielilain säännöksiin jäisi tarpeettomana pois uudesta laista.

9 §. Päivittäinen kesto. Päivittäinen varhaiskasvatusaika olisi kuten nykyisinkin pääsääntöisesti enintään 10 kymmenen tuntia yhtäjaksoisesti. Lapsen etu ei ole viettää toimintayksikössä

liian pitkiä aikoja ja yleisimmin lapsen vanhempien tai muiden huoltajien työ- tai opiskelupäivät matkoineen eivät edellytä kymmentä tuntia pitempään varhaiskasvatukseen osallistumista. Toisaalta esimerkiksi vuorotyön työajat taikka yksinhuoltajuus voivat johtaa tilanteisiin, että kymmenen tunnin varhaiskasvatusaika joudutaan ylittämään. Tämän vuoksi säännöstä ei edelleenkaan kirjoitettaisi ehdottomana.

10 §. Varhaiskasvatusympäristö. Pykälä vastaisi pääosin voimassa olevan varhaiskasvatuslain 6 §:ää, jossa säädetään varhaiskasvatusympäristöstä. Hallituksen esityksen 341/2014 vp:n mukaan varhaiskasvatusympäristö kattaa toimintayksikön rakennetut tilat ja muun lähiympäristön, kuten piha-alueet. Se kattaa fyysisen toimintaympäristön lisäksi myös esimerkiksi psyykkisen ja sosiaalisen sekä digitaalisen ympäristön. Laissa säädetään edelleen saavutettavuudesta, jonka tulkinnassa on erityisesti otettava huomioon yhdenvertaisuuslain (1325/2014) mukainen yhdenvertaisuuden edistämismääräys, syrjinnän kieltä ja säännös kohtuullisista mukautuksista. Toimintavälineet kattavat esimerkiksi erilaiset varhaiskasvatuksessa käytössä olevat leikki- tai liikuntavälineet. Ehdotetussa pykälässä nimenomaisesti säädettäisiin, että lasta tulee varhaiskasvatuksessa suojata väkivallalta, kiusaamiselta ja muulta häirinnältä. Kiusaamisen tunnistamisen, ehkäisyn ja siihen puuttumisen on aiemminkin katsottu sisältyvän turvalliseen varhaiskasvatusympäristöön. Ehdotetulla kirjauksella on tarkoitus korostaa sitä, että kiusaamista ei varhaiskasvatuksessa hyväksytä missään muodossa, vaan kiusaaminen tunnistetaan, siihen puututaan ja sitä ehkäistään tietoisesti ja suunnitelmallisesti. Turvallisen ja tarkoituksenmukaisen ympäristön tulee olla lapsen sosio-emotionaalista kasvua tukeva.

11 §. Ravinto ja ruokailu. Pykälä vastaisi pääosin voimassa olevaa varhaiskasvatuslain 2 b §:ää. Lapselle olisi järjestettävä lapsen ravitsemustarpeet täyttävä terveellinen ja tarpeellinen ravinto, jollei muun kuin päiväkodissa tai perhepäivähoidossa annetun varhaiskasvatuksen luonteesta muuta johdu. Ruokailun olisi oltava tarkoituksenmukaisesti järjestetty ja ohjattu. Ruokailu on osa lapsen varhaiskasvatusta, ja lapsena opituilla ruokailutottumuksilla ja -tavoilla on kauaskantoisia vaikutuksia.

Säännös jättää kunnille ja yksityisille palveluntuottajille harkintavaltaa tarjottavien aterioiden määrän ja ajankohtien suhteen. Ravinnon on kuitenkin oltava laadukasta ja riittävää, ja sitä on tarjottava riittävän usein varhaiskasvatuspäivän aikana. Mahdollisuutta osallistua ruokailuun tarjotaan kaikille läsnä oleville lapsille yhtäläisesti. Esimerkiksi neljä tuntia päivässä varhaiskasvatuksessa olevalla lapsella on oikeus vastaaviin aterioihin ja välipaloihin kuin muilla samaan aikaan läsnä olevilla kokopäiväisessä varhaiskasvatuksessa olevilla lapsilla. Lapsen tarvitsemaan ravintoon vaikuttavat sekä lapsen yksilölliset tarpeet että varhaiskasvatuspäivän pituus. Lapsilla lähes kaikkien ravintoaineiden tarve painoon suhteutettuna on suurempi kuin aikuisilla. Ruokailu on myös lapsiryhmän yhteisöllinen ja pedagoginen tilanne. Varhaiskasvatuksessa lapsen ravitsemukseen liittyviä ratkaisuja on tehtävä ensisijaisesti lapsen edun ja hyvinvoinnin edistämisen ja turvaamisen näkökulmasta.

Pykälä sisältäisi nykyistä vastaavasti sen, ettei ravinnon järjestämismääräyksen koskisi kliinisiä ravintovalmisteita tai niihin verrattavia tuotteita, jotka korvataan sairausvakuutuslain nojalla, eikä myöskään ravintoaineiden kustantamista järjestettäessä varhaiskasvatusta lapsille heidän omassa kodissaan.

Lakiin ei ehdotuksen mukaan enää sisältyisi säännöstä, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ravinnon terveellisyydestä ja tarpeellisuudesta, ja ruokailun toteuttamisesta varhaiskasvatuksessa. Tällaisia säännöksiä ei nykyisin ole annettu, eikä valtuutta säätää asetuksella yksityiskohtaisesti ruokailun toteuttamisesta varhaiskasvatuk-

nessä voida muutoinkaan pitää tarkoituksenmukaisena. Ravinnon laatu ja saatavuus määritellään aina lapsen terveydellisistä ja ravitsemuksellisista lähtökohdista.

3 luku. Oikeus varhaiskasvatukseen

12 §. *Oikeus varhaiskasvatukseen.* Pykälässä säädettäisiin lapsen subjektiivisesta oikeudesta varhaiskasvatukseen. Voimassa olevassa varhaiskasvatuslaissa oikeudesta varhaiskasvatukseen säädetään lain 11 a §:ssä sekä esiopetukseen tai perusopetukseen osallistuvan lapsen osalta lisäksi 11 b §:n 2 momentissa. Oikeus varhaiskasvatukseen vastaisi laajuudeltaan voimassa olevan lain säännöksiä, voimassa olevaa lakia vastaavin perustein.

Varhaiskasvatusta olisi 1 momentin pääsäännön mukaan järjestettävä, kuten voimassa olevassa laissa, 20 tuntia viikossa. Oikeus 20 tunnin laajuiseen varhaiskasvatukseen ei velvoittaisi lasta osallistumaan varhaiskasvatukseen, vaan lapsen osallistuminen perustuisi edelleen vanhempien tai lapsen muiden huoltajien valintaan. Kunnan olisi huolehdittava edelleen siitä, että ennen perusopetuslaissa (628/1998) tarkoitettua oppivelvollisuuden alkamista lapsi saa kunnan järjestämän paikan joko päiväkodissa tai perhepäivähoidossa sen ajan päätyttyä, jolta voidaan suorittaa sairausvakuutuslaissa (1224/2004) tarkoitettua äitiys- ja vanhempainrahaa tai osittaista vanhempainrahaa. Sairausvakuutuslain 9 luvun 3 §:n mukaan äitiysrahaa maksetaan 105 arkipäivältä, ja oikeus äitiysrahaan alkaa aikaisintaan 50 arkipäivää ja viimeistään 30 arkipäivää ennen laskettua synnytysaikaa. Sairausvakuutuslain 9 luvun 10 §:n mukaan vanhempainrahaa maksetaan pääsääntöisesti enintään 158 arkipäivältä välittömästi äitiysrahakauden päättymisestä lukien. Näin ollen varhaiskasvatuspaikka on järjestettävä, kun lapsi on noin 9 kuukauden ikäinen. Perusopetuslain 25 §:n mukaan oppivelvollisuus alkaa sinä vuonna, jona lapsi täyttää seitsemän vuotta. Lisäksi säädettäisiin edelleen, että varhaiskasvatusta ei olisi järjestettävä sinä aikana, jolta voidaan suorittaa sairausvakuutuslain 9 luvun 7 §:n 1 momentissa tarkoitettua äitiys- ja vanhempainrahakauden ulkopuolella maksettavaa isyysrahaa. Isyysrahaa maksetaan sairausvakuutuslain 9 luvun 7 §:n 1 momentin mukaan yhteensä enintään 54 arkipäivältä, kuitenkin siten, että äitiys- ja vanhempainrahakaudella isyysrahaa maksetaan yhteensä enintään 18 arkipäivältä.

Huolimatta siitä, että pääsääntöinen subjektiivisen varhaiskasvatusoikeuden laajuus olisi 20 tuntia viikossa, oikeuden laajuuden tulisi, kuten voimassa olevassa laissa, mukautua lapsen ja perheen tosiasiallisten tarpeiden mukaisesti. Pykälän 1 momentissa säädettyä laajemman varhaiskasvatuksen tarve arvioitaisiin aina tapauskohtaisesti perheen olosuhteiden perusteella. Vanhempien elämäntilanteet ovat moninaisia ja esimerkiksi työssäolo ja työttömyysjaksot saattavat vaihdella lyhyelläkin aikavälillä. Lapsen turvallisen ja laadukkaan varhaiskasvatuksen näkökulmasta jatkuvat pysyvät ihmissuhteet ovat erittäin tärkeitä. Tämän vuoksi varhaiskasvatuksen järjestämisen tulisi olla joustavaa ja hoitoaikojen muutoksissa tulisi aina käyttää perhekohtaista harkintaa. Pykälän 2—4 momentissa säädettäisiin tilanteista, joissa lapsella olisi oikeus 1 momentin mukaista 20 viikkotuntia laajempaan varhaiskasvatukseen. Lapsen varhaiskasvatusoikeuden laajuus vahvistettaisiin kunnan kirjallisella muutoksenhakukelpoisella päätöksellä perheen pääasiallisen elämäntilanteen perusteella. Tilapäisissä ja yllättävissä tilanteissa lapselle tarjottaisiin ilman kirjallista päätöstä varhaiskasvatusta tarpeen mukaan joustavasti yli mainitun päätöksen mukaisen tuntimäärän. Varhaiskasvatusoikeuden laajuutta koskeva päätös päivitetäisiin tarvittaessa perheen elämäntilanteen muuttuessa. Riippumatta mitä tässä pykälässä säädetään, kunta voi järjestää varhaiskasvatusta laajempaan kuin mihin laki velvoittaa.

Ehdotetussa 2 momentissa säädettäisiin tilanteista, joissa lapsella olisi vanhempiensa tai muiden huoltajiensa työstä tai opiskelusta johtuvan tosiasiallisen tarpeen vuoksi oikeus kokopäi-

väiseen varhaiskasvatukseen. Säännöksessä käytettäisiin edelleen voimassa olevan lain mukaisesti käsitettä kokopäiväinen tarkoittamaan oikeutta päivittäiseen varhaiskasvatukseen, jonka päivittäistä tuntimäärää laissa rajoittaa, kuten nykyisinkin, ainoastaan säädös päivän kymmenen tunnin enimmäispituudesta. Käsitettä ei muutettaisi sanamuodollisesti vastaamaan varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain (1503/2016) mukaista termiä kokoaikainen varhaiskasvatus, jolla mainitussa laissa tarkoitetaan vähintään 35 tuntia viikossa annettavaa varhaiskasvatusta. Mainittu maksulaki ei määritä oikeuden laajuutta eikä lain tarkastelunäkökulma ole varhaiskasvatuksen päivittäisessä käytössä.

Varhaiskasvatusta olisi järjestettävä kokoaikaisesti, jos kaikki lapsen vanhemmat tai muut huoltajat työskentelevät kokoaikaisesti taikka päätoimisesti opiskelevat, toimivat yrittäjänä tai ovat omassa työssä. Varhaiskasvatusta olisi edelleen järjestettävä kokopäiväisesti kahden kuukauden ajan momentissa mainitun tilanteen päätyttyä, esimerkiksi työsuhteen päättyessä. Näin ollen esimerkiksi lyhytkestoinen työttömyys ei aiheuttaisi kokopäiväisen varhaiskasvatuspaikan menettämistä, mikä osaltaan kannustaa aktiiviseen uuteen työhön hakeutumiseen mainitun kahden kuukauden aikana. Varhaiskasvatusoikeus kuitenkin muuttuisi 1 momentin mukaiseksi välittömästi, milloin lapsen vanhempi tai muu huoltaja jää kotiin hoitamaan perheessä asuvaa muuta lasta ja hänelle voidaan suorittaa sairausvakuutuslaissa tarkoitettua äitiys-, isyys- tai vanhempainrahaa tai osittaista vanhempainrahaa, hän saa lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetussa laissa (1128/1996) tarkoitettua kotihoidon tukea taikka hän on työsopimuslaissa (55/2001) tarkoitettulla hoitovapaalla tai kunnallisesta viranhaltijasta annetun lain (304/2003), valtion virkamieslain (750/1994) tai kirkkolain (1054/1993) tarkoittamalla virkavapaalla lapsen hoitamiseksi. Varhaiskasvatusoikeuden laajuudesta tulisi näissäkin tapauksissa tehdä muutoksenhakukelpoinen päätös, joka olisi toimeenpantavissa päätöksen tullessa lainvoimaiseksi. Varhaiskasvatusoikeus muuttuisi 1 momentin mukaiseksi ilman kahden kuukauden aikaa myös vanhemman tai muun huoltajan jäädessä eläkkeelle, riippumatta siitä minkä lain mukaisesta eläkkeestä on kyse ja onko kyse kansaneläkkeestä vai työeläkkeestä. Näihin tapauksiin ei liity vastaavaa ennakoimattomuutta ja sopeutumisjakson tarvetta kuin työttömäksi jäämiseen useasti liittyy.

Säännöksessä kokopäiväiselle varhaiskasvatukselle asetettujen edellytysten määrittelyssä käytettäisiin, kuten nykyisinkin, työttömyysturvalakiin (1290/2002) sisältyviä määritelmiä. Työsuhteen tulisi olla kokoaikainen ja työskentelyn myös tosiasiaissa kokoaikaisena, jotta varhaiskasvatusoikeus olisi kokopäiväinen. Virkasuhteessa tehtävä työ rinnastetaan työsuhteessa tehtävään työhön. Kokoaikatyöllä tarkoitetaan työttömyysturvalain 1 luvun 5 §:n 4 kohdan mukaan työtä, jossa työaika on enemmän kuin 80 prosenttia alalla sovellettavasta kokoaikaisen työntekijän enimmäistyöajasta. Mikäli työaika on tätä lyhyempi, on kyse osa-aikatyöstä, jolloin varhaiskasvatusoikeuden laajuus lähtökohtaisesti olisi 1 momentin mukainen. Työsuhteelta voitaisiin edellyttää myös jatkuvuutta, eli työsuhteen tulisi olla toistaiseksi voimassa oleva tai määräaikaisen työsuhteen luonteeltaan selvästi muu kuin tilapäinen. Ei ole perusteltua, että tilapäiseksi luonnehdittavan työssäolojakson myötä ehdotettu kahden kuukauden aikaraja alkaisi alusta. Vanhemman tai muun huoltajan tilapäisten työssäolojaksojen aikana lapsi saisi joustavasti varhaiskasvatusta tarvitsemassaan laajuudessa 3 momenttiin sisältyvän tätä koskevan säännöksen turvin.

Vaikka työntekijä on säännöllisesti kokoaikaisessa työsuhteessa, voi työsuhteen keston aikana olla jaksoja, jolloin työaika on katsottava osa-aikaiseksi tai työntekovelvoitetta ei ole lainkaan. Varhaiskasvatusoikeuden laajuus olisi näissä tilanteissa 1 momentin mukainen. Tällaisia tilanteita ovat edellä mainittujen perhevapaiden lisäksi esimerkiksi vuorottelu- ja virkavapaa, viirantoinimuksesta pidättäminen ja lomautus, joka voidaan toteuttaa myös työaikaa lyhentämällä. Työnantaja ja työntekijä voivat myös sopia, ettei työntekovelvoitetta ole irtisanomisajalla.

Henkilön katsotaan työttömyysturvalain 2 luvun 5 §:n 2 momentin mukaan työllistyvän yrittäjänä tai sitä vastaavalla tavalla omassa työssään päätoimisesti, jos toiminnan vaatima työ määrä on niin suuri, että se on esteenä kokoaikatyön vastaanottamiselle. Omassa työssä työllistyvät esimerkiksi omaishoitajat ja freelancer-toimittajat sekä -taiteilijat. Päätoiminen opiskelu puolestaan määritellään työttömyysturvalain 2 luvun 10 §:ssä ja se perustuu opinnoista riippuen opintojen tutkintotavoitteisuuteen tai laajuuteen. Kunnan varhaiskasvatushenkilöstöllä ei voida katsoa olevan edellytyksiä eikä resursseja arvioida opiskelun, yrittäjyyden tai oman työn pää- tai sivutoimisuutta, vaan tältä osin tulisi tarvittaessa tukeutua ulkopuoliseen arvioon, esimerkiksi työ- ja elinkeinoviranomaisen työttömyysturvalain mukaisesti antamaan työvoimapoliittiseen lausuntoon.

Työttömyysturvalain 2 luvun 4 §:ssä tarkoitetuissa tilanteissa, joissa henkilö osallistuu palkatta tavanomaiseen yleishyödylliseen vapaaehtoistyöhön tai tavanomaiseen talkootyöhön tai työskentelee palkatta yrityksessä tai sellaisissa tehtävissä, jotka yleisesti tehdään työsuhteessa tai yritystoimintana, oikeus varhaiskasvatukseen määräytyisi, kuten nykyisinkin, 1 momentin mukaisesti, sillä kyse ei ole työsuhteesta.

Esitetyn 3 momentin mukaan lapsella olisi, voimassa olevaa lakia vastaavasti, oikeus 1 momentissa säädettyä laajempaan varhaiskasvatukseen siinä laajuudessa kuin se on tarpeellista lapsen vanhemman tai muun huoltajan osa-aikaisen tai väliaikaisen työssäkäynnin, työllistymistä edistävään palveluun osallistumisen, kuntoutuksen tai muun vastaavan syyn vuoksi. Varhaiskasvatusoikeuden laajuus ei saa hankaloittaa työn vastaanottamista ja tekemistä eikä työllistymistä edistäviin palveluihin, kuntoutukseen tai muihin vastaaviin palveluihin osallistumista. Varhaiskasvatuksen tuntimääräinen laajuus arvioitaisiin tapauskohtaisesti. Arvioinnissa olisi huomioitava myös tarvittavat matka-ajat. Säännös vastaa kahtalaiseen tarpeeseen. Säännöksen mukainen tilanne voi olla perheen säännöllinen tai säännöllisen epäsäännöllinen elämäntilanne tai sitten voi olla kyse väliaikaisesta, usein myös yllättävästä tilanteesta. Vanhempi voi työskennellä säännöllisesti osa-aikaisessa työsuhteessa, vaikkapa kolmena päivänä viikossa kahdeksan tuntia päivässä tai päivittäin neljä tuntia päivässä. Vanhemman ollessa osa-aikaeläkkeellä esimerkiksi siten, että hän on vuoroviikoin kokoaikatyössä, tulisi varhaiskasvatusta myös järjestää työssäoloviikkoina kokopäiväisesti. Perheen elämäntilanne otettaisiin huomioon kunnan varhaiskasvatusoikeutta koskevassa kirjallisessa päätöksessä ja oikeuden säännöllinen laajuus määritettäisiin tämän mukaisesti. Vaikka lapsen vanhemman tai muun huoltajan työaika olisi vähemmän kuin 80 prosenttia alalla sovellettavasta kokoaikaisen työntekijän enimmäistyöajasta ja työ siten määritelmällisesti osa-aikaista, tulee työnteon kuitenkin olla mahdollista ja varhaiskasvatusoikeuden laajuuden tulee mukautua perheen tapauskohtaisiin olosuhteisiin.

Varhaiskasvatusta olisi tarvittaessa järjestettävä tilapäisesti laajempaan kuin 1 momentissa säädetään ja yli sen tuntimäärän, joka lapsen varhaiskasvatusoikeutta koskevassa päätöksessä on varhaiskasvatuksen laajuudeksi määritetty. Tällainen tilanne voi olla esimerkiksi silloin, kun muutoin kotona oleva vanhempi työskentelee lyhyehkössä työsuhteessa, jonka vuoksi lapsella on laajemman varhaiskasvatuksen tarve. Tarve tilapäisesti laajempaan varhaiskasvatukseen syntyy kun huoltaja osallistuu työttömyysturvalain mukaisiin työllistymistä edistäviin palveluihin. Työttömyysturvalaissa tarkoitettun etuuden saajalla on velvollisuus tarvittaessa hakeutua ja osallistua näihin palveluihin. Työnhakijoille tarjottavat julkiset työvoimapalvelut ovat laajuudeltaan hyvin erilaisia ja niiden kesto vaihtelee muutamista tunneista useisiin viikkoihin. Muita työllistymistä edistäviä toimia ovat esimerkiksi julkisesta työvoima- ja yritys-palvelusta annetussa laissa tarkoitettujen erilaisten asiantuntija-arvioinnit sekä ammatinvalinta- ja uraohjaus. Kuntoutusta järjestetään useiden eri lakien perusteella, useiden tahojen toimesta ja lukuisissa eri muodoissa. Kuntoutus voi olla ammatillista, lääkinnällistä tai sosiaalista. Kun-

toutusta koskevia lakeja ovat erityisesti laki Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista, terveydenhuoltolaki (1326/2010), sosiaalihuoltolaki (1301/2014) sekä työeläkelait.

Pykälän neljännessä momentissa säädettäisiin voimassa olevaa lakia vastaavasti, että lapselle on kuitenkin aina järjestettävä kokopäiväistä varhaiskasvatusta, jos se on tarpeen lapsen kehityksen, tuen tarpeen tai perheen olosuhteiden takia taikka se on muutoin lapsen edun mukaista. Tarve kokopäiväiseen varhaiskasvatukseen olisi tarvittaessa arvioitava sekä varhaiskasvatusoikeuden alkaessa, että varhaiskasvatusoikeuden laajuuden muutostilanteissa. Kunnan olisi yhdessä perheen kanssa pohdittava kokopäiväisen varhaiskasvatuksen tarvetta ja syitä. Tapauskohteisesti olisi arvioitava, mitä selvitystä asian ratkaisemiseksi tarvitaan. Kun varhaiskasvatusta tarjotaan lapsen kehityksen, tuen tarpeen tai perheen olosuhteiden vuoksi, kynnys kokopäiväisen varhaiskasvatuksen järjestämiseen tulisi olla matala eikä sen edellytyksenä lähitökohtaisesti vaadittaisi asiantuntijalausuntoja tai muuta vastaavaa selvitystä. Jos kuitenkin lapsen huoltajien ja kunnan näkemykset kokopäiväisen varhaiskasvatuksen järjestämisen tarpeesta eroaisivat, voitaisiin joutua hankkimaan kokopäiväisen varhaiskasvatuksen tarpeesta esimerkiksi sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaisten ja asiantuntijoiden lausuntoja.

Momentissa ei lueteltaisi tyhjentävästi syitä, joiden vuoksi kokopäiväinen varhaiskasvatus olisi järjestettävä. Voimassa olevan lain tulkinnan mukaisesti lapsella voisi olla tuen tarvetta fyysisen, tiedollisen, taidollisen, tunne-elämän, sosiaalisen tai muun vastaavan kehityksen tai oppimisen osa-alueella, mitä voitaisiin tukea lapsen kannalta vaikuttavammin varhaiskasvatuksessa kuin kotona. Myös perheen olosuhteissa voisi olla seikkoja, joiden takia lapsen edun mukaista olisi osallistua kokopäiväiseen varhaiskasvatukseen. Tällaisia seikkoja voisivat olla esimerkiksi vanhempien fyysisen tai psyykkisen terveyden ongelmat tai päihteiden käyttö. Kokopäiväisen varhaiskasvatusoikeuden järjestämisen syynä voisi olla myös perheen ongelmien ennaltaehkäiseminen. Esimerkiksi jos perheeseen syntyy samalla kertaa useampia lapsia, voi vanhempien sisarusten varhaiskasvatus ennaltaehkäistä vanhempien uupumista. Vastavaanlainen tilanne voi syntyä, jos perheeseen syntyy keskonen, vammainen tai sairas lapsi tai perheen kotona oleva vanhempi tai perheen muu lapsi on pitkäaikaissairas tai vammainen. Laajemman varhaiskasvatusoikeuden tarve voisi syntyä myös esimerkiksi maahanmuuttajien kohdalla, koska laajempi oikeus voisi tukea lapsen kielellistä kehitystä, ystävyyssuhteiden kehitystä ja lapsen ja perheen kotoutumista. Laajemman oikeuden tarve voisi johtua myös esimerkiksi lapsen kouluvalmiuksien kehittymisen tai ryhmässä toimimisen taitojen harjaannuttamisen tarpeesta. Olennaista olisi, että varhaiskasvatusoikeuden laajempaa tarvetta harkittaisiin laajasti lapsen ja perheen kokonaistilanne huomioiden, leimaamatta ja syyllistämättä lasta ja perhettä sekä säilyttäen varhaiskasvatuspalvelujen aseman yhtenä keskeisenä ehkäisevän lastensuojelun muotona. Viime kädessä harkinnassa tulisi painottaa lapsen etua.

Pykälän 5 momentissa säädettäisiin, kuten voimassa olevassa laissa, että varhaiskasvatusta ei ole järjestettävä, kun lapsi osallistuu perusopetuslaissa tarkoitettuun esiopetukseen tai muuhun esiopetuksen tavoitteet saavuttavaan toimintaan taikka perusopetukseen. Edellä todettu koskisi vain 1 momentissa tarkoitettua varhaiskasvatusoikeuden piirissä olevia lapsia. Varhaiskasvatusta olisi kuitenkin lisäksi järjestettävä tarpeen mukaan niille, joilla oikeus 1 momentissa säädettyä laajempaan varhaiskasvatukseen.

Kun lapsen varhaiskasvatusoikeuden laajuutta edellä mainittujen momenttien nojalla arvioidaan, tarkastellaan tilannetta, kuten voimassa olevan lain mukaan, niiden lapsen vanhempien tai muiden huoltajien osalta, jotka asuvat lapsen kanssa. Lapsen vanhempien tai muiden huoltajien asuessa erillään etenkin niin kutsutun jaetun asumisen tilanteissa, lapsen varhaiskasvatuksen tarvetta voidaan joutua arvioimaan erikseen kummankin vanhemman kannalta. Tarvit-

taessa varhaiskasvatusoikeudesta tulisi myös tehdä vanhempien tai huoltajien osalta erilliset hallintopäätökset. Jaetusta asumisesta on kyse esimerkiksi silloin, kun lapsi vuoroviikoin on huoltajavanhempansa luona ja vuoroviikoin sen vanhemman luona, jonka luona hän huoltopäätöksen tai -sopimuksen mukaan asuu. Jos huoltajavanhempi jää kotiin esimerkiksi äitiys- ja vanhempainvapaalle hoitamaan perheen muuta lasta, on vanhemmalla varhaiskasvatusikäisellä lapsella 1 momentin mukainen oikeus varhaiskasvatukseen. Jos lapsen toinen vanhempi, jolla lapsi asuu vuoroviikoin, käy töissä, tarvitsee lapsi näinä viikkoina kokopäiväistä varhaiskasvatusta. Tällöin lapsen tarvetta on arvioitava kokonaisuutena välttämättä turhia muutoksia ja vanhempien asuessa kahdella paikkakunnalla yksilöllisesti kummankin asuinpaikan ja tarpeen mukaan.

Lapsen huoltajalla tarkoitetaan lapsen huollosta ja tapaamisoikeudesta annetun lain (361/1983) mukaan lapsen vanhempia tai henkilöitä, joille lapsen huolto on uskottu. Niin kutsutuissa uusperheissä voi tulla kyseeseen tilanne, että lapsen toisen vanhemman kumppani tai puoliso, joka ei ole lapsen vanhempi tai huoltaja, jää esimerkiksi hoitamaan perheen muuta lasta kotiin. Jos esimerkiksi lapsen vanhemmilla tällaisessa tilanteessa olisi edelleen yhteishuoltajuus, ei toisen vanhemman puolisolle lähtökohtaisesti synny juridisia oikeuksia tai velvollisuuksia puolison lasta kohtaan. Lapsen huoltajat voivat kuitenkin valita tällaisissa tilanteissa, miten lapsen varhaiskasvatus tai hoito järjestetään.

Edellä kuvatun varhaiskasvatusoikeuden laajuuden kannalta merkitystä ei ole sillä, miten kunta palvelun järjestää, eli tuottaako kunta palvelun itse tai esimerkiksi ostopalveluna tai antamalla palvelunkäyttäjälle palvelusetelin. Kunta voi aina päättää tarjota varhaiskasvatusta myös laajempaan, kuin mihin varhaiskasvatuslain 11 a § velvoittaa, mutta tällöin on huolehdittava asiakkaiden yhdenvertaisuudesta. Kaikille samanlaisessa asemassa oleville on tarjottava yhtäläinen mahdollisuus saada laissa säädettyä laajempaa varhaiskasvatusta.

Pykälän 1 momentin mukainen varhaiskasvatusoikeus on jokaisella lapsella, eikä lapsen vanhempien tai muiden huoltajien voida edellyttää esittävän sen tarpeesta selvitystä. Mikäli lapsen vanhempi tai muu huoltaja hakee lapselleen tätä laajempaa varhaiskasvatusoikeutta, oikeuden laajuuteen vaikuttavat seikat tulisi riittävissä määrin selvittää, jotta kunta voi tehdä asiaa koskevan päätöksen. Selvityksen esittäminen on näissä tilanteissa yleisten hallinto-oikeudellisten periaatteiden mukaisesti lapsen vanhemman tai muun huoltajan vastuulla. Tilapäisissä ja yllättävissä tilanteissa laajempaa varhaiskasvatusta olisi järjestettävä joustavasti ja ilman tarvetta esittää kirjallista selvitystä. Varhaiskasvatusoikeuden käyttöön liittyvistä vaihtoehtoista ja kunnan oikeudesta pyytää selvitystä varhaiskasvatusoikeuden edellytyksistä säädetään menettelyä koskevassa 19 §:ssä.

13 §. Vuorohoidon järjestäminen. Pykälä olisi voimassa olevaan lakiin nähden uusi. Jo nykyisellään on pääsääntöisesti tulkittu, että varhaiskasvatuslain 11 a §:n mukainen subjektiivinen oikeus varhaiskasvatukseen ei ole kattanut niin sanottua vuorohoitoa, vaan sitä on järjestetty kunnassa esiintyvän tarpeen mukaan. Vuorohoidolla tarkoitetaan varhaiskasvatuksen järjestämistä päiväkodissa tai perhepäivähoidossa iltaisin, öisin, viikonloppuisin ja arki- ja juhlapäivinä. Pykälään kirjattaisiin yleinen tulkinta vuorohoidon tarveharkintaisuudesta. Vuorohoitoa olisi järjestettävä ainoastaan lapselle, joka tarvitsee sitä lapsen vanhemman tai muun huoltajan työssäkäynnin tai opiskelun vuoksi.

14 §. Hoidon ja varhaiskasvatuksen järjestäminen kotihoidon tai yksityisen hoidon tuella. Pykälä vastaisi voimassa olevan lain 11 a §:n 6 momenttia. Säännös sisältäisi valinta-oikeuden perheen lapsen hoidon järjestämiseksi. Edelleen lapsen vanhemmat tai muut huoltajat voisivat valita kunnan järjestämän varhaiskasvatuksen päiväkodissa tai perhepäivähoidossa, kotihoidon

tuen tai yksityisen hoidon tuen. Tuista säädetään tarkemmin lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetussa laissa (1128/1996).

Jos lapsi osallistuisi tässä laissa tarkoitettuun kunnan järjestämään varhaiskasvatukseen päiväkodissa tai perhepäivähoidossa, riippumatta viikoittaisesta tai päivittäisestä tuntimäärästä, kyseisen lapsen hoitoon ei voisi saada lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain mukaista tukea. Sen sijaan, jos lapsi osallistuisi kunnan järjestämään avoimeen varhaiskasvatustoimintaan, lapsen vanhempi tai muu huoltaja voisi saada kotihoidon tukea. Lakia soveltava viranomaislain on tässä asiassa Kansaneläkelaitos.

15 §. Paikan säilyminen. Lapsen kannalta pysyvät ja jatkuvat ihmissuhteet ovat suotuisan kehityksen kannalta tärkeitä. Paikan säilymistä koskevaan sääntelyyn ei esitetä muutosta, vaan se vastaisi voimassa olevan varhaiskasvatustulain 11 a §:n 8 momenttia. Lapsen ja perheen kannalta olisi kohtuutonta, että varhaiskasvatusoikeuden muutos johtaisi varhaiskasvatuspaikan muutokseen.

4 luku. Menettelysäännökset

16 §. Ohjaus ja neuvonta. Laissa säädettäisiin hallinnon yleislainsäädännön ja sosiaalilainsäädännön mukaisesta kunnan velvollisuudesta järjestää neuvontaa ja ohjausta varhaiskasvatuspalveluista. Hallintolain (434/2003) 8 §:ssä on yleinen neuvontaa koskeva säännös, jonka mukaan viranomaisen on toimivaltansa rajoissa annettava asiakkailleen tarpeen mukaan hallintoasian hoitamiseen liittyvää neuvontaa sekä vastattava asiointia koskeviin kysymyksiin ja tiedusteluihin. Neuvonta liittyy kiinteästi hallintolain 7 §:ssä säädettyyn palveluperiaatteeseen, jonka mukaan asiointi ja asian käsittely viranomaisessa on pyrittävä järjestämään siten, että hallinnossa asioiva saa asianmukaisesti hallinnon palveluja. Sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain (812/2000) 5 §:ssä, jota on sovellettu varhaiskasvatukseen, on säädetty muun muassa sosiaalihuollon henkilöstön velvollisuudesta selvittää asiakkaalle hänen oikeutensa ja velvollisuutensa sekä erilaiset vaihtoehdot ja niiden vaikutukset sekä mahdolliset muut merkitykselliset seikat. Lisäksi sosiaalihuoltolain 6 §:n mukaan kunnan asukkaiden saatavissa on oltava sosiaalihuollon neuvontaa ja ohjausta. Erityistä huomiota on kiinnitettävä lasten, nuorten sekä erityistä tukea tarvitsevien henkilöiden neuvontaan ja ohjaukseen.

Neuvonta on yleisempää tiedon antamista palveluista, kun taas ohjaus on lähtökohtaisesti neuvontaa laajempaa ja siinä pyritään löytämään kullekin asiakkaalle yksilöllisten tarpeiden mukaiset palvelut tai kartoittamaan eri vaihtoehtoja. Yleensä neuvontaa ja ohjausta hakisivat lapsen vanhemmat tai muut huoltajat valintojensa ja päätöksentekonsa tueksi. Neuvonnan avulla henkilön tulisi saada kattava kuva eri palveluista, joihin kuuluisivat kunnan järjestämä varhaiskasvatus päiväkodissa tai perhepäivähoidossa sekä muut kunnan tarjoamat varhaiskasvatuspalvelut, mutta myös muiden palvelujen tuottajien järjestämät tämän lain piiriin kuuluvat varhaiskasvatuspalvelut kunnan alueella. Neuvontaan kuuluu myös asiakkaan opastaminen olemaan yhteydessä tarvittaessa muihin toimivaltaisiin viranomaisiin ja tahoihin.

Ohjauksen tavoitteena olisi, että lapsen vanhemmat tai muut huoltajat löytäisivät palvelun tai palvelukokonaisuuden, joka vastaisi parhaiten lapsen etua ja tarpeita sekä perheen tarpeita ja tilannetta. Ohjausta voitaisiin antaa hakeutuessa palvelujen piiriin, mutta myös lapsen ollessa jo varhaiskasvatuspalvelujen piirissä. Ohjauksessa selvitettäisiin varhaiskasvatuksen eri toimintamuodot ja tarjolla olevat vaihtoehdot sekä muut seikat, joilla olisi vaikutusta lapsen varhaiskasvatuksen järjestämiseen. Jos lapsi esimerkiksi tarvitsisi tukea varhaiskasvatuksessa, voitaisiin jo palveluohjauksessa tuen tarve ottaa huomioon vaihtoehtoja, esimerkiksi toimin-

tamuotoja tai -yksiköitä, pohdittaessa. Parhaimmillaan ohjaus edistäisi lapsen etua, kun lapsi ohjautuisi hänen tarpeensa mukaisiin palveluihin mahdollisimman varhain.

Pykälässä ei säädettäisi tarkemmin siitä, miten kunta neuvonnan ja ohjauksen järjestäisi vaan se jäisi kunnassa päätettäväksi.

17 §. Hakeminen. Pykälä sisältäisi määräajat varhaiskasvatukseen hakemiselle. Pykälä täydentää säännöksiä lapsen oikeudesta varhaiskasvatukseen, sillä siinä säädettäisiin siitä, milloin lapsen vanhemman tai muun huoltajan on haettava varhaiskasvatuspaikkaa ja vastaavasti missä ajassa kunnan on järjestettävä paikka. Voimassa olevan päivähoitoasetuksen 2 §:n 1 momenttia vastaavasti lapsen vanhempien tai muiden huoltajien olisi pääsääntöisesti tehtävä hakemus päiväkodissa tai perhepäivähoidossa järjestettävään varhaiskasvatukseen viimeistään neljä kuukautta ennen kuin lapsi tarvitsee paikan. Avoimen varhaiskasvatustoiminnan osalta kunta tai kuntayhtymä määritteli itse sen, miten palvelujen piiriin hakeudutaan.

Toinen momentti vastaisi pääosin voimassa olevan päivähoitoasetuksen 2 §:n 2 momenttia. Jos varhaiskasvatuksen tarve johtuisi työllistymisestä, opinnoista tai koulutuksesta, eikä tarpeen alkamisajankohta olisi ennakoitavissa, paikkaa olisi haettava niin pian kuin mahdollista, kuitenkin viimeistään kaksi viikkoa ennen kuin lapsi tarvitsee paikan. Kyse olisi nykyistä vastaavasti ennakoimattomista tilanteista, joissa esimerkiksi työ- tai opiskelupaikka on otettava nopeasti vastaan. Voimassa oleva luettelo on ollut tyhjentävä, ja ongelmallisiksi ovat osoittautuneet tilanteet, joissa esimerkiksi työskentelypaikan muutoksen takia on muutettava toiselle paikkakunnalle, milloin kyse ei ole ollut työllistymisestä. Perheen kannalta on jouduttu kohutuutomaan tilanteeseen, kun varhaiskasvatuspaikka on järjestetty vasta neljän kuukauden hakuajan jälkeen. Tämän vuoksi säännökseen lisättäisiin, että varhaiskasvatuksen tarve voisi joutua myös muutosta toiseen kuntaan. Tällöinkin edellytettäisiin, että kyse on ennakoimattomasta tilanteesta, jolloin hakemusta ei ole tilanteen äkillisyyden vuoksi voitu tehdä 1 momentissa tarkoitettussa ajassa. Hakemus olisi kuitenkin pyrittävä tekemään heti syyn ilmettyä. Yleisimmin muutosta toiseen kuntaan tiedetään hyvissä ajoin, jolloin olisi noudatettava 1 momentin neljän kuukauden hakuaikaa. Näin ollen voidaan arvioida, että säännös tulisi tältä osin verrattain harvoin sovellettavaksi.

Kolmanteen momenttiin sisältyisi uusi säännös, jonka mukaan pykälän 1 ja 2 momentin tarkoittamissa tilanteissa varhaiskasvatus olisi järjestettävä momentissa tarkoitetun ajan kuluttua viimeistään siitä päivästä lukien, kun lapsi tarvitsee paikan. Näin ollen jos hakemus varhaiskasvatuspaikasta olisi tehty 1 ja 2 momentin mukaisessa ajassa, olisi varhaiskasvatusta järjestettävä lapselle siitä huoltajien hakemuksessa ilmoittamasta päivästä lukien, jolloin varhaiskasvatuksen tarve alkaa. Kunnan olisi tehtävä varhaiskasvatukseen ottamisesta 18 §:n tarkoittama muutoshakukelpoinen päätös viimeistään 1 ja 2 momentin tarkoittaman ajan kuluessa ennen kuin lapsi tarvitsee paikan. Kunnan olisi päätöstä tehdessään huomioitava hallintolain säännös käsittelyn viivytyksettömyydestä. Kolmas momentti sisältäisi myös voimassa olevan lain 11 a §:n 7 momenttiin sisältyvän säännöksen siitä, että varhaiskasvatusta on mahdollisuuksien mukaan järjestettävä lapsen vanhempien tai muiden huoltajien toivomassa muodossa. Tämä tarkoittaa varhaiskasvatuksen järjestämistä päiväkodissa, perhepäivähoidossa tai avoimena varhaiskasvatustoimintana.

Neljäs momentti vastaisi sisällöllisesti voimassa olevan päivähoitoasetuksen 2 §:n 3 momenttia. Kunnan olisi momentissa mainituissa tilanteissa järjestettävä laajentuneen tarpeen mukainen varhaiskasvatus välittömästi saatuaan tiedon tarpeen muutoksesta.

18 §. Päätös tai sopimus varhaiskasvatukseen järjestämisestä. Pykälä vastaisi sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 6 §:ää. Pykälän mukaan päiväkodissa tai perhepäivähoidossa annettavaan varhaiskasvatukseen osallistuminen perustuisi kunnan tekemään päätökseen tai yksityistä varhaiskasvatusta järjestettäessä palvelujen tuottajan ja lapsen huoltajien väliseen sopimukseen. Jos kunta olisi siirtänyt järjestämisvelvollisuutensa 5 §:n mukaisesti kuntayhtymälle, päätöksen tekisi kuntayhtymä. Jos kunta järjestäisi palvelun 5 §:n mukaisesti ostamalla sen yksityiseltä palvelun tuottajalta, kyse olisi kunnan järjestämästä palvelusta ja kunta tekisi päätöksen varhaiskasvatukseen osallistumisesta. Kunta tekee päätöksen palvelusetelin myöntämisestä, mutta huoltaja tekee tämän lisäksi myös sopimuksen yksityisen palveluntuottajan kanssa. Avoimeen varhaiskasvatustoimintaan osallistumisen ei tarvitsisi perustua päätökseen, vaan kunta tai kuntayhtymä määritteli menettelytavat toimintaan hakeutumislle ja osallistumiselle.

Säännöksellä korostettaisiin viranomaiselle kuuluvaa velvollisuutta noudattaa hallintolain säännöksiä menettelystä ja hallintopäätöksen tekemisestä. Lasten vanhempien tai muiden huoltajien tehtyä 17 §:ssä säädetyn hakemuksen, kunnan olisi tehtävä päätös varhaiskasvatuspaikan myöntämisestä hakemiselle varatun ajan kuluessa. Varhaiskasvatukseen ottamista koskevaan päätökseen olisi muutoksenhakuoikeus lain 62 §:ssä säädetyllä tavalla.

Yksityiseen varhaiskasvatukseen osallistuminen perustuisi palvelujen tuottajan ja lapsen vanhempien tai muiden huoltajien väliseen kirjalliseen sopimukseen. Yksityisen palvelujen tuottajan ja lapsen vanhempien tai muiden huoltajien välillä tehtävässä sopimuksessa tulisi määritellä esimerkiksi palvelun sisältö ja asiakasmaksut.

19 §. Varhaiskasvatusoikeuteen liittyvät menettelyt. Pykälään sisältyisivät voimassa olevan varhaiskasvatuslain 11 a §:n 5 ja 9 momenttia vastaavat säännökset 20 tuntia laajemman varhaiskasvatukseen edellytysten selvittämisestä ja lapsen mahdollisuudesta osallistua lapsen vanhempien tai muiden huoltajien päätöksen mukaisesti joko päivittäin järjestettävään tai osaviikkoiseen varhaiskasvatukseen. Osaviikkoisella varhaiskasvatuksella tarkoitetaan osallistumista varhaiskasvatukseen vain tiettyinä viikon arkipäivinä. Tarkoituksena on tarjota perheille vaihtoehto, joka sopii tilanteisiin, jolloin päivittäistä alle viisi tuntia kerrallaan tapahtuvaa osallistumista varhaiskasvatukseen ei esimerkiksi pitkien etäisyyksien vuoksi koeta tarkoituksenmukaiseksi.

20 §. Osallisuus ja vaikuttaminen. Pykälä vastaisi voimassa olevan varhaiskasvatuslain 7 b §:ä.

5 luku. Varhaiskasvatukseen suunnittelu ja arviointi

21 §. Varhaiskasvatussuunnitelman perusteet. Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatussuunnitelman perusteiden laatimisesta vastaavasti kuin voimassa olevan lain 9 §:n 2 momentissa. Varhaiskasvatussuunnitelman perusteiden laatiminen ja niistä päättäminen kuuluisi edelleen Opetushallitukselle.

22 §. Paikalliset suunnitelmat. Pykälä vastaisi sisällöltään pääosin voimassa olevan lain 9 a §:ää. Selvyyden vuoksi laissa säädettäisiin, että kunnat voivat tehdä myös yhteisen paikallisen varhaiskasvatussuunnitelman tai yhteisiä suunnitelmia.

Yhteistyötä koskevan 2 momentin sanamuotoa muutettaisiin voimassa olevasta 9 a §:n 2 momentin sanamuodosta siten, että yhteistyötahojen osalta ei enää viitattaisi vain kuntiin, vaan sanamuoto edellyttäisi yhteistyötä eri tehtävien hoitavien viranomaisten välillä, ennakkoiden

mahdollisia palvelun järjestäjätahoja koskevia lainmuutoksia. Opetushallituksen päättämässä 21 §:n mukaisissa varhaiskasvatussuunnitelman perusteissa määrättäisiin lakiin perustuen valtakunnallisesti monialaisesta yhteistyöstä. Kunta voisi sisällyttää monialaista yhteistyötä ja sen edellyttämiä yhteistyörakenteita koskevat tarkemmat seikat paikalliseen suunnitelmaan.

23 §. *Lapsen varhaiskasvatussuunnitelma.* Pykälän 1 momentti vastaisi sisällöltään voimassa olevan varhaiskasvatustuksen lain 7 a §:n 1 momenttia.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, kuten voimassa olevan lain 7 a §:n 2 momentissa, lapsen varhaiskasvatussuunnitelman laadinnasta vastaavasta henkilöstöstä, lapsen kuulemisesta ja yhteistyöstä. Laissa säädettäisiin kuitenkin nimenomaisesti, että päiväkodeissa sen laatimisesta vastaa varhaiskasvatuksen opettajaksi kelpoinen henkilö. Vaikka laissa varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuuden täyttävä henkilö viimekädessä vastaa siitä, että suunnitelma on tehty, on myös muiden henkilöstön jäsenten osallistuttava sen laatimiseen. Sosionomin osaamista hyödynnetään erityisesti lapsen ja perheiden palveluiden yhteensovittamisessa. Perhepäivähoidossa käytettäisiin varhaiskasvatuksen opettajan asiantuntijuutta suunnitelmaa tehtäessä. Lisäksi säädettäisiin, että varhaiskasvatuksen erityisopettajan tulisi osallistua lapsen tuen tarpeen, tukitoimenpiteiden tai niiden toteuttamisen arviointiin tarpeen mukaan. Jo voimassa olevan yhteistyösäännöksen tehostamiseksi säädettäisiin myös sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaisten velvollisuudesta osallistua tuen arvioinnin tekemiseen varhaiskasvatuksen järjestäjän pyynnöstä.

Salassa pidettävästä tiedosta ja oikeudesta saada tietoa lapsen suunnitelmaa laadittaessa säädetään lain 8 luvussa. Esitetyn 8 luvun mukaan lapsen tuen tarpeen, tukitoimenpiteiden tai niiden toteuttamisen arviointiin osallistuvilla on salassapitovelvollisuuden estämättä oikeus saada toisiltaan ja luovuttaa toisilleen sekä varhaiskasvatuksen järjestäjälle sellaiset tiedot, jotka ovat arvioinnin kannalta välttämättömiä. Laissa ei säädetä lapsen huoltajan oikeudesta kieltää välttämätöntä tiedonvaihtoa tai estää lapsen asioiden käsittelyä osana lapsen varhaiskasvatussuunnitelman laadintaa.

Pykälän 3 momentti vastaisi voimassa olevan lain 7 a §:n 3 momenttia. Sanamuotoa täsmennettäisiin kuitenkin siten, että varhaiskasvatussuunnitelman tarkistuksen ja arvioinnin lisäksi kirjoitettaisiin auki, että varhaiskasvatussuunnitelman toteutumista arvioitaessa myös siihen kuuluvaa lapsen tuen tarvetta, riittävyyttä ja tarkoituksenmukaisuutta arvioitaisiin. Riittävän aikaisella tukemisella voidaan paitsi edistää lapsen kehitystä, oppimista ja hyvinvointia, niin myös ehkäistä lapsen ongelmien syvenemistä ja monimuotoistumista. Tämän vuoksi on tärkeää, että varhaiskasvatuksen järjestäjän käytettävissä on tilanteesta riippuen oikea-aikaisesti tarpeellinen asiantuntemus.

24 §. *Varhaiskasvatuksen arviointi.* Arviointia koskeva pykälä vastaisi muutoin sisällöltään voimassa olevan varhaiskasvatustuksen lain 9 b §:ää, mutta valtuutussäännös antaa valtioneuvoston asetuksessa tarkempia säännöksiä arvioinnista ja sen kehittämisestä poistettaisiin, sillä asetusta ei ole lain voimassaoloaikana katsottu tarpeelliseksi antaa. Lisäksi poistettaisiin viittaussäännös koulutuksen arviointikeskuksesta annettuun lakiin (1295/2013). Aikanaan informatiivinen viittaussäännös on toiminnan vakiinnuttua tarpeeton. Arviointikeskuksen tehtävistä ja toimivallasta säädetään mainitussa laissa.

6 luku. Henkilöstö ja kelpoisuusvaatimukset

25 §. *Riittävä henkilöstö.* Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatuksen järjestäjän velvollisuudesta huolehtia, että varhaiskasvatusta toteuttaa riittävä määrä eri kelpoisuusvaatimukset täyt-

tävää henkilökuntaa. Varhaiskasvatuksen yksiköistä tulisi pyrkiä muodostamaan moniammatillisia työyhteisöjä, joissa toimisi eri koulutustaustaisia kelpoisuusvaatimukset täyttäviä henkilöitä. Riittävästä määrästä ja henkilöstön kelpoisuudesta säädettäisiin varhaiskasvatuslaissa tai sen nojalla annetuissa säädöksissä.

Voimassa olevaa varhaiskasvatuslain 4 a §:n 2 momenttia vastaavasti säädetään, että kunnan käytettävissä on oltava esiintyvää tarvetta vastaavasti erityislastentarhanopettajan palveluja. Palvelun käytettävissä oleminen ei tarkoita, että joka yksikössä olisi oltava oma erityisopettajan kokoaikainen virka tai toimi. Palvelu voidaan myös hankkia. Varhaiskasvatuksessa voisi olla lain 6 luvussa säädetyn henkilöstön lisäksi lasten tarpeet ja varhaiskasvatuksen tavoitteet huomioiden myös muuta henkilöstöä. Muuta henkilöstöä olisivat esimerkiksi lapsi- tai ryhmäkohtaiset avustajat, joita ei lasketa 7 luvun mukaisissa suhdeluvuissa osaksi kasvatus-, opetus- ja hoitotehtävissä toimivaa henkilöstöä. Kyse on tällöin varhaiskasvatuksen järjestäjän palveluksessa olevasta henkilöstöstä. Jos varhaiskasvatuksessa halutaan painottaa esimerkiksi musiikkia, liikuntaa tai jotakin kieltä, siellä voi olla lisäksi tällaisen koulutuksen omaavaa henkilöstöä, jota ei kuitenkaan lasketa osaksi kasvatus-, opetus ja hoitotehtävissä toimivaa henkilöstöä ellei henkilö täytä myös lain 6 luvun mukaisia kelpoisuusvaatimuksia.

Pykälässä säädettäisiin päiväkodin toiminnasta vastaavasta johtajasta, jonka kelpoisuudesta säädettäisiin 31 §:ssä. Johtaja voisi vastata useiden, myös eri toimintamuotojen ja yksiköiden toiminnasta. Säännös koskisi kaikkia järjestäjiä, myös yksityisiä toimijoita, joiden on voimassa olevan lainsäädännön mukaan tullut nimetä yksiköilleen vastuuhenkilö tai henkilöt. Kunta voi muutoin järjestää varhaiskasvatuksen, myös perhepäivähoidon, johtamisen tarkoituksenmukaisella tavalla. Laissa ei enää erikseen säädettäisi hallinnollisista johtajista ja heidän kelpoisuudestaan.

26 §. *Varhaiskasvatuksen opettaja.* Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatuksen opettajan tehtävänimikkeestä ja kelpoisuudesta. Varhaiskasvatukseen voimassa olevan lain nojalla sovellettavan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain sekä sen nojalla annetun asetuksen mukaan lastentarhanopettajan kelpoisuuden on voinut saavuttaa kahdella eri koulutuksella. Esityksen mukaan laissa säädettäisiin erikseen varhaiskasvatuksen opettajasta ja varhaiskasvatuksen sosionomista. Muutoksella toteutettaisiin selvityshenkilöiden laatiman varhaiskasvatuksen tiekartan toimenpide-ehdotusta, jonka tavoitteena on selkiyttää eri tiede- ja osaamistaustasta tulevan henkilöstön tehtäviä. Nimike on jo käytössä virka- tai tehtävänimikkeenä varhaiskasvatuksessa. Uudet nimikkeet mahdollistaisivat myös erilaisista ja tehokkaammista moniammatillisista henkilöstörakenteista säätämisen henkilöstön osaamisen paremmin tunnistavalla tavalla.

Kelpoisuuksien jakaminen eri pykäliin ei vaikuttaisi siihen, mikä osuus päiväkodissa varhaiskasvatuksen opetus- ja hoitotehtävissä olevista olisi oltava kunkin kelpoisuuden omaavia henkilöitä, vaan päiväkodin henkilöstön mitoituksesta ja rakenteesta säädettäisiin lain 7 luvussa.

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen opettajan tehtäviin olisi kasvatustieteen vähintään kandidaatin tutkinto, johon sisältyisi tai jota olisi täydennetty varhaiskasvatuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavilla opinnoilla. Käytännössä koulutukseen olisi sisällyttävä vähintään 60 opintopistettä varhaiskasvatuksen teoreettisia opintoja. Yliopistojen tutkinnoista annetun valtioneuvoston asetuksen (794/2004) mukaan lastentarhanopettajan koulutukseen kuuluu vähintään 60 opintopisteen laajuiset varhaiskasvatuksen tehtäviin ja esiopetukseen ammatillisia valmiuksia antavat opinnot. Asetusta on tarkoitus tämän esityksen vuoksi muuttaa nimikkeen osalta, mutta se pysyisi sisällöltään samanlaisena. Kelpoisia varhaiskasvatuksen opettajan tehtäviin olisivat myös ne kasvatustieteen maisterin tai ylemmän tutkinnon suoritta-

neet, joiden tutkinto sisältäisi tai jota olisi täydennetty vaadittavilla opinnoilla. Delegointisäännös mahdollistaa asetuksella säädettävän vaadittuihin opintoihin kuuluvaksi jo säädettyjen teoreettisten opintojen lisäksi esimerkiksi riittävän laajuisen harjoittelun ja opinnäytteen.

Nykyisin sovellettavia lastentarhanopettajien kelpoisuussäännöksiä muutettaisiin lisäksi siten, että kelpoisuuden saavuttaminen olisi lainsäädännöllisesti mahdollista myös jo suoritettua tutkintoa täydentämällä. Suoritettua kasvatustieteen kandidaatin tutkintoa voisi tutkinnon suorittamisen jälkeen täydentää varhaiskasvatuksen opinnoilla. Nykyisin lastentarhanopettajan koulutuksen on tullut sisältyä tutkintoon. Tavoitteena olisi lisätä joustavuutta alalla tarvittavien pätevyysien hankkimiseksi, kun henkilöllä on riittävä pohjatutkinto.

Esiopetusta antavan opettajan kelpoisuudesta säädetään opetustoimen kelpoisuusvaatimuksista annetun asetuksen (986/1998) 7 §:ssä, johon ei esitetä muutosta.

Lakiin sisällytettäisiin siirtymäsäännökset, joilla turvataan lain voimaantullessa kelpoisuusvaatimukset täyttävän henkilöstön kelpoisuus myös muuttuvan lainsäädännön voimaantulon jälkeen.

27 §. Varhaiskasvatuksen sosionomi. Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävänimikkeestä ja kelpoisuudesta. Kuten edellä 26 §:n perustelujen kohdalla on todettu, varhaiskasvatuksen opettajan ja sosionomin kelpoisuuksista eri pykälissä säätämällä on pyritty nykytilan selkeyttämiseen. Varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävänkuvassa näkyisi etenkin sosionomin koulutuksen tuottama osaaminen moniammatillisen yhteistyön sekä varhaiskasvatuksen ja sosiaali- ja terveydenhuollon palveluitten yhteistyön rakenteiden toteuttamisessa, perheiden palveluohjauksessa sekä perheiden kasvatusyhteistyön ja yhteisöllisyyden vahvistamisessa.

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen sosionomin tehtäviin olisi edelleen vähintään sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, käytännössä pääasiallisesti sosionomin ammattikorkeakoulututkinto, johon sisältyisivät varhaiskasvatukseen suuntautuneet vähintään 60 opintopisteen laajuiset opinnot. Myös voimassa olevan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun valtioneuvoston asetuksen (608/2005) 1 §:n mukaan varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneiden opintojen on oltava yhteensä vähintään 60 opintopisteen laajuiset. Kelpoisia varhaiskasvatuksen sosionomin tehtäviin olisivat myös ne ylemmän sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinnon suorittaneet, joiden tutkinto sisältäisi vaadittavat opinnot. Joustavuuden lisäksi pykälään lisättäisiin vastaava mahdollisuus opintojen täydentämiseen kuin 26 §:n kohdalla. Sosionomi, jolla on ammattikorkeakoulututkinto tai ylempi ammattikorkeakoulututkinto, mutta jolla ei ole tutkinnossa suoritettuna varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneita opintoja, voisi suorittaa mainitut opinnot tutkintoa täydentämällä. Mainitut opinnot eivät edelleenkään pätevöitä esiopetuksen tehtäviin.

Lakiin sisällytettäisiin siirtymäsäännökset ja niihin täydennyskoulutusmahdollisuus, joilla turvataan lain voimaantullessa kelpoisuusvaatimukset täyttävän henkilöstön kelpoisuus myös muuttuvan lainsäädännön voimaantulon jälkeen.

28 §. Varhaiskasvatuksen lastenhoitaja. Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtävänimikkeestä ja kelpoisuudesta. Nykyisin sovellettavassa sosiaalihuollon kelpoisuuslain 8 §:ssä säädetään lähihoitajasta. Kelpoisuusvaatimuksena lähihoitajan tehtäviin on tehtävään soveltuva sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava tutkinto eli käytännössä joko sosiaali- ja terveysalan perustutkinnon suorittanut lähihoitaja, jolta pääsääntöisesti

on edellytetty lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen koulutusohjelman opinnot, tai lapsi- ja perhetyön tutkinnon suorittanut lastenohjaaja. Esityksessä ehdotetaan otettavaksi käyttöön varhaiskasvatuksen tehtäviä ja osaamista paremmin kuvaava tehtävänimike varhaiskasvatuksen lastenhoitaja. Lastenhoitajan nimike on työnantajan päättämä laajasti käytössä oleva tehtävänimike varhaiskasvatuksessa, mutta se ei ole Valviran rekisterissä oleva nimikesuojattu ammattinimike. Lähihoitaja-nimikkeen omaava henkilö puolestaan on nimikesuojattu terveyden- tai sosiaalihuollon ammattihenkilö, joka on Valviran valvonnassa.

Pykälän mukaan kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtäviin olisi kasvatusta- ja ohjausalan perustutkinto, sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava soveltuva tutkinto, johon sisältyy tai jota on täydennetty riittävän laajoilla lasten hoidon, kasvatuksen ja opetuksen tutkinnoilla. Vastaavasti kuin 26 ja 27 §:n kohdalla, pykälään lisätäisiin mahdollisuus täydentää osaamista lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen tutkinnoilla tai muilla riittävän laajoilla lasten hoidon, kasvatuksen ja opetuksen tutkinnoilla. Näin ollen esimerkiksi lähihoitaja, joka olisi tutkintoa suorittaessaan valinnut jonkun muun koulutusohjelman tai osaamisalan, voisi myöhemmin täydentää tutkintoaan suorittamalla lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen osaamisalan tutkinnot ja täten saavuttaa kelpoisuuden varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtäviin.

Pykälän 2 momenttiin sisältyisi asetuksenantamisvaltuus. Ammatillisen koulutuksen osalta tutkintonimikkeet ja rakenne voivat muuttua siten, että osa tarkentavista säännöksistä on perusteltua jättää lakia alemmalla tasolla säädettäväksi. Valtioneuvoston asetuksella on tarkoitus säätää, että kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtäviin olisi laissa säädetyt kasvatusta- ja ohjausalan perustutkinto, joka sisältää tai jota on täydennetty varhaiskasvatuksen ja perhetoiminnan osaamisalan tutkinnoilla tai sosiaali- ja terveysalan perustutkinto, joka sisältää tai jota on täydennetty lasten ja nuorten kasvatuksen ja hoidon osaamisalan tutkinnoilla. Perhepäivähoitajan ammattitutkinto ei ole tuottanut kelpoisuutta päiväkodin lastenhoitajan tehtäviin. Asetuksessa ehdotetaan muun muassa säädettävän, että varhaiskasvatuksen lastenhoitajaksi olisi kelpoinen se, joka on suorittanut perhepäivähoitajan ammattitutkinnon, tai sen sijaan 1 päivänä tammikuuta 2019 tulevan kasvatusta- ja ohjausalan ammattitutkinnon, jota on täydennetty 30 osaamispisteen laajuisilla varhaiskasvatuksen pedagogisen toiminnan tutkinnoilla. Säännös loisi väylän koulutettujen perhepäivähoitajien toimimisella myös päiväkodeissa.

Sosiaali- ja terveysalan perustutkinnon perusteet tulevat voimaan 1.8.2018. Uusi kasvatusta- ja ohjausalan perustutkinto tulee voimaan 1.8.2018. Lakiin sisällytettäisiin siirtymäsäännökset, joilla turvataan lain voimaantullessa kelpoisuusvaatimukset täyttäneeksi katsotun henkilöstön kelpoisuus myös muuttuvan lainsäädännön voimaantulon jälkeen.

29 §. Perhepäivähoitaja. Pykälässä säädettäisiin perhepäivähoitajan ammattinimikkeestä ja kelpoisuudesta. Perhepäivähoitajan kelpoisuusvaatimuksista säädetään nykyisin sosiaalihuollon kelpoisuuslain 11 §:ssä, joka koskee muita sosiaalihuollon ammatillisia tehtäviä. Mainitun 11 §:n mukaan kelpoisuusvaatimuksena sosiaalihuollon muihin ammatillisiin tehtäviin on tehtävään soveltuva ammattitutkinto tai muu soveltuva koulutus. Viime kädessä säännös on jätetty työnantajan harkintaan, mitä se pitää soveltuvana ja riittävänä koulutuksena perhepäivähoitajan tehtäviin.

Pykälässä säädettäisiin perhepäivähoitajan kelpoisuusvaatimuksista voimassa olevia säännöksiä vastaavasti. Kelpoisuusvaatimuksena perhepäivähoitajan tehtäviin olisi tehtävään soveltuva ammattitutkinto tai muu alalle soveltuva koulutus. Perhepäivähoitajan ammattitutkinto olisi suositeltava perhepäivähoitajan tehtäviin, mutta jos henkilö olisi esimerkiksi lähihoitaja, hä-

neltä ei olisi perusteltua edellyttää perhepäivähoitajan ammattitutkinnon suorittamista. Esitetyn lain 26—27 §:ssä tarkoitetut tutkinnot katsottaisiin myös soveltuviksi.

30 §. Varhaiskasvatuksen erityisopettaja. Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatuksen erityisopettajan kelpoisuudesta. Varhaiskasvatuksen erityisopettajat toimivat etenkin tuen tarpeessa olevien lasten erityisopetus- ja kasvatustehtävissä tai varhaiskasvatuksen muun henkilöstön konsultoinnissa ja ohjauksessa. Varhaiskasvatukseen voimassa olevan lain mukaan sovellettavan sosiaalihuollon kelpoisuuslain 9 §:ssä säädetään sosiaalihuollon erityistyöntekijän kelpoisuusvaatimuksista. Kelpoisuusvaatimuksena sosiaalihuollon erityistyöntekijän tehtäviin on tehtävän edellyttämä peruskoulutus ja sen lisäksi suoritettu soveltuva erikoistumiskoulutus tai jatkotutkinto. Tarkempia säännöksiä erityistyöntekijän tehtävän edellyttämästä erikoistumiskoulutuksesta tai jatkotutkinnosta on annettu sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun valtioneuvoston asetuksen (608/2005) 2 §:ssä. Asetuksen 2 §:ssä mainitaan lain tarkoittamana erikoistumiskoulutuksena tai jatkotutkintona erityislastentarhanopettajan tehtäviin yliopistojen tutkinnoista annetun asetuksen (794/2004) 19 §:n 1 momentin 3 kohdan mukaiset opinnot sekä viitataan kyseistä säännöstä edeltäviin, jo kumottuihin säännöksiin.

Esitetyssä pykälässä säädettäisiin voimassa olevan sääntelyn mukaisesti, että kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen erityisopettajan tehtäviin olisi kelpoisuus varhaiskasvatuksen opettajan tehtäviin, jonka lisäksi olisi suoritettava erityisopetuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavat opinnot, joista säädettäisiin valtioneuvoston asetuksella. Asiasta olisi tarkoitus edelleen säätää yliopistojen tutkinnoista annetun valtioneuvoston asetuksen (794/2004) 19 §:n 1 momentin 3 kohdassa. Kyseisen asetuksen 19 §:n mukaan varhaiskasvatuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavat opinnot ovat vähintään 60 opintopisteen laajuiset. Lisäksi kelpoisuuden erityisopettajan tehtäviin voisi saavuttaa suorittamalla kasvatustieteen maisterin tutkinnon, jossa pääaineena on erityispedagogiikka. Tämä niin kutsuttu varhaiserityisopettajan koulutus on tällä hetkellä mahdollista suorittaa ainoastaan Jyväskylän yliopistossa. Poikkeuksena voimassa olevaan kelpoisuussääntelyyn olisi, että pohjakoulutuksena ei jatkossa enää olisi sosionomitutkinto, ellei henkilöllä ole siirtymäsäännösten vuoksi samalla kelpoisuutta lain 26 §:ssä tarkoitettua varhaiskasvattajan opettajan tehtävään. Yliopistoissa ja ammattikorkeakouluissa suoritettavat aiemmin laissa mainitut tutkinnot ja niihin sisältyvät opinnot eroavat sisällöllisesti toisistaan, eivätkä sosionomin opinnot sisällä varhaiskasvatustieteellisiä tai kasvatustieteellisiä opintoja riittävästi erikoistumisopintojen pohjaksi.

Pykälässä ei enää viitattaisi, toisin kuin ennen tämän esityksen voimaantuloa kelpoisuuksiin sovelletussa sosiaalihuollon kelpoisuusasetuksen 2 §:ssä, aiemmin kumottuihin säännöksiin erikoistumiskoulutuksesta. Lakiin sisällytettäisiin kuitenkin siirtymäsäännökset, joilla turvataan lain voimaantullessa kelpoisuusvaatimukset täyttävän henkilöstön kelpoisuus myös muuttuvan lainsäädännön voimaantulon jälkeen.

31 §. Päiväkodin johtaja. Varhaiskasvatukseen kumoutumisesta huolimatta edelleen sovellettavan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain 10 §:ssä säädetään sosiaalihuollon johtotehtävistä. Laissa on säädetty eri kelpoisuudet varhaiskasvatuksen hallinnollisiin johtotehtäviin ja ammatillisiin johtotehtäviin. Kelpoisuusvaatimuksena kunnan tai kuntayhtymän päivähoiton hallinnollisiin johtotehtäviin on ollut tehtävään soveltuva ylempi korkeakoulututkinto ja alan tuntemus sekä niiden lisäksi riittävä johtamistaito. Varhaiskasvatuksen osalta tulkintakäytäntö on ollut, että hallinnollisiin johtotehtäviin kuuluvat esimerkiksi sellaiset varhaiskasvatuksen hallinnolliset tehtävät, joihin ei sisälly välittömiä asiakastyön ohjaustehtäviä eikä välitöntä asiakastyötä lapsiryhmissä. Soveltuvana tutkintona varhaiskasvatuksen hallinnollisiin johtotehtäviin on pidetty kasvatustieteen maisterin tutkin-

toa, joka sisältää lastentarhanopettajan koulutuksen, mutta myös muu ylempi korkeakoulututkinto on voinut tulla kyseeseen (HE 226/2004 vp). Voimassa olevan lain mukaan ammatillisilla johtotehtävillä on tarkoitettu tehtäviä, joihin sisältyy työntekijöiden ammatillisen osaamisen johtamista sekä valmiutta toimia lapsiryhmässä. Ammatillisiin johtotehtäviin ovat olleet kelpoisia sekä kasvatustieteen kandidaatin tutkinnon suorittaneet henkilöt, joiden koulutukseen on sisältynyt lastentarhanopettajan koulutus sekä sosiaali- ja terveys alan ammattikorkeakoulututkinnon suorittaneet henkilöt, kun tutkintoon ovat sisältyneet vaaditut vähintään 60 opin-
topisteen laajuiset varhaiskasvatuksen opinnot.

Esitetyn 25 §:n mukaan päiväkodilla tulee olla toiminnasta vastaava johtaja. Esitetystä 31 pykälässä säädettäisiin päiväkodin johtajan kelpoisuudesta. Säännöksen tavoitteena on yhtäältä vähentää sääntelyä, toisaalta selkiyttää johtamista ja vastuuta koskevia säännöksiä. Hallinnollisesta johtajasta ei enää säädettäisi vaan hallinnollisen johtajan kelpoisuusehdot voitaisiin päättää paikallistasolla. Toiminnasta vastaava päiväkodin johtaja vastaisi pääsääntöisesti tehtäviltään ja kelpoisuusvaatimuksiltaan vanhassa jo kumoutuneessa sosiaalialan kelpoisuuslaisissa tarkoitettua ammatillista johtajaa. Kelpoisuusvaatimuksena olisi kelpoisuus varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin tehtävään ja lisäksi vähintään kasvatustieteen maisterin tutkinto sekä riittävä johtamistaito.

Lain voimaantulosta vuoteen 2030 asti kelpoisuusvaatimuksina päiväkodin toiminnasta vastaavan johtajan tehtävään olisi kuitenkin lain voimaantulosäännösten (74 §) mukaan kelpoisuus varhaiskasvatuksen opettajan tehtävään sekä riittävä johtamistaito. Lisäksi johtajana voisi vuoteen 2030 asti toimia henkilö, jolla olisi kelpoisuus varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävään ja kasvatustieteen maisterin tutkinto sekä riittävä johtamistaito. Toiminnasta vastaavalla johtajalla olisi vastuu johtamansa yksikön varhaiskasvatuksen laadusta ja tuloksellisuudesta. Toiminnasta vastaavalla johtajalla olisi myös oltava koulutuksensa puolesta valmius toimia lapsiryhmässä, vaikka työnantajan päättämään tehtävänkuvaan tällainen ei sisältyisikään. Vähimmäiskelpoisuuden asettamista esitetyllä tavalla puoltaa se, että toiminnasta vastaavan johtajan johtotehtäviin sisältyy entistä voimakkaammin päiväkodin varhaiskasvatukseen kuuluvan pedagogiikan ja työntekijöiden pedagogisen osaamisen johtamista ja suunnittelua.

Lakiin sisällytettäisiin siirtymäsäännökset, joilla turvataan lain voimaantullessa johtajana toimivan henkilöstön kelpoisuus myös muuttuvan lainsäädännön voimaantulon jälkeen. Muiden varhaiskasvatuksen opettajiksi tai sosionomiksi kelpoisten tulisi suorittaa kasvatustieteen maisterin tutkinto, jotta he voisivat vuodesta 2030 alkaen olla kelpoisia päiväkodin johtajiksi.

32 §. Steinerpedagogisen päiväkodin henkilöstön kelpoisuus. Pykälä on uusi eikä sosiaalihuollon kelpoisuuslaissa ole ollut vastaavaa säännöstä aiemmin. Perusopetuksen ja lukiokoulutuksen osalta vastaavan kaltaiset säännökset ovat opetustoimen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun asetuksessa. Pykälässä säädettäisiin steinerpedagogiseen kasvatusopilliseen järjestelmään perustuvaa varhaiskasvatusta järjestävän päiväkodin henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin steinerpedagogisen varhaiskasvattajan opintojen laajuudesta. Mainittujen opintojen olisi laajuudeltaan vastattava vähintään niitä opintoja, jotka tuottavat lastentarhanopettajan kelpoisuuden. Lisäksi säädettäisiin Opetushallituksen toimivaltaasta hyväksyä tai hylätä opintojen sisältöä kuvaavat opetussuunnitelmat ja niiden olennaiset muutokset. Poikkeusjärjestely on perusteltu, sillä toisin kuin muun laissa säädetyt henkilöstön kelpoisuuden tuottaman koulutuksen osalta, steinerpedagogisia varhaiskasvattajan opintoja järjestetään Snellman-korkeakoulussa, joka on vapaasta sivistystyöstä annetun lain (632/1998) 2 §:n 8 momentin mukainen vapaan sivistystyön oppilaitos, eikä yliopistolain tai ammatillisesta koulutuksesta annetun lain mukainen tutkintoja antava korkeakoulu tai koulutuksen järjestäjä. Oppilaitoksen ylläpitämisluvan mukaan Snellman-korkeakoulun tehtävänä on steinerpeda-

gogisten yleissivistävien opintojen järjestäminen ja erityisenä koulutustehtävänä on steinerpedagogisen opettajankoulutuksen antaminen. Snellman-korkeakoulun steinerpedagogiset varhaiskasvattajaopinnot ovat nykyisin 240 opintopisteen laajuiset.

Toisessa momentissa säädettäisiin kelpoisuusvaatimuksista. Laissa säädettyjä kelpoisuusvaatimuksia sovelletaan myös steinerpäiväkoteihin. Steinerpedagogiseen kasvatustieteelliseen järjestelmään perustuvaa varhaiskasvatusta järjestävässä päiväkodissa olisi varhaiskasvatuksen opettajana kelpoinen toimimaan myös henkilö, joka on suorittanut 1 momentissa säädetyt steinerpedagogiset varhaiskasvattajan opinnot. Henkilö, joka on suorittanut steinerpedagogiset varhaiskasvattajan opinnot, ja jolla on 31 §:ssä edellytetty riittävä johtamistaito, olisi myös kelpoinen toimimaan toiminnasta vastaavana johtajana steinerpedagogiseen kasvatustieteelliseen järjestelmään perustuvaa varhaiskasvatusta järjestävässä päiväkodissa.

33 §. Tilapäinen poikkeaminen kelpoisuusvaatimuksista. Varhaiskasvatuksen yksi keskeisin laatutekijä on osaava henkilöstö, jolloin on tärkeää, että tehtävissä toimivat täyttävät kelpoisuusvaatimukset. Toiminnassa tulisi pyrkiä myös mahdollisuuksien mukaan henkilöstön pysyvyyteen. Koska kelpoisuusvaatimukset täyttäviä henkilöitä ei ole aina saatavilla, on toiminnan järjestämisen kannalta edelleen syytä säilyttää voimassa olevaa lainsäädäntöä vastaavasti tilapäinen poikkeamismahdollisuus. Henkilö, joka ei täyttäisi kelpoisuusvaatimuksia, voisi hoitaa tehtävää enintään vuoden. Tämän jälkeen paikka olisi aina laitettava uudelleen hakuun. Tehtävää aiemmin hoitanut henkilö, joka ei täytä kelpoisuusvaatimuksia, voitaisiin valita uudelleen enintään vuoden määräajaksi vain, jos tehtävään ei hakijoiden joukosta löydy kelpoisuusvaatimukset täyttävää henkilöä. Toimea täytettäessä olisi noudatettava, mitä esimerkiksi työsopimuslaissa (55/2001) tai kunnallisesta viranhaltijasta annetussa laissa (304/2003) säädetään.

7 luku. **Henkilöstön mitoitus, rakenne ja täydenniskoulutus**

34 §. Varhaiskasvatuksen ryhmien muodostaminen. Varhaiskasvatuksen ryhmät tulee muodostaa ja tilojen suunnittelu ja käyttö järjestää siten, että varhaiskasvatukselle säädetyt tavoitteet voidaan saavuttaa. Kyseessä on yleinen toiminnan suunnittelua ohjaava säännös. Pykälä vastaisi voimassa olevan varhaiskasvatustlain 5 a §:n ensimmäistä virkettä. Ryhmän enimmäiskoosta säädettäisiin henkilöstön mitoitusta koskevassa 35 §:ssä.

35 §. Päiväkodin henkilöstön mitoitus. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin päiväkodin henkilöstön mitoituksen perusteista ja asiaa koskeva asetuksenantovaltuutus. Momentti vastaisi pääosin voimassa olevan lain 5 §:ää, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin päiväkodissa ja perhepäivähoidossa hoito- ja kasvatustehtävissä olevan henkilöstön sekä lasten välisestä henkilöstömitoituksesta, tilapäisestä henkilöstömitoituksesta poikkeamisesta, erityistä hoitoa ja kasvatusta tarvitsevien lasten huomioon ottamisesta henkilöstömäärässä sekä henkilöstörakenteesta. Voimassa olevan lain mukaan asetuksella voidaan säätää erikseen henkilöstömitoituksesta alle kolmevuotiaiden lasten sekä kolme vuotta täyttäneiden lasten osalta. Esityksessä asetuksenantovaltuutusta tarkennettaisiin siten, että varhaiskasvatuksessa olevien lasten määrä, ikä ja päivittäinen varhaiskasvatuksessa viettämä aika tulee ottaa mitoituksessa ja siitä säädettäessä huomioon. Lisäksi asetuksen antamiseen liittyvää harkintavaltaa rajoitettaisiin siten, että asetuksessa voidaan säätää suhdeluvut erikseen vähintään kolme vuotta täyttäneille ja alle kolmivuotiaille lapsille, sekä suhdeluvut erikseen enintään viisi tuntia päivässä varhaiskasvatuksessa oleville ja enemmän kuin viisi tuntia päivässä järjestettävässä varhaiskasvatuksessa oleville kolme vuotta täyttäneille lapsille. Uuden varhaiskasvatustlain ja sen nojalla välittömästi annettavat asetukset on tarkoitus säätää kustannusneutraalisti eikä mitoitusta ole tämän lainsäädäntöuudistuksen yhteydessä tarkoitus muuttaa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin päivähoitoasetuksen 6 §:n 3 momenttia vastaavasti tuen tarpeessa olevien lasten huomioimisesta lasten tai henkilöstön lukumäärässä. Ainoastaan ilmaisu erityistä hoitoa ja kasvatusta tarvitseva lapsi on korvattu ilmaisulla tuen tarpeessa oleva, tarkoittaen kuitenkin samaa tarvetta. Pykälässä ei edelleenkään säädettäisi tarkasti, kuinka paljon esimerkiksi ryhmän lasten määrää tulisi vähentää, vaan sitä arvioitaessa olisi huomioitava tukea tarvitsevien lasten etu ja tuen tarve ja se, että varhaiskasvatukselle asetetut tavoitteet voidaan ryhmässä saavuttaa. Myös henkilöstön osaamista voitaisiin henkilöstörakennetta koskeva säännös huomioiden painottaa sen mukaan, tarvitaanko ryhmässä enemmän esimerkiksi pedagogista osaamista tai terveyden hoitamiseen painottunutta osaamista. Avustajalla tarkoitettaisiin varhaiskasvatuksen palveluksessa olevaa lapsi- tai ryhmäkohtaista avustajaa, jonka tehtävänä olisi auttaa ja tukea lasta tai lapsia ryhmässä ja mahdollistaa heidän täysipainoinen osallistumisensa varhaiskasvatukseen.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin voimassa olevan varhaiskasvatuslain 5 a §:ää vastaavasti päiväkodin ryhmien muodostamisesta ja ryhmäkoosta. Päiväkodin yhdessä ryhmässä saa olla yhtä aikaa läsnä enintään kolmea kasvatus-, opetus- ja hoitotehtävissä olevaa henkilöä vastaava määrä lapsia.

36 §. Päiväkodin mitoituksesta poikkeaminen. Pykälässä säädettäisiin voimassa olevaa päivähoitoasetusta vastaavasti mahdollisuudesta tilapäisesti laissa säädettyjen edellytysten vallitessa poiketa 35 §:n mukaisesta suhdeluvusta. Pykälän 1 momentin virkkeet ovat siten yhteydessä, että ensimmäisen virkkeen edellytysten tulee toteutua, jotta lyhytaikainen poikkeaminen on toisen virkkeen mukaisesti mahdollista.

Säännöksen tarkoittama tilanne voi olla esimerkiksi se, että päiväkodissa samaa paikkaa käyttävät lapset ovat satunnaisesti ja lyhytaikaisesti samanaikaisesti paikalla esimerkiksi vanhempien työvuoron yllättävän muuttumisen vuoksi. Lapsia, jotka osallistuvat varhaiskasvatukseen samoina aikoina, ei voida sijoittaa samalle paikalle. Lasten läsnäolo varhaiskasvatuksessa perustuu ennakointiin ja suunnitelmallisuuteen. Päiväkodin tulee suunnitella käytettävissä olevat resurssinsa ottaen huomioon etukäteen tiedossaan olevat lasten läsnä- ja poissaolot ja myönnetyin paikan tosiasiallinen käyttö.

Lisäksi 2 momentissa säädettäisiin, että 33 §:ssä säädettyistä suhdeluvuista voidaan poiketa tilapäisesti ja lyhytaikaisesti laajennettaessa lapsen varhaiskasvatuksessa olo aikaa 17 §:n 4 momentissa tarkoitettulla tavalla.

Säädetystä suhdeluvusta poikkeaminen pykälässä tarkoitettulla tavalla ei voi olla jatkuvaa eikä päivittäistä eikä se voi kestää koko toimintapäivän ajan, vaan sen tulee olla luonteeltaan lyhytaikaista ja satunnaista. Varhaiskasvatuksen järjestäjän tulee huolehtia riittävästä sijaisjärjestelmästä, jonka avulla pystytään huolehtimaan siitä, että lain edellyttämä henkilöstömitoitus pystytään nopeasti saavuttamaan myös vaikeasti ennakoitavissa tilanteissa.

37 §. Päiväkodin henkilöstön rakenne. Pykälässä säädettäisiin päiväkodin henkilöstön rakenteesta. Pykälän mukaan päiväkodissa kasvatus-, opetus- ja hoitotehtävissä toimivista henkilöistä vähintään kahdella kolmasosalla tulee olla varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus, josta vähintään puolella varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuus. Muilla tulee olla vähintään varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuus. Näin ollen vähintään yhdellä kolmesta olisi kandidaatin tutkinto, toisella joko kandidaatin tutkinto tai sosionomin tutkinto ja kolmannella vähintään lastenhoitajan kelpoisuus. Koska pykälä 25 edellyttää riittävää eri kelpoisuusvaatimukset täyttävää henkilöstöä, varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan on huoleh-

dittava, että jokaisessa päiväkodissa on riittävä määrä varhaiskasvatuksen sosionomin koulutuksen saaneita. Pykälää ryhdytään soveltamaan vasta 1.1.2030.

Vuoteen 2030 asti lain voimaantulosäännösten mukaan rakenne vastaisi nykyistä päivähoidoasetusta. Voimaantulosäännöksen mukaan ennen 37 §:n voimaantuloa päiväkodissa kasvatusta, opetus- ja hoitotehtävissä toimivasta henkilöstöstä vähintään kolmanneksella tulisi olla varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus. Muilla vastaavissa tehtävissä toimivilla tulisi olla vähintään varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuus. Henkilöstörakenne voisi siis säilyä vuoteen 2030 nykyisen kaltaisena, mutta käytännössä varhaiskasvatuksen järjestäjien tulee ennakoivasti ryhtyä rekrytoimaan palvelukseensa nykyistä enemmän varhaiskasvatuksen opettajan ja sosionomin kelpoisuuden täyttäviä henkilöitä, kun koulutusmäärien lisäys tämän mahdollistaa.

38 §. Perhepäiväkodin henkilöstön mitoitus. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin mahdollisimman tarkkarajaisesti asetuksenantovaltuus antaa kustannusneutraalisti voimassa olevaa päivähoidoasetusta vastaava säännös perhepäiväkodin henkilöstön mitoituksesta. Pykälän 2 ja 3 momentti vastaisi voimassa olevaa asetusta lasten päivähoidosta. Säännökset nostettaisiin lain tasolle.

39 §. Täydennyskoulutus. Pykälässä säädettäisiin täydennyskoulutusvelvoitteesta. Varhaiskasvatuksen henkilöstön tulee osallistua riittävästi ammattitaitoa ylläpitävään ja kehittävään täydennyskoulutukseen. Velvoite vastaisi kuntien osalta pääasiallisesti voimassa olevaa varhaiskasvatuksen sääntelyä. Velvoite koskisi kunnan ja kuntayhtymän lisäksi laadukkaan varhaiskasvatuksen varmistamiseksi myös yksityisiä palvelun tuottajia. Varhaiskasvatukseen voimassa olevan lainsäädännön mukaisesti sovellettavan sosiaalitoimen lainsäädännön mukaan henkilöstöllä, riippumatta järjestäjästä, on oltava tehtäviinsä tarvittava koulutus ja perehtyneisyys. Varhaiskasvatusta täydennyskoulutusvelvollisuudesta säätäminen järjestäjäneutraalein sanamuodoin selventää laintulkintaa. Laadunhallinnan varmistamiseksi täydennyskoulutuksen toteutumista ja vaikuttavuutta on lisäksi seurattava ja arvioitava. Opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella voidaan antaa tarvittaessa tarkempia säännöksiä täydennyskoulutuksen sisällöstä, määrästä, järjestämisestä, seurannasta ja arvioinnista.

8 luku. Salassapito ja tietojen vaihto

40 §. Salassapito. Tietojen vaihtoa ja salassapitoa koskeva luku olisi voimassaolevaan lakiin nähden kokonaan uusi. Sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annettua lakia ja siihen sisältyviä säännöksiä asiakastietojen salassapidosta, vaitiolovelvollisuudesta ja salassa pidettävien tietojen luovuttamisesta ei ehdotetun lain mukaisesti enää sovellettaisi varhaiskasvatuksessa. Sosiaalihuollossa ja varhaiskasvatustilain 13 a §:n viittaussäännöksen nojalla myös varhaiskasvatuksessa salassapito ulottuu nykyisin kaikkiin asiakasta koskeviin tietoihin. Koska varhaiskasvatus ei ole sosiaalipalvelu, vaan osa kasvatusta ja koulutusjärjestelmää, ei varhaiskasvatuksen asiakkuuden salassapidolle ole perusteita.

Laki viranomaisten toiminnan julkisuudesta (621/1999) tulee yleislakina sovellettavaksi kunnan ja kuntayhtymän toiminnassa. Lakia ei sovelleta yksityisessä toiminnassa silloinkaan, kun se on julkisen valvonnan alaista tai siihen kohdennetaan julkista tukea. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin siksi, että viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain salassapitoa koskevia säännöksiä sovelletaan myös yksityisen palvelujen tuottajan järjestämässä varhaiskasvatuksessa. Ehdotetun lain mukaiset tiedonsaantioikeudet ja tietojen luovutusvelvollisuudet koskisivat niin ikään sekä kunnallista että yksityistä varhaiskasvatuksen järjestäjää. Asiakir-

jasalaisuuden lisäksi salassapitovelvoite sisältää vaitiolovelvollisuuden ja hyväksikäyttökiellon.

Yleisistä salassapitosäännöksistä varhaiskasvatuksen kannalta keskeisiä ovat viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 24 §:n 1 momentin 23, 25 ja 32 kohta. Salassa pidettäviä ovat muun muassa henkilön tuloja ja varallisuutta, terveydentilaa ja vammaisuutta sekä elintapoja, harrastuksia ja muita henkilökohtaisia oloja koskevat tiedot. Salassapitovelvollisuus pitää sisällään myös vaitiolovelvollisuuden ja hyväksikäyttökiellon, eikä niistä, toisin kuin esimerkiksi perusopetuslaissa, säädetäisi erikseen. Tiedot sosiaalihuollon ja terveydenhuollon asiakkuudesta ja palveluista ovat edelleen myös erityislainsäädännön nojalla salassa pidettäviä silloinkin, kun mainittuja tietoja on tarpeen käsitellä varhaiskasvatusta järjestettäessä. Selkeyden vuoksi pykälän toisessa momentissa varmistettaisiin nimenomaisesti säätämällä, että lapsen tuen tarve, tukitoimet ja niiden toteuttamista koskevat tiedot sekä lasta koskevat henkilökohtaiset arviot olisivat salassa pidettäviä.

Lapsen henkilökohtainen varhaiskasvatussuunnitelma lapsen kasvatukseen, opetukseen ja hoidon toteuttamiseksi on salassa pidettävä. Mainittu asiakirja sisältää suoraan ja pääteltävissä olevasti muun muassa henkilöä koskevia arvioita, arvioita tuen tarpeesta, tietoja terveydentilasta sekä henkilökohtaisia oloja ja henkilökohtaista kasvua koskevia tietoja ja muita salassa pidettäviä asioita siten, että asiakirjan voidaan kokonaisuudessaan perustella olevan salassa pidettävä.

41 §. *Oikeus poiketa salassapitovelvoitteista.* Pykälä sisältäisi erityissäännökset oikeudesta poiketa salassapitovelvoitteista. Pykälässä säädetäisiin oikeudellisista ja luonnollisista henkilöistä, joilla on oikeus saada muutoin salassa pidettäviä, pääsääntöisesti terveyteen, henkilökohtaisiin oloihin ja sosiaalipalveluiden asiakkuuteen sekä mahdollisesti uskonnolliseen vakaumukseen liittyviä varhaiskasvatuslain mukaisen tehtävän ja siihen liittyvien lakisääteisten velvoitteiden toteuttamiseksi välttämättömiä tietoja. Henkilötietojen käsittely perustuisi EU:n yleisen tietosuoja-asetuksen edellyttämällä tavalla varhaiskasvatuksen järjestäjän tai palvelun tuottajan lakisääteiseen tehtävään. Myös EU lainsäädäntöä täydentävän kansallisen tietosuojalain mukaan näitä salassa pidettäviä erityisiä henkilötietoryhmiä koskeva käsittely on mahdollista tilanteessa, jossa tietojen käsittelystä säädetään laissa tai jos tietojen käsittely johtuu välittömästi rekisterinpitäjälle laissa säädetystä tehtävästä. Näitä tietoja käsiteltäessä rekisterinpitäjän ja henkilötietojen käsittelijän on tietosuojalain mukaan toteutettava asianmukaiset ja erityiset toimenpiteet rekisteröidyn oikeuksien suojaamiseksi. Näistä toimenpiteistä on säädetty mainitussa laissa, eikä varhaiskasvatuslaissa näistä erikseen säädetä, vaan toimenpiteiden käyttöönotto on varhaiskasvatuksen järjestäjien ja tuottajien vastuulla. Kaikkien laissa säädettyjen toimenpiteiden voidaan kuitenkin lähtökohtaisesti katsoa olevan varhaiskasvatukseen soveltuvia. Esimerkiksi toimenpiteet, joilla on jälkeensä mahdollista varmistaa ja todentaa kenen toimesta henkilötietoja on tallennettu, muutettu tai siirretty ja toimenpiteet, joilla estetään pääsy henkilötietoihin, eli esimerkiksi käyttöluvista ja niiden hallinnosta huolehtiminen ja tarpeellisten lokitietojen kerääminen voidaan katsoa arkaluontoisten ja salassa pidettävien tietojen osalta välttämättömiksi. Samoin toimenpiteet, joilla parannetaan henkilötietoja käsittelevän henkilöstön osaamista, esimerkiksi huolehtimalla suunnitelmallisesta henkilökunnan tarpeen mukaisesta täydennyskoulutuksesta, on jo lakiesityksen 39 §:n perusteella muutoinkin varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan velvollisuus. Lisäksi tietosuojavastaavan nimeäminen on lakisääteistä sekä kuntien että yksityisten rekisteriin merkittyjen palveluntuottajien kohdalla. Velvollisuus tallentaa tietoja varhaiskasvatuksen tietovarantoon tulee osaltaan edistämään toimenpiteitä, joilla käsittelyjärjestelmien ja henkilötietojen käsittelyyn liittyvien palveluiden jatkuva luottamuksellisuus, eheys, käytettävyyys ja vikasetoisuus taataan, mukaan lu-

kien kyky palauttaa nopeasti tietojen saatavuus ja pääsy tietoihin fyysisen tai teknisen vian sattuessa.

Vaikka tietojen käsittelystä ovat voimassa edellä todetut EU ja kansalliset säädökset on katsottu mahdolliseksi ja tarkoituksenmukaiseksi säätää laissa tarkemmin tietoon oikeutetuista tahoisista ja luovutettavan tiedon välttämättömyyshedellytyksestä. Lisäksi edellä 40 momentissa säädetty salassapitovelvoite myös yksityisen tuottamassa varhaiskasvatuksessa turvaa asianmukaisia tietojenkäsittelyä.

Ensimmäinen momentti sisältäisi säännöksen varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan oikeudesta saada salassapitosäännöksen estämättä maksutta lapsen varhaiskasvatuksen järjestämiseksi välttämättömät tiedot opetustoimen viranomaisilta, sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaisilta, muilta varhaiskasvatus-, sosiaali- ja terveydenhuoltopalvelujen tuottajalta sekä sosiaali- ja terveydenhuollon ammattihenkilöiltä. Säännös mahdollistaisi varhaiskasvatuksen järjestämiseksi välttämättömien tietojen saamisen eri viranomaisilta ja muilta toimijoilta. Varhaiskasvatuksen järjestämiseksi ja tuottamiseksi välttämättömät tiedot arvioitaisiin kussakin yksittäistapauksessa erikseen. Arvioitaessa esimerkiksi varhaiskasvatuksen järjestäjän oikeutta saada lapsen terveydentilaa koskevia tietoja ehdotetun säännöksen nojalla, on arvioitava, onko kyseisillä tiedoilla merkitystä varhaiskasvatuksen järjestämisessä. Esimerkiksi jos lapsella on sairaus, joka tulee ottaa huomioon varhaiskasvatusta annettaessa, on kyse säännöksessä tarkoitettulla tavalla välttämättömistä tiedoista, jotta lapsen turvallisuus ei vaarannu. Salassa pidettäviä tietoja tämän pykälän nojalla käsittelevien tulee ennakolta määritellä, minne tiedonsaanti-oikeuden perusteella saadut salassa pidettävät tiedot talletettaisiin ja mihin niitä käytettäisiin varhaiskasvatuksen laissa säädetyissä tehtävissä. Lisäksi tulee suunnitella ja määrätä niistä henkilöistä, joilla olisi työtehtävissään pääsy tietoihin. Tietojen saamisesta ja luovuttamisesta tulisi tehdä asianmukaiset merkinnät.

Toisen momentin mukaan lapsen varhaiskasvatuksesta vastaavilla ja lapsen tuen tarpeen, tukitoimenpiteiden tai niiden toteuttamisen arviointiin osallistuvilla ammattihenkilöillä olisi salassapitovelvollisuuden estämättä oikeus saada toisiltaan ja luovuttaa toisilleen sekä varhaiskasvatuksen järjestäjälle sellaiset tiedot, jotka ovat arvioinnin kannalta välttämättömiä.

Kolmas momentti koskisi tilanteita, joissa lapsi siirtyy kunnan tai yksityisen palvelun tuottajan järjestämästä varhaiskasvatuksesta toisen kunnan tai palvelun tuottajan järjestämään varhaiskasvatukseen tai joissa varhaiskasvatuksesta siirrytään esiopetukseen tai perusopetukseen. Tällöin aiemman varhaiskasvatuksen järjestäjän olisi salassapitosäännösten estämättä viipymättä toimitettava lapsen varhaiskasvatuksen tai opetuksen järjestämisen kannalta välttämättömät tiedot uudelle toimijalle. Koska varhaiskasvatus ei lakimuutoksen jälkeen olisi enää sosiaalipalvelu, ei tietoja voitaisi enää siirtää perusopetuslain 41 §:n 4 momentin nojalla esiopetukseen tai perusopetukseen, vaan asiasta on oltava varhaiskasvatuslaissa oma pykälänsä. Vastava muutostarve otettaisiin huomioon myös mainitussa perusopetuslain säännöksessä. Välttämättömillä tiedoilla tarkoitettaisiin sellaisia tietoja, jotka toimijalla olisi oltava, jotta se pystyisi järjestämään toiminnan lapsen tarpeiden ja edun mukaisesti. Yleisimmin tiedot liittyisivät lapsen tuen tarpeisiin ja tarvittaviin toimenpiteisiin. Lapsen tuen joustavan järjestämisen kannalta olisi suotavaa, ettei jo varhaiskasvatuksessa lapsen tukemiseksi tehtyä työtä tarvitsisi aloittaa perusopetuksessa alusta. Tarkoituksena on, että lapsen tarvitsemat tukitoimet eivät viivästyisi toimijan vaihtumisen vuoksi. Toisaalta välttämättömyysvaatimus edellyttää, että tiedoilla on merkitystä siirtymishetkellä. Esimerkiksi lapselle aiemmin annettuja eri tukitoimenpiteitä, joiden tarve on loppunut, ei voida pitää välttämättöminä varhaiskasvatuksen ja opetuksen järjestämiseksi. Lähtökohtaisesti aiempi toimija toimittaisi tiedot uudelle toimijalle. Tiedot voitaisiin toimittaa myös uuden varhaiskasvatuksen, esiopetuksen tai perusopetuksen

järjestäjän pyynnöstä. On huomattava, että esiopetuksen rekistereistä tietoja luovutetaan perusopetuslain mukaisesti. Tietoja luovuttavan ja vastaanottavan varhaiskasvatuksen järjestäjän tai tuottajan olisi varmistettava tietosuojasetuksen ja kansallisen tietosuojalain noudattaminen siirrettäessä henkilötietoja tai käsiteltäessä henkilötietoja muuhun tarkoitukseen. Tietojen luovuttamisesta olisi etukäteen informoitava lapsen huoltajia ja pyynnöstä perusteltava tietojen luovutuksen syy ja tuleva käyttötarkoitus. Lisäksi tietojen luovuttamisesta olisi tehtävä kirjaus. Tietoyhteyden tulee olla suojattu. Mikäli suojausta ei ole mahdollista järjestää, tulisi tiedot luovuttaa kirjallisessa muodossa.

Pykälän neljännessä momentissa säädettäisiin oikeudesta tehdä ilmoitus poliisille tietyissä tilanteissa. Säännös vastaa sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annettuun lakiin, koulutuslakeihin ja useisiin muihin lakeihin 1 päivänä huhtikuuta 2015 voimaan tulleella lakimuutoksella lisättyä säännöstä (HE 333/2014 vp). Säännös antaa kyseisissä laeissa tarkoitettuja tehtäviä hoitaville salassapitovelvollisuuden estämättä oikeuden ilmoittaa poliisille henkeen tai terveyteen kohdistuvan uhkan arviointia ja uhkaavan teon estämistä varten välttämättömät tiedot, jos henkilö laissa säädettyjä tehtäviä hoitaessaan on saanut tietoja olosuhteista, joiden perusteella hänellä on syytä epäillä jonkun olevan vaarassa joutua väkivallan kohteeksi.

Viidennessä momentissa säädetään mahdollisuudesta luovuttaa tietoon oikeutetulle tietoja teknisen käyttöyhteyden avulla. Vakiintuneen perustuslain tulkinnan mukaisesti asiasta on säädettävä laissa.

Erityistä informointivelvollisuutta henkilötietojen luovuttamisesta ei erikseen säädettäisi, sillä henkilötietojen käsittelyä koskevasta informoinnista säädetään EU:n yleisen tietosuojasetuksen 13 ja 14 artiklassa.

42 §. Suunnittelun, arvioinnin ja valvonnan tiedonsaanti. Pykälän 1 ja 2 momenttiin sisältyisi perusopetuslain 41 §:n 1 ja 2 momenttia vastaavat tiedonsaantioikeutta koskevat säännökset. Kyse on varhaiskasvatuksen arviointia, seuranta, tilastointia ja kehittämistä koskevista tiedoista. Tilastolain (280/2004) 4 §:n mukaan tietojen antaminen tilastojen laatimista varten on tiedonantajille vapaaehtoista, jollei tiedonantovelvollisuudesta ole laissa säädetty.

Ensimmäisen momentin mukaan varhaiskasvatuksen järjestäjällä olisi tehtäviään hoitaessaan oikeus saada valtion ja kunnan viranomaiselta varhaiskasvatuksen suunnittelun ja järjestämisen edellyttämät tilastotiedot ja muut vastaavat tiedot. Tällaisia tilastotietoja voisivat olla esimerkiksi syntyvien lasten määrää ja niissä tapahtuvia muutoksia koskevat tiedot. Tilastotiedon lisäksi varhaiskasvatuksen järjestäjillä olisi mahdollisuus hyödyntää varhaiskasvatuksen tietovarantoon kerättyjä tietoja oman kunnan tai toiminnan osalta.

Toisessa momentissa säädettäisiin varhaiskasvatuksen järjestäjän velvollisuudesta pyynnöstä toimittaa valtion ja kunnan varhaiskasvatuksesta vastaaville viranomaisille niiden määräämät varhaiskasvatuksen arvioinnin, kehittämisen, tilastoinnin ja seurannan edellyttämät tiedot. Varhaiskasvatuksen järjestäjän olisi pyynnöstä toimitettava tietoja esimerkiksi Tilastokeskukselle tai muulle tilastoviranomaiselle varhaiskasvatuksen valtakunnallista tilastointia varten. Tietoja voitaisiin pyytää myös esimerkiksi tämän lain 24 §:ssä säädettyyn arviointiin liittyen. Momentti on edelleen tarpeellinen, vaikka Tilastokeskus ja muut viranomaiset voisivat useiden tietojen osalta hyödyntää tietolähteenä varhaiskasvatuksen tietovarantoa, eikä kaikkia tietopyyntöjä enää olisi tarvetta kohdistaa varhaiskasvatuksen järjestäjille.

Pykälän 3 momentti vastaisi sisällöltään yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain (922/2011) 39 §:ää. Varhaiskasvatuksen valvonnan tehokkuuden turvaamiseksi valvontavi-

ranomaisilla olisi oikeus salassapitosäännösten estämättä saada varhaiskasvatuksen järjestäjältä ja toisiltaan tehtäviensä suorittamista varten tarvittavat tiedot ja selvitykset maksutta.

9 luku. **Yksityisen palvelujen tuottajan järjestämä varhaiskasvatus**

43 §. *Yksityinen varhaiskasvatus.* Yksityisellä varhaiskasvatuksella tarkoitetaan 1 momentin mukaan varhaiskasvatusta, jonka yksityinen henkilö, yhteisö tai säätiö taikka julkisyhteisön perustama liikeyritys tuottaa korvausta vastaan liike- tai ammattitoimintaa harjoittamalla. Yksityisen varhaiskasvatuksen määritelmä vastaisi voimassa olevaa lainsäädäntöä. Määritelmä on myös varhaiskasvatuksen osalta säädetty yksityisistä sosiaalipalveluista annetussa laissa, jonka yksityiskohtaisten perusteluiden (HE 302/2010 vp) mukaan yksityisellä yhteisöllä tarkoitetaan avointa yhtiötä, kommandiittiyhtiötä, osakeyhtiötä, osuuskuntaa, yhdistystä ja muuta yksityisoikeudellista oikeushenkilöä. Julkisyhteisöjen, kuten valtion ja sen laitoksen, kunnan, kuntayhtymän, seurakunnan ja muun uskonnollisen yhdyskunnan järjestämiä sosiaalipalveluja, tai myöskään varhaiskasvatuspalveluja, ei pidettäisi yksityisinä. Sen sijaan julkisyhteisön perustama liikeyritys, jolla tarkoitetaan käytännössä osakeyhtiötä, olisi lain soveltamisen kannalta samassa asemassa kuin yksityinen yhteisö, joten sen tuottamat sosiaalipalvelut olisivat yksityisiä sosiaalipalveluja. Kuntien liikelaitokset ja liikelaitoskuntayhtymät eivät kuuluisi yksityisen palveluntuottajan määritelmään. Säännös koskisi nimenomaisesti varhaiskasvatustoiminnan tuottamista, ei esimerkiksi varhaiskasvatukseen käytettävien tilojen vuokraamista tai tutkimus- ja kehittämistoimintaa.

Lisäksi pykälässä säädettäisiin palvelun tuottajan yleisistä edellytyksistä, joiden olisi täyttyvä koko sen ajan, kun palveluja tuotetaan. Vastaavasti ja vastaavin perustein on tarkoitus sosiaali- ja terveystalouden osalta säätää laissa sosiaali- ja terveystalouden tuottamisesta, jota koskeva hallituksen esitys (HE 52/2017 vp) on eduskunnan käsiteltävänä. Toiminnan yhteiskunnallisen hyväksyttävyyden, luotettavuuden ja yhdenvertaisuuden kannalta on tarkoituksenmukaista, että kaikkien palvelun tuottajien taloudelliset ja ammatilliset toimintaedellytykset selvitetään. Muussa, kuin konkurssitilanteessa, palvelun tuottajalle olisi varattava mahdollisuus osoittaa, ettei esteitä palvelun tuottajana toimimiselle ole. Tämä tarkoittaa, että ennen kuin rekisteriviranomainen antaa hylkäävän päätöksen rekisteröinnistä siitä syystä, että tämän säännöksen edellytykset eivät sen näkemyksen mukaan täyty, palvelun tuottajalle on aina varattava mahdollisuus osoittaa määräajassa, ettei näin ole. Säännöksen tarkoituksena olisi antaa palvelun tuottajalle tilaisuus osoittaa, että este on tosiasiallisesti poistunut. Pykälän 2 momentin 3 kohdassa tarkoitetuissa tilanteissa tämä tarkoittaisi esimerkiksi uskottavan maksusuunnitelman esittämistä tai muuta selvitystä toiminnan taloudellisen pohjan tervehdyttämisestä tavalla, joka varmistaa sääntelyn tarkoituksen toteutumisen. Yksityisoikeudellisen vähäistä suuremman velan arvioinnissa suhteessa palvelun tuottajan luotettavuuteen tulisi huomioida erityisesti velan vaikutus palvelun tuottajan kykyyn tuottaa palveluja tässä laissa säädetyllä asianmukaisella tavalla sekä toiminnallaan tosiasiallisesti osoittaa pyrkivänsä maksamaan velat.

44 §. *Yksityisen palvelujen tuottajan ilmoitusmenettely.* Pykälän 1 momentin mukaan yksityisen palvelujen tuottajan olisi tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnasta ennen sen aloittamista tai olennaista muuttamista 50 §:ssä tarkoitettulle kunnan toimielimelle siinä kunnassa, jossa palveluja tuotetaan. Olennaisena muutoksena olisi pidettävä toimintatavassa tai toiminnan laajuudessa tapahtuvia muutoksia silloin, kun ne vaativat henkilöstön määrän huomattavan lisäyksen tai vähenemisen tai henkilöstön rakennemuutoksen. Myös täysin uusiin toimitiloihin siirtyminen olisi aina toiminnassa tapahtunut olennainen muutos. Mikäli palvelujen tuottajan tarkoituksena on harjoittaa toimintaa usean kunnan alueella, olisi ilmoitus tehtävä erikseen jokaisessa kunnassa.

Ilmoituksessa mainittavista tiedoista säädettäisiin pykälän 2 momentissa. Pykälässä säädettäisiin palveluntuottajaa koskevista tiedoista ja palveluyksiköiden tiedoista toimipaikkakohtaisesti. Termi toimipaikka vastaisi yksityisistä sosiaalipalveluista annetussa laissa käytettyä termiä toimintayksikkö. Varhaiskasvatuksen toimipaikka olisi esimerkiksi päiväkotia, perhepäiväkotia tai ryhmäperhepäiväkotia. Lisäksi tulisi ilmoittaa tiedot vastuuhenkilöistä ja muusta henkilökunnasta sekä heidän koulutuksestaan. Tiloja ja niissä tehtävää toimintaa koskevien tietojen lisäksi ilmoittamisvelvollisuus koskisi näitä koskevia viranomaishyväksyntöjä, kuten toimitiloista tietoa siitä, että pelastusviranomaisen, terveydensuojeluviranomaisen ja rakennusvalvontaviranomaisen on hyväksynyt tilat käytettäväksi asianomaiseen tarkoitukseen. Lisäksi toimitettaisiin hyväksyntää koskevat päätökset. Tällainen on esimerkiksi pelastusviranomaisen laatima kohdetta koskevan päätösasiakirjan siitä, että palvelun tuottaja on tehnyt pelastussuunnitelmat ja poistumisturvallisuusselvitykset palvelutuotannossa käytettävissä tiloissaan ja kohteissaan ennen toiminnan aloittamista siten kuin pelastuslaissa (379/2011, 15 §, 19 §) ja valtioneuvoston asetuksessa pelastustoimesta säädetään (407/2011). Palvelun tuottajan tulee myös toimittaa osana ilmoitusmenettelyä kunnalle nähtäväksi lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä annetun lain (504/2002) 4 §:n 1 momentissa tarkoitettu rikosrekisteriotte muulta kuin työsopimussuhteeseen henkilöstöön kuuluvalta. Muussa kuin työsopimussuhteessa olevalla henkilöllä tarkoitetaan esimerkiksi palvelun tuottajana toimivaa yrittäjää, jonka tehtäviin palveluyksikössä kuuluu lasten kanssa työskentelyä. Jos kyse on yksityisen palvelun tuottajan työsopimussuhteesta henkilöstöstä, palvelun tuottaja tarkistaa heiltä rikosrekisteriotteen, mutta sitä ei toimiteta rekisteriviranomaiselle. Lisäksi säädettäisiin, että ilmoituksessa on oltava muita palvelun laadun, turvallisuuden ja asianmukaisuuden arvioimiseksi tarvittavia tietoja. Yksityisten palveluntuottajien velvollisuus ilmoittaa valvontaviranomaisille asiakasasiakirjojen säilyttämispaikka, selvitys asiakasrekisterinpidon keskeisistä periaatteista ja rekisterinpidosta vastaava henkilö ja tietosuojavastaava täydentävät yleistä tietosuojasetusta ja kansallista tietosuojalakia ja niiden arvioidaan olevan kansallisen liikku-mavaran piirissä.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin kunnan velvollisuudesta suorittaa edellä mainitun ilmoituksen saatuaan tarkastus varhaiskasvatuksen toimipaikassa. Tarkastuksessa varmistettaisiin, että varhaiskasvatuksen järjestämiselle asetetut vaatimukset täyttyvät toimipaikan toiminnassa. Kunnan velvollisuus suorittaa tarkastus koskisi myös perhepäivähoidon toimipaikkoja.

Kunnan toimielimen olisi lisäksi tarkistettava ilmoituksen edellyttämät tiedot ja viipymättä annettava ne päiväkotien osalta aluehallintovirastolle. Toiminta voitaisiin aloittaa kunnan toimielimen todettua vaadittujen edellytysten täyttyneen, eli kun kunta on suorittanut tarkastuksen ja todennut ilmoituksen sisältävän vaadittavat tiedot. Täysin vastaavaa säännöstä ei ole voimassa olevassa laissa. Tosiasiallisesti voimassa olevan lain mukainen ilmoitusmenettely on edennyt siten, että kunta on tarkastuksen suoritettuaan ja varmistettuaan, että vaadittavat tiedot on toimitettu, antanut asiassa lausunnon ja ilmoittanut tiedot aluehallintovirastolle. Toiminta on voinut alkaa kunnan lausunnon antamisen myötä. Tämä käy ilmi myös päivähoitoa hallinnonalasiirtoa koskevan hallituksen esityksen (159/2012 vp) perusteluista, jolloin asian tilaa on edellisen kerran selvitetty. Asiasta on kuitenkin perusteltua säätää tarkoin laissa, sillä menettely liittyy elinkeinonharjoittajan oikeuksiin.

Ilmoitus- ja tarkastusmenettelyn käyttäminen on perusteltua lasten turvallisuuden varmistamiseksi. Lapset ovat usein erityisen suojelun tarpeessa eivätkä välttämättä kykene itse riittävästi ilmaisemaan tahtoaan ja tarpeitaan. Erityisesti tämä korostuu pienimpien lasten kohdalla. Sen takia yksityisen palvelujen tuottajan toimintaedellytysten ennakkovalvonta olisi tärkeää jo ennen toiminnan aloittamista, jotta palveluissa toteutuisi asiakkaan toiveiden, tarpeiden ja mielipiteiden huomioon ottaminen, vaikka asiakkaat eivät aina voisi itse täysin asiaansa ilmaista.

Ilmoituksen perusteella suoritettavassa tarkastuksessa olisi kyse asiakasturvallisuuden ja toimintayksikön asianmukaisen toiminnan varmistamisesta ja siten laillisuusharkinnasta. Kunnan toimielimellä ei olisi toimivaltaa arvioida toiminnan tarkoituksenmukaisuutta tai palvelujen tarvetta kunnassa.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että palvelujen tuottajan on viipymättä tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnan lopettamisesta edellä mainitulle kunnan toimielimelle, joka puolestaan ilmoittaa tiedot aluehallintovirastolle.

Ilmoitusten tekemisestä, sisällöstä ja ilmoitukseen liitettävistä asiakirjoista voitaisiin 6 momentin mukaan antaa tarkempia säännöksiä opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella. Ministeriön asetuksella on tarkoitus säätää, että ilmoitukseen olisi pääsääntöisesti liitettävä vastaavat asiakirjat, joista nyt säädetään yksityisistä lasten päivähoitopalveluista annetussa opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksessa (1050/2012).

45 §. Vastuuhenkilö. Pykälän 1 momentin mukaan yksityisen palvelujen tuottajan olisi nimettävä toimintayksikköön vastuuhenkilö, joka vastaisi siitä, että varhaiskasvatuksen järjestämispaikka ja siellä toteutettava varhaiskasvatus täyttävät niille asetetut vaatimukset. Päiväkodissa kyseessä olisi 31 §:ssä tarkoitettu päiväkodin johtaja. Yksityisiä sosiaalipalveluja tuottavan toimintayksikön velvollisuudesta nimetä vastuuhenkilö säädetään nykyisin yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 5 §:n 3 momentissa. Mainittujen säännösten perusteluiden mukaan palvelujen vastuuhenkilön tulisi olla sellaisessa yhteydessä palvelutoiminnan toteuttamiseen, että hän voisi käytännössä tosiasiallisesti huolehtia näistä velvoitteista ottaen huomioon toiminnan laatu ja laajuus. Vastuuhenkilö vastaisi siitä, että palvelutoiminta täyttää sille asetetut vaatimukset eli hän vastaisi muun muassa siitä, että palvelujen antamiseen on palvelujen tarpeeseen ja asiakkaiden lukumäärään nähden riittävästi henkilöstöä, jonka koulutustaso ja ammattitaito mahdollistavat korkeatasoisten palvelujen antamisen. Vastuuhenkilö vastaisi myös siitä, että toiminnan edellytykset muiltakin osin täyttyvät. Vastaavia periaatteita noudatettaisiin yksityisen järjestämässä varhaiskasvatuksessa. Toiminnasta vastaava päiväkodinjohtaja voisi toimia usean päiväkodin tai perhepäivähoitoyksikön vastuuhenkilönä, jos toiminta on sen laajuista ja siten järjestetty, että hän kykenee tosiasiallisesti vastaamaan toiminnasta.

Valvontaa ja yhteydenpitoa varten olisi valvontaviranomaisilla oltava saatavilla ajantasainen tieto toimintayksikön vastuuhenkilöstä, minkä vuoksi vastuuhenkilön vaihtumisesta ja tämän yhteystietojen muutoksesta tehtäisiin viipymättä ilmoitus kunnan toimielimelle. Kunta puolestaan ilmoittaisi tiedon aluehallintovirastolle rekisteriin merkitsemistä varten.

46 §. Tietojen tallettaminen rekisteriin. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että yksityisten palvelutarjoajien ilmoitusasioiden käsittelyä sekä yksityisen varhaiskasvatuksen valvontaa ja tilastointia varten tiedot talletettaisiin edelleen aluehallintoviraston ja Valviran yhdessä ylläpitämään yksityisten palvelujen tuottajien rekisteriin. Momentissa säädettäisiin tehtävien jaosta. Aluehallintovirasto tallettaisi kunnan sille ilmoittamat tiedot rekisteriin. Palvelujen tuottajalla ei olisi yleistä velvollisuutta ilmoittaa rekisterin tiedoissa tapahtuneista muutoksista, mutta tiettyjen tietojen muutosilmoituksista, kuten vastuuhenkilön muutoksista, on laissa erikseen säädetty. Valvonnan yhteydessä esille tulleet muutokset rekisterin sisältämissä tiedoissa tulisi siksi myös viranomaislähtöisesti tallettaa. Palvelun tuottajan ja toimipaikkojen rekisteröinti on toiminnan kannalta välttämätöntä. Palvelujen tuottajan rekisteriin merkitsemisellä voi olla oikeusvaikutuksia myös muun lainsäädännön, esimerkiksi arvonlisävero- ja verokannalta. Yksityisten varhaiskasvatuspalvelujen tuottajien oikeusturvan takaamiseksi aluehallintovirasto tekisi rekisteriin merkitsemisestä ja siitä poistamisesta tai rekisteri-ilmoituksen hylkäämisestä valituskelpoisen päätöksen. Rekisteröinnin edellytykset liittyvät laissa säädettyihin edellytyk-

siin, joista merkittävimmät liittyvät laissa säädettyihin palveluntuottajaa, toimitiloja ja toimintaympäristöä, henkilöstöä ja toiminnan laatua koskeviin velvoitteisiin, sekä ilmoituksen tietojen eheyteen, riittävyteen ja ajantasaisuuteen. Muutoksenhausta päätökseen säädetään 63 §:n 1 momentissa.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin rekisteriin tallennettavista päiväkoteja koskevista tiedoista. Tiedot vastaisivat pääsääntäisesti ilmoitukseen sisältyviä tietoja ja niiden muutoksia koskevia tietoja. Rekisteriin tallennettaisiin myös valvonnan kannalta tarpeelliset tiedot lain ja sen nojalla annettujen säännösten, määräysten ja hallintopäätösten rikkomisesta ja valvontaviranomaisen määräämistä seuraamuksista sekä tiedot valvontaviranomaisen suorittamista tarkastuksista ja niiden tuloksista sekä muut valvonnassa tarvittavat tiedot.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin aluehallintovirastolle rekisterin pitäjälle kuuluvasta vastuusta tallentamisensa tietojen ja niiden luovutuksen sekä tiedon käytön osalta sekä henkilötietojen säilytysajasta.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin, että ilmoituksen rekisteröinti on maksullista. Maksuista säädettäisiin tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

47 §. Rekisterissä olevien tietojen julkistaminen ja luovuttaminen. Pykälä vastaisi yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 30 ja 31 §:ää, jota voimassa olevan lain mukaan sovelletaan varhaiskasvatukseen. Pykälässä säädettyä sovellettaisiin yksityisten palvelujen tuottajien rekisteriin. Varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskevat säännökset ovat omassa luvussaan. Itsenäisen ammatinharjoittajan oikeudesta kieltää osoite- ja muiden yhteystietojensa julkaiseminen on perusteltua säätää laissa, sillä EU:n tietosuoja-asetuksen vastustamisoikeudet eivät ole voimassa, tietojen julkaisemisen ja luovuttamisen perustuessa laissa säädettyyn tehtävään.

48 §. Omavalvontasuunnitelma. Pykälässä säädettäisiin nykyistä yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 6 §:ää vastaavasti, jota voimassa olevan lain mukaan sovelletaan varhaiskasvatukseen, yksityisten palvelujen tuottajien velvollisuudesta laatia omavalvontasuunnitelma. Suunnitelma tulee laatia niin päiväkotitoiminnassa kuin perhepäivähoidossa. Omavalvontasuunnitelmaan sisältyy tietoturvaan ja tietosuojaan sekä tietojärjestelmien käyttöön liittyvä omavalvontasuunnitelma nykyisin sovellettavaa sosiaali- ja terveydenhuollon asiakastietojen sähköisestä käsittelystä annetun lain (159/2007) 19 h §:ää vastaavasti. Kyseessä on yleistä tietosuoja-asetusta ja kansallista tietosuojalakia täydentävä tietosuojakeino, jonka voidaan arvioida olevan kansallisen liikkumavaran piirissä.

49 §. Varhaiskasvatusrikkomus. Pykälässä säädettäisiin varhaiskasvatusrikkomuksesta. Voimassa olevan lain 30 §:n 1 momentin mukaan se, joka laiminlyö laissa säädetyn ilmoitusvelvollisuuden tai pitää lasta hoidossaan vastoin lain nojalla annettua kieltoa, on tuomittava, jollei muussa laissa ole säädetty ankarampaa rangaistusta, sakkoon tai vankeuteen enintään kuudeksi kuukaudeksi. Pykälään ehdotetaan tehtäväksi tiettyjä täsmennyksiä. Yksityistä varhaiskasvatusta järjestävä tai tuottava, joka tahallaan laiminlyö 44 §:ssä säädetyn ilmoitusvelvollisuuden, järjestää tai tuottaa varhaiskasvatusta, vaikka on poistettu 46 §:ssä tarkoitettua rekisteristä taikka järjestää taikka tuottaa varhaiskasvatusta tai esiopetusta vastoin 58 §:ssä tarkoitettua määräystä tai kieltoa, on tuomittava, jollei teosta muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, varhaiskasvatusrikkomuksesta sakkoon. Hoidon sijasta käytettäisiin lain mukaista termiä varhaiskasvatus. Lain looginen noudattaminen edellyttää, että varhaiskasvatuksen lisäksi rangaistavaa olisi myös sellaisen varhaiskasvatusyksikössä tapahtuvan esiopetuksen järjestäminen, johon 1 §:n nojalla muutoinkin sovelletaan tiettyjä varhaiskasvatuslain säännöksiä. Rangaistussäännöksessä tulee olla rikosnimike, joka säädettäisiin varhaiskasvatusrikkomuk-

seksi. Momenttiin on myös lisätty syyksiluettavuutta koskeva tahallisuuden tunnusmerkki. Rikoslain 3 luvun 5 §:n 3 momentin mukaan, jollei toisin säädetä, teko on vain tahallisena rangaistava. Informatiivisuuden vuoksi on kuitenkin hyvän lainvalmistelun ohjeiden mukaisesti suotavaa, että vaadittava syyksiluettavuuden aste ilmenee rikoslain ulkopuolisista säännöksistä nimenomaisesti myös tahallisten tekojen osalta.

Laissa ei enää säädettäisi voimassa olevan lain 30 §:n 2 momentin mukaisesti, että syyttäjä ei saa nostaa 1 momentissa tarkoitettua rikkomuksesta syytettyä, ellei sosiaalilautakunta ole ilmoittanut laiminlyöntiä syytteen pantavaksi. Kunta ei ole asianosainen asiassa, eikä ole perusteltua antaa kunnalle toimivaltaa asiassa. Kunnan lisäksi myös valtion valvontaviranomaiset voivat määrätä toiminnan välittömästi keskeytettäväksi taikka kieltää toimintayksikön käytön.

10 luku. **Hallinto ja valvonta**

50 §. Kunnan monijäseninen toimielin. Ehdotettu pykälä vastaa sisällöltään pääosin voimassa olevan varhaiskasvatuslain 11 d §:ää. Kunnalle tässä laissa säädettävistä tehtävistä, mukaan lukien yksityisen palvelujen tuottajan järjestämän varhaiskasvatuksen valvonta, vastaisi kunnan määräämä monijäseninen toimielin. Selvyyden vuoksi pykälässä säädettäisiin kuitenkin, että kunnalle säädetyistä tehtävistä huolehtii yksi tai useampi kunnan määräämä monijäseninen toimielin. Sanamuoto mahdollistaa esimerkiksi suomen- ja ruotsinkielisen varhaiskasvatuksen organisoinnin kahden eri toimielimen alaisuuteen tai esimerkiksi jaostojen perustamisen eri kieliryhmille. Samoin 4 momentissa tarkoitetuissa tilanteissa, joissa varhaiskasvatusta järjestää kuntayhtymä, 1 momentissa tarkoitettuja toimielimiä voisi olla yksi tai useampi esimerkiksi erikseen suomen- ja ruotsinkielistä varhaiskasvatusta varten. Sanamuoto turvaa kuntien mahdollisuudet oman itsehallintonsa puitteissa järjestää hallintonsa haluamallaan tavalla ja turvata molempien kieliryhmien yhdenvertaiset mahdollisuudet. Varhaiskasvatuslaissa ei enää säädettäisi valtion valvontaa hoitavan virkamiehen vaalikelpoisuudesta kyseiseen kunnan toimielimeen, sillä asiasta säädetään jo yleislakina noudatettavan kuntalain 72 ja 74 §:ssä.

51 §. Valtion ohjausjärjestelmä. Varhaiskasvatuksen ohjausta ja valvontaa sekä tähän liittyviä viranomaisten tehtäviä ja työnjakoa koskeviin varhaiskasvatuslain säännöksiin tehtäisiin eräitä tarkennuksia. Pykälässä säädettäisiin valtion varhaiskasvatuksen ohjausjärjestelmästä. Varhaiskasvatuksen yleinen suunnittelu, ohjaus ja seuranta kuuluisivat 1 momentin mukaan opetus- ja kulttuuriministeriölle. Valtioneuvoston ohjesäännön (262/2003) 11 §:ssä säädetään asiasta toiminta- ja taloussuunnitteluasiat, tulosohtausasiat ja lainvalmisteluasiat. Ministeriö seuraa ja pyrkii ennakoimaan toimialan kehittymistä, mutta valtion eri toimijoiden roolien selkeyttämiseksi, termiä valvoa ei enää käytettäisi ministeriön ohjausta kuvaavana, vaan valvonta kuuluisi muun alueellisen ohjauksen ja suunnittelun ohella pykälän toisen momentin mukaan aluehallintovirastoille.

Varhaiskasvatuslaissa ei enää erikseen säädettäisi opetus- ja kulttuuriministeriön ja sosiaali- ja terveysministeriön yhteistyöstä lainsäädännön valmistelussa, liittyen yhteiskunnan järjestämään pienten lasten hoitojärjestelmään, joka edelleen koostuu kunnallisesta varhaiskasvatuksesta ja sen vaihtoehtoina olevista sosiaali- ja terveysministeriön toimialaan kuuluvista lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuista. Pienten lasten hoitojärjestelmä muodostaa kiinteän kokonaisuuden, jossa muutokset yhdessä osatekijässä vaikuttavat väistämättä koko järjestelmään. Ministeriöiden välisestä yhteistyöstä säädetään valtioneuvostosta annetun lain (175/2003) 2 §:ssä, eikä hallinnonalan siirron vuoksi tarpeelliseksi katsottua erityissäännöstä enää katsota välttämättömäksi.

Aluehallintovirasto vastaisi alueellisesta suunnittelusta, ohjauksesta ja valvonnasta. Opetushallituksen tehtävistä varhaiskasvatuksen asiantuntijavirastona säädettäisiin voimassa olevaa lain 9 §:ää vastaavasti. Asiantuntijaviraston tehtäviä hoitaisi Opetushallitus, joka kuuluu opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalaan ja tulosehjauksen piiriin. Laissa säädettäisiin edelleen Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontaviraston tehtävistä voimassa olevaa lakia vastaavasti.

52 §. Valvontaviranomaiset. Kunnan ja kuntayhtymän sekä yksityisen palvelun tuottajan järjestämän ja tuottaman varhaiskasvatuksen valvontaa koskevat säännökset koottaisiin varhaiskasvatukseen. Nykyisin yksityisen varhaiskasvatuksen valvontaan sovelletaan osin varhaiskasvatukseen ja osin yksityisistä sosiaalipalveluista annettuun lakiin (922/2011), sellaisena kuin se on voimassa 1 päivänä tammikuuta 2013, sisältyviä säännöksiä. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin varhaiskasvatuksen valvontaviranomaisista, joita olisivat kunnan, kuntayhtymän ja yksityisen palvelun tuottajan järjestämän ja tuottaman varhaiskasvatukseen osalta aluehallintovirasto ja Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontavirasto. Yksityisen varhaiskasvatukseen osalta valvontaviranomaisena olisi lisäksi kunta. Näin ollen kunnan tulisi osaltaan valvoa alueellaan toimivaa hankkimaansa varhaiskasvatusta sekä palvelusetelitoimintaa. Sen lisäksi kunnan tulisi valvoa alueellaan toimivia muita yksityisiä palveluntuottajia, vaikka ne eivät kuulukaan kunnan järjestämiin palveluihin.

53 §. Ohjaus, neuvonta ja sosiaaliamies. Pykälän 1 momentti vastaisi yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 15 §:ää mutta se koskisi myös kunnan tai kuntayhtymän järjestämän varhaiskasvatuksen valvontaa. Säännös sisältää yleisperiaatteen ohjauksen, neuvonnan ja seurannan ensisijaisuudesta suhteessa muihin valvontatoimenpiteisiin. Valvontaviranomaisten tulisi kiinnittää erityisesti huomiota informaatio-ohjaukseen, koulutukseen sekä keskinäiseen vuorovaikutukseen palvelujen tuottajan kanssa. Tällä tavoin ennaltaehkäistäisiin ongelmatilanteiden syntymistä ja vältettäisiin tarvetta turvautua 54—58 §:n mukaisiin keinoihin. Tämä edellyttäisi molemmin puolin toimivaa tiedon kulkua ja yhteistyötä varhaiskasvatuksen järjestäjän ja valvontaviranomaisen välillä. Molempien osapuolten toiminnan tulisi tukea ohjauksen ja neuvonnan edellyttämän keskinäisen luottamuksen syntymistä ja säilymistä. Lain 54—58 §:ään ehdotettuja toimivaltuuksia käytettäisiin pääsääntöisesti vain, kun ohjauksen ja neuvonnan keinoin ei voida päästä toivottuun lopputulokseen. Lievempien keinojen ensisijaisuus ei kuitenkaan estä muiden laissa säädettyjen keinojen käyttämistä kiireellisissä ja vakavissa tapauksissa, mikäli ne tilannekohtaisesti arvioidaan välttämättömiksi ja oikeasuhtaisiksi. Yksityisen palvelun tuottajan järjestämään varhaiskasvatukseen liittyy edelleen toiminnan aloittamista edeltävä ennakkotarkastusmenettely, josta säädettäisiin tarkemmin lain 44 §:ssä.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin voimassa olevaa lainsäädäntöä vastaavasti, että toistaiseksi sosiaaliamiehen toimivaltaan ja tehtäviin kuuluisi edelleen myös varhaiskasvatus.

54 §. Muistutus ja kantelu. Pykälässä säädettäisiin sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain 23 ja 23 a §:ää vastaavasti muistutusmenettelystä ja kantelusta sekä kanteleluasian siirtämisestä muistutuksena käsiteltäväksi. Muistutuksen voi tehdä varhaiskasvatuksen järjestäjänä toimivalle kunnalle tai palvelun tuottajalle. Muilta osin säännös vastaisi sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annettua lakia siinä muodossa, kun sitä varhaiskasvatukseen sovelletaan, mutta toimivalta siirtää kanteleluasia muistutuksena hoidettavaksi olisi varhaiskasvatuksessa uusi. Toimivaltuus on säädetty sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lakiin 1.1.2015 voimaa tulleella lailla (1100/2014), eikä sitä näin ollen ole varhaiskasvatukseen toistaiseksi sovellettu. Siirtämistoimivaltuudesta säätämisen tarkoituksena on nopeuttaa ja tehostaa menettelyä, jos se kyseisessä tapauksessa edistää kantelijan oikeusturvaa. Muistutuksen ja siihen annettavan vastauksen perusteella on tarpeen mukaan mah-

dollista käynnistää asian käsittely kantelu- tai valvonta-asiana. Kanteluun sovelletaan muuten mitä hallintolain 8 a luvussa säädetään hallintokantelusta. Lakiin ei enää sisältyisi voimassa olevan 8 c §:n 4 momenttia sekä 18 §:n 1 momenttia vastaava erillistä säännös viiden vuoden tutkinta-ajasta, vaan noudatettaisiin yleislainsäädäntöä.

55 §. Tarkastusoikeus. Pykälässä säädettäisiin 52 §:ssä määriteltyjen valvontaviranomaisten toimivallasta suorittaa tarkastus varhaiskasvatuksen järjestäjän toimintayksikössä. Ehdotettu sääntely vastaa pääosin voimassa olevaa varhaiskasvatuslain 8 a §:ää sekä yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 17 ja 18 §:ää. Samat säännökset koskisivat sekä aluehallintovirastoa, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastoa että kuntaa niiden toimiessa valvontaviranomaisena. Voimassa olevaan lakiin verrattuna valvontaviranomaisten tarkastusoikeutta koskevista säännöksistä poistettaisiin perustellun syyn vaatimus. Maininta on tarpeeton, sillä valvontaviranomaisten toimien on jo hallintolain (434/2003) 6 §:n huomioon ottaen oltava perusteltuja. Perustellun syyn vaatimus voi lisäksi johtaa virheellisiin tulkintoihin, joiden mukaan tarkastustoimivalta olisi rajattu tilanteisiin, joissa jokin epäkohta on tullut valvontaviranomaisen tietoon esimerkiksi kantelun tai muun vastaavan ulkopuolisen toimen kautta. Valvontaviranomainen voi tehdä tarkastuksen aina katsoessaan sen tarpeelliseksi, myös ennaltaehkäisevän valvonnan yhteydessä.

Pykälän 2 momentin mukaan Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirasto voisivat määrätä kunnan toimielimen perustellusta syystä tarkastamaan yksityisen palvelujen tuottajan toimintayksikön. Tämä ei tarkoittaisi sitä, että valvonta-asia kokonaisuudessaan siirtyisi tarkastuksen toimittaneen valvontaviranomaisen käsiteltäväksi, vaan määräys koskisi ainoastaan tarkastusta. Perustellun syynä voitaisiin pitää esimerkiksi asian kiireellisyttä, suurta samanaikaisten valvonta-asioiden määrää tai sitä, että kunnan toimielin tuntee tarkastuksen kohteen erityisen hyvin, mikäli näillä seikoilla voidaan katsoa olevan merkitystä tarkastuksen onnistumisen kannalta.

56 §. Tarkastuksen toimittaminen. Pykälä vastaisi sisällöltään voimassa olevan varhaiskasvatuslain 8 a §:n tarkastuksen toimittamiseen liittyviä säännöksiä. Poliisin antamasta virkaavusta säädettäisiin valvontaviranomaisten välistä yhteistyötä säätelevässä 59 §:ssä. Voimassa olevaan 8 a §:ään sisältyvä asetuksenantovaltuus tarkastusmenettelyn ja pöytäkirjan tarkemmasta sisällöstä ja pöytäkirjaa koskevista säilytysajoista poistettaisiin laista tarpeettomana. Valvontaviranomaisten toimivaltuus ja yleiset tietojen käsittelyä koskevat säädökset katsotaan riittäviksi.

57 §. Huomautus ja huomion kiinnittäminen. Pykälän 1 momenttia vastaisi voimassa olevan lain 8 c §:n 1 momenttia, ja yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 19 §:ä, joissa säädetään huomautuksen antamisesta. Valvontaviranomainen voisi antaa huomautuksen vastaisen toiminnan varalle varhaiskasvatuksen järjestäjälle tai toiminnasta vastaavalle henkilölle. Voimassa olevaan lakiin nähden muutos olisi, että myös kunnalla olisi oikeus huomautuksen antamiseen. Huomautus voitaisiin antaa kunnan ja sen virkamiehen lisäksi myös yksityiselle järjestäjälle tai palvelun tuottajalle ja sen toiminnasta vastaavalle henkilölle, oli henkilö virkasuhteessa tai työsuhteessa. Koska tämän pykälän mukaiset keinot ovat ehdotetun 58 §:n mukaisia keinoja lievempiä, olisi hallinto-oikeuden suhteellisuusperiaate huomioiden tarpeen, että kaikilla valvontaviranomaisilla olisi toimivalta näiden keinojen käyttämiseen.

Pykälän 2 momentissa säädetään huomautusta lievemmästä huomion kiinnittämisestä. Sääntely vastaisi voimassa olevan lain edellä mainittuja pykäläiä vastaavin muutoksin, jotka on selostettu edellä.

58 §. Määräyksen antaminen. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin voimassa olevaa varhaiskasvatuslain 8 b §:ää ja yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 20 §:ää vastaavasti, että valvontaviranomainen voisi antaa määräyksen puutteiden korjaamisesta tai epäkohtien poistamisesta, jos varhaiskasvatuksen järjestämisessä tai toteuttamisessa havaitaan asiakasturvallisuutta vaarantavia puutteita tai muita epäkohtia taikka toiminta on muutoin varhaiskasvatuslain vastaista taikka jos yksityinen palvelun tuottaja ei ole täyttänyt ilmoitusvelvollisuuttaan. Mahdollisia puutteita voivat olla esimerkiksi henkilöstömitoituksen täyttämättä jättäminen tai toiminnan järjestäminen vastoin varhaiskasvatussuunnitelman perusteita. Tällöin olisi asetettava määräaika korjaavien toimenpiteiden suorittamiselle. Toiminta voitaisiin myös määrätä välittömästi keskeytettäväksi taikka toimintayksikön, sen osan tai laitteen käyttö kieltää välittömästi, jos asiakasturvallisuus sitä edellyttäisi.

Pykälän 2 momentin mukaan valvontaviranomainen voisi voimassa olevaa lainsäädäntöä vastaavasti tehostaa 1 momentissa tarkoitettua määräystä sakon uhalla tai uhalla, että toiminta keskeytetään, taikka että toimintayksikön, sen osan tai laitteen käyttö kielletään. Näissä tilanteissa sovellettaisiin lisäksi uhkasakkolain (1113/1990) säännöksiä.

Muutoksenhausta määräykseen säädetään luvussa 12. Muutoksenhaku ei keskeyttäisi toimeenpanoa, jos se on asiakkaiden turvallisuuden kannalta välttämätöntä. Vastaavan kaltaisesti säädetään voimassa olevan lain 8 c §:n 3 momentissa.

59 §. Valvontaviranomaisten välinen yhteistyö. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin valvontaviranomaisille yleisvelvoite toimia yhteistyössä tämän lain mukaisia tehtäviä hoitaessaan. Yhteistyöllä tarkoitetaan muun muassa tarpeellisten tietojen ja hyvien käytänteiden vaihtamista sekä mahdollisten toimivaltaerimielisyyksien selvittämistä neuvotteluin siten, että lain tavoitteet pystytään tehokkaasti turvaamaan. Yhteistyövelvoitetta täsmentävät tarkemmat säännökset sisältyisivät pykälän 2 momenttiin. Pykälän 3 momentissa säädettäisiin voimassa olevaa lakia vastaavasti poliisiin velvollisuudesta antaa virka-apua tarkastuksen keskeyttämisen ja käyttökiellon toteuttamiseksi.

11 luku. **Rahoitus ja asiakasmaksut**

60 §. Rahoitus ja avustukset. Pykälä vastaa sisällöltään voimassa olevan varhaiskasvatuslain 12 §:ää. Valtionosuusjärjestelmän mukaisesta rahoituksesta säädetään valtiovarainministeriön hallinnoimassa kunnan peruspalveluiden valtionosuudesta annetussa laissa. Kunnan on osoitettava voimavaroja valtionosuuden perusteena olevaan lasten varhaiskasvatukseen. Kyseisessä laissa säädetään myös perusteettoman edun palauttamisesta. Jos kunta on saanut perusteettomasti laissa tarkoitettua valtionosuutta, on valtiovarainministeriön määrättävä liikaa saatu määrä palautettavaksi. Takaisinperintä velvoitteiden laiminlyönnin vuoksi edellyttää pääsääntöisesti tilannetta, jota ovat edeltäneet aluehallintoviraston tarkastus ja valvontatoimenpiteet.

Varhaiskasvatustoimintaan myönnettävistä valtionavustuksista säädetään opetus- ja kulttuuri-toimen rahoituksesta annetussa laissa. Lisäksi pykälässä säädetään mahdollisuudesta myöntää valtion talousarvioon otetun määrärahan rajoissa investointiavustuksia siten, kuin valtionavustuslaissa säädetään.

61 §. Asiakasmaksut. Pykälä vastaa sisällöltään voimassa olevan varhaiskasvatuslain 13 §:ää.

12 luku. **Oikeusturvakeinot ja muutoksenhaku**

62 §. *Muutoksenhaku varhaiskasvatusoikeutta ja varhaiskasvatukseen ottamista koskevaan päätökseen.* Muutoksenhausta varhaiskasvatukseen ottamista koskevaan päätökseen säädetään varhaiskasvatuslain 30 a, 31 ja 32 §:ssä. Muutoksenhaku valittamalla hallinto-oikeuteen on lähtökohtaisesti kielletty. Viranhaltijan lapsen varhaiskasvatukseen ottamista koskevaan päätökseen haetaan oikaisua kunnan toimielimeltä. Varhaiskasvatuslain 11 a §:ssä tarkoitettuun varhaiskasvatukseen ottamista koskevaan kunnan toimielimen päätökseen, eli varhaiskasvatusoikeutta ja sen laajuutta koskevaan päätökseen, saa kuitenkin hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Hallinto-oikeuden päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla.

Nykyistä sääntelytapaa voi pitää vaikeasti ymmärrettävänä sekä oikeusturvaa rajoittavana, minkä vuoksi muutoksenhakusäännökset ehdotetaan yhdistettäväksi ja selkeytettäväksi. Muutoksenhakuoikeuden laajuutta ei pykälässä tarkoitettujen päätösten osalta muutettaisi nykyisestä, mutta varhaiskasvatukseen ottamista koskevan päätöksen käsitteen sijasta muutoksenhakukelpoisia päätettäviä asioita pyritään määrittelemään täsmällisemmin. Käsitelmäärittelyn tarkentamisen vuoksi pykälässä myös määriteltäisiin tarkemmin, miltä osin päätökseen saa hakea muutosta, ja montako muutoksenhakuporrasta kunkin päätökseen sisältyvän asian osalta on käytettävissä.

Ensivaiheen oikeusturvakeinona olisi oikaisuvaatimus kunnan monijäseniselle toimielimelle. Oikaisupäätöstä ei ole tarkoituksen mukaista voida delegoida viranhaltijalle kunnan hallintosäännössä. Oikaisuvaatimusoikeus koskisi sekä varhaiskasvatusoikeuden laajuutta että muita varhaiskasvatusoikeuden käyttämiseen liittyviä asioita, joista kunta tai kuntayhtymä tekee kirjallisen päätöksen. Näitä oikaisuvaatimuskelpoisia päätettäviä asioita voivat olla esimerkiksi varhaiskasvatusoikeuden alkamishetkeä, toimintamuotoa tai toimintayksikköä koskevat asiat. Varhaiskasvatusoikeuden 12 §:ssä tarkoitettua laajuutta, 13 §:ssä tarkoitettua vuorohoitoon pääsemistä ja varhaiskasvatuspaikan säilyttämistä sekä 6 §:n mukaista kunnan järjestämisvelvollisuutta asumisen ja vastaavan oleskelun osalta koskevilta osin sekä varhaiskasvatuskielen osalta päätökset saisi oikaisumenettelyn jälkeen valittamalla hallinto-oikeuden tutkittavaksi. Muilta osin oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saisi hakea muutosta valittamalla vain jos varhaiskasvatusta koskeva päätös on tosiasiallisesti vaarassa estää subjektiivisen oikeuden toteutumisen. Tältä osin hallinto-oikeudelle tulisi valitusluvan kaltaista harkintavaltaa sen suhteen, ottaako se asian käsiteltäväkseen. Esimerkiksi varhaiskasvatusyksikköä ja toimintamuotoa koskevilta osin valitusoikeutta ei edelleenkaan pääsääntöisesti olisi. Siltä osin, kuin pykälässä ei muuta säädetä, noudatettaisiin oikaisuvaatimuksen osalta hallintolain säännöksiä ja valituksen osalta hallintolainkäyttölain säännöksiä. Jatkovalitus korkeimpaan hallinto-oikeuteen olisi luvanvarainen. Tarkoituksena on, että korkein hallintotuomioistuimien ottaisi kantaa merkittäviin ennakkotapausluonteisiin varhaiskasvatusoikeuden laajuutta ja kunnan järjestämisvelvollisuutta koskeviin ratkaisuihin.

63 §. *Muutoksenhaku valvontaviranomaisten valvonnassa tekemiin päätöksiin.* Pykälän 1 momentti vastaa yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 36 §:n 1 momenttia. Vastaavaa säännöstä ei kunnallisen varhaiskasvatuksen osalta ole varhaiskasvatuslaissa vaan muutoksenhaun säännökset on jätetty yleisen lainsäädännön varaan. Varhaiskasvatuslain 8 b §:n 3 momentista ja 8 c §:n 3 momentissa muutoksen haun vaikutuksista toimeenpanolle ja muutoksenhakukiellosta huomautuksesta on kuitenkin säädetty. Sääntely ehdotetaan tältä osin yhtenäistettäväksi. Varhaiskasvatuslain nojalla tehtyyn valvontaviranomaisen päätökseen, joka koskee valvontatapausta tai rekisteriin merkittämistä ja siitä poistamista, koska näillä voi olla merkittäviä oikeusvaikutuksia yksityisen varhaiskasvatuksen järjestäjän näkökulmasta, haettaisiin muutosta hallintovalituksella hallinto-oikeudelta.

Pykälän 2 momentti vastaa varhaiskasvatustalain 8 c §:n 3 momenttia ja yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 36 §:n 2 momenttia.

64 §. Täytäntöönpano. Pykälä vastaa sisällöltään yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 37 §:ää. Kunnallisen varhaiskasvatuksen osalta säädetään varhaiskasvatustalain 8 b §:n 3 momentissa, että sosiaali- ja terveystalain lupa- ja valvontaviraston ja aluehallintoviraston päätöstä toiminnan keskeyttämisestä taikka toimintayksikön, sen osan tai laitteen käytön kieltämisestä on noudatettava muutoksenhausta huolimatta, jollei muutoksenhakuviranomainen toisin määrää. Ehdotettu pykälä koskisi yhdenmukaisesti sekä kunnallista että yksityistä varhaiskasvatustoimintaa.

13 luku. Varhaiskasvatuksen tietovaranto

65 §. Soveltamisala. Pykälän mukaan luvussa säädetäisiin varhaiskasvatuksen tietovarannosta, siihen talletettavista tiedoista, talletettavien tietojen välittämisestä sekä tietovarantoon liittyvistä sähköisistä palveluista.

Luvun luovutuspalvelua koskevat pykälät merkitsisivät poikkeamista julkisuuslaista. Kaikki tietovarannon tiedot luovutettaisiin ehdotetun luovutuspalvelun kautta vain sähköisessä muodossa, jolloin luovutukseen sovellettaisiin ehdotettuja luovutuspalvelupykäläiä esimerkiksi julkisuuslain 16 §:n ja 7 luvun sijasta. Muussa kuin sähköisessä muodossa tietoja voisi saada rekisterinpitäjiltä itseltään. Tietovarannosta ei olisi mahdollista tehdä luovutuksia suoramarkkinointia ja mielipide- tai markkinatutkimusta varten edes henkilön itsensä suostumuksella. Ehdotettujen luovutuspalvelupykälien mukaan viranomaisille voidaan luovuttaa niiden laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi tarpeellisia varhaiskasvatuksen tietovarantoon sisältyviä tietoja. Lisäksi tietoja voitaisiin luovuttaa rekisteröidyille henkilöille itselleen. Yleinen julkisuusperiaatteen toteuttaminen tapahtuu siten rekisterinpitäjien itsensä toimesta. Esimerkiksi yksittäinen kansalainen ei voi pyytää toisen henkilön tietoja tietovarannosta pelkästään julkisuusperiaatteen nojalla. Ehdotettu 69 § korvaisi julkisuuslain 21 §:n, eli Opetushallitus tuottaisi tietoaineistoja siten, kuin opetus- ja kulttuuriministeriö määrää, eikä muodostaisi pyynnöstä tietoaineistoja muille viranomaisille. Viranomaiset, joilla on lakisääteinen oikeus tietovarannon tietoihin, saisivat tiedot luovutuspalvelun kautta ja voisivat itse muodostaa niistä tietoaineistoja.

66 §. Tietovarannon käyttötarkoitus. Tietovarannon tarkoituksena olisi 1 momentin mukaisesti mahdollistaa varhaiskasvatustietojen tietoturallinen ja keskitetty sähköinen kokoaminen, käsittely ja luovuttaminen henkilön itsensä tai tämän laillisen edustajan ja tietoja tarvitsevien viranomaisten ja tutkijoiden käytettäväksi, turvata tässä laissa määriteltujen varhaiskasvatustietojen yhdenmukaisuus ja luotettavuus sekä tehostaa hallinnon toimintaa sekä edistää oikeaan ja riittävään tietoon perustuvaa varhaiskasvatuksen kehittämistä ja päätöksentekoa. Momentti vastaisi muotoilultaan valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain (884/2017)1 §:ä. Edellä mainittuun lakiin verrattuna yksi varhaiskasvatuksen tietovarannon keskeinen käyttötarkoitus liittyy kuitenkin viranomaisten päätöksentekoon. Kansallisesti voidaan säätää rajoituksia tietosuojaperiaatteisiin. Tietosuojasetuksen 6 artiklan 4 kohdan säännöksellä annetaan kansallisesti mahdollisuus poiketa käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteesta sillä edellytyksellä, että kansallinen lainsäädäntö muodostaa demokraattisessa yhteiskunnassa välttämättömän ja oikeasuhteisen toimenpiteen tietosuojasetuksen 23 artiklassa tarkoitettujen tavoitteiden turvaamiseksi. Tietovaranto toteuttaa muun muassa yleisen julkisen edun liittyviä tavoitteita ja valvonta ja sääntelytehtävää, kuten oikea-aikaisen ja riittävän tiedon saamista menestyksellisen koulutuspolitiikan tekemiseksi, joka myös osaltaan edesauttaa lasten oikeuksien toteuttamista lainsäädännön keinoin. Tietovaranto toteuttaa yleisen edun to-

teutumista myös takaamalla kaikille sen tietoja käyttäville viranomaisille tietopohjan lakisääteisten hallintopäätösten ja muiden lakisääteisten velvollisuuksien toteuttamiseksi.

Ehdotetun toisen momentin mukaan viranomaiset saisivat käyttää niille laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi tarpeellisia varhaiskasvatuksen valtakunnalliseen tietovarantoon sisältyviä tietoja. Keskeisiä tiedon käyttäjiä olisivat opetus- ja kulttuuriministeriö, Opetushallitus, kunnat, aluehallintovirastot, Valvira, Kansaneläkelaitos, Terveiden ja hyvinvoinnin laitos, Kansallinen koulutuksen arviointikeskus ja Tilastokeskus. Tyhjentävää listaa ei laadittaisi, koska viranomaisen tiedonsaantioikeus määräytyisi kyseistä viranomaista koskevan lainsäädännön ja sille säädettyjen tehtävien mukaan, kuten valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetussa laissa. Varhaiskasvatuksen tietovarantoon tallennettuja varhaiskasvatuksen tietoja käytettäisiin muun muassa varhaiskasvatuksen yleisessä ja alueellisessa järjestämisessä, suunnittelussa, ohjauksessa, seurannassa ja valvonnassa. Tietovarantoon tallennettuja tietoja voitaisiin käyttää myös varhaiskasvatuksen arvioinnissa ja tilastoinnissa.

Tietosuoja-asetuksen 6 artiklasta tulee löytyä tiedon käsittelylle käsittelyperuste. Varhaiskasvatuksen tietovarannon tietojen käsittelyn ja tietovarantoa hyödyntävän viranomaisen oikeus saada tietoa perustuu 6 artiklan 1 kohdan c alakohtaan. C alakohdan mukaan käsittelyllä on oikeutettu peruste, kun käsittely on tarpeen rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi. Opetushallitus tekisi lakisääteiseen tietojenkäsittelyvelvoitteeseensa perustuen harkinnan siitä, onko tietoja pyytävän viranomaisen käsittelyperuste, ja samalla tietojen saantioikeus, c alakohdan mukainen.

Lakisääteiseen velvoitteeseen perustuva käsittely takaa rekisteröidylle oikeudet saada käsitellä koskevat tiedot (13 ja 14 artikla), saada pääsy tietoihin (15 artikla), tietojen oikaisemiseen (16 artikla) että oikeuden käsittelyn rajoittamiseen (18 artikla). Koska toiminta perustuu käsittelyperusteeseen c, rekisteröidyllä ei artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaan olisi oikeutta 17 artiklan mukaiseen tietojen poistamiseen eikä lakisääteiseen velvollisuuteen perustuvassa tietojen käsittelyssä 21 artiklan mukaiseen vastustamisoikeuteen. Myöskään tietosuoja-asetuksen 20 artiklan mukainen oikeus siirtää tiedot järjestelmästä toiseen ei sovellu käsittelyperusteeseen c.

Yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai ottaa käyttöön yksityiskohtaisempia säännöksiä asetuksessa vahvistettujen sääntöjen soveltamisen mukauttamiseksi sellaisessa käsittelyssä, joka tehdään 1 kohdan c alakohdan noudattamiseksi määrittämällä täsmällisemmin tietojenkäsittely- ja muita toimenpiteitä koskevat erityiset vaatimukset. Tässä esityksessä ehdotetaanakin kansallisia tarkennuksia muun muassa tietovarannossa käsiteltävän tiedon käsittelytoimiin sekä säilytysaikoihin.

Rekisteröidyllä on oikeus saada pääsy häntä itseään koskeviin henkilötietoihin, josta säädetään tietosuoja-asetuksen 15 artiklassa. Oikeus koskisi käytännössä varhaiskasvatuksen henkilöstöä sekä lasten huoltajia. Hallintolain (434/2014) 14 §:n mukaisesti pääsäännön mukaan vajaan puolesta käyttää puhevaltaansa hänen edunvalvojansa, huoltajansa tai muu laillinen edustajansa.

67 §. *Tietovarannon rekisterinpitäjät ja tietojen käsittelijä.* Pykälä vastaisi pääosin valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain 5 §:ää. Ehdotetun 1 momentin mukaan tiedon tallentajat eli kunta, kuntayhtymä tai yksityinen palvelujen tuottaja toimisivat tallennetun tiedon rekisterinpitäjänä järjestelmään tallentamiensa tietojen osalta. Yksityiset palveluiden tuottajat pitäisivät sisällään varhaiskasvatustalvitu tuottavat yritykset kuten yksityiset päiväkodit ja perhepäivähoitajat.

Silloin, kun varhaiskasvatuksen järjestäjä käsittelee toiminnassaan tietovarantoon tallennettuja omien toimipaikkojensa lasten, henkilöstön tai huoltajien henkilötietoja, kyse on henkilötietojen käsittelystä sen omassa toiminnassa. Varhaiskasvatuksen tuottajan rekisterien pito perustuu henkilötietolain näkökulmasta niiden varhaiskasvatustehtävään ja siinä muodostuvaan lapsen, huoltajan ja henkilöstön sekä varhaiskasvatuksen järjestäjän väliseen asialliseen yhteyteen. EU:n tietosuoja-asetuksen voimaantultua tietojen käsittelyn perusteen on pääasiallisesti liityttävä varhaiskasvatuspalvelun tuottajan lakisääteisiin velvoitteisiin tai julkisen vallan käyttöön tai yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseen.

Tietovaranto olisi tietojärjestelmä, jossa varhaiskasvatuksen järjestäjät säilyttävät kopiota osasta vastuullaan olevan henkilörekisteriensä tietosisällöstä. Tietovaranto ei siten muodostaisi varhaiskasvatuksen järjestäjien omista rekistereistä loogisesti erillistä henkilörekisteriä. Näin ollen tietovarantoon tallennettavan tietokokonaisuuden osalta rekisterinpitäjän tehtäviä ei olisi tarkoituksenmukaista antaa keskitetysti tietovarannon teknisestä ylläpidosta vastaavalle Opetushallitukselle. Muut rekisterit ja muu rekistereiden tietosisältö, joka ei kopioitu tietovarantoon, olisi edelleen täysin rekisterinpitäjän vastuulla.

Rekisterinpitäjät vastaisivat tallentamiensa tietojen sisällöstä ja virheettömyydestä. Rekisterinpitäjän olisi huolehdittava, että tallennettavat tiedot ovat ajantasaisia. Rekisterinpitäjät vastaisivat rekisteröidyn oikeuksista tietovarannossa olevan tiedon oikaisemisen osalta. Mikäli ilmenisi, että tietovarannon tietosisällössä on virhe, tiedon korjausvaatimus tulisi osoittaa kyseiselle rekisterinpitäjälle. Ilmoitus tiedon virheellisyydestä voitaisiin kuitenkin tehdä myös Opetushallitukselle, joka ohjaisi tiedon rekisterinpitäjän oikaistavaksi. Mikäli ilmenisi, että virhe johtuu tietovarannon teknisestä virheestä, Opetushallitus vastaisi järjestelmävirheen korjauksesta. Rekisterinpitäjät vastaisivat myös tietovarannossa olevan tiedon osalta rekisteröidyn informoinnista siten kuin tietosuoja-asetuksen III luvussa säädetään. Jotta rekisterinpitäjä voisi toteuttaa velvollisuutensa, Opetushallituksen on ehdotetun 2 momentin mukaan informoitava rekisterinpitäjää tietojen säännönmukaisista luovutuksista. Opetushallitus myös toimittaisi viipymättä rekisterinpitäjälle tämän pyynnöstä rekisteröityä koskevat lokitiedot eli tiedot siitä, keille tahoille ja milloin tietoja on luovutettu.

Ehdotetun 2 momentin mukaan, tietovarannon tiettyjen laissa säädettyjen velvoitteiden osalta tietojenkäsittelijänä toimisi Opetushallitus. Opetushallitus siis vastaisi suoraan lain nojalla tiettyistä rekisterinpitäjälle muutoin kuuluvista velvollisuuksista lakisääteisenä tietojen käsittelijänä. Opetushallitus vastaisi tietovarannon yleisestä toiminnasta sekä teknisestä käyttöyhteydestä tietojen tallentamista, käsittelyä ja luovutusta varten. Opetushallitus vastaisi tallennettujen tietojen käsittelyn turvallisuudesta ja lainmukaisuudesta. Opetushallitus ei saisi käsitellä tietoja laajemmin kuin mitä tämän lain mukaiset tehtävät edellyttävät. Opetushallitus vastaisi myös tietovarannon käytettävyydestä, eheydestä ja muuttumattomuudesta sekä suojaamisesta ja säilyttämisestä. Opetushallitus vastaisi näin monen keskeisen tietosuojaperiaatteen toteutumisesta. Opetushallitus vastaisi myös siitä, että tietojen luovutukset olisivat lainmukaisia. Opetushallitus luovuttaisi rekisterinpitäjien puolesta viranomaisten tarvitsemia tietoja sekä antaisi tutkimuslupia. Viranomaisluovutusten suhteen Opetushallituksella ei olisi asiallista harkintavaltaa siihen, luovutetaanko pyydetty tiedot vai ei, vaan luovutus määräytyisi tiedonpyytävää viranomaista koskevan lainsäädännön mukaan. Luovutustehtävän voidaan näin ollen katsoa olevan tarkoin rajattu. Sen sijaan tutkimuslupien osalta Opetushallitus käyttäisi harkintavaltaa rekisterinpitäjän sijasta tietovarannossa olevien tietojen osalta riippumatta rekisterinpitäjistä. Tiedon luovuttamisesta säädettäisiin tarkemmin ehdotetussa 73 §:ssä. Ehdotetun 69 §:n mukainen tietoaaineistojen tuottaminen kuuluisi Opetushallituksen tehtäviin, joita se teki opetus- ja kulttuuriministeriön lukuun.

Opetushallitus vastaisi tietovarannossa olevien tietojen osalta EU:n yleisen tietosuojasetuksen 15 ja 18, artikloiden mukaisista rekisteröidyn oikeuksista päästä tietoihin, ja rajoittaa käsittelyä sekä 19 artiklan mukaisesta ilmoitusvelvollisuudesta. Artiklat koskevat rekisteröidyn oikeutta, ilmoitusvelvollisuutta. Artiklassa 21 tarkoitettu vastustamisoikeus ei sovellu tässä laissa tarkoitettuun tietojen käsittelyyn, joka perustuu lakisääteiseen tehtävään. Artiklan 15 mukaan rekisteröidyllä on oikeus saada vahvistus siitä, että häntä koskevia henkilötietoja käsitellään tai että niitä ei käsitellä, ja jos näitä henkilötietoja käsitellään, oikeus saada pääsy henkilötietoihin sekä erilaisia tietoja henkilötietojen käsittelystä. Koska Opetushallitus hallinnoi luovutuspalvelua, keräisi lokitietoja ja vastaisi tietojen säilyttämisestä tietovarannossa, olisi loogista, että opetushallitus mahdollistaa rekisteröidylle oikeuden päästä tietovarantoon tallennettuihin tietoihinsa. Artikla 18 koskee rekisteröidyn oikeutta käsittelyn rajoittamiseen. Koska Opetushallitus hallinnoi luovutuspalvelua ja olisi käytännössä merkittävä henkilötietojen käsittelyn edesauttaja, on loogista, että Opetushallitus auttaa rekisteröityä toteuttamaan rajoittamisoikeuttaan. Artikla 19 koskee henkilötietojen oikaisua tai poistoa tai käsittelyn rajoitusta koskevaa ilmoitusvelvollisuutta. Henkilötietojen oikaisuista, poistoista tai käsittelyn rajoituksista on ilmoitettava jokaiselle vastaanottajalle, jolle henkilötietoja on luovutettu, paitsi jos tämä osoittautuu mahdottomaksi tai vaatii kohtuutonta vaivaa. Koska Opetushallitus hallinnoi tietojen luovutuspalvelua, olisi artiklan 19 toteuttaminen sille looginen tehtävä. EU:n yleisen tietosuojasetuksen 17 artiklan mukaista oikeutta tietojen poistamiseen ei artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaan sovelleta käsittelyperusteeseen c. Koska tässä laissa tarkoitettuun tietovarantoon sisältyviä tietoja voi käsitellä vain viranomaisen lakisääteisten tehtäviensä toteuttamiseksi ja tietoja voidaan 73 §:n mukaan luovuttaa vain viranomaisen lakiin tai laissa säädettyyn tehtävään perustuvan tiedonsaantioikeuden nojalla taikka yleislakien perusteella tieteelliseen tutkimukseen, vastustamisoikeuden ja muiden yleisen tietosuojasetuksen mukaisten keinojen käytön tarpeen voidaan arvioida olevan vähäistä.

Ehdotetun 3 momentin mukaan, jos 1 momentissa tarkoitettu rekisterinpitäjä lakkaa eivätkä kyseisen rekisterinpitäjän tehtävät siirry toiselle oikeushenkilölle, kyseisten tietovarantoon tallennettujen tietojen osalta rekisterinpitäjänä toimisi Opetushallitus. Näin tiedot säilyisivät tietovarannossa edelleen hyödynnettävissä varhaiskasvatuksen järjestäjän lakkaamisesta huolimatta. Tämä turvaisi tiedon jatkuvuuden.

68 §. Tietojen tallentaminen tietovarantoon. Pykälä vastaisi pääosin valtakunnallisista opintoja tutkintorekistereistä annetun lain 6 ja 3 §:n 2 momenttia. Ehdotetun 1 momentin mukaan kunnalla, kuntayhtymällä ja yksityisen palvelun tuottajalla olisi velvollisuus tallentaa tietovarantoon ehdotetussa 70 §:ssä tarkoitettut tiedot tuottamansa palvelun osalta. Lähtökohtana olisi, että kukin varhaiskasvatustoimija, kuten kunta, kuntayhtymä, yksityinen kunnan sopimustoimittaja, palvelusetelillä toimiva palveluntuottaja, muut yksityiset Valveriin rekisteröidyt sekä perhepäivähoitajat tallentaisivat kukin omat tietonsa tietovarantoon. Isäntäkuntamallissa tallentamisvastuu olisi kunnalla, joka järjestää varhaiskasvatuspalvelun.

Ehdotetun 2 momentin mukaan 1 momentista poiketen kunta tai kuntayhtymä tallentaisi itse tuottamiensa palveluiden lisäksi muiden 5 §:ssä tarkoitettulla tavalla järjestämässään varhaiskasvatuksessa olevien lasten osalta 70 §:n 3 momentin 1 ja 3—7 kohdissa ja 4 momentissa tarkoitettut tiedot. Tämä tarkoittaisi sitä, että kunta tai kuntayhtymä tallentaisi hankkimansa ostopalvelun ja järjestämänsä palvelusetelin osalta lapsen yksilöintitiedot, 17 §:ssä tarkoitettujen hakemuksen toimittamispäivämäärän, 18 §:ssä tarkoitettujen päätöksen tai sopimuksen alkamis- ja päättymispäivämäärän, varhaiskasvatusoikeuden laajuuden perusteen, sen käyttöön liittyvät ehdot, tiedon varhaiskasvatuksen järjestämisestä vuorohoitona sekä varhaiskasvatuksen järjestämisimuodon. Palveluseteli- ja ostopalvelutoimija tallentaisivat tiedon toimipaikasta, jossa lapsi on varhaiskasvatuksessa. Kunta ja kuntayhtymä tallentaisivat kaikki vanhempia tai muita

huoltajia koskevat tiedot hankkimansa ostopalvelun ja palvelusetelillä järjestämänsä varhaiskasvatuksen osalta, sillä kunnille muodostuu niiden lakisääteisen tehtävän vuoksi näistä tiedoista henkilörekisteri. Yksityisen hoidon tuella toimivan palvelun tuottajan olisi tallennettava 4 momentista vain 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut tiedot, eli vanhemman tai muun huoltajan yksilöintitiedot sekä tiedon varhaiskasvatuksen asiakasmaksusta ja palvelusetelin arvosta. Huoltajista ei kerättäisi perheen kokoa tai maksupäätöksen alkamis- ja päättymispäivää, koska yksityisen hoidon tuella toimiville yrityksille ei sellaista tietoa muodostu. Ensimmäisen kohdan mukaiset vanhempien ja muiden huoltajien perustiedot kerättäisiin lasten kotihoidon ja yksityisestä hoidon tuesta annetun lain 15 §:n nojalla. Varhaiskasvatuksen asiakasmaksun määrä käsittäisi myös yksityisen hoidon tuella toimivan yrityksen asiakasmaksun määrän, jonka muun muassa Kansaneläkelaitos tarvitsee yksityisen hoidon tuen määrittämiseen tukea koskevan lain 7 §:n nojalla.

Ehdotetun 3 momentin mukaan Opetushallitus määräisi tarkemmin miten tiedon tallentajien on pidettävä tallennettavat tiedot ajantasaisina. Opetushallitus antaisi tarkempia määräyksiä tässä luvussa säädettyjen tietojen tietorakenteista. Näillä määräyksillä varmistettaisiin tietojen yhdenmukaisuus. Samalla määräykset voisivat parantaa toimijoiden omaa rekisterinpitoa.

Tiedot tallentuisivat tietovarantoon joko ensisijaisesti varhaiskasvatuksen järjestäjien operatiivisten järjestelmien kautta tai toissijaisesti käyttöliittymän avulla niin sanottuna suorana syötönä. Alkuperäinen tieto eli niin sanottu master data säilyisi varhaiskasvatuksen järjestäjillä itsellään. Aiemmin tieto on kerätty erilaisin tutkimusmenetelmin ja viranomaisten lomakkein, joten laki säätäisi tiedon antamiselle vain uuden antamistavan.

Ehdotetun 4 momentin mukaan tallennettaessa henkilöstä ensimmäistä kertaa tässä laissa tarkoitettuja tietoja, tiedon tallentajan tulisi saada Opetushallitukselta henkilön oppijanumero. Jos henkilöllä ei ole oppijanumeroa, tulisi Opetushallituksen luoda oppijanumero valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain (884/2017) 3 §:n mukaisesti. Oppijanumero annettaisiin lapselle ja varhaiskasvatuksen henkilöstölle, kun henkilöstä tallennetaan ensimmäisen kerran laissa tarkoitettuja tietoja varhaiskasvatuksen tietovarantoon. Oppijanumerot muodostuvat Opetushallituksen ylläpitämään oppijanumerorekisteriin.

Oppijanumeron käyttö laajennettaisiin ehdotetulla lailla koskemaan varhaiskasvatusta. Oppijanumeron käyttö vähentäisi henkilötunnukseen sidotun tiedon käyttöä. Oppijanumerorekisteriä ylläpitää Opetushallitus. Oppijanumero voidaan valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain mukaan luovuttaa teknisen käyttöyhteyden avulla. Oppijanumerorekisteristä varhaiskasvatuksen tietovarannon käyttöön siirtyisi oppijatunnus. Tietoa liikutettaisiin vain lakisääteisen tarpeen vaatiessa henkilötunnukseen kytkettynä, muutoin oppijanumeroon kytkettynä.

Valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain nojalla kerätään Koski-tietovarantoon tieto lapsen osallistumisesta esiopetukseen. Koulussa järjestettävästä esiopetuksesta on alettu kerätä läsnäolotietoja 1.1.2018 alkaen. Esiopetuksesta, jota järjestetään voimassa olevan varhaiskasvatustlain (36/1973) 1 §:n 2 tai 3 momentissa tarkoitetussa paikassa, aletaan kerätä tietoa Koski-tietovarantoon 1 päivästä tammikuuta 2019 lukien. Tieto esiopetukseen osallistumisesta vaikuttaa esimerkiksi Kansaneläkelaitoksen tukiin. Kansaneläkelaitos saisi tiedon esiopetukseen osallistumisesta Koski-tietovarannosta.

69 §. Tietoaineistojen tuottaminen. Ehdotetun 1 momentin mukaan Opetushallitus tuottaisi tietovarantoon tallennetuista tiedoista vuosittain varhaiskasvatuksen arvioinnin, kehittämisen, tilastoinnin, tutkimuksen ja muun seurannan sekä ohjauksen tietoaineistoja siten kuin opetus- ja

kulttuuriministeriö määrää. Pykälä syrjäyttäisi julkisuuslain 21 §:n, eli Opetushallitus ei tuottaisi pyynnöstä tietoaineistoja muille viranomaisille. Muut viranomaiset voisivat saada lakisääteisiin tietotarpeisiinsa tietoja luovutuspalvelun avulla ja voisivat itse muodostaa tarvitsemansa tietoaineistot. Tietoaineiston tuottaminen tarkoittaisi niin sanotun raakadatan jalostamista. Tietoaineiston tuottaminen voisi sisältää myös mikrosimulointia. Tiedot olisivat tämän tehtävän toteuttamiseksi Opetushallituksen käytettävissä ilman erillistä luovuttamista. Valmiit tietoaineistot olisivat anonymisoituja ja niillä kerrottaisiin esimerkiksi tietyn ikäryhmän varhaiskasvatuksen osallistumisprosentista. Valmiit tietoaineistot luovutettaisiin muilla tavoin, kuin 73 §:ssä tarkoitettulla luovutuspalvelulla, esimerkiksi tiedostoluovutuksina. Valmiita tietoaineistoja voitaisiin julkaista esimerkiksi Vipunen-palvelussa, jossa tiedot olisivat saatavilla maksutta. Opetus- ja kulttuuriministeriön tietotarpeet liittyvät kiinteästi lakien valmisteluun ja lakien vaikutusten arviointiin.

Ehdotetun 2 momentin mukaan Opetushallitus voisi tietoaineistoja laatiessaan yhdistää tietovarannon tietoja perusopetuksen, lukiokoulutuksen ja ammatillisen koulutuksen valtakunnalliseen tietovarantoon tallennettuihin tietoihin sekä korkeakoulujen valtakunnallisen tietovarantoon tallennettuihin tietoihin henkilön suorittamista tutkinnoista, erikoistumiskoulutuksista sekä henkilön opiskeluoikeuksista tutkintoon johtavassa koulutuksessa. Tämä parantaisi henkilöstötietojen käytettävyyttä.

Ehdotetun 3 momentin mukaan Opetushallitus voisi tietoaineistoja laatiessaan yhdistää tietovarannon tietoja myös muun viranomaisen tietoihin asianomaisen viranomaisen luvalla.

70 §. *Varhaiskasvatusta koskevat tiedot.* Pykälässä ehdotetut tiedot perustuvat lainvalmistelussa kartoitettuihin viranomaisten tietotarpeisiin. Henkilötason tietoa kerättäisiin viranomaisten tietotarpeiden vuoksi. Esimerkiksi Kelan tiedonkäsittely perustuu henkilötunnukselle. Siltä osin kuin henkilötason tieto ei ole tarpeellista, käsitellään tietoa oppijanumeroon kytkettynä tai anonymisoituna. Eri momenttien tiedot olisivat yhdistettävissä keskenään niin, että lapsi on yhdistettävissä tiettyyn varhaiskasvatuksen tuottajaan, henkilöstöön ja huoltajaan. Tallentamisvastuut olisi tarkemmin määritelty edellä ehdotetussa 68 §:ssä.

Ehdotetun 1 momentin mukaan tietovarantoon olisi tallennettava varhaiskasvatuksen tuottajaa koskevat tiedot toimipaikan tarkkuudella eli tuottajan ja kaikkien sen toimipaikkojen nimi, y-tunnus ja yhteystiedot, varhaiskasvatuspaikkojen määrä, järjestämisuodot, toimintamuodot sekä kielet ja painotukset. Varhaiskasvatuksen toimipaikka olisi esimerkiksi päiväkotia, perhepäiväkoti tai ryhmäperhepäiväkoti, joka sijaitsee yhdessä katuosoitteessa. Esimerkiksi päiväkodin filiaalit ovat kukin oma toimipaikkansa. Avoimella varhaiskasvatuksella voisi myös olla oma toimipaikkansa. Tuottajan yhteystietoihin kuuluisivat esimerkiksi kuntakoodi ja IP-osoite. Järjestämisuodolla tarkoitettaisiin kunnan tai kuntayhtymän itse tuottamaa palvelua, kunnan tai kuntayhtymän hankkimaa ostopalvelua, palvelusetelin antamista tai varhaiskasvatuksen järjestämistä 14 §:ssä tarkoitettulla tavalla yksityisen hoidon tuella. Toimintamuodolla tarkoitettaisiin päiväkotitoimintaa, perhepäivähoitoa, ryhmäperhepäivähoitoa ja avointa varhaiskasvatustoimintaa. Varhaiskasvatuksen kielellä tarkoitettaisiin toimipaikan tai ryhmän pääasiallista toimintakieltä. Painotuksen osalta tietovarantoon tallennettaisiin tieto vuorohoidosta ja tieto siitä, toteutetaanko varhaiskasvatuksessa tiettyä kasvatusopillista järjestelmää, kuten esimerkiksi Steiner-, Montessori-, Reggio Emilia- ja Freinet-pedagogiikkaa. Painotuksen osalta tallennettaisiin myös tieto mahdollisesta toimintapainotuksesta, joita voivat olla taito- ja taidepainotukset, kuten esimerkiksi liikunta-, musiikki- ja kuvataidepainotus. Kieli voisi olla ryhmän painotuksena silloin, kun kyse on lapsen tutustuttamisesta tai kasvamisesta muuhun kuin varhaiskasvatuksen varsinaiseen toimintakieleen.

Ehdotetun 2 momentin mukaan tietovarantoon olisi tallennettava varhaiskasvatuksen henkilöstöä koskien nimi, henkilötunnus, äidinkieli, kotikunta ja yhteystiedot, työskentelytoimipaikat ja tässä laissa tarkoitettu työtehtävä, henkilön työsuhde sekä henkilön työaika, suoritettu tässä laissa tarkoitettuna kelpoisuuden tuova tutkinto ja osallistuminen täydennyskoulutukseen. Tässä laissa tarkoitettuna työtehtävällä tarkoitettaisiin 26—31 §:n mukaisia tehtäviä, joita ovat varhaiskasvatuksen opettaja, sosionomi, lastenhoitaja, perhepäivähoitaja, varhaiskasvatuksen erityisopettaja sekä päiväkodin johtaja. Lisäksi tehtäväksi katsottaisiin myös 35 ja 38 §:ssä mainittu avustaja. Työsuhdeella tarkoitettaisiin vaihtoehtoja määräaikainen, vakituinen ja vuokratyö. Työsuhde tarkoittaisi siis myös työvoimavuokrauksen kautta syntyvää palvelussuhdetta. Työsuhdetietoon tallennettaisiin lisäksi työsuhteen alkamis- ja päättymispäivämäärä. Työajalla tarkoitettaisiin vaihtoehtoja osa-aikainen ja kokoaikainen ja tallennettaisiin tieto viikko-työajasta. Suoritettuna tässä laissa tarkoitettuna kelpoisuuden tuovalla tutkinnolla tarkoitettaisiin 26—31 pykälien mukaisiin tehtäviin kelpoisuuden tuovia tutkintoja. Tutkinnoissa tulisi huomioida ehdotetut siirtymäsäännökset sekä 32 §:n mukainen steinerpedagogisen päiväkodin henkilöstön kelpoisuus. Tieto täydennyskoulutuksesta tallennettaisiin päivinä. Koulutuspäivältä voidaan edellyttää tiettyä vähimmäiskestoa. Muun muassa vero-ohjeissa on koulutuspäivältä edellytetty vähintään 6 tunnin kestoa. Ministeriö antaa ohjeistusta rekisterinpitäjille. Myös puolikkaat päivät voitaisiin tallentaa. Henkilöstöä koskevia tietoja tarvitaan varhaiskasvatustilastuksen mukaisten suhdelukujen ja kelpoisuuksien valvontaan sekä henkilöstön määrän seurantaan. Tietojen avulla opetus- ja kulttuuriministeriö voisi arvioida henkilöstöä koskevia muutoksia. Lisäksi ministeriön tietotarpeet liittyvät täydennyskoulutuksen rahoituksen vaikuttavuuden seurantaan ja kehittämiseen sekä tulevien koulutustarpeiden arviointiin. Näillä tiedoilla myös kunnat ja muut varhaiskasvatuksen järjestäjät pystyvät seuraamaan henkilöstörakennetta ja koulutustarvetta ja ennakoimaan esimerkiksi eläköitymistä.

Ehdotetun 3 momentin mukaan tietovarantoon olisi tallennettava seuraavat varhaiskasvatuksessa olevaa lasta koskevat tiedot, joita ovat nimi, henkilötunnus, äidinkieli, kotikunta ja yhteystiedot, toimipaikka jossa lapsi on varhaiskasvatuksessa, 17 §:ssä tarkoitettuna hakemuksen toimittamispäivämäärä, 18 §:ssä tarkoitettuna päätöksen tai sopimuksen alkamis- ja päättymispäivämäärä, varhaiskasvatusoikeuden laajuuden peruste ja sen käyttöön liittyvät ehdot: tieto varhaiskasvatuksen järjestämisestä vuorohoitona sekä varhaiskasvatuksen järjestämismuoto.

Hakemuksen toimittamispäivämäärän tallentaminen on perusteltua, jotta sekä varhaiskasvatuksen asiakkaat, järjestäjät että toimintaa ohjaavat viranomaiset voivat seurata, missä ajassa varhaiskasvatuspaikan saaminen toteutuu. Varhaiskasvatustilastuksen alkamis- ja päättymispäivä sekä niiden korjaustiedot tarvitaan muun muassa lasten kotihoidon ja yksityisestä hoidon tuesta annetun lain 3, 15, 16 ja 23 §:n mukaisten Kansaneläkelaitoksen tukien maksatukseen. Varhaiskasvatusoikeuden laajuuden perusteella tarkoitettaisiin sen lakisääteistä perustetta. Asiasta säädetään lain 12 §:ssä, jonka mukaan laajuus määräytyy 20 tuntiin tai tätä laajempaan oikeuteen. Tieto oikeuden perusteena olevasta säännöksestä tallennettaisiin momentin tarkkuudella, eikä tarkempaa tietoa päätöksen perusteena olevista arkaluontoiseksi luonnehdittavista taustatiedoista kerättäisi. Päätöksissä tulee voimassa olevan hallinnon yleislakien perusteella ilmoittaa sovelletut säännökset momentin tarkkuudella.

Oikeuden käyttöön liittyvillä tallennettavilla ehdoilla tarkoitettaisiin lapsen vanhempien ja varhaiskasvatustilastuksen järjestäjän välillä sovittua varhaiskasvatustilastuksen käyttöön liittyvää aikaa, joka ilmaistaisiin tuntimääränä viikossa. Lisäksi tallennettaisiin tieto oikeuden käytön jakautumisesta päivittäiseen tai osaviikkoiseen käyttöön sekä alle viisi tuntia tai vähintään viisi tuntia päivässä kestäväseen käyttöön. Osaviikkoinen varhaiskasvatus olisi ehdotetun 19 §:n mukaisesti sellaista varhaiskasvatusta, johon lapsen on tarkoitus säännöllisesti osallistua vain tiettyinä viikon arkipäivinä. Varhaiskasvatusoikeuden laajuus sekä tieto sovitusta käytöstä tarvitaan

muun muassa lasten kotihoidon ja yksityisestä hoidon tuesta annetun lain 3, 4, 4 a, 20 ja 23 §:n nojalla.

Ehdotetun 4 momentin mukaan tietovarantoon olisi tallennettava seuraavat varhaiskasvatuksessa olevan lapsen vanhempien tai muiden huoltajien tiedot, joita ovat nimi, henkilötunnus, äidinkieli, kotikunta ja yhteystiedot, varhaiskasvatuksen asiakasmaksun määrä ja palvelusetelin arvo, varhaiskasvatuksen asiakasmaksulain (1503/2016) mukainen perheen koko sekä maksupäätöksen alkamis- ja päättymispäivämäärä. Varhaiskasvatuksen asiakasmaksun määrä käsittäisi myös yksityisen hoidon tuella toimivan yrityksen asiakasmaksun määrän. Tietovarantoon tallennettaisiin myös jo nykyisin kerättävä tieto siitä, mikä olisi palvelusetelin saajan asiakasmaksulain mukaisesti kunnallisesta palvelusta määräytyvä asiakasmaksu. Perheen koolla tarkoitettaisiin asiakasmaksulain määritelmän mukaisesti yhteistaloudessa avioliitossa tai avioliitonomaisissa olosuhteissa elävien aikuisten henkilöiden määrä sekä molempien samassa taloudessa elävien alaikäisten lasten määrä. Asiakasmaksulaki koskee kunnallisia varhaiskasvatustalouksia. Laki ei koske yksityistä varhaiskasvatusta.

Ehdotetun 5 momentin mukaan kunnan olisi lisäksi edellä säädettyistä tiedoista erillään tallennettava tiedot järjestämisvastuullaan hankkimansa ja palvelusetelillä järjestämänsä varhaiskasvatuksen varhaiskasvatuspaikkojen määrästä ja palvelun tuottajista. Palvelun tuottajista tallennettaisiin sekä lukumäärä että muu tunnistetieto, kuten y-tunnus.

Ehdotetun 66 §:n mukaan viranomaiset saavat käyttää niille laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi tarpeellisia varhaiskasvatuksen valtakunnalliseen tietovarantoon sisältyviä tietoja. Kerättävät tiedot on ehdotetussa 70 §:ssä tarkasti lueteltu, mikä on linjassa perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännön kanssa, jonka mukaan tietojensaanti ja niiden luovuttaminen voi liittyä jonkin tarkoituksen kannalta tarpeellisiin tietoihin, jos tarkoitetut tietosisällöt on pyritty luettelemaan laissa tyhjentävästi.

71 §. Tietojen tarkistaminen muista tietolähteistä. Ehdotetun pykälän mukaan kunnan, kuntayhtymän tai yksityisen palvelujen tuottajan tallentamat 70 §:ssä tarkoitetut yksilöinti- ja yhteystiedot päivittyvät valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain mukaisesta oppijanimerekisteristä. Väestötietojärjestelmästä (VTJ) oppijanimerekisteriin päivittyvät henkilön yksilöimiseen tarvittavia perustietoja, kuten ajantasaiset yhteystiedot. Yritys- ja yhteisötietojärjestelmästä (YTJ) puolestaan päivittyvät vastaavat yritysten perustiedot. Tietojärjestelmät ovat viranomaisten ylläpitämiä. VTJ:ssä ja YTJ:ssä tiedot ovat ajantasaisia, joten tiedon tarkistamisella varmistetaan tietojen ajantasaisuus ja oikeellisuus. VTJ:stä tarkistettaisiin myös huoltajuustietojen paikkansapitävyys.

72 §. Tietovarannon tietojen säilytysaika. Ehdotetun pykälän nojalla voitaisiin säilyttää historiatietoja ehdotetun 70 §:n mukaisista tietosisällöistä. Säilytysajan jälkeen tietoja ei arkistoitaisi varhaiskasvatukseen tietovarantoon. Ehdotetun 1 momentin mukaan edellä 70 §:n 1 ja 5 momentissa tarkoitetut varhaiskasvatukseen tuottajaa koskevat tiedot säilytettäisiin tietovarannossa kunnes viisi vuotta on kulunut sen kalenterivuoden päättymisestä, jona varhaiskasvatukseen tuottajan toiminta lakkasi. Toiminta katsotaan lakanneeksi, kun tuottaja ei enää päivitä tietojaan. Viiden vuoden aika on määräytynyt viranomaistarpeiden mukaan. Näin esimerkiksi aluehallintovirasto voisi takautuvasti tarkistaa varhaiskasvatukseen tuottajien ja toimipaikkojen tiedot, joita se tarvitsee valvontakäytössään.

Ehdotetun 2 momentin mukaan edellä 70 §:n 2 momentissa tarkoitetut varhaiskasvatukseen henkilöstöä koskevat tiedot säilytettäisiin tietovarannossa kunnes viisi vuotta on kulunut sen kalenterivuoden päättymisestä, jona henkilön työsuhde varhaiskasvatukseen tehtävissä päättyi.

Tietosuojan näkökulmasta tietoa tulisi säilyttää vain niin kauan, kuin se on tarpeen. Viiden vuoden aika on määräytynyt viranomaistarpeiden mukaan. Aluehallintovirastot tarvitsevat henkilöstötietoja takautuvasti. Myös Opetushallitus voisi muodostaa pidemmän aikavälin tietoineistoja opetus- ja kulttuuriministeriölle, joilla voitaisiin seurata lakimuutosten vaikutuksia henkilöstöön.

Ehdotetun 3 momentin mukaan edellä 70 §:n 3 ja 4 momentissa tarkoitettua lasta ja lapsen huoltajia tai muita laillisia edustajia koskevat tiedot säilytettäisiin tietovarannossa kunnes viisi vuotta on kulunut sen kalenterivuoden päättymisestä, jona lapsen 12 §:ssä tarkoitettu oikeus varhaiskasvatukseen päättyi. Lapsi olisi varhaiskasvatuksen päättyessä pääsääntöisesti 5—7-vuotias. Tietovarannon tietojen säilytys päättyisi tästä viiden vuoden kuluttua eli lapsen ollessa 10—12-vuotias. Viiden vuoden aika on määräytynyt viranomaistarpeiden mukaan. Näin esimerkiksi Kela ja lapsen huoltajat voisivat tarkistaa varhaiskasvatukseen liittyvät tuki- ja maksupäätöksen perusteet takautuvasti viiden vuoden ajalta ja Opetushallitus voisi muodostaa riittävän aikavälin kattavia tietoineistoa ohjaamisen ja lainsäädännön valmistelun tueksi.

Ehdotetun 4 momentin mukaan oppijanumero sekä ne yksilöivät tunnistetiedot, joiden perusteella oppijanumero on annettu, säilytetään siten, kuin laissa valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä säädetään.

Ehdotetun 5 momentin mukaan Opetushallitukselle syntyvän lokitietorekisterin tietoja säilytettäisiin viisi vuotta niiden syntymisestä. Intressi lokirekisteritietojen säilyttämiseen kestää niin kauan kuin suojattavan oikeushyvän haltijalla on mahdollisuus esittää oikeudellisia vaatimuksia luvattoman henkilötietojen käsittelyn johdosta. Vaatimukset ovat rikos- tai vahingonkorvausoikeudellisia ja henkilörekisteririkos vanhenee 2 vuodessa ja virkarikoksena 5 vuodessa.

73 §. Tietojen luovuttaminen ja katseleminen. Ehdotetun 1 momentin mukaan Opetushallitus ylläpitäisi varhaiskasvatustietojen luovutuspalvelua, jolla tietovarannossa olevia tietoja yhdistetään ja tarjotaan keskitetysti henkilön itsensä tai tämän laillisen edustajan nähtäväksi käyttöliittymän avulla sekä luovutetaan tietojen saamiseen oikeutetuille. Tietovarannossa olevilla tiedoilla tarkoitettaisiin ehdotetussa 70 §:ssä tarkoitettuja tietoja. Käyttöliittymä tarkoittaisi yksittäistä manuaalista hakua, erotuksena ehdotetun 3 momentin mukaiseen automatisoituun tekniseen käyttöyhteyteen. Tietojen saamiseen oikeutetut olisivat viranomaisia, joilla on tietoon lakisääteinen tarve, sekä tutkijoita, joille Opetushallitus myöntää tutkimusluvan. Kaikki tietovarannon jalostamattomien tietojen luovutus tapahtuisi luovutuspalvelun kautta. Pykälä ei koskisi ehdotetussa 69 §:ssä tarkoitettuja Opetushallituksen laatimia tietoineistoja, joihin käytettäisiin muita luovutuskeinoja, kuten tiedostoluovutuksia. Pykälä vastaisi pääosin valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain 28 ja 29 §:ää.

Ehdotetun 2 momentin mukaan ehdotetussa laissa tarkoitettuun tietovarantoon sisältyviä tietoja voidaan luovuttaa viranomaiselle varhaiskasvatustietojen luovutuspalvelun avulla viranomaisen lakiin tai laissa säädettyyn tehtävään perustuvan tiedonsaantioikeuden nojalla, salassa pidettäviä tietoja kuitenkin vain jos tiedon antamisesta tai oikeudesta tiedon saamiseen laissa erikseen nimenomaisesti säädetään. Luovutustehtävä on tarkoin rajattu. Opetushallitus tekee asiallisen arvion, onko tietoa pyytävällä viranomaisella sen tehtävästä johtuva lakisääteinen peruste saada pyytämänsä tiedot. Opetushallituksella ei kuitenkaan olisi lakisääteisten edellytysten täyttyessä asiallista harkintavaltaa sen suhteen, luovutetaanko pyydetyt tiedot vai ei, vaan luovutus määräytyisi tiedonpyytäjää koskevan lainsäädännön mukaan. Laissa ei luettelaisi viranomaisia, vaan viranomaisen tiedonsaantioikeus määräytyisi kyseistä viranomaista koskevan lainsäädännön ja sille säädettyjen tehtävien mukaan. Viranomaisnäkyvät tietovarannon

nossa vaihtelisivat sen mukaan, mihin tietoon kullakin viranomaisella on oikeus. Selvyyden vuoksi säädettäisiin vielä erikseen, että salassa pidettäviä tietoja voitaisiin luovuttaa tietovarannosta vain jos tiedon antamisesta tai oikeudesta tiedon saamiseen laissa erikseen nimenomaisesti säädetään. Perustuslakivaliokunta on lausuntokäytännössään katsonut, että salassapitosäännösten edelle menevässä tietojensaantioikeudessa on viime kädessä kysymys siitä, että tietoihin oikeutettu viranomainen omine tarpeineen syrjäyttää ne perusteet ja intressit, joita tietoja hallussaan pitävään viranomaiseen kohdistuvalla salassapitovelvollisuudella suojataan.

Ehdotetun 3 momentin mukaan viranomaiset saisivat palvelusta tietoja rajapintojen kautta. Opetushallitus voisi avata rajapinnan sellaiselle viranomaiselle, jolla tämän tai muun lain nojalla on oikeus käsitellä tietoja. Viranomaisen olisi tietoja pyytäessään ilmoitettava Opetushallitukselle tietojen käyttötarkoitus ja muut tiedon luovuttamisen edellytysten selvittämiseksi tarpeelliset seikat sekä selvitys siitä, että tietojen suojauksesta huolehditaan asianmukaisesti.

Varhaiskasvatuksen tietovarannon tietoja voitaisiin luovuttaa myös tieteellistä ja historiallista tutkimusta varten siten kuin tietosuojasetuksessa, tietosuojalaissa ja julkisuuslaissa säädetään. Yleensä tämä vaatii sitä, että tietojen käsittely perustuu asianmukaiseen tutkimussuunnitelmaan, tutkimuksella on vastuuhenkilö tai siitä vastaava ryhmä ja henkilötietoja käytetään ja luovutetaan vain tieteellistä tutkimusta taikka muuta yhteensopivaa tarkoitusta varten sekä muutoinkin toimitaan niin, että tiettyä henkilöä koskevat tiedot eivät paljastu ulkopuolisille. Tietojen antamista varten Opetushallituksen tulisi antaa tutkimuslupa. Myös tiedostoluovutukset olisivat mahdollisia tutkimusta varten.

Ehdotetun 4 momentin mukaan luovutettavia tietoja ei tallennettaisi Opetushallituksen palveluun. Ehdotetun 67 §:n mukaisesti Opetushallitus kuitenkin keräisi lokitietoa palvelun käytöstä.

14 luku. Voimaantulo ja siirtymäsäännökset

74 §. *Voimaantulo ja siirtymäsäännökset.* Lain ehdotetaan tulevan voimaan 1 päivänä elokuuta 2018.

Pykälän 2 momentin mukaan 31 § tulee kuitenkin voimaan 1 päivän tammikuuta 2030. Momentin mukaan ennen mainitun pykälän voimaantuloa kelpoisuusvaatimuksina päiväkodin toiminnasta vastaavan johtajan tehtävään on kelpoisuus varhaiskasvatuksen opettajan tehtävään tai kelpoisuus varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävään ja kasvatustieteen maisterin tutkinto sekä riittävä johtamistaito. Perustelut vastaavat 31 §:n osalta esitettyä. Lain voimaantulon ja vuoden 2030 välillä johtajaksi olisivat siis kelpoisia varhaiskasvatuksen opettajat eli kasvatustieteen kandidaatit ja ehdotettujen 75.1 §:n ja 75.2 §:n nojalla opettajakelpoiset sosionomit. Sosionomit, jotka eivät ehdotettujen 75.1 §:n tai 75.2 §:n mukaan olisi opettajakelpoisia, tarvitsisivat kasvatustieteen maisterin tutkinnon jo ennen vuotta 2030 voidakseen toimia johtotehtävissä.

Pykälän 3 momentin mukaan 37 § tulee kuitenkin voimaan 1 päivänä tammikuuta 2030. Momentin mukaan ennen mainitun pykälän voimaantuloa päiväkodissa kasvatus-, opetus- ja hoito tehtävissä toimivasta 35 §:n 1 momentissa tarkoitettusta henkilöstöstä vähintään kolmanneksella tulee olla varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus ja muilla vähintään lastenhoitajan kelpoisuus. Vuoteen 2030 asti henkilöstörakennetta koskeva säännös vastaisi nykyistä päivähoitoasetusta. Säännöksen sanamuotoa kuitenkin tarkennettaisiin vastaamaan, mitä on aikanaan asetusta säädettäessä tarkoitettu. Nykyisen sanamuodon mukainen ilmaisu joka kolmannella muutettaisiin muotoon vähintään kolmanneksella. Selkeällä suhdeluvulla 1/3 sää-

täminen vastaa lainsäännöksille asetettu tarkkuusvaatimusta eikä sen tulkinnasta voi syntyä virheellisiä oletuksia. Näin ollen, mikäli päiväkodissa kasvatusta-, opetus- ja hoitotehtävissä työskentelee esimerkiksi viisi henkilöä, tulisi kahdella henkilöllä olla varhaiskasvatuksen opettajan tai varhaiskasvatuksen sosionomin kelpoisuus. Varhaiskasvatuksen järjestäjä voisi painottaa tarvittavaa osaamista ja rekrytoida päiväkotiiin varhaiskasvatuksen opettajia tai sosionomeja paikallisen tarpeen mukaan. Korkeamman koulutuksen omaavan henkilöstön osuutta laskettaessa tulee mitoitusta laskettaessa aina ensimmäisen henkilön kolmesta olla korkeammin koulutettu ja seuraavilla kahdella henkilöllä voi olla pykälässä 28 säädetty kelpoisuus.

Pykälän 4 momentin mukaan 19 päivänä tammikuuta 1973 annettu varhaiskasvatustalaki (36/1973) ja asetus lasten päivähoidosta (239/1973) kumotaan.

Pykälän 5 momentin mukaan jos muussa lainsäädännössä viitataan varhaiskasvatustalakiin tai lasten päivähoidosta annettuun asetukseen, on vanhan lain ja asetuksen sijaan sovellettava nyt annettavaa uutta varhaiskasvatustalakiä. Lisäksi muuttuneesta terminologiasta johtuen on edelleen perusteltua säätää, että mitä muualla laissa tai sen nojalla säädetään lasten päivähoidosta, koskee tämän lain mukaista varhaiskasvatusta.

75 §. *Henkilöstöä koskeva siirtymäsäännös.* Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että lastentarhanopettajan kelpoisuuden saavuttanut henkilö, oli hän sitten kasvatustieteen kandidaatti tai sosionomi-taustainen, olisi kelpoinen toimimaan sekä varhaiskasvatuksen opettajan (26 §) että varhaiskasvatuksen sosionomin (27 §) tehtävässä. Tällainen henkilö olisi kelpoinen myös tehtäviin, joissa edellytetään kelpoisuutta 26 §:ssä säädettyyn tehtävään. Tällaisia olisivat päiväkodin johtajan tehtävä vuoteen 2030 asti ja varhaiskasvatuksen erityisopettajan tehtävä. Vuoden 2030 alusta johtajan tehtävään edellytetään 31 §:ssä säädettyä kelpoisuutta, ellei tämän pykälän 5 momentista muuta johdu.

Pykälän 2 momentin mukaan myös lain voimaan tullessa tai vuoden kuluessa lain voimaantuloista hyväksytty opiskelemaan lastentarhanopettajan, varhaiskasvatuksen opettajan tai varhaiskasvatuksen sosionomin opintoja, saa 1 momenttia vastaavasti kelpoisuuden molempiin laissa säädettyjen kelpoisuusehtojen edellyttämiin tehtäviin, mikäli opinnot on saatettu loppuun 31.7.2023 mennessä. Siirtymäsäännöksen takaaman kelpoisuuden vuoksi kyseiset henkilöt ovat myös kelpoisia hankkimaan varhaiskasvatuksen erityisopettajan lisäpätevyyden ja myös toimimaan päiväkodin johtajana, mikäli laissa säädetty johtamistaidon edellytys täyttyy.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin erityislastentarhanopettajien kelpoisuuksien säilymisestä. Erityislastentarhanopettajan tehtävän edellyttämä peruskoulutus on ollut lastentarhanopettajan kelpoisuuden antava koulutus eli kasvatustieteen kandidaatin tutkinto, johon sisältyy lastentarhanopettajan koulutus taikka sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto (sosionomi AMK). Sosiaali- ja terveysministeriön oppaassa sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista (STM 2007:18) on katsottu, että kelpoisuusvaatimuksena erityislastentarhanopettajan tehtäviin on lastentarhanopettajan kelpoisuus ja sen lisäksi suoritettu erikoistumiskoulutus. Kelpoisuuden edelleen antaa jo kumottujen asetusten mukaiset opinnot kasvatustieteellisen alan tutkinnoista ja opettajankoulutuksesta annetun asetuksen (576/1995) 14 §:n 2 momentin mukaiset erityisopettajan opinnot ja kasvatustieteellisistä tutkinnoista ja opinnoista annetun asetuksen (530/1978) 35 §:n mukaiset erilliset erityisopettajan opinnot. Voimassa olevassa järjestelmässä sosionomi, jonka tutkintoon sisältyvät lastentarhanopettajan kelpoisuuden antavat varhaiskasvatuksen ja sosiaalipedagogiikan opinnot on voinut hakeutua suorittamaan erillisiä erityislastentarhanopettajan opintoja (60 op). Sosionomilta on kuitenkin tämän lisäksi edellytetty 25 opintopisteen esi- ja alkuopetuksen tai esi- ja alkukasvatuksen yli-

opistollisen perusopintokokonaisuuden suorittamista. Tätä koulutusta on järjestetty vain Itä-Suomen yliopistossa.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin lastenhoitajien kelpoisuuden siirtymästä. Henkilö, joka on lain voimaantullessa tai viisi vuotta tätä ennen ollut varhaiskasvatuksen tai lasten päivähoidon virassa tai työsuhteessa, jonka kelpoisuusvaatimuksena on ollut sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava tutkinto ja hänet on katsottu kyseiseen tehtävään kelpoiseksi, eli hänen osaltaan kelpoisuusvaatimuksista ei ole poikettu, on kelpoinen lain voimaantultua hoitamaan varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtävää. Ammatillisessa koulutuksessa varhaiskasvatuksen alueelle ennen ammatillisen koulutuksen reformia valmistavia koulutuksia ovat sosiaali- ja terveysalan perustutkinto (lähihoitaja), humanistisen ja kasvatusalan lapsi- ja perhetyön perustutkinto (lastenhojaaja) ja perhepäivähoitajan ammattitutkinto, joista perhepäivähoitajan ammattitutkinto ei ole tuottanut kelpoisuutta päiväkodin lastenhoitajan tehtäviin. Ennen lähihoitajia varhaiskasvatukseen valmistui lastenhoitajia ja päivähoitajia. Laaja-alaista osaamista tuottavasta sosiaali- ja terveysalan perustutkinnosta soveltuvimmat opinnot varhaiskasvatukseen sisältyivät lasten ja nuorten hoidon ja kasvatuksen koulutusohjelmaan.

Ammatillisen koulutuksen kokonaisuudistus muuttaa merkittävästi tutkintorakenteita. Siirtymäsäännöksessä varmistettaisiin, että tutkintorakenteesta poistuvia tutkintoja, esimerkiksi lapsi- ja perhetyön perustutkinto, joka on tuottanut kelpoisuuden lastenhoitajaksi, voidaan suorittaa vielä 2021 loppuun asti ja saavuttaa kelpoisuus esityksen 28 §:n mukaiseksi varhaiskasvatuksen lastenhoitajaksi. Ammatillisen koulutuksen tutkintorakenteesta annetun asetuksen (680/2017) 5 §:n 5 momentin mukaan asetuksen voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaisia tutkintoja voidaan suorittaa 31 päivään joulukuuta 2021 saakka. Määräaika vastaa ammatillisesta koulutuksesta annetun lain (531/2017) 129 §:n siirtymäsäännöksen mukaisista määräaikaista. Kyseisen säännöksen mukaan ennen ammatillisesta koulutuksesta annetun lain voimaantuloa tutkinnon suorittamisen aloittaneella opiskelijalla sekä sellaisella ammatti- ja erikoisammattitutkinnon suorittajalla, joka on aloittanut tutkinnon suorittamisen ammatillisesta koulutuksesta annetun lain voimaantulon jälkeen vanhojen tutkinnon perusteiden mukaisesti, on oikeus suorittaa tutkinto kumottujen ammatillisesta peruskoulutuksesta annetun lain (630/1998) ja ammatillisesta aikuiskoulutuksesta annetun lain (631/1998) nojalla määrättyjen perusteiden mukaisesti 31 päivään joulukuuta 2021.

Pykälä 5 momentissa säädettäisiin varhaiskasvatuksen ammatillisten ja hallinnollisten johtajien kelpoisuudesta toimia vastaisuudessaakin päiväkodin toiminnasta vastaavina johtajina. Kelpoisuuden säilyttäminen edellyttää, että johtaja on lain voimaantullessa eli 1.8.2018 tai viisi vuotta tätä ennen ollut virka- tai työsuhteessa varhaiskasvatuksen ammatillisessa tai hallinnollisessa johtotehtävässä, ja hänet on katsottu kyseiseen tehtävään kelpoiseksi, eli poikkeuksia kelpoisuudesta ei ole myönnetty. Momentin sanamuodon perusteella kelpoisuus säilyy myös 31 §:n 1.1.2030 tapahtuvan voimaantulon jälkeen.

Pykälän 6 momentissa säädettäisiin steinerpedagogiikkaan perustuvaan varhaiskasvatukseen koulutetun henkilöstön kelpoisuuksien siirtymästä. Perusopetuslain 37 §:n nojalla Opetushallitus on antanut määräyksen rehtorin ja opettajan kelpoisuuden tuottavista opinnoista steinerpedagogisessa opetuksessa (OPH 40/011/2010). Määräyksen mukaan steinerpedagogiikkaan perustuva esiopetusta opetusryhmälle, johon ei kuulu perusopetuksen oppilaita, on kelpoinen antamaan henkilö, joka on suorittanut laajuudeltaan 240 opintopisteen laajuisen Snellman-korkeakoulun tutkintovaatimusten mukaisen varhaiskasvattajatutkinnon. Ehdotetulla 32 §:llä Snellman-korkeakoulun tutkintovaatimuksia uudistettaisiin ja tutkinto saisi uuden opetussuunnitelman. Siirtymäsäännöksellä mahdollistettaisiin vanhan opetussuunnitelman mukaisia opintojen suorittaneen, tai niitä lain voimaantullessa opiskelevan ja 31.7.2022 mennessä val-

mistuvan toimia steinerpedagogiseen järjestelmään perustuvaa varhaiskasvatusta järjestävässä päiväkodissa sellaisissa tehtävissä, joissa edellytetään 26 tai 28 §:ssä tarkoitettua kelpoisuutta. Kelpoisuuden saavuttaminen edellyttäisi kuitenkin tämän lisäksi Opetushallituksen määräämien lisäopintojen suorittamista. Opetushallituksen määräämien lisäopintojen tulisi varmistaa ennen lain voimaantuloa noudatettujen opetussuunnitelmien mukaan valmistuneiden osaamiseen vastaavat opinnot, mitä uusilta opiskelijoilta vaaditaan. Lisäopintojen tulee sisältää riittävästi samoja ja saman laajuisia opintokokonaisuuksia kuin kasvatustieteen kandidaatin tutkintoon sisältyy. Lisäopintoja on peruteltua edellyttää, koska Steiner-varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuudesta ei ole aiemmin säädetty. Siirtymäsäännöksen soveltamisalaan kuuluisivat sellaiset Snellman-korkeakoulun opiskelijat, jotka ovat aloittaneet opinnot ennen lain voimaantuloa. Mikäli opiskelija on hyväksytty opiskelemaan ennen lain voimaantuloa, mutta aloitus lykkääntyy lain voimaantulon jälkeen, tulisi opinnot aloittaa uuden opetussuunnitelman mukaisesti.

76 §. *Varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskeva siirtymäsäännös.* Tietovarannon kehittämävaiheen sekä etenkin yksityisten varhaiskasvatuksen järjestäjien vaihtelevien tietojärjestelmävalmiuksien vuoksi lakiin ehdotetaan siirtymäsäännöksiä. Ehdotuksen mukaan täyteen tiedonkeruuseen siirryttäisiin neljässä vaiheessa. Ehdotetun 1 momentin mukaan kunnan ja kuntayhtymän olisi tallennettava 70 §:n 1 momentissa tarkoitettut tiedot sekä 70 §:n 3 momentissa tarkoitettut lapsia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä tammikuuta 2019 lukien.

Ehdotetun 2 momentin mukaan kunnan ja kuntayhtymän olisi tallennettava 70 §:n 2 momentissa tarkoitettut henkilöstöä koskevat tiedot sekä 4 momentissa tarkoitettut vanhempia tai muita huoltajia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä syyskuuta 2019 lukien. Tämä tarkoittaisi sitä, että kunta siirtyisi tallentamaan tietoja kahdessa siirtymävaiheessa vuonna 2019.

Ehdotetun 3 momentin mukaan yksityisen palvelujen tuottajan olisi tallennettava 70 §:n 1 momentissa tarkoitettut tiedot sekä 3 momentissa tarkoitettut lapsia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä tammikuuta 2020 lukien.

Ehdotetun 4 momentin mukaan yksityisen palvelujen tuottajan olisi tallennettava 70 §:n 2 momentissa tarkoitettut henkilöstöä koskevat tiedot sekä 5 momentissa tarkoitettut huoltajia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä syyskuuta 2020 lukien. Tämä tarkoittaisi sitä, että yksityisten varhaiskasvatuksen järjestäjien tiedontallentamisvelvollisuus alkaisi kahdessa siirtymävaiheessa vuonna 2020.

Myös maakunta- ja aluehallintovirastouudistuksen ja siihen liittyvän yksityisten varhaiskasvatuksen järjestäjien valvontatehtävän täsmentymisen vuoksi olisi perusteltua siirtää yksityisten toimijoiden tietojen tallentamisen alkaminen vuoteen 2020, jolloin kaikki viranomaisvastuut valvonnan osalta ovat selvillä.

1.2 Laki varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta

Varhaiskasvatuksen asiakasmaksulakiin esitetään tehtäväksi lakitekniset säädösviittausten muutokset uuden lain säädösnumeroon sekä pykäliin. Asiakasmaksulain 4 §:n käsite päiväkotitahoito päivitetäisiin vastaamaan ehdotetun lain 1 §:n mukaista päiväkotitoimintaa.

1.3 Laki perusopetuslain muuttamisesta

Perusopetuslakiin esitetään tehtäväksi lakitekniset muutokset, joilla ei ole vaikutusta esiopetuksen järjestämiseen. Perusopetuslain soveltamisalaa koskevaan 1 §:ään muutetaan viittaus uuteen varhaiskasvatuslakiin ja viitataan edelleen päiväkodissa annettavaan esiopetukseen. Lain esiopetuspaikan määräytymistä koskevaan 6 §:ään ja koulumatkoja koskevaan 32 §:ään tehtävät muutokset ovat myös teknisiä ja niissä tehdään muutokset säädösviittauksiin. Tietojensaantioikeutta koskevan perusopetuslain 41 §:n 4 momentti esitetään muutettavaksi siten, että siinä nimenomaisesti mainitaan opetuksen järjestäjän oikeudesta saada salassapitosäännösten estämättä oppilaan opetuksen järjestämiseksi välttämättömät tiedot myös varhaiskasvatuksen viranomaiselta ja muulta varhaiskasvatuspalvelun tuottajalta. Sosiaalipalveluita koskeva viittaus ei enää soveltuisi varhaiskasvatukseen tähän esitykseen sisältyvän varhaiskasvatuslain tultua voimaan.

1.4 Laki yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain muuttamisesta

Yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain 4 §:n 3 momentista ehdotetaan poistettavaksi kohta varhaiskasvatuksen henkilöstön mitoituksesta ja kelpoisuusvaatimuksista, sillä varhaiskasvatus ei enää ole sosiaalipalvelu. Yksityisen varhaiskasvatuksen henkilöstön mitoituksesta ja kelpoisuusvaatimuksista säädettäisiin varhaiskasvatuslaissa.

Lain 11 §:n 2 momentti kumottaisiin. Yksityisen päivähoidon tuottajan velvollisuudesta tehdä ilmoitus kunnan toimielimelle säädettäisiin varhaiskasvatuslain 44 §:ssä.

Lain 27 §:n 2 momentti muutettaisiin. Yksityisen päivähoidon merkitsemisestä rekisteriin säädettäisiin varhaiskasvatuslain 46 §:ssä.

On huomioitava, että hallituksen esitys 52/2017 vp on eduskunnan käsiteltävänä. Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki sosiaali- ja terveystieteiden tuottamisesta. Samalla voimassa oleva yksityisistä sosiaalipalveluista annettu laki ja yksityisestä terveydenhuollosta annettu laki kumottaisiin.

1.5 Laki lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n 2 kohta päivitetäisiin viittaamaan uuden lain säädösnumeroon sekä pykälään.

2 Tarkemmat säännökset ja määräykset

Esityksen mukaan varhaiskasvatuslain 10 luvussa tarkoitetun ilmoituksen rekisteröinti on maksullista. Maksuista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella. Aluehallintovirastojen suoritteista perittävät maksut säädetään valtioneuvoston asetuksella kahdeksi vuodeksi kerrallaan. Voimassaoleva asetus aluehallintovirastojen maksuista (997/2017) koskee vuosia 2017 ja 2018. Nykyiseen asetukseen ei ole varhaiskasvatuslain johdosta tarpeen tehdä muutoksia.

Valtioneuvoston asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ehdotetussa 30 §:ssä tarkoitettua arvioinnista ja sen kehittämisestä. Lisäksi ehdotetussa 55 §:ssä tarkoitettua tarkastuksessa erityisesti huomioon otettavista asioista ja tarkastusmenettelyn tarkemmasta sisällöstä sekä tarkastuksessa pidettävästä pöytäkirjasta ja sen säilyttämisestä ja säilyttämisaikasta voidaan antaa tarkempia säännöksiä valtioneuvoston asetuksella.

Lain 35 §:n 1 momentissa säädettäisiin päiväkodin henkilöstön mitoituksen perusteista ja asiaa koskeva asetuksenantovaltuutus. Momentti vastaisi osittain voimassa olevan lain 5 §:ää, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella säädetään tarkemmin päiväkodissa ja perhepäivähoidossa hoito- ja kasvatustehtävissä olevan henkilöstön sekä lasten välisestä henkilöstömitoituksesta, tilapäisestä henkilöstömitoituksesta poikkeamisesta, erityistä hoitoa ja kasvatusta tarvitsevien lasten huomioon ottamisesta henkilöstömäärässä sekä henkilöstörakenteesta. Voimassa olevan lain mukaan asetuksen mukaan henkilöstömitoituksesta voidaan säätää erikseen alle kolmevuotiaiden lasten sekä kolme vuotta täyttäneiden lasten osalta. Asetuksenantovaltuutusta tarkennettaisiin siten, että varhaiskasvatuksessa olevien lasten määrä, ikä ja päivittäinen varhaiskasvatuksessa viettämä aika tulee ottaa mitoituksessa ja siitä säädettäessä huomioon. Lisäksi asetuksen antamiseen liittyvää harkintavaltaa rajoitetaan siten, että asetuksessa on säädettävä suhdeluvut erikseen vähintään kolme vuotta täyttäneille ja alle kolmivuotiaille lapsille, sekä suhdeluvut erikseen alle 5 tuntia päivässä varhaiskasvatuksessa oleville ja vähintään 5 tuntia päivässä järjestettävässä varhaiskasvatuksessa oleville kolme vuotta täyttäneille lapsille. Asetuksen antovaltuus mahdollistaa nykyisen kaltaisen mitoittamista koskevan asetuksen antamisen, eikä mitoitusta ole tämän lainsäädäntöuudistuksen yhteydessä tarkoitus muuttaa. Vastaavasti säädettäisiin perhepäiväkodin mitoituksen osalta 38 §:ssä.

Opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä ehdotetun 46 §:n mukaisten ilmoitusten tekemisestä, sisällöstä ja ilmoitukseen liitettävistä asiakirjoista sekä pykälässä tarkoitettua kunnan pitämästä rekisteristä. Opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella on tarkoitus säätää mainittuihin ilmoituksiin liitettävistä asiakirjoista vastaavasti kuin nykyisin säädetään ministeriön asetuksessa yksityisistä lasten päivähoitopalveluista (1050/2012). Ehdotetun varhaiskasvatustilain 44 §:n 6 momentin mukaan yksityisen palvelujen tuottajan ilmoitusten tekemisestä, sisällöstä ja ilmoitukseen liitettävistä asiakirjoista voidaan antaa tarkempia säännöksiä opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella. Delegointisäännös vastaa voimassa olevan lain 16 §:n 3 momenttia, jonka nojalla on annettu opetus- ja kulttuuriministeriön asetus yksityisistä lasten päivähoitopalveluista. Ministeriön asetuksella on tarkoitus säätää luettelo toiminnan aloittamista koskevaan ilmoitukseen liitettävistä asiakirjoista.

3 Voimaantulo

Varhaiskasvatustilain ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä elokuuta 2018. Sen 31 ja 37 §:iä sovelletaan vasta 1.1.2030 lukien. Siirtymäsäännöksessä säädetään lain soveltamisesta siihen asti.

Esitys sisältää henkilöstön kelpoisuuteen ja varhaiskasvatustilain tietovarantoon liittyviä siirtymäsäännöksiä. Esitykseen sisältyvät muutokset ehdotetaan tulevaksi voimaan samaan aikaan varhaiskasvatustilain kanssa.

4 Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys

Sivistykselliset oikeudet ja oikeus sosiaaliturvaan

Varhaiskasvatustilain hallinnonalasiirrosta huolimatta perustuslakivaliokunta on katsonut, että varhaiskasvatustilain sääntelyä arvioidaan edelleen ensisijaisesti perustuslain 19 §:n 3 momentin mukaisena sosiaalipalveluna. Päivähoitojärjestelmän sijasta lainsäädännössä käytetään nykyisin termiä varhaiskasvatus. Samalla varhaiskasvatus on hallinnollisesti siirretty sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön opetus- ja kulttuuriministeriön hallinnonalalle. Perustuslakivaliokunta huomauttaa, että tämä ei merkitse sitä, ettei varhaiskasvatustilain sääntelyä olisi ensisijaisesti arvioitava perustuslain 19 §:n 3 momentissa tarkoitettuna sosiaalipalveluna.

Valiokunta toteaa, että tässä suhteessa perustuslain terminologia on autonominen suhteessa tavallisessa lainsäädännössä tehtäviin luokitteluihin. Siirtyminen käyttämään lainsäädännössä termiä varhaiskasvatus on kuitenkin tuonut arviointiin mukaan myös perustuslain 16 §:n 2 momentin mukaisen sivistyksellisten oikeuksien elementin (PeVL 12/2015 vp).

Nyt esitetyn lain myötä sosiaalilainsäädännön soveltaminen varhaiskasvatustoimintaan lakkaa. Varhaiskasvatukseen ei enää sovelleta sosiaalihuoltolain, sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain, sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain ja asetuksen sekä yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain säännöksiä. Varhaiskasvatukseen ei myöskään sovelleta julkisuuslain sosiaalipalvelua ja sen asiakkuutta koskevia salassapitosäännöksiä. Varhaiskasvatuksen asiakkuutta ei itsessään pidetä salassa pidettävänä tietona eikä henkilötietolain mukaisena arkaluontoisena tietona. Sosiaalihuollon tietojenkäsittelyä koskevat erityislainsäädäntö ei enää sovellu varhaiskasvatukseen. Perustuslakivaliokunnan edellä mainitun tulkinnan perusteella varhaiskasvatusta tullaan kuitenkin myös vastaisuudessa arvioimaan perustuslain 19 §:n 3 momentin mukaisena sosiaalipalveluna, joka on yksi keinona toteuttaa julkisen vallan velvollisuutta tukea lapsen huolenpidosta vastaavia ja johon kohdistuu ainakin riittävyysvaatimus. Perustuslaillisessa arvioinnissa perustuslain 16 §:n 2 momentin mukaisen sivistyksellisten oikeuksien elementin voidaan kuitenkin arvioida kasvavan. Mainitun perustuslain säännöksen mukaan julkisen vallan on turvattava, sen mukaan kuin lailla tarkemmin säädetään, jokaiselle yhtäläinen mahdollisuus saada kykyjensä ja erityisten tarpeidensa mukaisesti myös muuta kuin perusopetusta sekä kehittää itseään varattomuuden sitä estämättä. Koska varhaiskasvatus perustuslain tulkinnassa kuuluu sosiaalisiin oikeuksiin, on edelleen mahdollista säätää varhaiskasvatuksen maksuista (esityksen 61 §) ja tarveharkintaisesta järjestämisestä (esityksen 12 ja 13 §). Viimeaikaiset arviot valtion talouden kohentumisen edellytysten paranemisesta eivät itsessään vielä edellytä vähemmän kuin kaksi vuotta sitten voimaan tulleen varhaiskasvatusoikeuden laajentamista. Koska kaikille lapsille on järjestettävä varhaiskasvatusta vähintään 20 tuntia viikossa ja tarveharkintaisesti enemmän ja varhaiskasvatuksen maksut ovat riippuvaisia perheen tulotasosta ja huollettavien lasten määrästä ja laissa on säädetty myös nollamaksuluokka, voidaan arvioida, että esitykseen ei sisälly säännöksiä, joiden voitaisiin katsoa olevan ristiriidassa perustuslain 16 §:n 2 momentin taikka 19 §:n 3 momentissa säädetyn palvelun riittävyysvaatimuksen kanssa. Varhaiskasvatusta ei edelleenkään olisi arvioitava suhteessa 16 §:n 1 momentissa tarkoitettuun kaikille kuuluvaan oikeuteen maksuttomaan perusopetukseen. Esitys voitaneen edellä mainittujen perusoikeuksien toteutumisen osalta käsitellä tavallisessa lainsäätämisyksityksessä.

Yksityiselämän suoja

Perustuslain (731/1999) 10 § turvaa yksityiselämän suojan perusoikeutena jokaiselle. Pykälän 1 momentin mukaan henkilötietojen suojasta säädetään tarkemmin lailla. Perustuslakivaliokunnan vakiintuneen tulkinnan henkilötietojen suoja osittain sisältyy samassa momentissa turvatun yksityiselämän suojan piiriin. Lainsäätäjän harkintaa sitovia henkilötietojen suojan kannalta tärkeitä sääntelykohteita rekisteröinnissä perustuslakivaliokunnan vakiintuneen tulkintakäytännön mukaan ovat ainakin rekisteröinnin tavoite, rekisteröitävien henkilötietojen sisältö, niiden sallitut käyttötarkoitukset mukaan luettuna tietojen luovutettavuus sekä tietojen säilytysaika henkilörekistereissä ja rekisteröidyn oikeusturva samoin kuin näiden seikkojen sääntelyn kattavuus ja yksityiskohtaisuus lain tasolla (ks. esim. PeVL 14/2002 vp, s. 2, PeVL 27/2006 vp, s. 2/I, PeVL 11/2016 vp, s. 8 ja PeVL 13/2016 vp, s.3-4). Perustuslakivaliokunta on todennut lailla säätämisen vaatimuksen ulottuvan myös mahdollisuuteen luovuttaa henkilötietoja teknisen käyttöyhteyden avulla (PeVL 12/2002 vp, s. 5). Perustuslakivaliokunta on lisäksi pitänyt liian erittelemättömiä ja laaja-alaisia tiedonsaantioikeuksia koskevia säännöksiä

HE 40/2018 vp

perustuslain 10 §:n 1 momentin vastaisina (esim. PeVL 7/2000 vp, PeVL 14/2002 vp, PeVL 15/2002 vp ja PeVL 74/2002 vp).

Perustuslakivaliokunnan hallituksen esityksestä eduskunnalle laiksi valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä antaman lausunnon (PeVL 31/2017) mukaan on syytä kiinnittää huomiota erityisesti siihen, että yksityiselämän suojaan kohdistuvia rajoituksia on arvioitava kulloisessakin sääntely-yhteydessä perusoikeuksien yleisten rajoitusedellytysten valossa (ks. PeVL 42/2016 vp, s. 2—3 ja siinä viitatu lausunnot). Valiokunta on tämän vuoksi aikaisemmin arvioinut esimerkiksi arkaluonteisten tietojen käsittelyn sallimisen koskevan yksityiselämään kuuluvan henkilötietojen suojan ydintä (PeVL 37/2013 vp, s. 2/I), minkä johdosta esimerkiksi tällaisia tietoja sisältävien rekisterien perustamista on arvioitava perusoikeuksien rajoitusedellytysten, erityisesti rajoitusten hyväksyttävyyden ja oikeasuhtaisuuden, kannalta (PeVL 29/2016 vp, s. 4—5 ja esimerkiksi PeVL 21/2012 vp, PeVL 47/2010 vp sekä PeVL 14/2009 vp). Valiokunta on antanut merkitystä luovutettavien tietojen luonteelle arkaluonteisina tietoina arvioidessaan tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyn kattavuutta, täsmällisyyttä ja sisältöä (ks. esim. PeVL 38/2016 vp, s. 3). Tähän esitykseen sisältyvään tietovarannon sisältöä koskevaan 70 pykälään ei sisälly voimassa olevan henkilötietolain 11 §:ssä tarkoitettuja arkaluontoiseksi luettavia tietoja, eikä yleisen tietosuoja-asetuksen 9 artiklassa tarkoitettuja arkaluontoisia tietoja. Julkisuuslain 24 §:n nojalla salassa pidettäviä tietoja ovat tieto varhaiskasvatuksen asiakasmaksun määräämisen perusteena olevien tulojen määrä.

Tietovarantoa koskevassa luvussa on säännökset tietovarannon rekisterinpitäjästä ja teknisestä ylläpitäjästä. Laissa on määritelty tarkasti toimijoiden vastuut, toimivalta ja velvoitteet, siltä osin kuin ne täydentävät yleisen tietosuoja-asetuksen säännöksiä. Laissa on tarkasti säädetty tallennettavista tiedoista. Laissa säädetään henkilötietojen luovuttamisesta, joka on mahdollista ainoastaan Opetushallituksen hallinnoiman luovutuspalvelun kautta. Luovutuspalvelun kautta tapahtuva tiedon luovutus tapahtuu aina valvotusti lakisääteisen perusteen nojalla, vaikka laissa ei ole yksilöity kaikkia viranomaistahoja, joille tietoja luovutetaan. Tietovarannon tietojen säilytysaika on laissa säädetty. Ehdotettu laki varhaiskasvatuksen tietovarannosta sisältää henkilötietojen suojan näkökulmasta tarvittavat säännökset uuden valtakunnallisen tietovarannon käyttötarkoituksesta, tietosisällöstä, tietojen luovuttamisesta, säilytysajoista sekä rekisteröinnin perusteista ja rekisteröitävien henkilötietojen sisällöstä. Tietovarannon tietojen käyttötarkoitus perustuu lakisääteisiin viranomaistarpeisiin. Tietovarannon tietosisältö on määritelty ja rajattu tämän käyttötarkoituksen perusteella.

Tietovarantoon tallennetaan tietoja, jotka varhaiskasvatuksen järjestäjät ja tuottajat tallentavat rekistereihinsä lakisääteisistä velvollisuuksistaan huolehtiessaan. Tietovarantoon varhaiskasvatuksen järjestäjien tallentaman tiedon käyttötarkoitus on ensisijaisesti varhaiskasvatuksen järjestämiseen liittyvä mutta sitä on jo ennen tämä esityksen voimaan tuloa käytetty myös muiden viranomaisten lakisääteisiin tarpeisiin. Tietovarantoa koskeva lainsäädäntö ei edellytä uusien henkilötietojen keräämistä. Tietovarantoon kopioitavia henkilötietoja käytetään viranomaisten lakisääteisten tehtävien suorittamiseen, kuten hallinnollisten päätösten tekemiseen, valvontaan ja tilastotarkoituksiin. Ilman tietovarantoa tiedot hankittaisiin suoraan varhaiskasvatuksen järjestäjiltä ja tuottajilta, kuten nykyisin. Tiedon kokoaminen samaan tietovarantoon ja mahdollisuus tuottaa sen pohjalta anonymisoituja tietoaaineistoja voidaan katsoa olevan uusi käyttötarkoitussidonnaisuuden kannalta. Kyseessä on jo olemassa olevan tiedon hyödyntäminen toimialan ohjaus ja kehittämisvastuussa olevan ministeriön sekä valtion kehittämisviraston lakisääteisten tehtävien toteuttamiseksi. Tietovaranto mahdollistaa myös entistä paremman lähteen tutkimukselle. Varhaiskasvatuksen tiedot ovat osoittautuneet monelta osin puutteelliseksi ja tulkinnanvaraisiksi mm. lainvalmistelun ja siihen liittyvän vaikutusarvioinnin kannal-

ta. Myös lasten oikeuksien sopimuksen toteutumista varten on olennaista kerätä luotettavaa tietoa lasten oikeuksien toteutumisesta.

Tietojen toissijaisen käytön on täytettävä yleisessä tietosuojasetuksessa asetetut edellytykset. Kun tietoja käsitellään muussa kuin ensisijaisessa käyttötarkoituksessa, tietojen käsittelyn on oltava asetuksen 5 artiklan mukaisesti yhteensopivaa alkuperäisen käyttötarkoituksen kanssa. Tietojen jatkokäsittelystä voidaan 6 artiklan 4 kohdan mukaan säätää jäsenvaltion lainsäädännössä, joka muodostaa demokraattisessa yhteiskunnassa välttämättömän ja oikeasuhtaisen toimenpiteen asetuksen 23 artiklassa tarkoitettujen tavoitteiden turvaamiseksi. Näitä 23 artiklassa säädettyjä tavoitteita ovat muun muassa yleiseen etuun liittyvät tärkeät tavoitteet. Tässä esityksessä on arvioitu, että kasvatusta ja koulutusta sekä perhepolitiikkaan liittyvä tietojohdaminen ja käyttö viranomaisten suunnittelu- ja kehittämistarpeisiin ovat yleisen tietosuojasetuksen sekä perustuslain 10 §:n 1 momentin kannalta hyväksyttäviä perusteita.

Käyttötarkoitussidonnaisuuden muutoksen voitaisiin katsoa olevan yhteensopiva lakuperäisen käyttötarkoituksen kanssa että perusteltavissa sekä välttämättömyys perusteella että yleisen julkisen edun perusteella. Rekisteröityjen oikeuksista huolehditaan käyttötarkoituksen muutoksen näkökulmasta. Lain mukaan rekisterin pitäjien tulee huolehtia rekisteröityjen informoinnista sen osalta, että tiedot tallennetaan myös varhaiskasvatuksen tietovarantoon, josta se voidaan luovuttaa eteenpäin viranomaisten lakisääteisten tehtävien suorittamiseksi. Rekisteröidyllä olisi aina mahdollisuus saada tiedot siitä, mille taholle ja millä perusteella tietoja on luovutettu. Perustuslakivaliokunnan kielteiset kannanotot tietojen käyttöön muuhun kuin sen alkuperäiseen keräämistarkoitukseen ovat liittyneet erityisesti laajaan arkaluontoisten tietojen käsittelyyn. Käyttötarkoitussidonnaisuudesta on tällöinkin voinut tehdä täsmällisiä vähäisiä poikkeuksia (PEVL 1/2018). Tietovarannossa ei säilytetä eikä siitä luovuteta yleisen tietosuojasetuksen 9 artiklassa tarkoitettuja erityisiä henkilötietoja. Salassa pidettäviä tietoja ovat julkisuuslain nojalla varhaiskasvatuksen asiakasmaksun määrittämisenä olevien tulojen määrä ja joissain tilanteissa myös henkilön yhteystiedot voivat olla julkisuuslain 24 §:n 31 kohdan perusteella salassa pidettäviä. Kyseiset tiedot suojataan, ja niiden luovutettavuuden tai katseluoikeuden tarkistaa opetushallitus. Tietovaranto tarkistaa automaattisesti ja ajantasaisesti henkilöiden yhteystiedot väestörekisterijärjestelmästä, josta tietojen salaaminen myös käy ilmi.

Edellä esitetyillä perusteilla esityksen on katsottava riittävällä tavalla turvaavan perustuslain 10 §:ssä yksityiselämän suojalle asetetut edellytykset. Esitys tietovarantoa koskevilta osin voitaneen käsitellä tavallisessa lainsäätämisyksityksessä, ottaen huomioon, mitä on lausuttu hallituksen esityksen laiksi valtakunnallisesta opinto- ja tutkintorekistereistä (HE 72/2017 vp) käsittelyn yhteydessä vaatimuksista henkilötietojen sallittuja käyttötarkoituksia ja luovuttamista koskevan sääntelyn kattavuudesta ja yksityiskohtaisuudesta.

Nyt esitetyn lain myötä sosiaalilainsäädännön soveltaminen varhaiskasvatustoimintaan lakkaa. Varhaiskasvatukseen ei sovelleta julkisuuslain sosiaalipalvelua ja sen asiakkuutta koskevia salassapitosääntöjä. Varhaiskasvatuksen asiakkuutta ei itsessään pidetä salassa pidettävänä tietona eikä henkilötietolain mukaisena arkaluontoisena tietona. Sosiaalihuollon tietojenkäsittelyä koskevat erityislainsäädäntö ei enää sovellu varhaiskasvatukseen. Lakiin sisältyisi pykälä salassapidosta (40 §) ja oikeudesta poiketa salassapitovelvoitteista (41 §). Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (621/1999) salassapitoa koskevia sääntöjä sovellettaisiin esityksen mukaan myös yksityisen palvelujen tuottajan järjestämässä varhaiskasvatuksessa. Joko viranomaisen toiminnan julkisuudesta annetun lain mukaan salassa pidettävien tietojen tai varhaiskasvatustietojen mukaan salassa pidettävien, lapsen tuen tarvetta, tukitoimia ja niiden toteuttamista koskevien tietojen, lapsen henkilökohtaisten ominaisuuksien arviointia koskevi-

en tietojen ja lapsen varhaiskasvatussuunnitelmaan sisältyvien tietojen saaminen on laissa rajoitettu varhaiskasvatuksen järjestämisen ja lapsen tuen tarpeen arvioinnin kannalta välttämättömiin tietoihin. Perustuslakivaliokunta on arvioinut viranomaisten tietojen saamista ja luovuttamista salassapitovelvollisuuden estämättä koskevaa sääntelyä perustuslain 10 §:n 1 momentissa säädetyn yksityiselämän ja henkilötietojen suojan kannalta ja kiinnittänyt huomiota muun muassa siihen, mihin ja ketä koskeviin tietoihin tiedonsaantioikeus ulottuu ja miten tiedonsaantioikeus sidotaan tietojen välttämättömyyteen. Viranomaisen tietojensaantioikeus ja tietojenluovuttamismahdollisuus ovat valiokunnan mukaan voineet liittyä jonkin tarkoituksen kannalta "tarpeellisiin tietoihin", jos tarkoitettujen tietosisällöt on pyritty luettelemaan laissa tyhjentävästi. Jos taas tietosisältöjä ei ole samalla tavoin luetteloitu, sääntelyyn on pitänyt sisällyttää vaatimus "tietojen välttämättömyydestä" jonkin tarkoituksen kannalta (ks. esim. PeVL 17/2016 vp, s. 2—3 ja siinä viitatu lausunnot). Esityksessä tietojen antaminen ja saaminen myös muutoin salassa pidettävistä tiedoista on sidottu laissa säädettyjen tehtävien ja velvollisuuksien suorittamiseen ja välttämättömyyteen. Esitys voitaneen salassapitoa ja tietojen vaihtoa koskevilta osin voitaneen käsitellä tavallisessa lainsäätämisyksityksessä.

Esitykseen sisältyy valvontaa ja tarkastusoikeutta koskevia säännöksiä ja mahdollisuus tehdä tarkastus myös kotirauhan piiriin kuuluvassa tiloissa (56 §). Säännökset vastaavat voimassa olevia vuodesta 2013 varhaiskasvatuslaissa säädettyjä toimivaltuuksia ja niiden toteuttamista koskevia säännöksiä, joiden on tulkittu olevan perustuslain mukaisia.

Oikeus työhön ja elinkeinovapaus

Voimassa olevan varhaiskasvatuslain 28 §:n 1 momentin mukaan yksityisen päivähoiton tuottajan, joka korvausta vastaan harjoittaa lasten päivähoitotoimintaa, on tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnasta ennen sen aloittamista tai olennaista muuttamista lasten päivähoitosta vastaavalle lain 11 d §:n 1 momentissa tarkoitettulle kunnan toimielimelle. Esitetyn varhaiskasvatuslain 44 §:ssä säädettäisiin kunnan velvollisuudesta suorittaa edellä mainitun ilmoituksen saatuaan tarkastus varhaiskasvatuksen toimintayksikössä. Tarkastuksessa varmistettaisiin, että varhaiskasvatuksen järjestämiselle asetetut vaatimukset täyttyvät toimintayksikön toiminnassa. Kunnan velvollisuus suorittaa tarkastus koskisi myös perhepäivähoidon toimintayksiköitä. Kunnan toimielimen olisi lisäksi tarkistettava ilmoituksen edellyttämät tiedot ja viipymättä annettava ne aluehallintovirastolle. Säännös poikkeaa voimassa olevasta siinä, että toiminta voitaisiin aloittaa vasta kunnan toimielimen todettua vaadittujen edellytysten täyttymisen, eli kun kunta on suorittanut tarkastuksen ja todennut ilmoituksen sisältävän vaadittavat tiedot. Käytännössä voimassa olevan lain mukainen ilmoitusmenettely on edennyt siten, että kunta on tarkastuksen suorittamaan ja varmistettuaan, että vaadittavat tiedot on toimitettu, antanut asiassa lausunnon ja ilmoittanut tiedot aluehallintovirastolle. Toiminta on voinut alkaa kunnan lausunnon antamisen myötä.

Yksityinen varhaiskasvatuspalvelujen järjestäminen olisi esityksen mukaan edelleen ilmoituksenvaraista, jolloin on huomioitava perustuslain 18 §, jonka mukaan jokaisella on oikeus lain mukaan hankkia toimeentulonsa valitsemallaan työllä, ammatilla tai elinkeinolla. Säännös on perusluonteeltaan vapausoikeus, jolla pyritään suojaamaan itsemääräämisoikeuden erästä ulottuvuutta, eli vapautta hankkia toimeentulo ja vapautta valita se muoto ja keino, jolla toimeentulonsa haluaa hankkia.

Ilmoituksenvaraisuus voi valtiosääntöoikeudellisesti rinnastua luvanvaraisuuteen, jos menettely on hyvin monimutkainen tai ilmoittamisen ohessa toiminnalle asetetaan muita lainsäädännöllisiä edellytyksiä, minkä vuoksi menettelyä arvioidaan elinkeinonharjoittajalle tosiasiallisesti asetettavien velvoitteiden mukaan. Luvanvaraisuus on elinkeinovapauden rajoitus. Lu-

HE 40/2018 vp

vanvaraista elinkeinotoimintaa valvotaan ennakkollisesti. Viranomaisen tarkastaa, että elinkeinonharjoittaja täyttää lainsäädännössä asetetut edellytykset toimiluvan saamiseksi. Viranomaisella saattaa olla myös toimivalta suorittaa tarkoituksenmukaisuusharkintaa. Esimerkiksi elinkeinonharjoittajalle säädetty velvollisuus rekisteröityä elinkeinonharjoittajien rekisteriin ennen toiminnan aloittamista ei perustuslakivaliokunnan mukaan poikkea olennaisesti luvanvaraisuudesta (ks. PeVL 24/2000 vp ja 45/2001 vp sekä PeVL 10/2012 vp).

Perusoikeuksien yleisten oppien kannalta on ongelmallista, jos oikeus käyttää perusoikeutta riippuu viranomaisen ennakolta antamasta luvasta. Perusoikeusjärjestelmän kannalta ovat helpommin hyväksyttävissä järjestelyt, joissa viranomaiselle annetaan mahdollisuus jälkivalvonnan keinoin puuttua elinkeinotoiminnassa ilmenneisiin väärinkäytöksiin ja epäkohtiin. Tästä huolimatta saattaa olla tilanteita, joissa ennakkolupajärjestelmä on perusteltavissa vahvoilla asiallisilla syillä. Perusoikeusuudistusta koskevassa hallituksen esityksessä (HE 309/1993) todetaan, että lainsäädännön uudistamisen tavoitteena on ollut elinkeinon harjoittamisen luvanvaraisuuden vähentäminen, mutta luvanvaraisuus voi erällä aloilla olla perusteltua erityisesti terveyden ja turvallisuuden suojaamiseksi. Luvanvaraisuus on perustuslakivaliokunnan lausuntokäytännössä katsottu perustelluksi esimerkiksi ampuma-aseisiin liittyvän toiminnan (PeVL 13/2014 vp), lääkkeiden tukkukaupan (PeVL 19/2002 vp), rautatieliikenteen (PeVL 66/2002 vp) ja useiden muiden elinkeinojen osalta. Yksityisten varhaiskasvatuspalvelujen tarjoamisen sääntelyä ei ole arvioitu perustuslakivaliokunnassa.

Luvanvaraisuuteen liittyvässä lausuntokäytännössään perustuslakivaliokunta on painottanut erityisesti että luvanvaraisuudesta on aina säädettävä lailla, mikä tarkoittaa sitä, että on kiellettyä siirtää perusoikeuden toteutumiseen olennaisesti vaikuttavan seikan sääntelyä lakia alemman tason normeine tapahtuvaksi (ks. PeVL 15/1995 vp). Rajoitusten tulee olla täsmällisiä ja tarkkarajaisia, minkä lisäksi rajoittamisen laajuuden ja edellytysten pitää ilmetä laista (ks. 31/2006 vp). Pääsääntöisesti tarkoituksenmukaisuusharkintaa luvan myöntämisessä ei voida pitää perusteltuna, koska perusoikeussuojan toteutuminen ei voi olla viranomaisen harkinnassa (ks. PeVL 35/1997 vp).

Ehdotettu ilmoitus- ja tarkastusmenettely on valtiosääntöoikeudellisesti katsottava lupamenettelyyn melko läheisesti rinnastettavaksi, jolloin sitä on perusteltua arvioida edellä esitettyjen lupamenettelystä esitettyjen valtiosääntöoikeudellisten linjausten perusteella. Ilmoitus- ja tarkastusmenettelyn käyttäminen on perusteltua lasten turvallisuuden varmistamiseksi. Lapset ovat usein erityisen suojelun tarpeessa eivätkä välttämättä kykene itse riittävästi ilmaisemaan tahtoaan ja tarpeitaan. Erityisesti tämä korostuu varhaiskasvatusikäisten lasten kohdalla. Sen takia yksityisen palvelujen tuottajan toimintaedellytysten ennakkovalvonta olisi tärkeää jo ennen toiminnan aloittamista, jotta palveluissa toteutuisi asiakkaan toiveiden, tarpeiden ja mielipiteiden huomioon ottaminen, vaikka asiakkaat eivät aina voisi itse täysin asiaansa ilmaista. Ilmoituksen perusteella suoritettavassa tarkastuksessa olisi kyse asiakasturvallisuuden ja toimintayksikön asianmukaisen toiminnan varmistamisesta ja siten laillisuusharkinnasta. Kunnan toimielimellä ei olisi toimivaltaa arvioida toiminnan tarkoituksenmukaisuutta tai palvelujen tarvetta kunnassa. Ehdotettu menettely on painavan yhteiskunnallisen tarpeen vaatima ja esitys voitaneen tältä osin käsitellä tavallisen lain säätämisyjärjestyksessä. Menettely vastaa sisällöllisesti voimassa olevaa lainsäädäntöä.

Asetuksen antaminen ja lainsäädäntövallan siirtäminen

Perustuslain 80 §:n mukaan tasavallan presidentti, valtioneuvosto ja ministeriö voivat antaa asetuksia tässä perustuslaissa tai muussa laissa säädetyn valtuuden nojalla. Lailla on kuitenkin säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista sekä asioista, jotka perustuslain

mukaan muuten kuuluvat lain alaan. Myös kunnallisen itsehallinnon perustuslainsuojan näkökulmasta on ongelmallista, jos kunnille asetettaisiin merkittäviä taloudellisia velvoitteita asetuksen tasoisilla säännöksillä. Varhaiskasvatustalouden asetustenantovaltuudet eivät kaikilta osin vastaa nykytilanteen vaatimuksia. Muun muassa lausunnossaan PeVL 12/2015 vp valio-kunta on voimassa olevan henkilöstömitoitusta koskevan 5 §:n osalta todennut, että valtio-sääntöisesti huomattavasti parempi, kuin hallituksen esityksessä (HE 80/2015 vp) valittu sää-tämistapa, olisi siirtää varhaiskasvatustalouden 5 §:n nojalla annetut asetuksentasoiset säännökset varhaiskasvatustalouden lakiin, taikka edelleen täsmentää asetuksenantovaltuutta. Esitykseen sisältyy edelleen henkilöstömitoitusta koskeva asetuksenantovaltuus (35 ja 38 §). Varhaiskasvatustalouden ehdotetulla säännöksellä ei kuitenkaan ole tarkoitus muuttaa voimassaolevan päivähoi-toasetuksen säännöksiä, vaan edelleen rajoittaa asetuksenantajan harkintavaltaa. Näin sen voi-daan arvioida olevan perustuslain 80 ja 121 §:n kannalta hyväksyttävä. Muilta osin lasten päi-vähoitoasetuksen säännökset on nostettu esityksessä lain tasolle. Asetuksenantovaltuuksien ja kuntien itsemääräämisoikeuden sekä siihen liittyvän rahoitusperiaatteen näkökulmasta esitys voitaneen käsitellä tavallisen lain säätämisympäristössä.

Valtiontalous

Esitykseen sisältyy henkilöstörakennetta koskevia nykytilaa muuttavia säännöksiä, joilla esite-tään säädettäväksi poikkeuksellisen pitkä siirtymäaika. Perustuslain 3 §:ssä säädetään valtioli-isten tehtävien jaosta ja parlamentarismista. Perustuslain 3 §:n 1 momentin mukaan lainsää-däntövaltaa käyttää eduskunta, joka päättää myös valtiontaloudesta. Esitetyn lain 31 ja 37 §:ien soveltaminen muuttaa julkisen talouden tasapainoa. Perustuslakivaliokunta on pitänyt tärkeänä panostamista lakien toimeenpanoon, muun muassa riittäviin voimavaroihin (esim. PeVM 3/2010 vp, s. 8, PeVL 41/2002 vp, s. 3—4). Esitetyn henkilöstörakennetta koskevan muutoksen taloudelliset vaikutukset kuitenkin perustellusta syystä ylittävät ajallisesti nykyiset julkisen talouden tarkasteluajanjaksot. Varhaiskasvatustalouden toimialan henkilöstörakenteen muutos edellyttää pitkää toimeenpanoaikaa. Henkilöstörakennetta koskevan säännöksen olisi tultava voimaan useita vuosia ennen kuin sitä voidaan alkaa soveltaa. Henkilöstön koulutus-määriä ei ole mahdollista merkittävästi lisätä, eikä alalle hakeuduta opiskelemaan, jos lain voimaantulosta ei ole varmuutta. Kustannustason muutos vastaa enimmillään hieman yli yhtä prosenttia varhaiskasvatustalouden kustannuksista, eikä ole säädellyn toimialan kokoon nähden suuri. Kunnan peruspalveluiden valtionosuudesta annetun lain ja niin sanotun rahoitusperiaatteen nojalla säädösmuutoksista johtuvat kustannukset tulee kunnille valtionosuusjärjestelmäs-sä korvata. Kustannuksia kunnille arvioidaan kertyvän vuoden 2022 jälkeen. Vaikka esityksen voidaan katsoa sitovan eduskunnan valtiontaloutta koskevaa päätösvaltaa tulevana toimikausi-na, samoin kuin se velvoittaa tulevia hallituksia ottamaan kasvavat kustannukset kuntien valti-onosuuksissa huomioon, voitaneen se hallituksen käsityksen mukaan käsitellä tavallisessa lainsäädäntöympäristössä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraavat lakiehdotukset:

1.

Varhaiskasvatuslaki

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain tarkoitus ja soveltamisala

Tässä laissa säädetään lapsen oikeudesta varhaiskasvatukseen, varhaiskasvatuksen järjestämisestä ja tuottamisesta sekä varhaiskasvatuksen tietovarannosta.

Varhaiskasvatuksen toimintamuotoja ovat

- 1) päiväkotitoiminta, jota järjestetään päiväkodissa;
- 2) perhepäivähoito, jota järjestetään perhepäiväkodissa;
- 3) avoin varhaiskasvatustoiminta, jota järjestetään toimintaan soveltuvassa paikassa.

Tätä lakia sovelletaan kunnan, kuntayhtymän ja yksityisen palveluntuottajan järjestämään tai tuottamaan päiväkotitoimintaan ja perhepäivähoitoon. Tässä laissa tarkoitettua päiväkotitoimintaa ja perhepäivähoitoa saa järjestää ja järjestäjälle tuottaa kunta, kuntayhtymä ja 9 luvussa tarkoitettu yksityinen palveluntuottaja.

Kunta tai kuntayhtymä voi lisäksi järjestää avointa varhaiskasvatustoimintaa alueellaan esiintyvän tarpeen mukaan tuottamalla toiminnan itse tai hankkimalla 3 momentissa tarkoitulta tuottajalta. Sen lisäksi, mitä tässä luvussa säädetään, avoimen varhaiskasvatustoiminnan järjestämiseen ja tuottamiseen sovelletaan tämän lain 4, 10—11, 20—22 ja 24 §:ää, 10—11 lukua ja 63—64 §:ää.

Varhaiskasvatusta voivat saada lapset, jotka eivät vielä ole oppivelvollisuusikäisiä sekä milloin erityiset olosuhteet sitä vaativat, myös sitä vanhemmat lapset.

Esiopetuksesta säädetään perusopetuslaissa (628/1998). Lapsen mahdollisuudesta osallistua perusopetuslain mukaiseen esiopetukseen on huolehdittava. Päiväkodissa järjestettävään esiopetukseen sovelletaan, mitä tässä laissa säädetään päiväkodin ryhmäkoosta ja henkilöstömitoituksesta. Lisäksi päiväkodissa järjestettävän esiopetuksen valvonnassa sovelletaan 55—58 §:iä.

2 §

Varhaiskasvatuksen määritelmä

Varhaiskasvatuksella tarkoitetaan lapsen suunnitelmallista ja tavoitteellista kasvatuksen, opetuksen ja hoidon muodostamaa kokonaisuutta, jossa painottuu erityisesti pedagogiikka.

3 §

Varhaiskasvatuksen tavoitteet

Tässä laissa tarkoitettun varhaiskasvatuksen tavoitteena on:

- 1) edistää jokaisen lapsen iän ja kehityksen mukaista kokonaisvaltaista kasvua, kehitystä, terveyttä ja hyvinvointia;
- 2) tukea lapsen oppimisen edellytyksiä ja edistää elinikäistä oppimista ja koulutuksellisen tasa-arvon toteuttamista;
- 3) toteuttaa lapsen leikkiin, liikkumiseen, taiteisiin ja kulttuuriperintöön perustuvaa monipuolista pedagogista toimintaa ja mahdollistaa myönteiset oppimiskokemukset;
- 4) varmistaa kehittävä, oppimista edistävä, terveellinen ja turvallinen varhaiskasvatusympäristö;
- 5) turvata lasta kunnioittava toimintatapa ja mahdollisimman pysyvät vuorovaikutussuhteet lasten ja varhaiskasvatushenkilöstön välillä;
- 6) antaa kaikille lapsille yhdenvertaiset mahdollisuudet varhaiskasvatukseen, edistää yhdenvertaisuutta, sukupuolten tasa-arvoa sekä antaa valmiuksia ymmärtää ja kunnioittaa yleistä kulttuuriperinnettä sekä kunkin kielellistä, kulttuurista, uskonnollista ja katsomuksellista taustaa;
- 7) tunnistaa lapsen yksilöllisen tuen tarve ja järjestää tarkoituksenmukaista tukea varhaiskasvatuksessa tarpeen ilmettyä tarvittaessa monialaisessa yhteistyössä;
- 8) kehittää lapsen yhteistyö- ja vuorovaikutustaitoja, edistää lapsen toimimista vertaisryhmässä sekä ohjata eettisesti vastuulliseen ja kestävään toimintaan, toisten ihmisten kunnioittamiseen ja yhteiskunnan jäsenyyteen;
- 9) varmistaa lapsen mahdollisuus osallistua ja saada vaikuttaa itseään koskeviin asioihin;
- 10) toimia yhdessä lapsen sekä lapsen vanhemman tai muun huoltajan kanssa lapsen tasapainoisen kehityksen ja kokonaisvaltaisen hyvinvoinnin parhaaksi sekä tukea lapsen vanhempaa tai muuta huoltajaa kasvatustyössä.

Avoimessa varhaiskasvatustoiminnassa noudatetaan 1 momentin tavoitteita toimintaan soveltuvalla tavalla.

2 luku

Varhaiskasvatuksen järjestäminen ja tuottaminen

4 §

Lapsen edun ensisijaisuus

Varhaiskasvatusta suunniteltaessa, järjestettäessä tai tuotettaessa ja siitä päätettäessä on ensisijaisesti huomioitava lapsen etu.

5 §

Kunnan velvollisuus järjestää varhaiskasvatusta

Kunnan on järjestettävä tässä laissa säädettyä varhaiskasvatusta siinä laajuudessa ja sellaisin toimintamuodoin kuin kunnassa esiintyvä tarve edellyttää.

Kunta voi järjestää varhaiskasvatusta siten kuin kuntalain (410/2015) 8 ja 9 §:ssä säädetään. Hankittaessa palveluja toiselta palvelujen tuottajalta kunnan tai kuntayhtymän on varmistutta-

va siitä, että hankittavat palvelut vastaavat sitä tasoa, jota edellytetään vastaavalta kunnalliselta toiminnalta.

Varhaiskasvatuksessa voidaan antaa palvelun käyttäjälle sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain (569/2009) mukainen palveluseteli. Kunta tai kuntayhtymä on velvollinen suorittamaan yksityiselle palveluntuottajalle korvausta vain osoittamiensa henkilöiden käyttämisestä lasten varhaiskasvatuspalveluista ja palveluseteliä käytettäessä hyväksymälleen yksityiselle palveluntuottajalle enintään palvelusetelin arvoon saakka.

Kunnan on pyrittävä järjestämään varhaiskasvatusta lähellä palvelun käyttäjiä ottaen huomioon asutuksen sijainti sekä liikenneyhteydet. Päiväkodin toiminta kalenterivuoden aikana ja aukioloaika vuorokaudessa on järjestettävä paikallisen tarpeen mukaan.

6 §

Kunnan velvollisuus järjestää varhaiskasvatusta asumisen ja oleskelun perusteella

Kunnan on järjestettävä varhaiskasvatusta lapselle, jonka kotikuntalaissa (201/1994) tarkoitettu kotikunta kyseinen kunta on.

Kunnan on järjestettävä varhaiskasvatusta lapselle, joka asuu kunnassa huoltajiensa työn, opiskelun, sairauden tai vastaavien syiden vuoksi, vaikka lapsella ei ole Suomessa kotikuntaa tai lapsen kotikunta on kotikuntalain perusteella toinen kunta.

Kiireellisissä tapauksissa tai olosuhteiden muutoin niin vaatiessa kunnan on huolehdittava varhaiskasvatuksen järjestämisestä muullekin kunnassa oleskelevalle lapselle kuin kunnan asukkaalle. Kunta voi järjestää varhaiskasvatusta toisessa kunnassa asuvalle lapselle myös muulloin kuin 1—3 momentissa tarkoitetuissa tapauksissa.

7 §

Monialainen yhteistyö ja kehittäminen

Kunnan on varhaiskasvatusta järjestäessään toimittava yhteistyössä opetuksesta, liikunnasta ja kulttuurista, lastensuojelusta ja muusta sosiaalihuollosta, neuvolatoiminnasta ja muusta terveydenhuollosta vastaavien sekä muiden tarvittavien tahojen kanssa.

Varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan on tarpeen mukaan toimittava yhteistyössä sosiaali- ja terveydenhuollosta vastaavien tahojen kanssa lapsen tarvitseman tuen ja palvelujen kokonaisuuden arvioimiseksi, suunnittelemiseksi ja toteuttamiseksi. Yhteydenotosta sosiaalihooltoon tuen tarpeen arvioimiseksi säädetään sosiaalihoitolain 35 §:ssä (1301/2014).

Varhaiskasvatuksen järjestäjä ja tuottaja voi kehittää toimintaansa yhteistyössä kuntien ja muiden varhaiskasvatuksen järjestäjien, viranomaisen, korkeakoulujen, oppilaitosten, tutkimuslaitosten sekä järjestöjen kanssa.

8 §

Varhaiskasvatuksen kieli

Kunnan on huolehdittava siitä, että lapsi voi saada varhaiskasvatusta lapsen äidinkielenä olevalla suomen tai ruotsin kielellä tai saamen kielilain (1086/2003) 3 §:n 1 kohdassa tarkoitettulla saamen kielellä.

Kaksikielisessä kunnassa ja kaksikielisiä tai sekä suomen- ja ruotsinkielisiä kuntia käsittävässä kuntayhtymässä varhaiskasvatus järjestetään kunnan tai kuntayhtymän molemmilla kielillä siten, että palvelunkäyttäjä saa varhaiskasvatusta valitsemallaan kielellään, joko suomeksi tai ruotsiksi.

9 §

Päivittäinen kesto

Varhaiskasvatus saa pääsääntöisesti kestää enintään kymmenen tuntia yhtäjaksoisesti, lukuun ottamatta vuorohoitoa, jossa päivittäinen kesto on lapsen tarpeen mukainen.

10 §

Varhaiskasvatusympäristö

Varhaiskasvatusympäristön on oltava kehittävä, oppimista edistävä sekä terveellinen ja turvallinen lapsen ikä, kehitys ja muut edellytykset huomioon ottaen. Lasta tulee suojata väkivallalta, kiusaamiselta ja muulta häirinnältä. Toimitilojen ja toimintavälineiden on oltava terveellisiä, turvallisia ja asianmukaisia ja niissä on huomioitava esteettömyys.

11 §

Ravinto ja ruokailu

Varhaiskasvatuksessa olevalle lapselle on järjestettävä lapsen ravitsemustarpeet täyttävä terveellinen ja tarpeellinen ravinto, jollei muun kuin päiväkodissa tai perhepäivähoidossa annettun varhaiskasvatuksen luonteesta muuta johdu. Ruokailu järjestetään ohjatusti kaikille läsnä oleville lapsille.

Mitä 1 momentissa on säädetty, ei kuitenkaan koske klinisiä ravintovalmisteita tai niihin verrattavia tuotteita, jotka korvataan sairausvakuutuslain (1224/2004) nojalla, eikä myöskään ravintoaineiden kustantamista järjestettäessä varhaiskasvatusta saman perheen lapsille heidän omassa kodissaan.

3 luku

Oikeus varhaiskasvatukseen

12 §

Oikeus varhaiskasvatukseen

Sen lisäksi, mitä 5 §:ssä säädetään, kunnan on huolehdittava siitä, että lapsi ennen perusopetuslaissa tarkoitetun oppivelvollisuuden alkamista saa varhaiskasvatusta 20 tuntia viikossa kunnan järjestämässä 1 §:n 2 momentin 1 tai 2 kohdassa tarkoitetussa paikassa sen ajan päätyttyä, jolta voidaan suorittaa sairausvakuutuslaissa tarkoitettua äitiys- ja vanhempainrahaa tai osittaista vanhempainrahaa. Varhaiskasvatusta ei kuitenkaan ole järjestettävä aikana, jolta voidaan suorittaa sairausvakuutuslain 9 luvun 7 §:n 1 momentissa tarkoitettua äitiys- ja vanhempainrahakauden ulkopuolella maksettavaa isyysrahaa.

Edellä 1 momentissa säädetystä poiketen varhaiskasvatusta on järjestettävä kokopäiväisesti, jos lapsen vanhemmat tai muut huoltajat työttömyysturvalaissa (1290/2002) tarkoitetulla tavalla työskentelevät kokoaikaisesti taikka opiskelevat, toimivat yrittäjänä tai ovat omassa työssä päätoimisesti. Edellä mainitun tilanteen päätyttyä varhaiskasvatusta on edelleen järjestettävä tämän momentin mukaisesti kahden kuukauden ajan, paitsi jos lapsen vanhempi tai muu huoltaja jää kotiin hoitamaan perheessä asuvaa muuta lasta tai jää eläkkeelle.

HE 40/2018 vp

Lapsella on oikeus 1 momentissa säädettyä laajempaan varhaiskasvatukseen siinä laajuudessa kuin se on tarpeellista lapsen vanhemman tai muun huoltajan osa-aikaisen tai väliaikaisen työssäkäynnin, työllistymistä edistävään palveluun osallistumisen, kuntoutuksen tai muun vastaavan syyn vuoksi.

Lapselle on järjestettävä varhaiskasvatusta kokopäiväisesti, jos se on tarpeen lapsen kehityksen, tuen tarpeen tai perheen olosuhteiden takia taikka se on muutoin lapsen edun mukaista.

Riippumatta siitä, mitä 1 momentissa säädetään, varhaiskasvatusta ei ole järjestettävä, kun lapsi osallistuu perusopetuslaissa tarkoitettuun esiopetukseen tai muuhun esiopetuksen tavoitteet saavuttavaan toimintaan taikka perusopetukseen. Varhaiskasvatusta on tällöin kuitenkin järjestettävä tarpeen mukaan, mikäli lapsella on oikeus 1 momentissa säädettyä laajempaan varhaiskasvatukseen.

13 §

Vuorohoidon järjestäminen varhaiskasvatuksessa

Vuorohoitoa järjestetään iltaisin, öisin, viikonloppuisin ja arki- ja juhlapyhinä päiväkodeissa tai perhepäivähoidossa. Vuorohoitoa on järjestettävä tarpeen mukaisessa laajuudessa lapselle, joka tarvitsee sitä vanhemman tai muun huoltajan työssäkäynnin tai opiskelun vuoksi.

14 §

Hoidon ja varhaiskasvatuksen järjestäminen kotihoidon tai yksityisen hoidon tuella

Edellä 12 §:ssä tarkoitettun lapsen vanhemmilla tai muilla huoltajilla, jotka eivät valitse kunnan järjestämää mainitun pykälän mukaista varhaiskasvatuspaikkaa, on lapsen muulla tavalla tapahtuvan hoidon tai varhaiskasvatuksen järjestämiseksi oikeus lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) mukaiseen tukeen mainitussa laissa tarkemmin säädettävällä tavalla.

15 §

Varhaiskasvatuspaikan säilyminen

Oikeus samaan varhaiskasvatuspaikkaan säilyy, vaikka lapsi ei ole varhaiskasvatuksessa sairausvakuutuslain 9 luvun 7 §:ssä tarkoitettujen isyysraajaksojen aikana. Isyysraajaksoista johtuvasta poissaolosta on ilmoitettava päiväkotiin tai perhepäiväkotiin viimeistään kaksi viikkoa ennen sen suunniteltua aloittamispäivää. Oikeus samaan varhaiskasvatuspaikkaan säilyy päiväkodissa ja mahdollisuuksien mukaan perhepäivähoidossa, jos lapsen varhaiskasvatusaika muuttuu 12 §:n 1—4 momentissa säädetyllä tavalla.

4 luku

Menettelysäännökset

16 §

Ohjaus ja neuvonta

Kunnan on järjestettävä varhaiskasvatukseen oikeutetun lapsen vanhemmille tai muille huoltajille neuvontaa ja ohjausta heidän käytettävissään olevista varhaiskasvatuspalveluista. Ohja-

uksessa on selvítettävä varhaiskasvatuksen eri toimintamuodot ja tarjolla olevat vaihtoehdot sekä muut seikat, joilla on vaikutusta lapsen varhaiskasvatuksen järjestämiseen.

17 §

Hakeminen

Lapsen vanhemman tai muun huoltajan, joka haluaa lapselle 12 §:n mukaisen kunnan järjestämän varhaiskasvatuspaikan, on tehtävä sitä koskeva hakemus viimeistään neljä kuukautta ennen kuin lapsi tarvitsee paikan.

Mikäli varhaiskasvatuksen tarve johtuu työllistymisestä, opinnoista, koulutuksesta tai muutosta toiseen kuntaan työn tai opintojen takia, eikä tarpeen alkamisajankohta ole ennakoitavissa, varhaiskasvatuspaikkaa on haettava niin pian kuin mahdollista, kuitenkin viimeistään kaksi viikkoa ennen kuin lapsi tarvitsee paikan.

Varhaiskasvatus on järjestettävä 1 ja 2 momentissa tarkoitettujen ajan kuluttua viimeistään siitä päivästä lukien, kun lapsi tarvitsee paikan. Varhaiskasvatusta on mahdollisuuksien mukaan järjestettävä lapsen vanhemman tai muun huoltajan toivomassa muodossa.

Mikäli varhaiskasvatuksessa olevan lapsen varhaiskasvatuksen tarve ennakoimattomasti laajentuu 12 §:n 2 tai 3 momentissa säädettyllä tavalla, kunnan on kuitenkin järjestettävä laajentuneen tarpeen mukainen varhaiskasvatuspaikka välittömästi saatuaan tiedon tarpeen muutoksesta.

18 §

Päätös tai sopimus varhaiskasvatuksen järjestämisestä

Tässä laissa säädettyyn päiväkotitoimintaan tai perhepäivähoitoon osallistumisen tulee perustua kunnan tekemään päätökseen tai yksityisen palveluntuottajan ja asiakkaan väliseen kirjalliseen sopimukseen tai molempiin.

19 §

Varhaiskasvatusoikeuteen liittyvät menettelyt

Kunnan on tarjottava 12 §:n 1 momentissa tarkoitettujen varhaiskasvatusoikeuden piirissä olevalle lapselle mahdollisuus osallistua lapsen vanhemman tai muun huoltajan päätöksen mukaisesti joko päivittäin järjestettävään tai osaviikkoiseen varhaiskasvatukseen. Kunta päättää lapsikohtaisesti määräajaksi tarkemmat säännölliset varhaiskasvatuksen toiminta-ajat lapsen vanhempia tai muita huoltajia kuultuaan. Määräaikoja koskevaa päätöstä ei saa tehdä siten, että se estää 12 §:n 1 momentissa säädetyn oikeuden toteuttamisen.

Lapsen vanhemman tai muun huoltajan on kunnan päättämin määräajoin esitettävä selvitys 12 §:n 1 momentissa säädettyä laajemmin varhaiskasvatuksen edellytyksistä. Lisäksi kunta voi perustellusta syystä muutoinkin edellyttää mainitun selvityksen esittämistä. Lapsen vanhemman tai muun huoltajan tulee ilmoittaa kunnalle varhaiskasvatusoikeuden laajuuteen vaikuttavissa seikoissa tapahtuvista olennaisista muutoksista viipymättä saatuaan niistä tiedon.

20 §

Osallisuus ja vaikuttaminen

Lapsen varhaiskasvatusta suunniteltaessa, toteutettaessa ja arvioitaessa lapsen mielipide ja toivomukset on selvitettävä ja otettava huomioon hänen ikänsä ja kehityksensä edellyttämällä tavalla.

Lapsen vanhemmille tai muille huoltajille on annettava mahdollisuus osallistua ja vaikuttaa lapsensa varhaiskasvatuksen suunnitteluun, toteuttamiseen ja arviointiin.

Lapsille ja heidän vanhemmilleen tai muille huoltajilleen on toimipaikassa järjestettävä säännöllisesti mahdollisuus osallistua varhaiskasvatuksen suunnitteluun ja arviointiin.

5 luku

Varhaiskasvatuksen suunnittelu ja arviointi

21 §

Varhaiskasvatussuunnitelman perusteet

Opetushallitus päättää tähän lakiin perustuen varhaiskasvatussuunnitelman perusteet.

Varhaiskasvatussuunnitelman perusteiden tarkoituksena on edistää varhaiskasvatuksen yhdenvertaista toteuttamista koko maassa, toteuttaa tässä laissa säädettyjä varhaiskasvatuksen tavoitteita sekä ohjata varhaiskasvatuksen laadun kehittämistä. Varhaiskasvatussuunnitelman perusteissa määrätään varhaiskasvatuksen toteuttamisen keskeisistä sisällöistä, varhaiskasvatuksen järjestäjän ja lapsen vanhempien tai muiden huoltajien välisestä yhteistyöstä, monialaisesta yhteistyöstä sekä lapsen varhaiskasvatussuunnitelman sisällöstä. Opetushallitus valmistelee perusteet yhteistyössä tarvittavien tahojen kanssa.

22 §

Paikalliset varhaiskasvatussuunnitelmat

Kunta, kuntayhtymä ja yksityinen palveluntuottaja laatii valtakunnallisten varhaiskasvatussuunnitelman perusteiden pohjalta paikallisen varhaiskasvatussuunnitelman. Suunnitelma voidaan laatia palvelujen tuottaja-, yksikkö-, ryhmä- tai toimintamuotokohtaisesti ja siinä otetaan huomioon pedagogiset painotukset ja muut varhaiskasvatuksen järjestämisen kannalta merkittävät valtakunnallisia varhaiskasvatussuunnitelman perusteita täydentävät seikat. Kunnat voivat tehdä yhteisen suunnitelman.

Paikallisessa varhaiskasvatussuunnitelmassa on otettava huomioon yhteistyö varhaiskasvatuksen, opetuksen sekä sosiaali- ja terveydenhuollon toimeenpanoon kuuluvia tehtäviä hoitavien viranomaisten ja muiden 7 §:ssä tarkoitettujen yhteistyötahojen välillä sekä luotava tarvittavat yhteistyörakenteet.

23 §

Lapsen varhaiskasvatussuunnitelma

Päiväkodissa tai perhepäivähoidossa olevalle lapselle on laadittava henkilökohtainen varhaiskasvatussuunnitelma lapsen kasvatuksen, opetuksen ja hoidon toteuttamiseksi. Lapsen varhaiskasvatussuunnitelmaan on kirjattava tavoitteet lapsen varhaiskasvatuksen toteuttami-

seksi lapsen kehitystä, oppimista ja hyvinvointia tukevalla tavalla sekä toimenpiteet tavoitteiden toteuttamiseksi. Lisäksi suunnitelmaan kirjataan lapsen tuen tarve, tukitoimenpiteet ja niiden toteuttaminen.

Lapsen varhaiskasvatussuunnitelma laaditaan yhteistyössä henkilöstön ja lapsen vanhemman tai muun huoltajan kanssa. Sen laatimiseen osallistuvat lapsen opetuksesta, kasvatuksesta ja hoidosta vastaavat henkilöt. Päiväkodeissa sen laatimisesta vastaa varhaiskasvatuksen opettajaksi kelpoinen henkilö. Varhaiskasvatuksen erityisopettaja osallistuu lapsen tuen tarpeen, tukitoimenpiteiden tai niiden toteuttamisen arviointiin tarpeen mukaan. Varhaiskasvatuksen sosionomin osaamista voidaan hyödyntää erityisesti lasten ja perheiden palvelujärjestelmän tuntemuksen osalta. Lapsen mielipide on selvitettävä ja otettava huomioon varhaiskasvatussuunnitelmaa laadittaessa. Lapsen varhaiskasvatussuunnitelman laatimiseen voivat osallistua lapsen kehitystä ja oppimista tukevat muut viranomaiset, asiantuntijat ja muut tarvittavat tahot. Jos tuen tarpeen arviointi edellyttää sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaisten asiantuntemusta, on näiden osallistuttava arvioinnin tekemiseen varhaiskasvatuksen järjestäjän pyynnöstä.

Lapsen varhaiskasvatussuunnitelman toteutumista sekä lapsen tuen tarvetta, riittävyttä ja tarkoituksenmukaisuutta on arvioitava ja suunnitelma on tarkistettava vähintään kerran vuodessa. Tätä useammin se on tarkistettava, jos lapsen tarpeet sitä edellyttävät.

24 §

Varhaiskasvatuksen arviointi

Varhaiskasvatuksen arvioinnin tarkoituksena on turvata tämän lain tarkoituksen toteuttamista ja tukea varhaiskasvatuksen kehittämistä ja edistää lapsen kehityksen, oppimisen ja hyvinvoinnin edellytyksiä. Varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan tulee arvioida antamaansa varhaiskasvatusta sekä osallistua ulkopuoliseen toimintansa arviointiin.

Arviointien keskeiset tulokset tulee julkistaa.

6 luku

Henkilöstö ja kelpoisuusvaatimukset

25 §

Riittävä henkilöstö

Kunnan, kuntayhtymän ja yksityisen palvelun tuottajan on huolehdittava, että varhaiskasvatuksessa on riittävä määrä tässä luvussa säädettyä eri kelpoisuusvaatimukset täyttävää henkilöstöä, jotta varhaiskasvatukselle säädetyt tavoitteet voidaan saavuttaa. Kunnan käytettävissä on oltava varhaiskasvatuksessa esiintyvää tarvetta vastaavasti varhaiskasvatuksen erityisopettajan palveluja. Lisäksi varhaiskasvatuksessa voi olla lasten tarpeet ja varhaiskasvatuksen tavoitteet huomioiden myös muuta henkilöstöä. Lain 1 §:ssä tarkoitetulla päiväkodilla tulee olla toiminnasta vastaava johtaja.

26 §

Varhaiskasvatuksen opettaja

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen opettajan tehtäviin on vähintään kasvatustieteen kandidaatin tutkinto, johon sisältyy varhaiskasvatuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia

HE 40/2018 vp

antavat opinnot joista voidaan säätää tarkemmin valtioneuvoston asetuksella tai jota on täydennetty mainituilla opinnoilla.

27 §

Varhaiskasvatuksen sosionomi

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen sosionomin tehtäviin on vähintään sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, johon sisältyvät varhaiskasvatukseen ja sosiaalipedagogiikkaan suuntautuneet vähintään 60 opintopisteen laajuiset opinnot, joista voidaan säätää tarkemmin valtioneuvoston asetuksella tai sosionomin tutkinto, jota on täydennetty mainituilla opinnoilla.

28 §

Varhaiskasvatuksen lastenhoitaja

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtävään on kasvatusta- ja ohjauksen perustutkinto, sosiaali- ja terveysalan perustutkinto tai muu vastaava soveltuva tutkinto, joihin sisältyy tai joita on täydennetty riittävän laajoilla lasten hoidon, kasvatuksen ja opetuksen tutkinnoilla.

Edellä 1 momentissa tarkoitetuista soveltuvista tutkinnoista ja riittävästä tutkinnoista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

29 §

Perhepäivähoitaja

Kelpoisuusvaatimuksena perhepäivähoitajan tehtäviin on tehtävään soveltuva ammattitutkinto tai muu alalle soveltuva koulutus.

30 §

Varhaiskasvatuksen erityisopettaja

Kelpoisuusvaatimuksena varhaiskasvatuksen erityisopettajan tehtäviin on:

- 1) kelpoisuus varhaiskasvatuksen opettajan tehtävään, jonka lisäksi on suoritettu erityisopetuksen tehtäviin ammatillisia valmiuksia antavat opinnot, joista säädetään valtioneuvoston asetuksella; tai
- 2) kasvatustieteen maisteri pääaineena erityispedagogiikka (varhaiserityisopettajan koulutus).

31 §

Päiväkodin johtaja

Kelpoisuusvaatimuksena päiväkodin toiminnasta vastaavan johtajan tehtävään on kelpoisuus 26 tai 27 §:ssä tarkoitettuun varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin tehtävään ja vähintään kasvatustieteen maisterin tutkinto sekä riittävä johtamistaito.

32 §

Steinerpedagogisen päiväkodin henkilöstön kelpoisuus

Steinerpedagogisten varhaiskasvattajien opintojen on laajuudeltaan vähintään vastattava niitä opintoja, jotka tuottavat 26 §:ssä tarkoitetun kelpoisuuden. Opetushallituksen on hyväksyttävä steinerpedagogisten varhaiskasvattajien opintojen opetussuunnitelma ja sen olennaiset muutokset ennen sen käyttöönottoa.

Sen lisäksi, mitä kelpoisuuksista tässä laissa säädetään, myös henkilö, joka on suorittanut 1 momentissa tarkoitetut steinerpedagogiset varhaiskasvattajan opinnot, on kelpoinen toimimaan steinerpedagogiseen kasvatustieteeseen perustuvaa varhaiskasvatusta järjestävässä päiväkodissa sellaisissa tehtävissä, joissa edellytetään 26 §:ssä tarkoitettua kelpoisuutta.

33 §

Tilapäinen poikkeaminen kelpoisuusvaatimuksista

Jos varhaiskasvatuksessa toimivan 26—32 §:ssä säädetyn henkilöstön tehtävään ei saada henkilöä, jolla on säädetty kelpoisuus, tehtävään voidaan ottaa enintään vuoden ajaksi kerrallaan henkilö, jolla suoritettujen opintojen perusteella on riittävät edellytykset ja tehtävän edellyttämä taito tehtävän hoitamiseen.

7 luku

Henkilöstön mitoitus, rakenne ja täydennyskoulutus

34 §

Varhaiskasvatuksen ryhmien muodostaminen

Varhaiskasvatuksen ryhmät tulee muodostaa ja tilojen suunnittelu ja käyttö järjestää siten, että varhaiskasvatukselle säädetty tavoitteet voidaan saavuttaa.

35 §

Päiväkodin henkilöstön mitoitus

Päiväkodissa tulee kasvatustieteellinen, opetus- ja hoitotehtävissä olla varhaiskasvatuksessa olevien lapsien määrään, heidän ikäänsä ja varhaiskasvatuksessa päivittäin viettämäänsä aikaan suhteutettuna riittävä määrä henkilöitä, jolla on tässä laissa säädetty varhaiskasvatuksen opettajan, sosionomin tai lastenhoitajan ammatillinen kelpoisuus. Mitoituksesta säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksessa. Asetuksessa voidaan säätää suhdeluvut erikseen vähintään kolme vuotta täyttäneille ja alle kolmivuotiaille lapsille, sekä suhdeluvut erikseen enintään viisi tuntia päivässä varhaiskasvatuksessa oleville ja enemmän kuin viisi tuntia päivässä järjestettävissä varhaiskasvatuksessa oleville kolme vuotta täyttäneille lapsille.

Jos päiväkodissa on yksi tai useampia tuen tarpeessa olevia lapsia, on tämä otettava huomioon lasten taikka 1 momentissa tarkoitettujen henkilöitten lukumäärässä, jollei päiväkodissa ole tällaista lasta varten avustajaa.

Päiväkodin yhdessä ryhmässä saa olla yhtä aikaa läsnä enintään kolmea varhaiskasvatuksen tehtävissä olevaa 1 momentissa tarkoitettua henkilöä vastaava määrä lapsia.

36 §

Päiväkodin mitoituksesta poikkeaminen

Päiväkodissa voidaan poiketa 35 §:ssä tarkoitetuista suhdeluista, jos lasten keskimääräiset varhaiskasvatuspäivät ovat jatkuvasti huomattavasti vähäisemmät kuin toimintapäivät. Poikkeaminen voi tapahtua siten, ettei lapsia ole muutoin kuin lyhytaikaisesti yhtäaikaisesti päiväkodissa enempää kuin suhdeluku edellyttää.

Lisäksi 35 §:ssä tarkoitetuista suhdeluista voidaan poiketa tilapäisesti ja lyhytaikaisesti laajennettaessa lapsen varhaiskasvatusaikaa 17 §:n 4 momentissa tarkoitetulla tavalla.

37 §

Päiväkodin henkilöstön rakenne

Päiväkodissa kasvat-, opetus- ja hoitotehtävissä toimivasta 35 §:ssä tarkoitettu henkilöstöstä vähintään kahdella kolmasosalla tulee olla varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus, josta vähintään puolella varhaiskasvatuksen opettajan kelpoisuus. Muilla tulee olla vähintään varhaiskasvatuksen lastenhoitajan kelpoisuus.

38 §

Perhepäiväkodin henkilöstön mitoitus

Perhepäiväkodissa tulee olla varhaiskasvatuksessa olevien lasten määrään suhteutettuna riittävä määrä henkilöitä, jolla on tässä laissa säädetty perhepäivähoitajan kelpoisuus. Perhepäiväkodissa samanaikaisesti varhaiskasvatuksessa olevien lasten lukumäärästä säädetään valtioneuvoston asetuksessa. Asetuksessa voidaan säätää myös kahden ja kolmen hoitajan yhdessä hoitamien lasten enimmäislukumäärästä ja tällöin edellytetyistä hoitajien kelpoisuusehdoista.

Jos perhepäiväkodissa on yksi tai useampia tuen tarpeessa olevia lapsia, on tämä otettava huomioon lasten tai varhaiskasvatuksen tehtäviin osallistuvien henkilöiden lukumäärässä, jollei perhepäiväkodissa ole tällaista lasta varten avustajaa.

Järjestettäessä perhepäivähoitoa saman perheen lapsille heidän omassa kodissaan ei sovelleta, mitä tässä pykälässä säädetään.

39 §

Täydennyskoulutus

Varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan on huolehdittava siitä, että varhaiskasvatuksen henkilöstö osallistuu riittävästi ammattitaitoa ylläpitävään ja kehittävään täydennyskoulutukseen. Täydennyskoulutuksen toteutumista ja vaikuttavuutta on seurattava ja arvioitava.

Opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä täydennyskoulutuksen sisällöstä, määrästä, järjestämisestä, seurannasta ja arvioinnista.

8 luku

Salassapito ja tietojen vaihto

40 §

Salassapito

Viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (621/1999) salassapitoa ja asianosaisen tiedonsaantioikeutta oikeutta sekä tiedon antamista salassa pidettävistä asiakirjoista koskevia säännöksiä sovelletaan myös yksityisen palveluntuottajan järjestämässä tai tuottamassa varhaiskasvatuksessa.

Sen lisäksi, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa säädetään, lapsen tuen tarvetta, tukitoimia ja niiden toteuttamista koskevat tiedot sekä lapsen henkilökohtaisten ominaisuuksien arviointia koskevat tiedot ovat salassa pidettäviä.

Lain 23 §:ssä tarkoitettu lapsen varhaiskasvatussuunnitelma on salassa pidettävä.

41 §

Oikeus poiketa salassapitovelvoitteista

Varhaiskasvatuksen järjestäjällä ja tuottajalla on salassapitosäännösten estämättä oikeus saada maksutta lapsen varhaiskasvatuksen järjestämiseksi ja tuottamiseksi välttämättömät tiedot lapsen huoltajilta, opetustoimen viranomaisilta, sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaisilta, muilta varhaiskasvatus-, sosiaali- ja terveydenhuoltopalvelujen tuottajilta sekä sosiaali- ja terveydenhuollon ammattihenkilöiltä.

Lapsen varhaiskasvatuksesta vastaavilla henkilöillä ja tuen tarpeen, tukitoimenpiteiden tai niiden toteuttamisen arviointiin osallistuvilla henkilöillä on salassapitovelvollisuuden estämättä oikeus saada toisiltaan ja luovuttaa toisilleen sekä varhaiskasvatuksen järjestäjälle ja tuottajalle sellaiset tiedot, jotka ovat varhaiskasvatuksen järjestämisen, tuottamisen ja tuen arvioinnin kannalta välttämättömiä.

Jos lapsi siirtyy toisen varhaiskasvatuksen järjestäjän tämän lain mukaisesti järjestämään varhaiskasvatukseen tai perusopetuslain mukaiseen esiopetukseen tai perusopetukseen, aikaisemman varhaiskasvatuksen järjestäjän on salassapitosäännösten estämättä viipymättä toimittava lapsen varhaiskasvatuksen järjestämisen kannalta välttämättömät tiedot uudelle varhaiskasvatuksen järjestäjälle taikka varhaiskasvatuksen ja opetuksen järjestämisen kannalta välttämättömät tiedot esiopetuksen tai perusopetuksen järjestäjälle. Vastaavat tiedot voidaan antaa myös varhaiskasvatuksen, esiopetuksen tai perusopetuksen järjestäjän pyynnöstä.

Tässä laissa tarkoitettuja tehtäviä hoitavalla on salassapitovelvollisuuden estämättä oikeus ilmoittaa poliisille henkeen tai terveyteen kohdistuvan uhkan arviointia ja uhkaavan teon estämistä varten välttämättömät tiedot, jos hän tehtäviä hoitaessaan on saanut tietoja olosuhteista, joiden perusteella hänellä on syytä epäillä jonkun olevan vaarassa joutua väkivallan kohteeksi.

Tässä laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi muodostettaviin rekistereihin sisältyviä tietoja voidaan luovuttaa tietoon oikeutetulle teknisen käyttöyhteyden avulla. Ennen teknisen käyttöyhteyden avaamista tietoja luovuttavan on varmistettava siitä, että tietojen suojauksesta huolehditaan asianmukaisesti.

42 §

Suunnittelun, arvioinnin ja valvonnan tiedonsaanti

Varhaiskasvatuksen järjestäjällä on tehtäviään hoitaessaan oikeus saada valtion ja kunnan viranomaiselta varhaiskasvatuksen suunnittelun ja järjestämisen edellyttämät tilastotiedot ja muut vastaavat tiedot.

Varhaiskasvatuksen järjestäjän ja tuottajan tulee pyynnöstä toimittaa valtion ja kunnan varhaiskasvatuksesta vastaaville viranomaisille maksutta niiden määräämät varhaiskasvatuksen arvioinnin, kehittämisen, tilastoinnin ja seurannan edellyttämät tiedot.

Tämän lain 52 §:n mukaisilla valvontaviranomaisilla on oikeus salassapitosäännösten estämättä saada varhaiskasvatuksen järjestäjältä, tuottajalta ja toisiltaan tehtäviensä suorittamista varten tarvittavat tiedot ja selvitykset maksutta.

9 luku

Yksityisen palveluntuottajan varhaiskasvatus

43 §

Yksityinen varhaiskasvatus

Yksityisellä varhaiskasvatuksella tarkoitetaan varhaiskasvatusta, jonka yksityinen henkilö, yhteisö tai säätiö taikka julkisyhteisön perustama liikeyritys tuottaa korvausta vastaan liike- tai ammattitoimintaa harjoittamalla. Yksityinen palveluntuottaja vastaa siitä, että sopimuksen tai hallintopäätöksen perusteella asiakkaalle järjestettävä palvelukokonaisuus täyttää sille asetetut vaatimukset.

Palveluntuottajan tulee täyttää seuraavat yleiset edellytykset:

1) palveluntuottaja ei ole konkurssissa ja, jos tämä on yksityinen henkilö, hän on täyttänyt 18 vuotta eikä hänen toimintakelpoisuuttaan ole rajoitettu eikä hän ole liiketoimintakiellossa;

2) palveluntuottaja ei ole käyttänyt määräämisvaltaa yhteisössä, joka on viimeksi kuluneiden kolmen vuoden aikana asetettu konkurssiin;

3) palveluntuottajalla ei ole ulosotossa verovelkoja tai muita julkisia velkoja, velkoja jotka on palautettu ulosotosta varattomuustodistuksin eikä muita sellaisia veroihin, lakisääteisiin eläke-, tapaturma- tai työttömyysvakuutusmaksuihin liittyvien velvollisuuksien laiminlyöntejä taikka ulosotossa muita tämän maksukykyyn nähden vähäistä suurempia velkoja, jotka vaarantavat palvelun tuottajan luotettavuuden;

4) palveluntuottajan aikaisemmassa toiminnassa ei ole todettu vakavia puutteita asiakasturvallisuudessa tai jos tällaisia puutteita on ollut, valvontaviranomaisen aikaisemmat huomautukset ja määräykset ovat johtaneet toiminnassa esiintyneiden puutteiden korjaamiseen ja epäkohtien poistamiseen.

Edellä 1 momentin 2—4 kohdassa tarkoitettujen edellytysten osalta palveluntuottajalle on varattava tilaisuus osoittaa, että edellytykset täyttyvät.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään palveluntuottajasta, koskee myös sitä, joka omistuksen, sopimuksen tai muun järjestelyn perusteella käyttää määräämisvaltaa palveluntuottajan puolesta.

Yksityisen palveluntuottajan ilmoitusmenettely

Yksityisen palveluntuottajan, joka korvausta vastaan harjoittaa varhaiskasvatustoimintaa päiväkodissa tai perhepäivähoidossa, on tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnasta ennen sen aloittamista tai olennaista muuttamista varhaiskasvatuksesta vastaavalle 50 §:ssä tarkoitettulle kunnan toimielimelle siinä kunnassa, jossa palveluja tuotetaan.

Edellä 1 momentissa tarkoitettussa toiminnan aloittamisesta koskevassa ilmoituksen on sisällettävä:

- 1) palveluntuottajan nimi, henkilötunnus tai yritys- ja yhteisötunnus, yhteystiedot sekä yrityksen toimitusjohtajan tai muun liiketoiminnasta vastaavan henkilön nimi ja yhteystiedot;
- 2) niiden toimipaikkojen nimet ja yhteystiedot, joissa toiminta on tarkoitus aloittaa;
- 3) palvelujen toimintamuoto ja tuottamistapa sekä niiden suunniteltu laajuus kussakin toimipaikassa, palvelutoimintaan käytettäviksi suunniteltujen tilojen ja välineiden viranomais hyväksynnät;
- 4) varhaiskasvatuspaikkojen lukumäärä kussakin toimipaikassa;
- 5) toiminnasta vastaavan päiväkodinjohtajan tai johtajien sekä mahdollisen muun vastuuhenkilön nimi, henkilötunnus, yhteystiedot, koulutus, työkokemus ja tehtävä toimipaikassa;
- 6) muun henkilöstön määrä ja koulutus;
- 7) tieto rekisteröitymisestä ennakkoperintälaissa (1118/1996) tarkoitettuun työnantajarekisteriin;
- 8) toiminnan suunniteltu aloittamispäivä;
- 9) asiakasasiakirjojen säilyttämispaikka, selvitys asiakasrekisterinpidon keskeisistä periaatteista ja rekisterinpidosta vastaava henkilö ja tietosuojavastaava;
- 10) 48 §:ssä tarkoitettu omavalvontasuunnitelma;
- 11) lasten kanssa työskentelevältä muuhun kuin työsopimussuhteiseen henkilöstöön kuuluvalla lasten kanssa työskentelevien rikostaustan selvittämisestä annetun lain (504/2002) 4 §:n 2 momentissa tarkoitettu ote rikosrekisteristä;
- 12) palvelujen laadun, turvallisuuden ja asianmukaisuuden ja muiden varhaiskasvatuksen tavoitteiden toteuttamisen arvioimiseksi tarvittavat muut tiedot.

Kunnan toimielimen tulee 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen saatuaan välittömästi suorittaa tarkastus varhaiskasvatuksen toimipaikassa sen varmistamiseksi, että toimintaympäristö ja siellä annettava varhaiskasvatus vastaavat varhaiskasvatukselle asetettuja vaatimuksia. Kunnan toimielimen tulee tarvittaessa saada lausunnot pelastus- ja terveydensuojeluviranomaisilta. Tämän jälkeen sen on viipymättä annettava saamansa päiväkoteja koskevat tiedot aluehallintovirastolle. Toiminta voidaan aloittaa tai olennaiset muutokset toiminnassa toteuttaa, kun kunnan toimielin on todennut mainittujen vaatimusten täyttymisen.

Palveluntuottajan on viipymättä tehtävä kirjallinen ilmoitus toiminnan lopettamisesta 1 momentissa tarkoitettun ilmoituksen vastaanottaneelle kunnan toimielimelle. Kunnan toimielimen on ilmoitettava saadut päiväkoteja koskevat tiedot aluehallintovirastolle.

Kunnan toimielimen on pidettävä luetteloa yksityisen perhepäivähoidon harjoittajista.

Ilmoitusten tekemisestä, sisällöstä ja ilmoitukseen liitettävistä asiakirjoista voidaan antaa tarkempia säännöksiä opetus- ja kulttuuriministeriön asetuksella.

Vastuuhenkilö

Yksityisen palveluntuottajan on nimettävä päiväkodille 31 §:ssä tarkoitettu toiminnasta vastaava johtaja ja perhepäivähoitoon 29 §:ssä säädetyn kelpoisuusvaatimuksen täyttävä vastuu-

henkilö, jotka vastaavat siitä, että varhaiskasvatuksen järjestämispaikka ja siellä toteutettava varhaiskasvatus täyttävät niille asetetut vaatimukset.

Yksityisen palveluntuottajan on viipymättä tehtävä kirjallinen ilmoitus vastuuhenkilön vaihtumisesta ja vastuuhenkilön yhteystietojen muutoksesta 44 §:ssä tarkoitetun ilmoituksen vastaanottaneelle kunnan toimielimelle. Kunnan toimielimen on ilmoitettava saadut päiväkoiteja koskevat tiedot aluehallintovirastolle.

46 §

Tietojen tallettaminen rekisteriin

Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontavirasto ja aluehallintovirastot pitävät valtakunnallista tietojärjestelmää (yksityisten palvelujen antajien rekisteri) 44 §:ssä tarkoitettujen ilmoitusasioiden käsittelyä sekä yksityisen varhaiskasvatuksen valvontaa ja tilastointia varten. Aluehallintovirasto rekisteröi palveluntuottajan ja sen toimipaikat, jos ne täyttävät tässä laissa säädetty edellytykset. Aluehallintovirasto tekee päätöksen rekisteröimisestä tai hylkäämisestä. Palvelun tuottaja voidaan poistaa palvelun tuottajien rekisteristä, jos palvelun tuottaja ei enää täytä 43 §:n 2 momentissa säädettyjä rekisteröinnin edellytyksiä.

Rekisteriin talletetaan päiväkotien osalta:

1) edellä 44 §:n 2 ja 4 momentissa ja 45 §:n 2 momentissa tarkoitettut tiedot, ei kuitenkaan omavalvontasuunnitelmaa eikä 44 §:n 2 momentin 11 kohdassa tarkoitettua otetta;

2) tiedot toiminnan muutoksista;

3) tiedot tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten, määräysten ja hallintopäätösten rikkomisesta ja valvontaviranomaisen määräämistä seuraamuksista sekä tiedot valvontaviranomaisen suorittamista tarkastuksista ja niiden tuloksista sekä muut valvonnassa tarvittavat tiedot; sekä

4) muut ilmoitusasioiden käsittelyä ja tilastointia varten tarpeelliset tiedot, jotka eivät sisällä yleisen tietosuoja-asetuksen (2016/679/EU) 9 artiklassa tarkoitettuja tietoja.

Aluehallintovirasto vastaa rekisteriin tallettamistaan tiedoista ja niiden luovuttamisen lainmukaisuudesta. Valvontaviranomainen saa käyttää rekisterin tietoja tehtäviensä edellyttämässä laajuudessa. Henkilöitä koskevat tiedot poistetaan rekisteristä viiden vuoden kuluttua tässä laissa tarkoitetun toiminnan lopettamisesta.

Ilmoituksen rekisteröinti on maksullista. Maksuista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

47 §

Rekisterissä olevien tietojen julkistaminen ja luovuttaminen

Valvontaviranomainen voi julkistaa ja luovuttaa julkisen tietoverkon välityksellä yksityisten palvelujen antajien rekisteristä yksityisten palvelujen tuottajan nimen tai toiminimen, toimintamuodon sekä kaikkien toimipaikkojen osoitteet ja yhteystiedot. Itsenäinen ammatinharjoittaja voi kuitenkin kieltää osoite- ja muiden yhteystietojensa julkaisemisen. Muuhun kuin julkisessa tietoverkossa tapahtuvaan julkisten henkilötietojen luovutukseen sovelletaan viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain 16 §:n 3 momenttia.

Muista kuin itsenäisistä ammatinharjoittajista saa julkisessa tietoverkossa olla myös muita yritystoimintaa koskevia julkisia tietoja.

Tietoja, jotka koskevat tässä laissa tarkoitetun toimintansa lopettanutta palvelujen tuottajaa, saa julkaista ja luovuttaa julkisessa tietoverkossa enintään 12 kuukauden ajan siitä, kun lopettamisilmoitus saapui lupaviranomaiselle.

HE 40/2018 vp

Yksityisten palvelujen antajien rekisteriin sisältyviä tietoja voidaan luovuttaa tietoon oikeutetulle teknisen käyttöyhteyden avulla. Ennen teknisen käyttöyhteyden avaamista on varmistettava siitä, että tietojen suojauksesta huolehditaan asianmukaisesti.

48 §

Omavalvontasuunnitelma

Yksityisen palveluntuottajan on laadittava omavalvontasuunnitelma varhaiskasvatustoiminnan asianmukaisuuden varmistamiseksi. Yksityisen palveluntuottajan on pidettävä omavalvontasuunnitelma julkisesti nähtävänä ja seurattava sen toteutumista. Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto voi antaa määräyksiä omavalvontasuunnitelman sisällöstä, laatimisesta ja seurannasta.

49 §

Varhaiskasvatusrikkomus

Yksityistä varhaiskasvatusta järjestävä tai tuottava, joka tahallaan laiminlyö 44 §:ssä säädetyn ilmoitusvelvollisuuden, järjestää tai tuottaa varhaiskasvatusta vaikka on poistettu 46 §:ssä tarkoitettua rekisteristä taikka järjestää tai tuottaa varhaiskasvatusta tai esiopetusta vastoin 58 §:ssä tarkoitettua määräystä tai kieltoa, on tuomittava, jollei teosta muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, *varhaiskasvatusrikkomuksesta* sakkoon.

10 luku

Hallinto ja valvonta

50 §

Kunnan monijäseninen toimielin

Kunnalle tässä laissa säädettyistä tehtävistä huolehtii yksi tai useampi kunnan määräämä monijäseninen toimielin.

Toimielimen tehtävänä on myös edustaa kuntaa, valvoa sen oikeutta ja käyttää puhevaltaa lasten varhaiskasvatuksen yksilöllistä toimeenpanoa koskeissa asioissa ja tehdä sen puolesta näissä asioissa sopimukset ja muut oikeustoimet.

Toimielimen laissa säädettyä päätösvaltaa ja oikeutta puhevallan käyttämiseen voidaan kuntalaissa tarkoitettulla hallintosäännöllä siirtää toimielimen alaisille viranhaltijoille.

Milloin kahden tai useamman kunnan koko lasten varhaiskasvatuksesta huolehtii kuntayhtymä, sen on asetettava yksi tai useampi 1 momentissa tarkoitettu toimielin yhteisesti jäsenkuntia varten.

51 §

Valtion ohjausjärjestelmä

Varhaiskasvatuksen yleinen suunnittelu, ohjaus ja seuranta kuuluvat opetus- ja kulttuuriministeriölle.

Varhaiskasvatuksen alueellinen suunnittelu, ohjaus ja valvonta kuuluvat aluehallintovirastolle.

Varhaiskasvatukseen liittyviä asiantuntijaviraston tehtäviä hoitaa Opetushallitus.

Lisäksi Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ohjaa aluehallintovirastojen toimintaa niiden toimintaperiaatteiden, menettelytapojen ja ratkaisukäytäntöjen yhdenmukaistamiseksi varhaiskasvatukseen ohjauksessa ja valvonnassa. Lisäksi Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ohjaa ja valvoo varhaiskasvatusta erityisesti silloin, kun kysymyksessä ovat:

- 1) periaatteellisesti tärkeitä tai laajakantoiset asiat;
- 2) usean aluehallintoviraston toimialuetta tai koko maata koskevat asiat;
- 3) asiat, joita aluehallintovirasto on esteellinen käsittelemään.

Opetus- ja kulttuuriministeriö laatii Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston kanssa tulostavoiteasiakirjan varhaiskasvatukseen liittyvien tavoitteiden saavuttamiseksi neuvoteltuaan asiasta sosiaali- ja terveysministeriön kanssa.

52 §

Valvontaviranomaiset

Varhaiskasvatukseen valvontaviranomaisia ovat kunnan tai kuntayhtymän järjestämän ja tuottaman varhaiskasvatukseen osalta aluehallintovirasto ja Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto. Varhaiskasvatukseen valvontaviranomaisia ovat yksityisen palvelun tuottajan järjestämän ja tuottaman varhaiskasvatukseen osalta aluehallintovirasto, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto sekä 50 §:ssä tarkoitettu kunnan toimielin tai sen määräämä viranhaltija.

53 §

Ohjaus, neuvonta ja sosiaaliamies

Edellä 52 §:ssä tarkoitettujen valvontaviranomaisten on toteutettava valvontaa ensisijaisesti antamalla varhaiskasvatukseen järjestäjälle tarpeellista ohjausta ja neuvontaa sekä seuraamalla toiminnan kehitystä yhteistyössä toiminnan järjestäjän kanssa.

Sosiaalihuollon asiakkaan asemasta ja oikeuksista annetun lain (812/2000) 24 §:ssä tarkoitettuna kunnan sosiaaliamiehen tehtävänä on myös varhaiskasvatukseen osalta neuvoa asiakkaita tämän lain soveltamiseen liittyvissä asioissa, avustaa asiakasta muistutuksen tekemisessä, tiedottaa asiakkaan oikeuksista, toimia muutenkin asiakkaan oikeuksien edistämiseksi ja toteuttamiseksi sekä seurata asiakkaiden oikeuksien ja aseman kehitystä kunnassa ja antaa siitä selvitys vuosittain kunnanhallitukselle.

54 §

Muistutus ja kantelu

Varhaiskasvatukseen laatuun tai siihen liittyvään kohteluun tyytymättömällä lapsen vanhemmalla tai muulla huoltajalla on oikeus tehdä muistutus toiminnasta vastaavalle päiväkodinjohdajalle, toimipaikan vastuuhenkilölle tai varhaiskasvatukseen johtavalle viranhaltijalle. Toimipaikan on tiedotettava asiakkailleen muistutusoikeudesta riittävällä tavalla sekä järjestettävä muistutuksen tekeminen asiakkaalle mahdollisimman vaivattomaksi. Muistutus tulee tehdä pääsääntöisesti kirjallisesti. Muistutus voidaan tehdä myös suullisesti erityisestä syystä.

Muistutus on kirjattava ja käsiteltävä asianmukaisesti ja siihen on annettava kirjallinen vastaus kohtuullisessa ajassa muistutuksen tekemisestä. Muistutukseen annettuun vastaukseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Muistutuksen tekeminen ei rajoita oikeutta hakea muutosta

siten kuin siitä erikseen säädetään. Muistutuksen tekeminen ei myöskään vaikuta oikeuteen kannella asiastaan valvoville viranomaisille.

Kanteluun sovelletaan mitä hallintolain 8 a luvussa säädetään hallintokantelusta.

Jos asiassa ei ole tehty muistutusta, ja valvontaviranomainen arvioi, että kantelu on tarkoituksenmukaisinta käsitellä muistutuksena, viranomainen voi siirtää asian asianomaiseen toimipaikkaan tai varhaiskasvatuksen johtavan viranhaltijan käsiteltäväksi. Siirto on tehtävä välittömästi arvion tekemisen jälkeen. Siirrosta on ilmoitettava kantelun tekijälle. Toimipaikan on annettava tieto siirrettyyn asiaan annetusta vastauksesta siirron tehneelle valvontaviranomaiselle. Jos asia siirretään, kantelun tutkimatta jättämisestä ei tehdä päätöstä.

55 §

Tarkastusoikeus

Valvontaviranomainen voi tarkastaa varhaiskasvatuksen järjestäjän ja palveluntuottajan tässä laissa tarkoitetun toiminnan sekä toiminnan järjestämisessä käytettävät toimipaikat ja toimitilat.

Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontavirasto tai aluehallintovirasto voi määrätä kunnan toimielimen perustellusta syystä tarkastamaan yksityisen palveluntuottajan toimipaikan.

56 §

Tarkastuksen toimittaminen

Tarkastus voidaan tehdä ennalta ilmoittamatta. Tarkastaja on päästettävä kaikkiin toimipaikan tiloihin. Pysyväisluonteiseen asumiseen käytettävät tilat voidaan kuitenkin tarkastaa ainoastaan, jos tarkastaminen on välttämätöntä asiakkaan aseman ja asianmukaisten palvelujen turvaamiseksi. Tarkastuksesta on pidettävä pöytäkirjaa.

Tarkastajalle on salassapitosäännösten estämättä esitettävä kaikki hänen pyytämänsä asiakirjat, jotka ovat välttämättömiä tarkastuksen toimittamiseksi. Lisäksi tarkastajalle on annettava maksutta hänen pyytämänsä jäljennökset tarkastuksen toimittamiseksi välttämättömistä asiakirjoista. Tarkastajalla on oikeus ottaa valokuvia tarkastuksen aikana. Tarkastajan apuna voi olla tarkastuksen toteuttamiseksi tarpeellisia ulkopuolisia asiantuntijoita. Ulkopuoliseen asiantuntijaan sovelletaan hallintolakia (434/2003), kielilakia (423/2003), viranomaisten toiminnan julkisuudesta annettua lakia (621/1999) sekä valtion virkamieslain (750/1994) 14 ja 15 §:ää.

57 §

Huomautus ja huomion kiinnittäminen

Jos varhaiskasvatuksen ohjauksen ja valvonnan yhteydessä todetaan, että toiminnan järjestäjä on tämän lain mukaista toimintaa järjestäessään tai toteuttaessaan menetellyt virheellisesti tai jättänyt velvollisuutensa täyttämättä eikä asia anna aiheita muihin toimenpiteisiin, valvontaviranomainen voi antaa varhaiskasvatuksen järjestäjälle, kunnan tai kuntayhtymän virheellisestä toiminnasta vastuussa olevalle henkilölle tai yksityisen palvelujen tuottajan toiminnasta vastaavalle vastuuhenkilölle huomautuksen vastaisen toiminnan varalle.

Jos asia ei anna aiheita huomautukseen tai muihin toimenpiteisiin, voivat valvontaviranomaiset kiinnittää 1 momentissa tarkoitettujen huomiota toiminnan asianmukaiseen järjestämiseen ja hyvän hallintotavan noudattamiseen.

58 §

Määräyksen antaminen

Jos varhaiskasvatuksen järjestämisessä tai toteuttamisessa havaitaan asiakasturvallisuutta vaarantavia puutteita tai muita epäkohtia taikka toiminta on muutoin tämän lain vastaista taikka jos yksityinen palvelujen tuottaja ei ole täyttänyt ilmoitusvelvollisuuttaan, valvontaviranomainen voi antaa määräyksen puutteiden korjaamisesta tai epäkohtien poistamisesta. Määräystä annettaessa on asetettava määräaika, jonka kuluessa tarpeelliset toimenpiteet on suoritettava. Jos asiakasturvallisuus sitä edellyttää, toiminta voidaan määrätä välittömästi keskeytettäväksi taikka toimipaikan, sen osan tai laitteen käyttö kieltää välittömästi.

Valvontaviranomainen voi velvoittaa toiminnan järjestäjän noudattamaan 1 momentissa tarkoitettua määräystä sakon uhalla tai uhalla, että toiminta keskeytetään, taikka että toimipaikan, sen osan tai laitteen käyttö kielletään.

59 §

Valvontaviranomaisten välinen yhteistyö

Valvontaviranomaisten on toimittava yhteistyössä tässä laissa säädettyjä tehtäviä hoitaessaan.

Kunnan toimielimen on heti ilmoitettava tämän lain mukaisessa valvonnassa tietoonsa tulleista puutteellisuuksista tai epäkohdista sekä 55—58 §:n perusteella tekemistään toimenpiteistä Sosiaali- ja terveystieteiden ja valvontavirastolle tai aluehallintovirastolle. Sosiaali- ja terveystieteiden lupa- ja valvontaviraston tai aluehallintoviraston on ilmoitettava 55—58 §:n perusteella tekemistään yksityisiä palvelujen tuottajia koskevista toimenpiteistä niiden kuntien toimielimille, joiden alueella palveluja tuotetaan.

Valvontaviranomaisella on oikeus saada poliisilta virka-apua 56 §:n mukaisen tarkastuksen sekä 58 §:n mukaisen keskeyttämisen ja käyttökiellon toteuttamiseksi.

11 luku

Rahoitus ja asiakasmaksut

60 §

Rahoitus ja avustukset

Kunnan tämän lain nojalla järjestämään toimintaan sovelletaan kunnan peruspalvelujen valtionosuudesta annettua lakia (1704/2009).

Kunnan on osoitettava voimavaroja valtionosuuden perusteena olevaan lasten varhaiskasvatukseen.

Tämän lain mukaiseen toimintaan voidaan valtion talousarvioon otetun määrärahan rajoissa myöntää kunnille ja kuntayhtymille valtionavustusta siten kuin opetus- ja kulttuuritoimen rahoituksesta annetussa laissa (1705/2009) säädetään. Valtionavustusta voidaan myöntää kunnille ja kuntayhtymille myös investointeihin siten kuin valtionavustuslaissa (688/2001) säädetään. Valtionapuviranomaisena investointiavustuksia koskevissa asioissa on aluehallintovirasto.

61 §

Asiakasmaksut

Lasten varhaiskasvatuksesta perittäviin maksuihin sovelletaan varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annettua lakia (1503/2016).

12 luku

Oikeusturvakeinot ja muutoksenhaku

62 §

Muutoksenhaku varhaiskasvatusoikeutta ja varhaiskasvatukseen ottamista koskevaan päätökseen

Lapsen varhaiskasvatusta koskevaan päätökseen saa vaatia oikaisua 50 §:ssä tarkoitettulta kunnan monijäseniseltä toimielimeltä.

Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa siltä osin, kuin se koskee 6 tai 8 §:ssä tarkoitettua järjestämisvelvollisuutta, 12 §:ssä tarkoitettua oikeuden laajuutta, 13 §:ssä tarkoitettua vuorohoidon järjestämistä ja 15 §:ssä säädettyä oikeutta hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Muilta osin oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos päätös on vaarassa estää lapsen pääsyn varhaiskasvatukseen. Oikaisuvaatimukseen sovelletaan muutoin mitä hallintolaisissa (434/2003) säädetään.

Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

63 §

Muutoksenhaku valvontaviranomaisten valvonnassa ja rekisteriviranomaisena tekemiin päätöksiin

Tämän lain nojalla tehtyyn valvontaviranomaisen päätökseen haetaan muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

Edellä 57 §:ssä tarkoitettuun huomautukseen tai huomion kiinnittämiseen ei saa hakea muutosta valittamalla.

64 §

Täytäntöönpano

Valvontaviranomaisen päätös, joka koskee toiminnan keskeyttämistä, toimipaikan tai sen osan tai laitteen käytön kieltämistä, voidaan panna muutoksenhausta huolimatta heti täytäntöön, jos se on asiakkaiden turvallisuuden kannalta välttämätöntä.

Muutoksenhakuviranomainen voi kieltää päätöksen täytäntöönpanon tai määrätä sen keskeytettäväksi.

13 luku

Varhaiskasvatuksen tietovaranto

65 §

Soveltamisala

Tässä luvussa säädetään varhaiskasvatuksen tietovarannosta, siihen talletettavista tiedoista, talletettavien tietojen välittämisestä sekä tietovarantoon liittyvistä sähköisistä palveluista. Tietovarantoon ei sovelleta viranomaisen toiminnan julkisuudesta annetun lain (621/1999) tiedon luovuttamista koskevia säännöksi, tieteellistä tutkimusta varten luovuttamista lukuun ottamatta, eikä tietoaineistojen tuottamista pyynnöstä koskevaa 21 §:ä.

66 §

Tietovarannon käyttötarkoitus

Varhaiskasvatuksen tietovarannon tarkoituksena on

1) mahdollistaa varhaiskasvatustietojen tietoturallinen ja keskitetty sähköinen kokoaminen, käsittely ja luovuttaminen henkilön itsensä tai tämän laillisen edustajan ja tietoja tarvitsevien viranomaisten ja tutkijoiden käytettäväksi;

2) turvata tässä laissa määriteltyjen varhaiskasvatustietojen yhdenmukaisuus ja luotettavuus sekä tehostaa hallinnon toimintaa;

3) edistää oikeaan ja riittävään tietoon perustuvaa varhaiskasvatuksen kehittämistä ja päätöksentekoa.

Viranomaiset saavat käyttää niille laissa säädettyjen tehtävien hoitamiseksi tarpeellisia varhaiskasvatuksen valtakunnalliseen tietovarantoon sisältyviä tietoja. Varhaiskasvatuksen tietovarantoon tallennettuja varhaiskasvatuksen tietoja käytetään pääasiallisesti varhaiskasvatuksen yleisessä ja alueellisessa järjestämisessä, suunnittelussa, ohjauksessa, seurannassa, valvonnassa, arvioinnissa ja tilastoinnissa.

67 §

Tietovarannon rekisterinpitäjät ja tietojen käsittelijä

Kunta, kuntayhtymä tai yksityinen palvelujen tuottaja toimii rekisterinpitäjänä järjestelmään tallentamiensa tietojen osalta ja vastaa niiden sisällöstä ja virheettömyydestä. Rekisterinpitäjän on huolehdittava, että tallennettavat tiedot ovat ajantasaisia.

Tietovarannon tietojen käsittelijänä toimii Opetushallitus. Opetushallitus vastaa tietovarannon yleisestä toiminnasta sekä ohjelmointirajapinnoista tietojen tallentamista, käsittelyä ja luovutusta varten. Opetushallitus vastaa myös tietovarannon käytettävyydestä, eheydestä ja muuttumattomuudesta sekä suojaamisesta ja säilyttämisestä. Opetushallitus vastaa tietovarannosta tapahtuvan tietojen luovutuksen lainmukaisuudesta ja ohjelmointirajapintojen avaamisen edellytysten tutkimisesta. Opetushallitus on velvollinen ilmoittamaan rekisterinpitäjille ohjelmointirajapintojen avaamisesta. Opetushallitus vastaa tutkimusluvan antamisesta tietovarannon tietojen luovutusta varten. Opetushallitus vastaa tallennettujen tietojen osalta Euroopan unionin yleisen tietosuoja-asetuksen (2016/679) 15 ja 18 artikloiden mukaisista rekisteröidyn oikeuksista päästä tietoihin ja rajoittaa käsittelyä sekä 19 artiklan mukaisesta ilmoitusvelvollisuudesta.

Jos 1 momentissa tarkoitettu rekisterinpitäjä lakkaa eivätkä kyseisen rekisterinpitäjän tehtävät siirry toiselle oikeushenkilölle, kyseisten tietovarantoon tallennettujen tietojen osalta rekisterinpitäjänä toimii Opetushallitus.

Opetushallitus kerää lokitietoa palvelun käytöstä. Lokitiedoista muodostuu lokitietorekisteri, jonka rekisterinpitäjänä toimii Opetushallitus.

68 §

Tietojen tallentaminen tietovarantoon

Kunnalla, kuntayhtymällä ja yksityisen palvelun tuottajalla on velvollisuus tallentaa tietovarantoon 70 §:ssä tarkoitettut tiedot tuottamansa palvelun osalta.

Edellä 1 momentista poiketen kunta tai kuntayhtymä tallentaa itse tuottamiensa palveluiden lisäksi muiden 5 §:ssä tarkoitettulla tavalla järjestämässään varhaiskasvatuksessa olevien lasten osalta 70 §:n 3 momentin 1 ja 3—7 kohdissa ja 4 momentissa tarkoitettut tiedot. Yksityisen palvelun tuottajan on tallennettava 4 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettut tiedot niiden lasten osalta, joiden varhaiskasvatusta ei ole järjestetty 5 §:ssä tarkoitettulla tavalla.

Opetushallitus määrää tarkemmin miten tiedon tallentajien on pidettävä tallennettavat tiedot ajantasaisina. Opetushallitus antaa tarkempia määräyksiä tässä luvussa säädettyjen tietojen tietorakenteista.

Tallennettaessa henkilöstä ensimmäistä kertaa tässä laissa tarkoitettuja tietoja, tiedon tallentajan tulee saada Opetushallitukselta tieto henkilön oppijanumerosta. Jos henkilöllä ei ole oppijanumeroa, tulee Opetushallituksen luoda oppijanumero valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain (884/2017) 3 §:n mukaisesti.

69 §

Tietoaineistojen tuottaminen

Opetushallitus tuottaa tietovarantoon tallennetuista tiedoista vuosittain varhaiskasvatuksen arvioinnin, kehittämisen, tilastoinnin, tutkimuksen ja muun seurannan sekä ohjauksen tietoaineistoja siten kuin opetus- ja kulttuuriministeriö määrää.

Opetushallitus voi tietoaineistoja laatiessaan yhdistää tietovarannon tietoja perusopetuksen, lukiokoulutuksen ja ammatillisen koulutuksen valtakunnalliseen tietovarantoon tallennettuihin tietoihin sekä korkeakoulujen valtakunnallisen tietovarantoon tallennettuihin tietoihin henkilön suorittamista tutkinnoista, erikoistumiskoulutuksista sekä henkilön opiskeluoikeuksista tutkintoon johtavassa koulutuksessa.

Opetushallitus voi tietoaineistoja laatiessaan yhdistää tietovarannon tietoja myös muun viranomaisen tietoihin asianomaisen viranomaisen luvalla.

Yhdistettyjä henkilötietoja ei saa luovuttaa edelleen.

70 §

Varhaiskasvatusta koskevat tiedot

Tietovarantoon on tallennettava seuraavat varhaiskasvatuksen tuottajan ja sen toimipaikkojen tiedot:

- 1) nimi, y-tunnus ja yhteystiedot;
- 2) varhaiskasvatuspaikkojen määrä;
- 3) varhaiskasvatuksen järjestämisuodot;

4) toimintamuodot;

5) kielet ja painotukset.

Tietovarantoon on tallennettava seuraavat varhaiskasvatuksen henkilöstöä koskevat tiedot:

1) nimi, henkilötunnus, äidinkieli, kotikunta ja yhteystiedot;

2) toimipaikat ja tässä laissa tarkoitettu työtehtävä;

3) henkilön työsuhde sekä henkilön työaika;

4) suoritettu tässä laissa tarkoitettuna kelpoisuuden tuova tutkinto;

5) osallistuminen täydennyskoulutukseen.

Tietovarantoon on tallennettava seuraavat varhaiskasvatuksessa olevaa lasta koskevat tiedot:

1) nimi, henkilötunnus, äidinkieli, kotikunta ja yhteystiedot;

2) toimipaikka, jossa lapsi on varhaiskasvatuksessa;

3) 17 §:ssä tarkoitettuna hakemuksen toimittamispäivämäärä;

4) 18 §:ssä tarkoitettuna päätöksen tai sopimuksen alkamis- ja päättymispäivämäärä;

5) varhaiskasvatusoikeuden laajuuden peruste ja sen käyttöön liittyvät ehdot;

6) tieto varhaiskasvatuksen järjestämisestä vuorohoitona;

7) varhaiskasvatuksen järjestämismuoto.

Tietovarantoon on tallennettava seuraavat varhaiskasvatuksessa olevan lapsen vanhempien tai muiden huoltajien tiedot:

1) nimi, henkilötunnus, äidinkieli, kotikunta ja yhteystiedot;

2) varhaiskasvatuksen asiakasmaksun määrä ja palvelusetelin arvo;

3) varhaiskasvatuksen asiakasmaksulain (1503/2016) mukainen perheen koko;

4) maksupäätöksen alkamis- ja päättymispäivämäärä.

Kunnan on lisäksi edellä säädetyistä tiedoista erillään tallennettava tiedot hankkimansa ja palvelusetelillä järjestämänsä varhaiskasvatuksen varhaiskasvatuspaikkojen määrästä ja palvelun tuottajista.

71 §

Tietojen tarkistaminen muista tietolähteistä

Kunnan, kuntayhtymän tai yksityisen palvelujen tuottajan tallentamat 70 §:ssä tarkoitettuna yksilöinti- ja yhteystiedot tarkistetaan valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä annetun lain mukaisesta oppijanumerorekisteristä.

72 §

Tietovarannon tietojen säilytysaika

Edellä 70 §:n 1 ja 5 momentissa tarkoitettuna varhaiskasvatuksen järjestäjää ja tuottajaa koskevat tiedot säilytetään tietovarannossa kunnes viisi vuotta on kulunut sen kalenterivuoden päättymisestä, jona varhaiskasvatuksen järjestäjän tai tuottajan toiminta lakkasi.

Edellä 70 §:n 2 momentissa tarkoitettuna varhaiskasvatuksen henkilöstöä koskevat tiedot säilytetään tietovarannossa kunnes viisi vuotta on kulunut sen kalenterivuoden päättymisestä, jona henkilön työsuhde varhaiskasvatuksen tehtävissä päättyi.

Edellä 70 §:n 3 ja 4 momentissa tarkoitettuna lasta ja lapsen huoltajia tai muita laillisia edustajia koskevat tiedot säilytetään tietovarannossa kunnes viisi vuotta on kulunut sen kalenterivuoden päättymisestä, jona lapsen 12 §:ssä tarkoitettuna oikeus varhaiskasvatukseen päättyi.

Oppijanumero sekä ne yksilöivät tunnistetiedot, joiden perusteella oppijanumero on annettu, säilytetään siten, kuin laissa valtakunnallisista opinto- ja tutkintorekistereistä säädetään.

Lain 67 §:n 4 momentissa tarkoitettujen lokitietorekisterin tiedot säilytetään viisi vuotta niiden syntymisestä.

73 §

Tietojen luovuttaminen ja katseleminen

Opetushallitus ylläpitää varhaiskasvatustietojen luovutuspalvelua, jolla tietovarannossa olevia tietoja yhdistetään ja tarjotaan keskitetysti henkilön itsensä tai tämän laillisen edustajan nähtäväksi käyttöliittymän avulla sekä luovutetaan tietojen saamiseen oikeutetuille. Henkilön oikeus saada tietoja nähtäväksi koskee hänen omia tietojaan tai sen tietoja, jonka laillinen edustaja hän on.

Tässä laissa tarkoitettuun tietovarantoon sisältyviä tietoja voidaan luovuttaa viranomaiselle varhaiskasvatustietojen luovutuspalvelun avulla viranomaisen lakiin tai laissa säädettyyn tehtävään perustuvan tiedonsaantioikeuden nojalla, salassa pidettäviä tietoja kuitenkin vain jos tiedon antamisesta tai oikeudesta tiedon saamiseen laissa erikseen nimenomaisesti säädetään.

Viranomaiset saavat palvelusta tietoja ohjelmointirajapinnan avulla. Opetushallitus voi avata rajapinnan sellaiselle viranomaiselle, jolla tämän tai muun lain nojalla on oikeus käsitellä tietoja. Viranomaisen on tietoja pyytäessään ilmoitettava Opetushallitukselle tietojen käyttötarkoitus ja muut tiedon luovuttamisen edellytysten selvittämiseksi tarpeelliset seikat sekä selvitys siitä, että tietojen suojauksesta huolehditaan asianmukaisesti.

Luovutettavia tietoja ei tallenneta Opetushallituksen palveluun.

14 luku

Voimaantulo ja siirtymäsäännökset

74 §

Voimaantulo ja siirtymäsäännökset

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Tämän lain 31 § tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2030. Ennen mainitun pykälän voimaantuloa kelpoisuusvaatimuksina päiväkodin toiminnasta vastaavan johtajan tehtävään on kelpoisuus varhaiskasvatuksen opettajan tehtävään tai kelpoisuus varhaiskasvatuksen sosionomin tehtävään ja kasvatustieteen maisterin tutkinto sekä riittävä johtamistaito.

Tämän lain 37 § tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2030. Ennen mainitun pykälän voimaantuloa päiväkodissa kasvatus-, opetus- ja hoito tehtävissä toimivasta 35 §:n 1 momentissa tarkoitettusta henkilöstöstä vähintään kolmanneksella tulee olla varhaiskasvatuksen opettajan tai sosionomin kelpoisuus ja muilla vähintään lastenhoitajan kelpoisuus.

Tällä lailla kumotaan 19 päivänä tammikuuta 1973 annettu varhaiskasvatuslaki (36/1973) ja asetus lasten päivähoidosta (239/1973).

Jos muussa lainsäädännössä viitataan edellä mainittuun lakiin tai asetukseen lasten päivähoidosta, on niiden sijaan sovellettava tätä lakia. Mitä muualla laissa tai sen nojalla säädetään lasten päivähoidosta, koskee tämän lain mukaista varhaiskasvatusta.

75 §

Henkilöstöä koskeva siirtymäsäännös

Joka tämä lain voimaan tullessa voimassa olleiden säädösten mukaan on ollut kelpoinen toimimaan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain (272/2005) 7 §:ssä tarkoitettuna lastentarhanopettajana, on kelpoinen toimimaan 26 ja 27 §:ssä tarkoitettussa tehtävässä.

Joka tämän lain voimaan tullessa on hyväksytty yliopistoon tai ammattikorkeakouluun opiskelemaan sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain 7 §:ssä tarkoitettuja lastentarhanopettajan opintoja, tai vuoden kuluessa tämän lain voimaantuloa on hyväksytty yliopistoon tai ammattikorkeakouluun opiskelemaan tässä laissa säädetyn 26 tai 27 §:ssä tarkoitettua kelpoisuuden tuovia opintoja, on opinnot suoritettuaan kelpoinen toimimaan 26 ja 27 §:ssä tarkoitettussa tehtävässä, edellyttäen, että opinnot suoritetaan loppuun viimeistään 31 päivänä heinäkuuta 2023.

Joka tämän lain voimaan tullessa voimassa olleiden säännösten mukaan on ollut kelpoinen toimimaan erityislastentarhanopettajana, on kelpoinen toimimaan varhaiskasvatuksen erityisopettajana.

Joka tämän lain voimaantullessa tai viisi vuotta tätä ennen on ollut virka- tai työsuhteessa varhaiskasvatuksen hoito- ja kasvatustehtävässä, johon hänen on katsottu täyttäneen sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain 8 §:ssä säädetyn ammatillisen kelpoisuuden, tai on enintään viisi vuotta ennen tämän lain voimaantuloa suorittanut mainitun kelpoisuus tuottavat opinnot, tai tämän lain voimaantullessa ne aloittanut ja suorittaa ne 31 päivään joulukuuta 2021 mennessä taikka enintään viisi vuotta ennen tämän lain voimaantuloa saanut Opetushallituksen antaman ammattipätevyiden tunnustamispäätöksen kelpoisuudesta lähihoitajan tehtäviin lasten päivähoidossa tai saanut Opetushallituksen ehdollisen ammattipätevyiden tunnustamispäätöksen kelpoisuudesta lähihoitajan tehtäviin ja saa Opetushallituksen lopullisen tunnustamispäätöksen 31 päivään joulukuuta 2021 mennessä, on kelpoinen toimimaan 28 §:ssä tarkoitettussa varhaiskasvatuksen lastenhoitajan tehtävässä.

Joka tämän lain voimaantullessa tai viisi vuotta tätä ennen on ollut virka- tai työsuhteessa varhaiskasvatuksen ammatillisessa tai hallinnollisessa johtotehtävässä, johon hänen on katsottu täyttäneen sosiaalihuollon ammatillisen henkilöstön kelpoisuusvaatimuksista annetun lain 10 §:ssä säädetyn kelpoisuuden, täyttää 74 §:n 2 momentissa säädetyn kelpoisuuden ja on kelpoinen toimimaan 31 §:ssä tarkoitettussa päiväkodin johtajan tehtävässä.

Joka tämän lain voimaantullessa on suorittanut steinerpedagogiset varhaiskasvattajaopinnot ja ollut kelpoinen antamaan steinerpedagogiikkaan perustuvaa esiopetusta esiopetusryhmälle, johon ei kuulu perusopetuksen oppilaita tai joka on tämän lain voimaan tullessa aloittanut tässä momentissa tarkoitettua opintoja ja suorittaa ne loppuun viimeistään 31 päivänä heinäkuuta 2022, on kelpoinen toimimaan 32 §:n 2 momentissa tarkoitettussa tehtävässä suoritettuaan Opetushallituksen määräämät lisäopinnot.

76 §

Varhaiskasvatuksen tietovarantoa koskeva siirtymäsäännös

Kunnan ja kuntayhtymän on tallennettava 70 §:n 1 momentissa tarkoitettut tiedot sekä 70 §:n 3 momentissa tarkoitettut lapsia koskevat tiedot sekä 70 §:n 5 momentissa tarkoitettut tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä tammikuuta 2019 lukien.

Kunnan ja kuntayhtymän on tallennettava 70 §:n 2 momentissa tarkoitettua henkilöstöä koskevat tiedot sekä 70 §:n 4 momentissa tarkoitettua vanhempia tai muita huoltajia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä syyskuuta 2019 lukien.

HE 40/2018 vp

Yksityisen palvelujen tuottajan on tallennettava 70 §:n 1 momentissa tarkoitettut tiedot sekä 70 §:n 3 momentissa tarkoitettut lapsia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä tammikuuta 2020 lukien.

Yksityisen palvelujen tuottajan on tallennettava 70 §:n 2 momentissa tarkoitettut henkilöstöä koskevat tiedot sekä 70 §:n 5 momentissa tarkoitettut huoltajia koskevat tiedot varhaiskasvatuksen tietovarantoon 1 päivästä syyskuuta 2020 lukien.

2.

Laki

varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain (1503/2016) 2 §:n 3 kohta, 4 §:n 1 momentti, 14 § ja 17 §:n 2 momentti seuraavasti:

2 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

3) *kunnan järjestämällä varhaiskasvatuksella* varhaiskasvatuslain (/) 5 §:ssä säädetyillä tavoilla järjestettyä varhaiskasvatusta;

4 §

Kuukausimaksu ja sen periminen

Varhaiskasvatuslaissa tarkoitettusta päiväkotitoimintana ja perhepäivähoitona järjestettävästä varhaiskasvatuksesta voidaan määrätä kuukausimaksu.

14 §

Ostopalvelu ja palveluseteli

Jos kunta tai kuntayhtymä järjestää varhaiskasvatuksen varhaiskasvatuslain 5 §:ssä tarkoitetulla tavalla ostopalveluna, palvelusta on perittävä samat maksut kuin kunnan tai kuntayhtymän itse järjestämästä vastaavasta varhaiskasvatuksesta peritään.

Jos varhaiskasvatusta järjestetään 1 momentissa mainitun lain 5 §:n 3 momentissa tarkoitetulla tavalla antamalla palvelunkäyttäjälle palveluseteli, kunta ei saa periä varhaiskasvatuksesta maksua. Palvelusetelin arvoa määrittäessä on otettava huomioon, mitä sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain (569/2009) 7 ja 8 §:ssä säädetään.

17 §

Viranomaisten tiedonsaantioikeus

HE 40/2018 vp

Edellä 1 momentissa tarkoitettu velvollisuus koskee myös rahalaitosta, jos varhaiskasvatuk-
sen tehtäviä hoitava viranomainen ei saa riittäviä tietoja ja selvityksiä edellä mainituilta tahoil-
ta ja jos on perusteltua syytä epäillä palvelun käyttäjän tai hänen perheensä tai heidän laillisen
edustajansa antamien tietojen riittävyttä tai luotettavuutta. Pyyntö tulee esittää kirjallisena
rahalaitokselle, ja pyynnön esittämistä koskevan päätöksen on oikeutettu tekemään varhais-
kasvatuslain 50 §:ssä tarkoitetun toimielimen määräämä viranhaltija. Ennen kuin pyyntö teh-
dään rahalaitokselle, on sille, jonka tietoja pyydetään, annettava siitä tieto.

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____ kuuta 20 ____ .

3.

Laki

perusopetuslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan perusopetuslain (628/1998) 1 §:n 2 momentti, 6 §:n 1 ja 2 momentti, 32 §:n 1 ja 3 momentti ja 41 §:n 4 momentti, sellaisena kuin ne ovat 1 §:n 2 momentti laissa 1136/2003, 6 §:n 1 ja 2 momentti laissa 1288/1999, 32 §:n 1 momentti laissa 1139/2003 ja 3 momentti laissa 324/2011 sekä 41 §:n 4 momentti laissa 642/2010 seuraavasti:

1 §

Soveltamisala

Lisäksi laissa säädetään pääsääntöisesti oppivelvollisuuden alkamista edeltävänä vuonna annettavasta esiopetuksesta, perusopetuksen oppimäärän suorittaneille annettavasta lisäopetuksesta, maahanmuuttajille järjestettävästä perusopetukseen valmistavasta opetuksesta sekä aamu- ja iltapäivätoiminnasta. Jos tämän lain mukaista esiopetusta järjestetään varhaiskasvatuslain (/) 1 §:n 2 momentin 1 tai 2 kohdassa tarkoitettussa päiväkodissa tai perhepäiväkodissa, esiopetukseen sovelletaan lisäksi, jollei tässä laissa tai sen nojalla asetuksella toisin säädetä, mitä varhaiskasvatuslaissa tai sen nojalla asetuksella säädetään.

6 §

Oppilaan koulupaikan määräytyminen

Opetus tulee kunnassa järjestää siten, että oppilaiden matkat ovat asutuksen, koulujen ja muiden opetuksen järjestämipaikkojen sijainti sekä liikenneyhteydet huomioon ottaen mahdollisimman turvallisia ja lyhyitä. Esiopetusta järjestettäessä tulee lisäksi ottaa huomioon, että opetukseen osallistuvilla lapsilla on mahdollisuus käyttää varhaiskasvatuspalveluita.

Kunta osoittaa oppivelvolliselle ja muulle tässä laissa tarkoitettua opetusta saavalle 1 momentin mukaisen lähikoulun tai muun soveltuvan paikan, jossa tämän lain 4 §:n 1 ja 2 momentin mukaisesti annetaan opetusta sellaisella oppilaan omalla kielellä, jolla kunta on velvollinen opetusta järjestämään. Esiopetusta saavalle oppilaalle voidaan opetuksen järjestämispai-
kaksi osoittaa myös vastaavat edellytykset täyttävä 1 §:n 2 momentissa tarkoitettu varhaiskasvatuspaikka tai muu soveltuva esiopetuksen järjestämipaikka. Kunta voi perustellusta opetuksen järjestämiseen liittyvästä syystä opetuskieltä muuttamatta vaihtaa opetuksen järjestämipaikkaa.

32 §

Koulumatkat

Jos perusopetusta tai lisäopetusta saavan oppilaan koulumatka on viittä kilometriä pitempi, oppilaalla on oikeus maksuttomaan kuljetukseen. Jos esiopetusta saavan oppilaan matka kotoa esiopetukseen tai varhaiskasvatuslaissa tarkoitettua varhaiskasvatuksesta esiopetukseen on viittä kilometriä pitempi, oppilaalla on vastaavasti oikeus maksuttomaan kuljetukseen kotoa suoraan esiopetukseen tai varhaiskasvatuksesta esiopetukseen ja esiopetuksesta kotiin tai varhaiskasvatukseen. Perusopetusta, lisäopetusta tai esiopetusta saavalla oppilaalla on oikeus maksuttomaan kuljetukseen myös silloin, kun edellä tarkoitettu matka oppilaan ikä ja muut olosuhteet huomioon ottaen muodostuu oppilaalle liian vaikeaksi, rasittavaksi tai vaaralliseksi. Maksuttoman kuljetuksen vaihtoehtona on oppilaan kuljettamista tai saattamista varten myönnettävä riittävä avustus.

Jos oppilas otetaan muuhun kuin 6 §:n 2 momentissa tarkoitettuun kouluun tai opetuksen järjestämispaikkaan, oppilaaksi ottamisen edellytykseksi voidaan asettaa, että huoltaja vastaa oppilaan kuljettamisesta tai saattamisesta aiheutuvista kustannuksista. Lisäksi, jos esiopetusta saava lapsi osallistuu toisessa kunnassa järjestettävään varhaiskasvatukseen varhaiskasvatuslain 6 §:n 4 momentissa tarkoitettulla tavalla, opetuksen järjestäjällä on oikeus edellyttää, että lapsen huoltaja vastaa lapsen kuljettamisesta tai saattamisesta aiheutuvista kustannuksista varhaiskasvatus- ja esiopetuspaikan välillä.

41 §

Tietojensaantioikeus

Opetuksen järjestäjällä on salassapitosäännösten estämättä oikeus saada maksutta oppilaan opetuksen järjestämiseksi välttämättömät tiedot varhaiskasvatuksen tai sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaiselta, muulta varhaiskasvatuksen, sosiaalipalvelujen tai terveydenhuollon palvelujen tuottajalta sekä terveydenhuollon ammattihenkilöltä.

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____ kuuta 20 _____.

4.

Laki

yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain (922/2011) 11 §:n 2 momentti, sekä
muutetaan yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain (922/2011) 4 §:n 3 momentti ja
27 §:n 2 momentti, sellaisena kuin 4 § on laissa 296/2016 ja 27 § laissa 1321/2014 seuraavas-
ti:

4 §

Toimintaedellytykset

Henkilöstön mitoituksesta ja kelpoisuusvaatimuksista säädetään perhekodin osalta perhehoi-
tolain (263/2015) 6, 8 ja 9 §:ssä. Lastensuojelun laitoshuollon henkilöstön vähimmäismäärästä
säädetään lastensuojelulain (417/2007) 59 §:ssä ja kelpoisuusvaatimuksista mainitun lain
60 §:ssä.

11 §

Ilmoituksenvaraiset palvelut

(kumotaan)

27 §

Ilmoituksenvaraista toimintaa koskevien tietojen tallettaminen rekisteriin

Rekisteriin ei talleteta tietoja sellaisista palvelujen tuottajista, jotka tuottavat ainoastaan so-
siaalihuoltolain 14 §:n 1 momentin 5 kohdassa tarkoitettuihin kotipalveluihin kuuluvia tuki-
palveluja tai niihin rinnastettavia palveluja.

Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä _____ kuuta 20 ____ .

5.

Laki

lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) 2 §:n 2 kohta, sellaisena kuin se on laissa 109/2016 seuraavasti:

2 §

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

2) hoidon tuottajalla varhaiskasvatustain (/) 44 §:ssä tarkoitetun ilmoituksen tehnyttä yksityistä henkilöä tai yhteisöä, joka korvausta vastaan harjoittaa varhaiskasvatustoimintaa taikka tukeen oikeutetun vanhemman tai muun huoltajan kanssa lasten varhaiskasvatuksesta työsopimuksen tehnyttä henkilöä, ei kuitenkaan saman kotitalouden jäsentä;

Tämä laki tulee voimaan päivänä _____ kuuta 20 _____.

Helsingissä 12 päivänä huhtikuuta 2018

Pääministeri

Juha Sipilä

Opetusministeri Sanni Grahn-Laasonen

2.

Laki**varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan varhaiskasvatuksen asiakasmaksuista annetun lain (1503/2016) 2 §:n 3 kohta, 4 §:n 1 momentti, 14 § ja 17 §:n 2 momentti seuraavasti:

*Voimassa oleva laki**Lakiehdotus*

2 §

2 §

*Määritelmät**Määritelmät*

Tässä laissa tarkoitetaan:

Tässä laissa tarkoitetaan:

3) kunnan järjestämällä varhaiskasvatuksella varhaiskasvatuslain (36/1973) 10 §:ssä säädettyillä tavoilla järjestettyä varhaiskasvatusta;

3) kunnan järjestämällä varhaiskasvatuksella varhaiskasvatuslain (/) 5 §:ssä säädettyillä tavoilla järjestettyä varhaiskasvatusta;

4 §

4 §

*Kuukausimaksu ja sen periminen**Kuukausimaksu ja sen periminen*

Varhaiskasvatuslaissa tarkoitettu päivä- ja perhepäivähoitona järjestettävästä varhaiskasvatuksesta voidaan määrätä kuukausimaksu.

Varhaiskasvatuslaissa tarkoitettu päiväkotitoimintana ja perhepäivähoitona järjestettävästä varhaiskasvatuksesta voidaan määrätä kuukausimaksu.

14 §

14 §

*Ostopalvelu ja palveluseteli**Ostopalvelu ja palveluseteli*

Jos kunta tai kuntayhtymä järjestää varhaiskasvatuksen varhaiskasvatuslain 10 §:n 1 momentin 4 kohdassa tarkoitettulla tavalla ostopalveluna, palvelusta on perittävä samat maksut kuin kunnan tai kuntayhtymän itse järjestämästä vastaavasta varhaiskasvatuksesta.

Jos kunta tai kuntayhtymä järjestää varhaiskasvatuksen varhaiskasvatuslain 5 §:ssä tarkoitettulla tavalla ostopalveluna, palvelusta on perittävä samat maksut kuin kunnan tai kuntayhtymän itse järjestämästä vastaavasta varhaiskasvatuksesta peritään.

Voimassa oleva laki

Lakiehdotus

ta peritään.

Jos varhaiskasvatusta järjestetään 1 momentissa mainitun lain 10 §:n 1 momentin 5 kohdassa tarkoitetulla tavalla antamalla palvelunkäyttäjälle palveluseteli, kunta ei saa periä varhaiskasvatuksesta maksua. Palvelusetelin arvoa määrättäessä on otettava huomioon, mitä sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain (569/2009) 7 ja 8 §:ssä säädetään.

17 §

Viranomaisten tiedonsaantioikeus

Edellä 1 momentissa tarkoitettu velvollisuus koskee myös rahalaitosta, jos varhaiskasvatuksen tehtäviä hoitava viranomainen ei saa riittäviä tietoja ja selvityksiä edellä mainituilta tahoilta ja jos on perusteltua syytä epäillä palvelun käyttäjän tai hänen perheensä tai heidän laillisen edustajansa antamien tietojen riittävyyttä tai luotettavuutta. Pyyntö tulee esittää kirjallisena rahalaitokselle, ja pyynnön esittämistä koskevan päätöksen on oikeutettu tekemään varhaiskasvatuslain 11 d §:ssä tarkoitetun toimielimen määräämä viranhaltija. Ennen kuin pyyntö tehdään rahalaitokselle, on sille, jonka tietoja pyydetään, annettava siitä tieto.

Jos varhaiskasvatusta järjestetään 1 momentissa mainitun lain 5 §:n 3 momentissa tarkoitetulla tavalla antamalla palvelunkäyttäjälle palveluseteli, kunta ei saa periä varhaiskasvatuksesta maksua. Palvelusetelin arvoa määrättäessä on otettava huomioon, mitä sosiaali- ja terveydenhuollon palvelusetelistä annetun lain (569/2009) 7 ja 8 §:ssä säädetään.

17 §

Viranomaisten tiedonsaantioikeus

Edellä 1 momentissa tarkoitettu velvollisuus koskee myös rahalaitosta, jos varhaiskasvatuksen tehtäviä hoitava viranomainen ei saa riittäviä tietoja ja selvityksiä edellä mainituilta tahoilta ja jos on perusteltua syytä epäillä palvelun käyttäjän tai hänen perheensä tai heidän laillisen edustajansa antamien tietojen riittävyyttä tai luotettavuutta. Pyyntö tulee esittää kirjallisena rahalaitokselle, ja pyynnön esittämistä koskevan päätöksen on oikeutettu tekemään varhaiskasvatuslain 50 §:ssä tarkoitetun toimielimen määräämä viranhaltija. Ennen kuin pyyntö tehdään rahalaitokselle, on sille, jonka tietoja pyydetään, annettava siitä tieto.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 20 .*

3.

Laki**perusopetuslain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan perusopetuslain (628/1998) 1 §:n 2 momentti, 6 §:n 1 ja 2 momentti, 32 §:n 1 ja 3 momentti ja 41 §:n 4 momentti, sellaisena kuin ne ovat 1 §:n 2 momentti laissa 1136/2003, 6 §:n 1 ja 2 momentti laissa 1288/1999, 32 §:n 1 momentti laissa 1139/2003 ja 3 momentti laissa 324/2011 sekä 41 §:n 4 momentti laissa 642/2010 seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Lakiehdotus

1 §

1 §

Soveltamisala

Soveltamisala

Lisäksi laissa säädetään pääsääntöisesti oppivelvollisuuden alkamista edeltävänä vuonna annettavasta esiopetuksesta, perusopetuksen oppimäärän suorittaneille annettavasta lisäopetuksesta, maahanmuuttajille järjestettävästä perusopetukseen valmistavasta opetuksesta sekä aamu- ja iltapäivätoiminnasta. Jos tämän lain mukaista esiopetusta järjestetään lasten päivähoidosta annetun lain (36/1973) 1 §:n 2 tai 3 momentin tarkoittamassa päivähoitopaikassa, esiopetukseen sovelletaan lisäksi, jollei tässä laissa tai sen nojalla asetuksella toisin säädetä, mitä lasten päivähoidosta annetussa laissa tai sen nojalla asetuksella säädetään.

Lisäksi laissa säädetään pääsääntöisesti oppivelvollisuuden alkamista edeltävänä vuonna annettavasta esiopetuksesta, perusopetuksen oppimäärän suorittaneille annettavasta lisäopetuksesta, maahanmuuttajille järjestettävästä perusopetukseen valmistavasta opetuksesta sekä aamu- ja iltapäivätoiminnasta. Jos tämän lain mukaista esiopetusta järjestetään *varhaiskasvatuslain (/) 1 §:n 2 momentin 1 tai 2 kohdassa tarkoitetussa päiväkodissa tai perhepäiväkodissa*, esiopetukseen sovelletaan lisäksi, jollei tässä laissa tai sen nojalla asetuksella toisin säädetä, mitä varhaiskasvatuslaissa tai sen nojalla asetuksella säädetään.

6 §

6 §

Oppilaan koulupaikan määräytyminen

Oppilaan koulupaikan määräytyminen

Opetus tulee kunnassa järjestää siten, että oppilaiden matkat ovat asutuksen, koulujen ja muiden opetuksen järjestämiskojojen sijainti sekä liikenneyhteydet huomioon ottaen mahdollisimman turvallisia ja lyhyitä. Esiopetusta järjestettäessä tulee lisäksi ottaa huomioon, että opetukseen osallistuvilla lap-

Opetus tulee kunnassa järjestää siten, että oppilaiden matkat ovat asutuksen, koulujen ja muiden opetuksen järjestämiskojojen sijainti sekä liikenneyhteydet huomioon ottaen mahdollisimman turvallisia ja lyhyitä. Esiopetusta järjestettäessä tulee lisäksi ottaa huomioon, että opetukseen osallistuvilla lap-

Voimassa oleva laki

silla on mahdollisuus käyttää päivähoitopalveluita.

Kunta osoittaa oppivelvolliselle ja muulle tässä laissa tarkoitettua opetusta saavalle 1 momentin mukaisen lähikoulun tai muun soveltuvan paikan, jossa tämän lain 4 §:n 1 ja 2 momentin mukaisesti annetaan opetusta sellaisella oppilaan omalla kielellä, jolla kunta on velvollinen opetusta järjestämään. Esiope- tusta saavalle oppilaalle voidaan opetuksen järjestämiseksi osoittaa myös vastaavat edellytykset täyttävä 4 §:n 1 momentissa tar- koitettu päivähoitopaikka tai muu soveltuva esiopetuksen järjestämipaikka. Kunta voi perustellusta opetuksen järjestämiseen liitty- västä syystä opetuskieltä muuttamatta vaihtaa opetuksen järjestämipaikkaa.

32 §

Koulumatkat

Jos perusopetusta tai lisäopetusta saavan oppilaan koulumatka on viittä kilometriä pi- tempi, oppilaalla on oikeus maksuttomaan kuljetukseen. Jos esiope- tusta saavan oppilaan matka kotoa esiope- tukseen tai lasten päivä- hoidosta annetussa laissa tarkoitettu päivä- hoidosta esiope- tukseen on viittä kilometriä pitempi, oppilaalla on vastaavasti oikeus maksuttomaan kuljetukseen kotoa suoraan esiope- tukseen tai päivähoitosta esiope- tukseen ja esiope- tuksesta kotiin tai päivähoi- toon. Perusopetusta, lisäopetusta tai esiope- tusta saavalla oppilaalla on oikeus maksut- tomaan kuljetukseen myös silloin, kun edellä tarkoitettu matka, oppilaan ikä ja muut olo- suhteet huomioon ottaen muodostuu oppi- laalle liian vaikeaksi, rasittavaksi tai vaaralli- seksi. Maksuttoman kuljetuksen vaihtoehtona on oppilaan kuljettamista tai saattamista var- ten myönnettävä riittävä avustus.

Jos oppilas otetaan muuhun kuin 6 §:n 2 momentissa tarkoitettuun kouluun tai opetu- sen järjestämipaikkaan, oppilaaksi ottamisen edellytykseksi voidaan asettaa, että huoltaja vastaa oppilaan kuljettamisesta tai saattami- sesta aiheutuvista kustannuksista. Lisäksi, jos esiope- tusta saava lapsi osallistuu toisessa

Lakiehdotus

silla on mahdollisuus käyttää *varhaiskasva- tuspalveluita*.

Kunta osoittaa oppivelvolliselle ja muulle tässä laissa tarkoitettua opetusta saavalle 1 momentin mukaisen lähikoulun tai muun so- veltuvan paikan, jossa tämän lain 4 §:n 1 ja 2 momentin mukaisesti annetaan opetusta sel- laisella oppilaan omalla kielellä, jolla kunta on velvollinen opetusta järjestämään. Esiope- tusta saavalle oppilaalle voidaan opetuksen järjestämiseksi osoittaa myös vastaavat edellytykset täyttävä *1 §:n 2 momentissa tar- koitettu varhaiskasvatusta* paikka tai muu so- veltuva esiope- tuksen järjestämipaikka. Kun- ta voi perustellusta opetuksen järjestämiseen liittyvästä syystä opetuskieltä muuttamatta vaihtaa opetuksen järjestämipaikkaa

32 §

Koulumatkat

Jos perusopetusta tai lisäopetusta saavan oppilaan koulumatka on viittä kilometriä pi- tempi, oppilaalla on oikeus maksuttomaan kuljetukseen. Jos esiope- tusta saavan oppilaan matka kotoa esiope- tukseen tai *varhaiskasva- tusta* laissa tarkoitettu *varhaiskasvatuksesta* esiope- tukseen on viittä kilometriä pitempi, oppilaalla on vastaavasti oikeus maksut- tomaan kuljetukseen kotoa suoraan esiope- tukseen tai *varhaiskasvatuksesta esiope- tukseen ja esiope- tuksesta kotiin tai varhaiskasvatuk- seen*. Perusopetusta, lisäopetusta tai esiope- tusta saavalla oppilaalla on oikeus maksut- tomaan kuljetukseen myös silloin, kun edellä tarkoitettu matka, oppilaan ikä ja muut olo- suhteet huomioon ottaen muodostuu oppi- laalle liian vaikeaksi, rasittavaksi tai vaaralli- seksi. Maksuttoman kuljetuksen vaihtoehtona on oppilaan kuljettamista tai saattamista var- ten myönnettävä riittävä avustus.

Jos oppilas otetaan muuhun kuin 6 §:n 2 momentissa tarkoitettuun kouluun tai opetu- sen järjestämipaikkaan, oppilaaksi ottamisen edellytykseksi voidaan asettaa, että huoltaja vastaa oppilaan kuljettamisesta tai saattami- sesta aiheutuvista kustannuksista. Lisäksi, jos esiope- tusta saava lapsi osallistuu toisessa

Voimassa oleva laki

kunnassa järjestettävään lasten päivähoitoon lasten päivähoidosta annetun lain 11 c §:ssä tarkoitetulla tavalla, opetuksen järjestäjällä on oikeus edellyttää, että lapsen huoltaja vastaa lapsen kuljettamisesta tai saattamisesta aiheutuvista kustannuksista päivähoito- ja esiopetuspaikan välillä.

41 §

Tietojensaantioikeus

Opetuksen järjestäjällä on salassapitosäännösten estämättä oikeus saada maksutta oppilaan opetuksen järjestämiseksi välttämättömät tiedot sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaiselta, muulta sosiaalipalvelujen tai terveydenhuollon palvelujen tuottajalta sekä terveydenhuollon ammattihenkilöltä.

Lakiehdotus

kunnassa järjestettävään *varhaiskasvatukseen varhaiskasvatuslain 6 §:n 4 momentissa* tarkoitetulla tavalla, opetuksen järjestäjällä on oikeus edellyttää, että lapsen huoltaja vastaa lapsen kuljettamisesta tai saattamisesta aiheutuvista kustannuksista *varhaiskasvatus-* ja esiopetuspaikan välillä.

41 §

Tietojensaantioikeus

Opetuksen järjestäjällä on salassapitosäännösten estämättä oikeus saada maksutta oppilaan opetuksen järjestämiseksi välttämättömät tiedot *varhaiskasvatuksen tai* sosiaali- ja terveydenhuollon viranomaiselta, muulta varhaiskasvatuksen, sosiaalipalvelujen tai terveydenhuollon palvelujen tuottajalta sekä terveydenhuollon ammattihenkilöltä.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 20 .*

4.

Laki**yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain (922/2011) 11 §:n 2 momentti, sekä
muutetaan yksityisistä sosiaalipalveluista annetun lain (922/2011) 4 §:n 3 momentti ja
 27 §:n 2 momentti, sellaisena kuin 4 § on laissa 296/2016 ja 27 § laissa 1321/2014 seuraavas-
 ti:

*Voimassa oleva laki**Lakiehdotus*

4 §

4 §

*Toimintaedellytykset**Toimintaedellytykset*

Henkilöstön mitoituksesta ja kelpoisuus-
 vaatimuksista säädetään perhekodin osalta
 perhehoitolain (263/2015) 6, 8 ja 9 §:ssä ja
 päivähoiton osalta varhaiskasvatustilain
 (36/1973) 5 §:ssä. Lastensuojelun laitoshuol-
 lon henkilöstön vähimmäismäärästä sääde-
 tään lastensuojelulain (417/2007) 59 §:ssä ja
 kelpoisuusvaatimuksista mainitun lain
 60 §:ssä.

Henkilöstön mitoituksesta ja kelpoisuus-
 vaatimuksista säädetään perhekodin osalta
 perhehoitolain (263/2015) 6, 8 ja 9 §:ssä.
 Lastensuojelun laitoshuollon henkilöstön vä-
 himmäismäärästä säädetään lastensuojelulain
 (417/2007) 59 §:ssä ja kelpoisuusvaatimuk-
 sista mainitun lain 60 §:ssä.

11 §

11 §

*Ilmoituksenvaraiset palvelut**Ilmoituksenvaraiset palvelut*

*Yksityisen päivähoiton tuottajan velvolli-
 suudesta tehdä ilmoitus kunnan toimielimelle
 säädetään lasten päivähoidosta annetussa
 laissa.*

(kumotaan)

27 §

27 §

*Ilmoituksenvaraista toimintaa koskevien tie-
 tojen tallettaminen rekisteriin**Ilmoituksenvaraista toimintaa koskevien tie-
 tojen tallettaminen rekisteriin*

Rekisteriin ei talleteta tietoja sellaisista

Rekisteriin ei talleteta tietoja sellaisista

HE 40/2018 vp

Voimassa oleva laki

palvelujen tuottajista, jotka tuottavat ainoastaan sosiaalihuoltolain 14 §:n 1 momentin 5 kohdassa tarkoitettuihin kotipalveluihin kuuluvia tukipalveluja tai niihin rinnastettavia palveluja *taikka yksityistä perhepäivähoitoa*.

Lakiehdotus

palvelujen tuottajista, jotka tuottavat ainoastaan sosiaalihuoltolain 14 §:n 1 momentin 5 kohdassa tarkoitettuihin kotipalveluihin kuuluvia tukipalveluja tai niihin rinnastettavia palveluja tai niihin rinnastettavia palveluja.

*Tämä laki tulee voimaan _____ päivänä kuu-
ta 20 .*

5.

Laki

lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain 2 §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan lasten kotihoidon ja yksityisen hoidon tuesta annetun lain (1128/1996) 2 §:n 2 kohta, sellaisena kuin se on laissa 109/2016 seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Lakiehdotus

2 §

2 §

Määritelmät

Määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

Tässä laissa tarkoitetaan:

2) *hoidon tuottajalla* varhaiskasvatuslain (36/1973) 28 §:n 1 momentissa tarkoitettua ilmoituksen tehnyttä yksityistä henkilöä tai yhteisöä, joka korvausta vastaan harjoittaa varhaiskasvatustoimintaa taikka tukeen oikeutetun vanhemman tai muun huoltajan kanssa lasten varhaiskasvatuksesta työsopimuksen tehnyttä henkilöä, ei kuitenkaan saman kotitalouden jäsentä;

2) *hoidon tuottajalla varhaiskasvatuslain (/) 44 §:ssä* tarkoitettua ilmoituksen tehnyttä yksityistä henkilöä tai yhteisöä, joka korvausta vastaan harjoittaa varhaiskasvatustoimintaa taikka tukeen oikeutetun vanhemman tai muun huoltajan kanssa lasten varhaiskasvatuksesta työsopimuksen tehnyttä henkilöä, ei kuitenkaan saman kotitalouden jäsentä;

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuu-
ta 20 .